

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

GRAPHIC
TUN AUNG KYAW MYINT

မြိုင်ကလေးပေးသနားပါ

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး

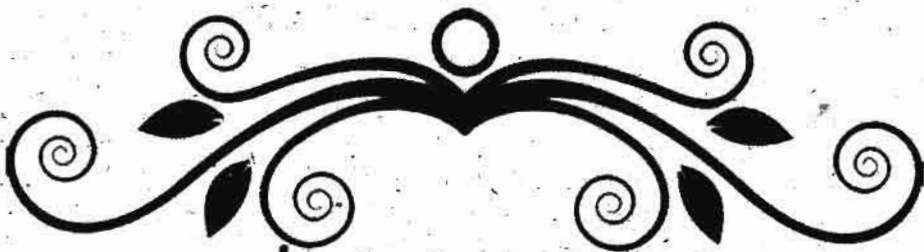
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု ပျိုကွဲရေး

အရောင်အခြေအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

မုကုဒ်:စိုက်

တိုက်(၉)၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယူနေပလာစာမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့

စုန်း-ဝဇ္ဇာ ၂၀၀၇၊ ဝဇ္ဇာ ၂၀၁၀၊ ဝဇ္ဇာ ၂၀၁၂၊ ဝဇ္ဇာ ၂၀၁၄၊ ဝဇ္ဇာ ၂၀၁၆

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

Dear Marry Fashion House

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်၊ ဝါဒ၊ ဝိသုဒ္ဓိ

မြို့ဝန်ကြီး

နာယက
မောင်နှင်းဆွေ၊ သောင်းစေတီ

မ.ဝ.ရင်း

ကျော်ကျော်ဆွေ

စုစည်းစာတတ်သည်။

အတွဲ (၂၀)၊ အမှတ် (၉)၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆင်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar) တိုက်(၉)၊ ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ မုန်း-ဝဇ္ဇာ ၂၀၀၇/၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းစေတီ

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုးကွယ်ဆွေဆွေ
ဦးသိင်္ဂီ BE (Electronic)
အိုမြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတစ်

မွှေးမွှေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.sc (Chem)

စာမျက်နှာပွဲစည်းမှု

မွှေးမွှေး၊ မျိုးမာန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဦးအိလွန်၊ ဦးဝေ
ဦးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောခိုင်ထွန်း
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီကျွတ်

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးကံပေ
စောဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွက်စေတီစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
ပန္နလေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂင်္ဂါဒီစာပေ၊ ဝိလျူစာပေ၊
ပဲခူး-သင်္ဃာစာပေ၊
ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၄၀၆၂၆) ၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အပိုပို့ဒ်သူ - ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် (၀၀၄၂၇၆) ရွှေနှင့်အေးဆက် အမှတ်-၂၄၊ ရွှေဝိထွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်း CTP- (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၃၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုမို၊ (တင်ထွန်း)၊ ၁၄ လမ်း၊

ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၂၂၈) ဖြူသူ(ဝသန်) အထူးကူညီသည်။

မာတိကာ

အောင်စုစာ	မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တစ်နေ့တာ	၆	မင်းသက်ပိုင်	အိမ်မွန်ရေ	၆၈
အောင်စုစာ	မြို့မြို့ပေါ်သား			နှစ်လေးသောင်း ခုတက်ရင် ငတ်ခက်	
အောင်စုစာ	နောင်တကား (၁၀) ပါး	၁၀	မေမြတ်မွန်ပြုံး (ပြုံး)	ဝိးဗွား ဥစ္စာတိုးတက်၍ အသက်ရှည်မည်	၇၆
	ရေချိုးအောင်ပိစိစား			မုန့်ကပ်မင်းတိုက်	
	ဆရာတော်တို့ဘုရားကြီး၏		စက်ကိုင်	စာရေးတော်မေတ္တာ	
မင်းသက်သက် (B.Sc)	ယံယုက်တော်ပုတီးပိန်နည်း	၁၆		မင်းကုသန် ယာကတ်	၇၉
	ကြွခြံရေခဲခြံရေသော		မော်ဂျင်	တူညီသောရုပ်ပုံ	
အောင်စုစာ	ကျွန်ုပ်နှင့် ဟုလောကသားများ	၂၀		လှေတိုက်က ထွက်လာသူ	၈၉
မင်းသက်ပြုံး			BURMESE CLASSIC	လူလိမ္မော်လေး	
	ကိုယ်တိုင်ကြိုရ		ဥက္ကမင်း	တမကွန်မှ တစ်ကော့ပြန်လာသူ	၉၅
အောင်စုစာ	တိုဟာနဲ့တော့တယ်	၂၉		ရှေးတုန်းကမူပေါင်း	
	ခဏအာမောဠေရအောင်ရရှိ		ကိုပိတ်ကောင်း	ကျားမီးခွဲအောင်နှင့် ဖိစွာတင်ကြိုင်	၁၀၉
အောင်စုစာ	နတ်သမီးလေးတို့နေပြီ	၃၇		အေးဆီးမွန် အေးမွန်မင်းရရှိ	
	အေးကျိုးပေး		ကိုစောသူ	အင်ပြာပြီသူ	၁၁၄
အောင်စုစာ	အသွင်ယူ မည်နာမည်	၄၀		ထူးထွေးဆန်းပြားသော	
	ဒါနုမြို့ပါ		သုဂြိုဟ်ညွန့်တင်	သက်ရှိထင်ရှား နတ်ထုရား	၁၁၇
အောင်စုစာ	သက်ရှည်ကျန်းမာစေ	၄၇		အေးအောင်ရေစေ့နာ	
	မိမိကြွဝေရန်		အောင်ဆန်းမြင့် (ကရင်မြို့)	ယုဂကောက်	၁၂၂
အောင်စုစာ	သက်သက်လွတ်စားခြင်း	၅၂		မိမိနို့ခြေမည်	
	မှတ်တမ်းတစ်ရပ်တစ်စောင်တည်းက		အောင်ဆန်းလင်း (ဘီအေ)	သေလည်အုတ်	၁၂၇
အောင်စုစာ	နတ်နှင့် စစ်သည်	၅၅		လောကအကျိုးအတွက်	
			တော်မြတ်မြတ် (ဂျွန်မန်း)	စင်ကြယ်မြတ်မြတ်သူ	၁၃၄

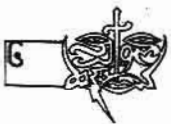
[illegible]

ဘဝဒဿနတရု

မှန်မယ်ထင်ရင် လျှောက်စမ်းကြည့်ပါ
မှားတာတွေရင် ပြင်ရတာပေါ့
သင်္ကေတတာ မလွတ်စေနဲ့
ကိုယ်ဖြတ်က ကိုယ့်ထဲကိုသာ
ပြန်လာစမြဲ ဓမ္မတာမို့
ခဲစားရရင် အော်မည်းနဲ့
အမြဲမမှန် လောကကြီးထဲ
စေတနာထား ဆိုဆုံးမလည်း
တော်လှပြီထင် မာန်ဟန်များကြောင့်
တွေ့မည့်ဒုက္ခ မမြင်လေလား
စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဘယ်သူအမြဲ
မှန်လေမလဲ ငါလည်းမမှန်
သူလည်းမမှန်
သူ့ဘက်ကကြည့် သူမှန်လေ၏
ကိုယ့်ဘက်ကကြည့် ကိုယ်မှန်လေ၏
အတ္တတွေထား ရွှေ့လျားနေတော့
မျဉ်းပြိုင်အလား မဆုံနိုင်ရင်
ဘယ်ချိန်မှာမှ ငြိမ်းချမ်းပါလိမ့် ... ?

သန့်ဇော်စိုး(အလုံ)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အလေး

အမြတ်ပြု အတွက်အမြတ်အားရာ ဗုဒ္ဓ

မြတ်စွာသည် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်

ကို ရရှိတော်မူခဲ့သည့်နေ့မှ ပရိနိဗ္ဗာန်

စံတော်မူသည့်အချိန်အထိ လေးဆယ့်

ငါးသိတ်လုံးတိုင်တိုင် နေ့ညမပြတ်

အလုပ်လုပ်တော်မူခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးတော်

မူတော်တော်တော် နိဗ္ဗာန်တော်သို့ ဗုဒ္ဓ

ဘုရားကြီးငါးရပ်အား မပျက်မကွက်

ပြုတော်မူ၍ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ကိစ္စကြီး

သိရန်ဆိုသည်ကား ...

ပုရောတ္တကိစ္စဟု ခေါ်သည်

ဆွမ်းမစားမီ ပြုလုပ်သည့်

အလုပ်။

ပစ္စာဘတ္တကိစ္စဟု ခေါ်သည်

ဆွမ်းစားပြီး ပြုလုပ်သည့်

အလုပ်။

ပုရိယောမကိစ္စဟု ခေါ်သည်

ထမ္ဘာလမ်း၌ ပြုလုပ်သည့်

အလုပ်။

၄။ မဇ္ဈိမယာမကိစ္စဟု ခေါ်သည်

ဒုတိယယာမ၌ ပြုလုပ်သည့်

အလုပ်။

၅။ ပဇ္ဈိမယာမကိစ္စဟု ခေါ်သည်

တတိယ(နောက်ဆုံး)ယာမ၌

ပြုလုပ်သည့်အလုပ်တို့ ဖြစ်

သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ကိစ္စကြီးငါးရပ်အား

ဗဟုသုတအလိုငှာ အကျယ်သဘော

ရှင်းပြရပါလျှင်-

ပုရောတ္တကိစ္စ

မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်

သည် အိပ်ရာမှ နံနက်စောစော ထတော်

မူပြီးလျှင် အလုပ်အကျွေးပြုနေသည့်

ရဟန်းတို့အား ချီးမြှောက်ရန်နှင့်

ကိုယ်တော်ကျန်းမာစေခြင်းအလိုငှာ

မျက်နှာသစ်တော်မူသည်။ အမှန်ဆိုရပါမူ

မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာတော်သည်

လွန်စွာမှ သန့်ရှင်းကြည်လင်၍ ပတ္တမြား

ကဲ့သို့ အညစ်အကြေး ကင်းစင်တော်မူ

သည့်အတွက် မျက်နှာသစ်တော်မူဘဲ

နေလိုက နေနိုင်ပါသော်လည်း အနီးပါး

တွင် ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးပြုစုနေသည့်

အရှင်အာနန္ဒာတို့ကဲ့သို့သော ရဟန်း

တော်တို့အား ချီးမြှင့်လိုသောကြောင့်

တည်ထားအပ်သော မျက်နှာသစ်တော်

ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်တော်မူသည်။ ထိုသို့

မျက်နှာသစ်တော်မူပြီးနောက် ဆွမ်းခံကြ

သည့်ချိန်တိုင်အောင်ပင် စိတ်ငြိမ်ရာ

အရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါသည်။

ဆွမ်းခံချိန်သို့ ရောက်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ

၌ တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူတတ်သကဲ့

သို့ တစ်ခါတစ်ရံ သံဃာတော်များခြံရံ၍

ဆွမ်းခံကြတော်မူပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား

သည် ဗြဟ္မာအတွင်းဝယ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး

တော်မူပြီးနောက် ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား

သရဏဇာ သီလမဂ်ဖိုလ် ရကြသည်အထိ

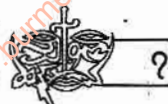
ထိုက်သင့်သလို တရားဓမ္မများအား

ချီးမြှင့်ပြီးသည့်နောက် ကျောင်းတော်သို့

ပြန်လည်ကြွတော်မူလေသည်။

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော်

မူသည်နှင့် သံဃာများ စုဝေးရာ ဩဝါဒ

ပေးတော်မူရာဖြစ်သော ဓမ္မသာက
(ဓမ္မာရုံ)သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီး
ခင်းကျင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်
တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတော်အားလုံး
ဆွမ်းစားကိစ္စအပြီးကို စောင့်စားရင်း
ဖလသမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူပါ
သည်။ အလုပ်အကျွေးပြု ရဟန်းက
ရဟန်းတော်အားလုံး ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီး
ကြောင်း လာရောက်လျှောက်ထားသော
အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်အနီး
အပါးသို့ ကြွရောက်တော်မူပါသည်။ ဤ
သည်ကား ဗုဒ္ဓ၏ ပထမဆုံးသော
လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်၍ ဆွမ်းမစားမီ
ရှေ့အဖို့၌ ပြုလုပ်အပ်သော ပုရောတ္တ
ကိစ္စဟု ခေါ်သည်။

ပစ္ဆိမတ္တကိစ္စ

ဘုရားရှင်တော်မြတ်သည် ဂန္ဓ
ကုဋီတိုက်အနီး၌ ခြေတော်ကို
ဆေးတော်မူပြီး ခြေဆေးအင်ပျဉ်၌
ရပ်တော်မူလျက် ရဟန်းသံဃာတော်တို့
ဒုဗ္ဘဒါငါးပါးကို ဟောကြား၍ မမေ့

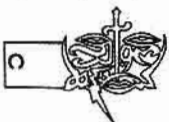
မလျော့နေကြရန်အတွက် အပ္ပမာဒ
တရားကို သတိပေး ဟောကြားတော်မူ
သည်။ ထို့နောက် ရဟန်းတော်များက
မေးမြန်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအား
စရိုက်နှင့် လျော်ညီမည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
အသီးသီးပေးတော်မူပါသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရား အားထုတ်ရန်အတွက် ရဟန်း
တော်များ ပြန်ကြွကြွပြီးသောအခါမှ
မြတ်သော ကျိန်းစက်တော်မူခြင်းဖြင့်
အလိုရှိသောနေ့တွင် ကျိန်းစက်တော်မူပါ
သည်။

ကျိန်းစက်တော် မူရာမှ
ထတော်မူသော် သတ္တလောကကြီး
အတွင်း နိတင်းနေထိုင်ကြသည့် သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့၏ ဣန္ဒြေအနုအရင့်နှင့်
ကျွတ်ထိုက်၊ မကျွတ်ထိုက်အား ဆင်ခြင်
ကြည့်ရှုတော်မူပြီးနောက် ညနေလေးနာရီ
သာသာခန့်တွင် မြို့ရွာများမှ ဒကာ၊
ဒကာမတို့ လာရောက်ဆက်ကပ်သော
ပန်း နံ့သာ၊ အဖျော်ရည်တို့နှင့် ဘုရား
ရှင်အား ဖူးမြော်ရန်နှင့် ကန်တော့ရန်
လာကြသူတို့အား လက်ခံတွေ့ဆုံတော်မူ

သည်။ ရောက်ရှိလာသော ပရိသတ်များ
အား အချိန်အခါနှင့် သင့်လျော်လျောက်
ပတ်မည့် တရားရေးအေး အမြိုက်ဆေး
အား တိုက်ကျွေးတော်မူပြီးနောက်
အလုပ်အကျွေးပြု ရဟန်းတော် ပြုပြင်
စီရင်ပေးသော ရေဖြင့် သုံးသပ်တော်မူပါ
သည်။

ပုရိမယာမကိစ္စ

ရေသုံးသပ်တော်မူပြီးနောက်
တွင်ကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သင်္ကန်း
တော်အား တင့်တယ်စွာ သပ္ပာယ်၍ ဂန္ဓ
ကုဋီတိုက်သို့ တစ်ဖန် ကြွရောက်တော်
မူပြီးလျှင် ဖလသမာပတ် ဝင်းစားတော်မူ
ပါသည်။ ယင်းအချိန်၌ အရပ်ထိုထိုမှ
ရဟန်းတော်များ ရောက်ရှိလာပြီး ဘုရား
ရှင်ထံတော်မှောက်တွက် ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားများ မေးမြန်းလျှောက်ထားကြရာ
ဘုရားရှင်မှ ပြေလည်အောင် ရှင်းပြပေး
တော်မူသည်။ တစ်ဖန် တရားတောင်း
သော ရဟန်းတို့အား တရားပေးတော်မူ
ရခြင်းဖြင့် ညဉ့်ဦးပဲ ဆယ်နာရီအချိန်ထိ

တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓကိစ္စအား ပြတော်မူပါ
သည်။

မစ္ဆိမယာမကိစ္စ

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ စတုတ္ထမြောက်
လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ရဟန်းတော်များ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာတစ်ပါးတည်း စပွယ်တော်မူနေ
သည့်အခါ တစ်သောင်းသော လောက
ဓာတ်မှ နတ်၊ ဗြဟ္မာများ ရောက်ရှိလာ
ကြပြီး ပြဿနာရှိက မေးလျှောက်တော်
မူကြပါသည်။ မေးစရာ ထွေထွေထူးထူး
ပြဿနာ မရှိသောအခါ စရိုက်အားလျော်
စွာ တရားဟောချေချွတ်တော်မူပါသည်။
ထိုသို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
သန်းခေါင်ယံတိုင်ထိ ပြုလုပ်ပြုထိုက်သည့်
လုပ်ငန်းတို့ကို ပြုတော်မူပေသည်။

မစ္ဆိမယာမကိစ္စ

ညဉ့်၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သည့်
မိုးသောက်ယံကို အချိန်သုံးပိုင်း ပိုင်း၍
ဆောင်ရွက်တော်မူပါသည်။ တစ်နေ့တာ
- ထုံး မနေမနား လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်

လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည်
ညောင်းညာတော်မူသည်။ ထိုသို့ ညောင်း
ညာကိုင်ခဲ့မှုမှ ပျောက်ကင်းသွားသောစေ
ခြင်းငှာ ပထမအပိုင်းကို စကြိုကြွတော်
မူခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပါ
သည်။ ဒုတိယအချိန် အပိုင်းအခြားအား
ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သို့ ဝင်တော်မူပြီး သတိ
တရား လက်မလွှတ်စေဘဲ လက်ျာနံပါး
ဖြင့် မြတ်သော ကျိန်းစက်ခြင်းဖြင့်
ကျိန်းစက်တော်မူပါသည်။

တတိယအချိန်ပိုင်းတွင်မူ
ကျိန်းစက်တော်မူရာမှ ထတော်မူ၍
ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးသော အဆူဆူသော
နောင်တော်ဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်၌
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကောင်းမှုများ
ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ပစ္စက္ခဘဝတွင်
ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်သည့် ပစ္ဆိမဘဝိက
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို တရားရေအေး အမြိုက်
ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူပြီးလျှင်
သံသရာဝဲဩဇာမှ ကယ်တင်နိုင်စေခြင်း
အလိုငှာ ဣန္ဒြိယပရေပရိယတ္တဉာဏ်၊
အာသယာန သယဉာဏ်တော်ဖြင့်
ဩကာသလောကကြီးအား ကြည့်ရှုတော်
မူပါသည်။ ဤသို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်
မူခြင်းဖြင့် မိုးသောက်ယံအား ကုန်လွန်
စေပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ မှတ်သားဖွယ်
ရာ ပရမေကိစ္စငါးရပ်အား မကျဉ်းမကျယ်
ကိုးကားထုတ်နုတ်၍ တင်ပြလိုက်ရပါ
သည်။

ကောင်းရာတော်

မြမြမှတ်သား

နောင်တတရား (၁၀) ပါး ဓမ္မသုတေသီစင်

ရှေးအခါသမယ ဗာရာဏသီ

ပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်ချုပ်နေ
စဉ် ဘုရားအလောင်းတော်သည်
မင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဝမ်းကြာတိုက်
၌ ပဋိသန္ဓေတည်ခဲ့လေသည်။ မွေးဖွား
လာသည့်အခါ နေသန္ဓေမင်းသားဟူ၍
အမည်တွင်၏။

မင်းသားမှာ ကိုယ်အမူအရာ၊
နုတ်အမူအရာ လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
လှလျက် အရွယ်ရောက်သည့်အခါ
တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားရသည်။

အတတ်ပညာစုံ၍ တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်
သည်တွင် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ်
လျှောက်ထားခံရ၏။ ထိုမှ ဖခင်မင်းဘုရား
ကြီး နတ်ရွာစံသောအခါ မင်းအဖြစ်သို့
တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံရပေတော့သည်။

မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
မြို့တံခါးလေးပေါက်နှင့် မြို့လယ်တံခါး
ပေါက်၊ မင်းတံခါးပေါက် စသည် စုစု
ပေါင်း တံခါးခြောက်ပေါက်တို့တွင် ဇရပ်
ခြောက်လုံးကို ဆောက်စေကာ တစ်နေ့

(၁) ငယ်ခါကလျှင် မသင်

ပညာ။

(၂) ဥစ္စာမစု

(၃) သူ့ကိုချစ်ဖျက်

(၄) သူ့သက်သတ်စား

(၅) သူမယား၌ ပြစ်မှားတုံ

ဘိ

(၆) ပစ္စည်းရှိလျက် စိုးစိ

မလျှူ

(၇) မွေးမြူမိဘ မပြုရနှင့်

(၈) ဆုံးမ မနာ

(၉) ပညာရှိထံ နည်းခံမမှတ်

(၁၀) အမြတ်မကျင့်

လျှင် ခြောက်သိန်းကုန်သော အလှူကြီး
ကို နေ့စဉ် ပေးလှူတော့သည်။

ထို့နောက် အချုပ်ခန်းမှန်သမျှ
ကို ဖွင့်လှစ်၍ အချုပ်သားများကိုလည်း
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသည်။ သို့အတွက်
ဓမ္မဒိပတစ်ကျွန်းလုံး ချောက်ချားမတတ်
အုတ်အော်သောင်းနှင့် ဩဘာပေးခြင်း
ကို ခံရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့
အားလည်း သမ္မာအာဇီဝဖြင့်သာ စီးပွား
ရှာဖွေကြရန် အစဉ်မပြတ် ညွှန်ကြား
ချက်အမိန့် ထုတ်ဆင့်၏။ သီလငါးပါး၊
သီလရှစ်ပါးတို့ကို လုံခြုံအောင်
ထိန်းသိမ်းကြရန်လည်း သတိပေး၏။

အခါအားလျော်စွာ တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့အား စုရုံးစေလျက် အောက်
ပါအချက်များကို တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လေ့
ရှိသည်။

“အလှူပေးကြပါ။ သီလ
ဆောက်တည်ကြပါ။ ဘာဝနာပွားများ
အားထုတ်ကြပါ။ သမ္မာအာဇီဝဖြင့်
တရားသော အလုပ်အကိုင်များကိုသာ

လုပ်ကိုင်ကြပါ။ ဗိသုဒ္ဓိတော်မဖြစ်ကြ
 စေနနဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ပညာသင်ကြား
 ကြပါ။ စီးပွားဥစ္စာကို ဆက်လက်ထမ်းပိုး
 တိုး၍ ရှာဖွေကြပါ။ ကြမ်းတမ်းသော
 စကားများ မပြောကြပါနဲ့။ မိမိ၊ ဖခင်၊
 တို့အား ထာဝရလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးကြပါ။
 ကြီးသူများကို ရိုသေလေးစားကြပါကုန်
 လော့။ အသင်တို့အားလုံး ဤသူစိုက်
 တရားဖြင့်သာ မွေးလုပ်ကြပါကုန်”

ဇနသန္ဓမင်းသည် ထိုမျှနှင့်
 အားရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်မနေဘဲ
 တစ်ဆယ့်ငါးရက် ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့တွင်
 မိမိကိုယ်တော်တိုင် ဥပုသ်ဆောက်တည်
 လျက် တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့၏
 အကျိုးစီးပွားအလိုက် တရားဟောမည်ဟု
 အကြံတော်ဖြစ်လျက် အမှုထမ်းတို့အား
 တိုင်းပြည်အနှံ့ မောင်းကြေးနင်းခတ်
 ကြေညာစေ၏။

“တိုင်းသူပြည်သား လူအများ
 တို့လော့။ ယနေ့ ဥပုသ်နေ့အခါသမယ၌
 မင်းရင်ပြင်ကို တန်ဆာဆင်ထားသည့်
 မဏ္ဍပ်တွင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး

ကိုယ်တိုင် လူသူအများတို့ နောင်တ
 တစ်ဖန် ပူပန်သောက မဖြစ်စေရန်
 နောင်တတရားဆယ်ပါး တရားတော်ကို
 ဟောကြားမည်ဖြစ်ပါသောကြောင့်
 မပျက်မကွက် လာရောက်နာကြားကြရ
 မည်။ အမိန့်တော်”

“နောင်တတရားဆယ်ပါး
 တရားတော်ဆိုပါလား။”

“ဟုတ်ပါ အဆန်းပါလား။”

“ထူးခြားတဲ့ တရားတော်ဖြစ်
 လိမ့်မယ်။”

တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်း
 ဟာ အံ့သြနေကြပြီး မဏ္ဍပ်ဆီ စုရုံး
 ရောက်လာကြတဲ့အခါ ဇနသန္ဓမင်းကြီးက
 ရိုသေစွာ နားစိုက်ထောင်ကြဖို့ မေတ္တာ
 ရပ်ခံပြီး တရားတော်ကို စတင်
 ဟောကြားသမူ ပြုပေတော့သည်။

သက္ကရာဇ် ပုရေသန္တံ၊
 မယာသိပ္ပံန သိက္ခိတံ၊
 ကိစ္စာဝုတ္တိ အသိပ္ပဿ၊
 ဣတိ ပစ္ဆာန တပ္ပတိ။

“ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှာ အတတ်

ပညာများကို ကြိုးစားသင်ယူကြရမှာ
 ဖြစ်ပေတယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ် ပညာမသင်
 လေလွင့်နေခဲ့လျှင် အသက်ကြီးက
 ပညာမတတ်သဖြင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့မှုနှင့်
 ကြုံရမည်။ သို့အတွက် အသက်ကြီးမှ
 နောင်တမရစေရန် ငါ ငယ်စဉ်က ပညာ
 မသင်ခဲ့တာ မှားလေစွာ”လို့ နောင်တရ
 တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်အခါ
 မှာ ပညာကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူ
 ကြပါကုန်လော့”

အလမ္ဘီ ဝိတ္တံ ကပ္ပတိ၊
 ပုဗ္ဗေ အသမုဒ္ဓါ နိတံ၊
 နပုဗ္ဗေ ဓနမေသိဿံ၊
 ဣတိ ပစ္ဆာနတပ္ပတိ။

“ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရဆောင်း
 သင့်သည့်အချိန်၊ ငယ်ရွယ်စဉ် လုပ်ကိုင်၊
 ကိုင်နိုင်၊ ရှာဖွေနိုင်စဉ်က လုံ့လစိုက်၍
 ရှာဖွေခြင်းမရှိခဲ့လျှင် အသက်ကြီးရင့်
 သောအခါ၌ “ငယ်ရွယ်စဉ်က ပစ္စည်း
 ဥစ္စာ မရှာဖွေခဲ့မိလေခြင်း”ဟု နောင်တ
 ပူဆွေးမှု ဖြစ်တတ်ပါတယ်။”

ကုဋဗဝဇီ ပုရေအာသိ၊

ဝိသုဏော သိပ္ပိမံသိကော။

စဏ္ဍောစ ဖရသောစာပိ။

ဣတိပစ္ဆန္န တပ္ပတိ။

“ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြသူများ

အချင်းချင်း ကွဲပြားစေရန် ခြေထိုးခြင်း

အမှု၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းအမှု၊ မတော်

မတရား သက်သေခံခြင်းအမှု၊ ပိုင်ရှင်

မဟုတ်သည်ကို ဟုတ်သည်ဟု

လိမ်လည်ထွက်ဆိုမှုမှ ငယ်ရွယ်စဉ်

က ပြုမိခဲ့သည်ရှိသော် အသက်ကြီး

သောအခါ “ငါ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ မှား

လေစွ”ဟု နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း

ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်”

ပါဏာတိပါတိ ပုရေအသိ။

လုဒ္ဓေါစာပိ အနာရိယော။

ဘူတာနံ နာပစာယိသံ။

ဣတိ ပစ္ဆန္န တပ္ပတိ။

“ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ သနားစိတ်

ကင်းမဲ့ကာ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်

ခဲ့မိလျှင် (သို့) သတ်၍ ချက်ပြုတ်စား

သောက်မိခဲ့လျှင် သေရာညောင်စောင်း

လျောင်းရသောအချိန်၌ “ငါ ငယ်စဉ်က

သူတစ်ပါးအသက်ကို မညာမတာ သတ်

ခဲ့မိတာ မှားလေစွ”လို့ နောင်တတစ်ဖန်

ပူပန်ခြင်းဖြစ်ရမှာကြောင့် ဒီအချက်ကို

လည်း အထူးဆင်ခြင်ဖို့ လိုအပ်လှပါ

တယ်”

ဗဟုသု ဝတသန္တိသု၊

အနာပုဒါသု ဣတိသု။

ပရဒါရံ အသေဝိသံ။

ဣတိ ပစ္ဆန္နတပ္ပတိ။

“လွတ်လပ်သော အမျိုးသား၊

အမျိုးသမီးများစွာ ရှိပါလျက် တစ်ပါးသူ

၏ ခပ်ပွန်၊ လင်၊ ဇနီးမယားအား

ပြစ်မှားကျူးလွန်သူတို့သည် အိမ်ထောင်

ရေးကျင့်ဝတ်ဖောက်ဖျက်သူ၊ လူမှုရေး

ဆိုးကျိုးများကို ဖန်တီးသူဖြစ်တာမို့

သေရာညောင်စောင်းလျောင်းရသော

အခါ “ပြုမိသည်မှာ မှားလေစွ”ဟု

နောင်တကြီးစွာ ရတတ်ပါတယ်”

ဗဟုပိ ဝတသန္တိပိ၊

အန္တပါနေ ဥပဋ္ဌိစော။

နပုဗ္ဗေ အဒေခါနံ၊

ဣတိ ပစ္ဆန္နတပ္ပတိ။

“မိမိ၌ လှူစရာ၊ စားစရာ၊

ဝတ်စရာ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိပါလျက် စိုးစဉ်းမျှ
မလှူခဲ့လျှင် သေရာညောင်စောင်း
လဲလျောင်းရသောအချိန်မှာ “မလှူမိခဲ့
တာ” မှားလေစွ”လို့ နောင်တတစ်ဖန်
ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။

မာတရုံပိတရုံစာပေ၊

ဇိတ္ထုကံ ဂတယောဗ္ဗနံ။

ပဟုသန္တော နပေါသိသံ။

ဣတိ ပစ္ဆာနပ္ပတိ။

“အိုမင်းရင့်ရော် အသက်
အရွယ် ကြီးရင့်သော မိခင်၊ ဖခင်တို့
အား မိမိအနေဖြင့် ဥစ္စာအင်အား၊ ကိုယ်
စွမ်းအင်အား နှစ်ပါးတို့ဖြင့် အဆင်ပြေ
စွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးနိုင်ပါလျက် မလုပ်
ကျွေး၊ မပြုစုခဲ့လျှင် မိမိအိုသောအခါ
သားသမီးတို့၏ တစ်ပြန်တလဲ တုံ့ပြန်မှု
ခံရမှု “ငါဟာ အရွယ်ရှိစဉ် မိဘနှစ်ပါးကို
လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမှု မပြုခဲ့တာ မှားလေ
စွ”ဟု ကြီးစွာသော နောင်တတရားကို
ပူဆွေးစွာ ရရှိတတ်ပေတယ်”

အာစရိယ မနသတ္တာရံ၊

သဗ္ဗကာမ ရသာဟရံ။

ပိတရံ အတိမညိသံ။

ဣတိ ပစ္ဆာနပ္ပတိ။

“မိဘနှစ်ပါး၊ အဆွေအမျိုး၊

ရပ်ဆွေရပ်မျိုး၊ နီးစပ်သော လူကြီးသူမ
များမှ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားအလိုငှာ
ကြောင်းကျိုးညွှန်ပြ၊ သွန်သင်မှုအား
နာခံမှုမရှိဘဲ အဆိုးအပြစ်တို့နှင့်
ကြုံကြိုက်လာရသည်တွင် “ငါ ဟိုအချိန်
က လူကြီးသူမတို့၏ ဆိုဆုံးမမှုကို မနာ
ခံခဲ့တာ မှားလေစွ”လို့ နောင်တတစ်ဖန်
ပူပန်မှု ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်”

သမဏေ ဗြဟ္မဏေ စာပေ၊

သီလဝန္တေ ဗဟုဿုတော။

နဗုဗ္ဗေ ပယိရုပါယိသံ။

ဣတိ ပစ္ဆာနပ္ပတိ။

“အသိပညာရှင်၊ အတတ်

ပညာရှင်ထံ၌ အချိန်ရှိခိုက် တန်ရာ
တန်ဖိုးပေး၍ နည်းခံသင်ကြားသင့်ပါ
လျက် ဆောင်ရွက်နည်းခံမှု မပြုခဲ့ပါ
လျှင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သောအခါ
“နည်းပညာများ မခံယူခဲ့မိခြင်းသည်

မှားလေစွာ ဟု ကြီးစွာသော နောင်တ တယ်	(၁)	ငယ်ခါကလျှင် မသင်ပညာ၊	
တရားကို ရရှိစေနိုင်ပါတယ်	"သာဓု . . . သာဓု . . . (၂)	ဥစ္စာမစု	
သာဓုဟောတိ တပေါစိဏ္ဍော၊ သာဓုပါ အရှင်မင်းမြတ်	(၃)	သူ့ကိုချစ်ဖျက်	
သန္တောစ ပယိရပါသိတော၊ တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့	(၄)	သူသက် သတ်စား	
နစပုဗေ တပေါစိဏ္ဍော၊ သည် တရားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်	(၅)	သူမယား၌ ပြစ်မှားတုံဘိ	
ဣတိပစ္ဆန္နတပွတိ၊ ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောနော ခေါ်ဆိုလိုက်	(၆)	ပစ္စည်းရှိလျက် စိုးစိမလှူ	
"စားဝတ်နေရေးနှင့် ပတ်သက်	ကြသည်မှာ ဘဝဂ်ညံ့မျှ ဖြစ်သည်။	(၇)	မွေးမြူဒိသာ မပြုရနှင့်
ပြီး လော်လီဖောက်ပြားမှုမရှိအောင်	နေသန္နမင်းကြီးသည် တိုင်းသူ	(၈)	ဆုံးမ မနာ
ကာယကံမြောက် . . . မူမပြုဘဲ	ပြည်သားအပေါင်းတို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိစေ	(၉)	ပညာရှိထံ နည်းဆံမမှတ်
ရှောင်ကြဉ်ရမည့် မြတ်သောအကျင့်၊ ရန်အလိုရာ အထက်ပါနောင်တဆယ်ပါး	(၁၀)	အမြတ်မကျင့်	
ဝစီကံမြောက် လွန်ကျူးမှုမပြုဘဲ	တရားတော်ကို (၁၅) ရက်တစ်ကြိမ်ကျ		ဤဆယ်ဆင့်ကား၊ ကြီးရင့်
ရှောင်ကြဉ်ရမည့် မြတ်သောအကျင့်၊ မပျက်မကွက် ဟောကြားလေ့ရှိသည်။			ဧရာ၊ အိုသောခါလျှင်၊ ပူဇာနောင်တ
စနောက်မြောက် လွန်ကျူးမှုမပြုဘဲ	• တို့ကြောင့်ပင်လျှင် တိုင်းသူ		ရတတ်စွတည်း။
ရှောင်ကြဉ်ရမည့် မြတ်သောအကျင့်	ပြည်သား အများအပြားပင် သေဆုံးသည်		မိုးငြိမ်း - ခွါဒသကနိပါတ်နေသန္န
စသည် မြတ်သောအကျင့်တို့ကို	၌ နတ်ပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြရလေ		ဇာတ်တော်
ငယ်ရွယ်စဉ်က မကျင့်ကြံခဲ့ပါလျှင်	သတည်း။		

မွေသူတော်စင်

သက်ကြီးရင့်သောအခါ "မှားလေစွာ
 တာ ၃ နောင်တတစ်ဖန် ရတတ်ပါ
 ပေဟယ်၊ ဒါကြောင့် နောင်တဆယ်ပါး
 တရားတော်အတိုင်း နောင်သောအခါ
 ကာယမှာ ကြီးစွာသော ပူပန်မှု မဖြစ်ကြ
 စေရန် ထိုက်နာလုပ် ဆောင်သင့်ကြပါ။

"မယဒေဝကျမ်းလာ နောင်တတရား
 (၁၀) ပါး လင်္ကာ"
 ဤလောက လူ့ဘဝ၌၊
 သကျရှုပ်၊ မိန့်သံဂါထာ၊
 ကျမ်းလာအတိုင်း

ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပင်မဂုဏ်တော်ပုဒ်းစိတ်နည်း

ပင်းယုတ်ကျော်(B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်
ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့သွားရာ စာအုပ်
အဟောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ပုတီးစိပ်နည်း
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရရှိလာပါသည်။
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်က
သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား
ဆရာတော်၏ ပင်မဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်
နည်းစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးသော
အလိုဆန္ဒနှင့် အလုံးစုံသော သိဒ္ဓိတို့ကို
ရနိုင်သော ပင်မဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်နည်း
များဟု မှတ်သားလေ့လာရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပုတီးစိပ်
သော်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် အဓိဋ္ဌာန်
မပျက် မစိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။
နောက်မကြာမီကာလအတွင်း
ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဖူးတွေ့ရ၏။ (၈၄) နှစ်
မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်သော
ဗိုလ်တထောင်စေတီရှိ ဆိပ်ကမ်းဓမ္မာရုံ
တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဓမ္မာရုံတွင်လည်း
ဆရာတော်ထံမှ ပုတီးစိပ်နည်းစာအုပ်
တစ်အုပ် ရရှိခဲ့ပါသည်။

ပုတီးစိပ်သော အလုပ်သည်
လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးကို
ရရှိစေပါသည်။ ဂါထာရွတ်ဆိုခြင်း၊
သမထဝိပဿနာအလုပ် လုပ်ကိုင်ခြင်း၊
ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်းတို့သည်
ကုသိုလ်အလုပ်များ ဖြစ်သည်။ အချို့က
တရားထိုင်တာကိုပဲ အားပေးကြ၏။
တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားတာ
လည်း ကောင်းပါသည်။ ပုတီးစိပ်သည်
ဆိုရာမှာလည်း ရတနာသုံးပါးနှင့် ဆိုင်
သော ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတော် ရွတ်ဆို
ရ၍ ဗုဒ္ဓနဿတိ ပွားများခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ယခုစာရေးသူ ဖော်ပြမည့်
ပုတီးစိပ်နည်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပြန်လည်ရေးသား
ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။
ပထမဆင့်
နမော တဿ ဘဂဝတော
အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
သရဏဂုံသုံးဆယ်ကို တစ်ပါး
လျှင် ပုတီးတစ်ပတ် သရဏဂုံသုံးဆယ်

ဖြစ်၍ ပုတီးအပတ်ပေါင်း သုံးဆယ်ရ၏။
တစ်နေ့လျှင် နံနက်၊ နေ့၊ ည သုံးချိန်စိပ်။
ပုတီးပတ် (၉၀) ရ၏။
သရဏဂုံသုံးဆယ်ကား ...

၁။ ဇာတိ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ ဇာတိ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဇာတိ
ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၂။ ဘောဇ္ဈပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ ဘောဂပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဘောဂပရိယ
န္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃။ ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊
ဂစ္ဆာမိ၊ ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဇီဝိတ
ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၄။ ယာဝဇီဝံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ယာဝဇီဝံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ယာဝဇီဝံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

- ၄။ မရဏကာလ ဗုဒ္ဓ သရဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ မရဏကာလ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ မရဏကာလ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ၆။ မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ မရဏကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ၇။ အရဟတ္တကာလ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ အရဟတ္တကာလ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ အရဟတ္တကာလ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ၈။ အရဟတ္တကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ အရဟတ္တကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ အရဟတ္တကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ၉။ နိဗ္ဗာနကာလ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ပေါင်း သရဏဂုံ သုံးဆယ်) ကျော်အောင်စံထား ဆရာ တော်သည် အလောင်းတော်ကဿပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း။ ကျိုက်ထီးရိုးခရီးသွား မှတ်တမ်း။ အတွေ့အကြုံများကို ရေးသား ပြုစုခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ဘုရား ခေတီများ တည်ကာ သာသနာပြုနေပါ သည်။ အမရပူရမြို့တွင် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းသော ဓာတ်တော်ခေတီ၊ ရုပ်ပွား တော်မြတ်များကိုလည်း တည်ထား ကိုးကွယ်တော် မူပါသည်။ ပုတီးစိပ်ဖြင့် ပြီးမြောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။
- ပထမအဆင့် အောင်မြင်ပြီး ပါက ဒုတိယအဆင့်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ပါ သည်။ ရက်ပေါင်း (၁၀၀) ပြည့်လျှင်

ပထမအဆင့် အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။
တိယအဆင့်

သရဏာဂုံ ၃၀ ကို ပ၊ ဇ၊ တ
ခံ၍ စိပ်သော် သရဏာဂုံ ၉၀ ရ၏။ ထို
၉၀ ကို တစ်ကြိမ်ထိုင်လျှင် ၉၀ လုံး
ပြီးအောင် စိပ်ပါ။ တစ်နေ့လျှင် နံနက်၊
နေ့၊ ည သုံးကြိမ်စိပ်၊ ရက်ပေါင်း ၉၀
စိပ်ရမည်။ ရက်ပေါင်း ၉၀ ကို မပျက်
မကွက် စိပ်ပြီးက ဇုတိယအဆင့်
အောင်မြင်၏။ (ပျက်က အစက ပြန်စိပ်)
ဇုတိယအဆင့် ပြီး၏။ မွေးနေ့တွင်
သက်သတ်လွတ်စားပါ။ အမြဲစားနိုင်လျှင်
ထည်း ကောင်း၏။ အဓိပ္ပာန်ဝင်သည့်
အခါ ဘုရားပွဲ၊ သာသနာပွဲလှူ၊ ငါးပါး
သီလခံယူ ပရိကံ ခံယူ၊ မေတ္တာပို့ အမျှ
ဝေခြင်းများ တွဲ၍ ဆောင်ရွက်ရပါမည်။
ဇုတိယအဆင့် ပြီးပါက တတိယအဆင့်
ကို တက်နိုင်ပါသည်။

တတိယအဆင့်
သရဏာဂုံ ကြီးလေးပါးကို
တစ်ခါလျှင် တစ်ခါထိုင် ပုတီး ၂၇ ပတ်
စိပ်၏။ တစ်နေ့လေးကြိမ်ထိုင် ရက်ပေါင်း

(၁၀၀) ရက်ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်ပါ။
သရဏာဂုံကြီးလေးပါးမှာ ...

၁။ ပါဏီပါတ သရဏာဂုံ
နမောဗုဒ္ဓဿ၊ နမောဓမ္မဿ၊
နမောသံဃဿ (တစ်လုံးချ)
ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂု
ဏော အနန္တော၊ သံဃဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော၊ အာစရိယ
ဂုဏော အနန္တော၊ တေ အဟံဝန္ဓာမိ
သဗ္ဗဒါ (တစ်လုံးချ) ၁၀၀ လုံး ပုတီး
ဖြင့် ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။

၂။ သပ္ပရာယန သရဏာဂုံ
ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ ဘဝ၊
ဓမ္မောမေ သရဏံ ဘဝ၊ သံယောမေ
သရဏံ ဘဝ။ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
(တစ်လုံးချ)

ဗုဒ္ဓေါမေ နာထော၊ ဓမ္မောမေ
နာထော၊ သံဃာမေ နာထော (တစ်လုံးချ)
ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ သံယော
မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ (တစ်လုံးချ)

၃။ အတ္တနိယျာတန သရဏာဂုံ
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ အတ္တာနံ ဗုဒ္ဓဿ နိယျာတေမိ
(တစ်လုံးချ)
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ အတ္တာနံ ဓမ္မဿ နိယျာတေမိ
(တစ်လုံးချ)
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ အတ္တာနံ သံဃဿ နိယျာတေမိ
(တစ်လုံးချ)
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ အတ္တာနံ ဗုဒ္ဓဿ
ပရိစ္စတမိ။
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ အတ္တာနံ သံဃဿ
ပရိစ္စတမိ။
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ ဝီရိတံ ဗုဒ္ဓဿ
နိယျာတေမိ။
အဇ္ဇာဒိ ကတော ယာဝဇီဝံ
အဟံ ဝီရိတံ ဓမ္မဿ
နိယျာတေမိ။

- အဖွဲ့အစည်း ကတော့ ယာဝဇီဝ အရုဏ်တစ်ကြိမ်၊ နံနက် ၉ နာရီတစ် မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာကဿပ အစရှိ အဟံ ဇီဝိတံ သံဃဿ ကြိမ်၊ နေ့တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပေါင်း သော များစွာသော အရိယာသံဃာ နိယျာဓေမိ။ လေးကြိမ် စိပ်ပါ။ ၁၀၈ ပတ် ရ၏။ တော် အရှင်မြတ်တို့ဘုရား၊ ဘုရား
- အဖွဲ့အစည်း ကတော့ ယာဝဇီဝ (၁၀၈) ရက် မပျက်မကွက် စိပ်ပြီးလျှင် တပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ် အဟံ ဇီဝိတံ ဗုဒ္ဓဿ တတိယအဆင့် ပြီး၏ဟု မှတ်လေ။ ပါးကို ယခု တရားအားထုတ်နေစဉ် အခါ၌ အရှင်မြတ်တို့အား နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ သမ္မုတိသံဃာတော် ဖြစ်တော်မူကြသော အရှင်ဗုဒ္ဓယောသ၊ အရှင်မဟာဒတ္တ၊
- အဖွဲ့အစည်း ကတော့ ယာဝဇီဝ နိုင်သေးပါက တက်နိုင်သလောက် ပုတီး အရှင်သောဏ၊ ရှင်ဥတ္တရ၊ ရှင်အရဟံ အဟံ ဇီဝိတံ သံဃဿ စိပ် နေ့စဉ်မပျက် ရွတ်ဆိုကြည့်ပါ။ ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်၊ ရွှေအုန်း ပင်ဆရာတော်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော်၊
- ပရိစ္စတမိ။ ကောင်းကျိုးသူများ ခံစားလာရပါမည်။ ဝါးချွန်ဆရာတော်၊ မင်းကွန်းဆရာတော်၊
- အဖွဲ့အစည်း ကတော့ ယာဝဇီဝ ပုတီးတစ်လုံးချစ် (၂၇) ပတ် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ရန် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း တောင်လေးလုံးဆရာတော်၊ လယ်တီ စိပ်ပါ။ ကင်းငြိမ်းလာပါမည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆရာတော်၊ မန်လည်ဆရာတော်၊ အစရှိ
- ၄။ သိဿာဘာဝုဗ္ဗမန သရဏဂုံ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်ပြု၍ ပရိကံယူ သော များစွာသော သမ္မုတိသံဃာတော် အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏပေတံ ဗုဒ္ဓေါ မံ ပရာယ ဤ စိပ်ပါလော့။ ပရိကံယူပုံမှာ မြတ်စွာ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး
- နောတိ ဓာရေထ။ ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါးကို ယခုတရားအားထုတ် ခ် ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါးကို ယခု
- အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏပေတံ ဓမ္မော မံ ပရာယနောတိ ဓာရေထ။ နေဆဲအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား နိဗ္ဗာန် တရားအားထုတ်နေဆဲအခါ၌ မြတ်စွာ
- အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏပေတံ သံဃော မံ ပရာယနောတိ ဓာရေထ။ ကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ဘုရားအား နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍
- ဤသရဏဂုံ (၄) မျိုးကို အရိယသံဃာတော် ဖြစ်တော်မူကြသော လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။

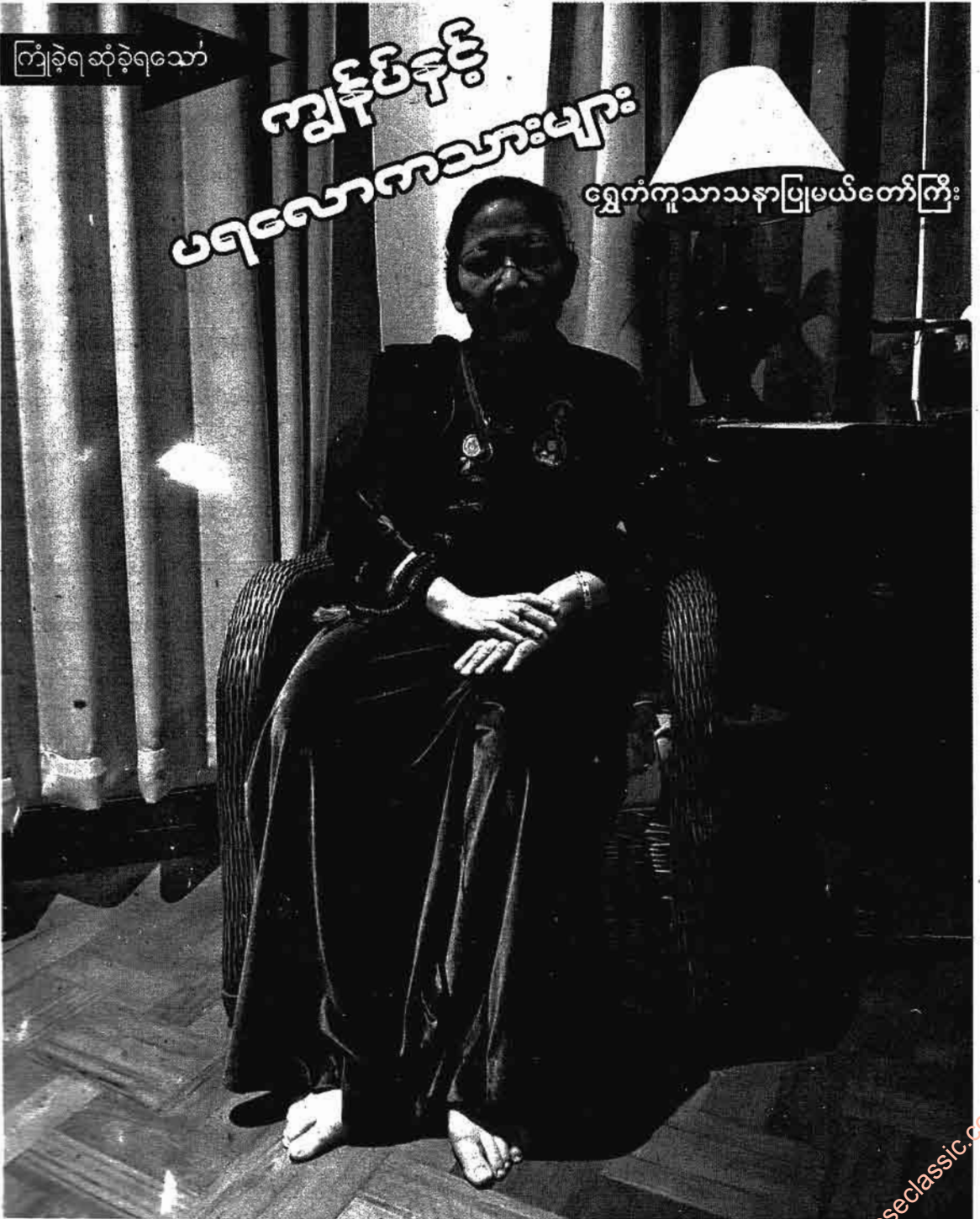
မင်းထက်ကော် (B.Sc)

ကြုံခဲ့ရဆုံးရသော်

ကျွန်ုပ်တို့ ပရဟေကသားများ

ရွှေကံကုသသနာပြုမယ်တော်ကြီး

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကစ၍
ယခုအချိန်အထိ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်
နာမ်လောကသားများနှင့် မကြာမကြာ
ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စတင်မှတ်မိသော
တွေ့ဆုံမှုကတော့ ကျွန်ုပ်တို့အသက် ၈
နှစ်၊ ၉ နှစ်အရွယ်ခန့် ထင်ပါသည်။
အစ်ကိုအလတ် ကိုဝင်းကိုနှင့် ဆရာဘို
ဘိုလည်း ပါပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမ
သုံးဦး ဗြိသ္မာအရှေ့ရွာနှင့် မနီးမဝေးရှိ
အောက်ရိုးဆိုသည့် ရွာတွင် ဘုရားပွဲရှိ
၍ ဘုရားပွဲကို သွားပြီး ရွာသို့ ပြန်လာ
ကြပါသည်။ အောက်ရိုးရွာကို သွားလျှင်
ရွာ၏ အနောက်ပိုင်းမှ ထွက်ကြပြီး
ဗြိသ္မာအနောက်ရွာ၏ မြောက်ဘက်မှ
ချောင်းကမ်းပါးအတိုင်း ၂ မိုင်ခန့် လမ်း
လျှောက်ကြရပြီး ပဲခင်၊ ပြောင်းခင်းများ
ကို ဖြတ်ပြီး အတော်လေးသွားမှသာ
အောက်ရိုးရွာသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုရွာ
မှ အဖေဝင်း၏မိတ်ဆွေ ဘကြီးဦးစံမြင့်၊
မေကြီးညွန့်တို့က ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမအား
ထမင်းများများကျွေးလိုက်ပြီး အပြန်တွင်

ဒေါသနဲ့သေ

ရဲပြည်၊

လောဘနဲ့သေ

ပြိတ္တာပြည်၊

မောဟနဲ့သေ

တိရစ္ဆာန်ပြည်

ဆိုသည့်အတိုင်း

သေချီးအချိန်သည်

အင်မတန်

အရေးကြီးလှပါသည်။

အဖေဝင်းအတွက် အမိသားဟင်း အချို
ကို ချိုင့်ကလေးနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါ
သည်။ မောင်နှမသုံးဦးသား ချိုင့်ကလေး
ဆွဲ၍ ညနေစောင်း သုံးနာရီခန့်တွင်
ရွာသို့ ပြန်လာကြရာ အောက်ရိုးရွာမှ
အထွက် ပဲခင်၊ ပြောင်းခင်းများကို
ဖြတ်သန်း၍ ချောင်းကမ်းပါးရှိ လှည်း
လမ်းမပေါ်သို့ တက်အပြီး ဗြိသ္မာ
အနောက်ဘက်ရွာနှင့် မနီးမဝေးသို့
ရောက်ရှိသောအချိန်တွင် ဗြိသ္မာ
အနောက်ဘက်ရွာ၏ မြောက်ဘက်
ပဲခင်၊ ပြောင်းခင်းများထဲတွင် လူလေးငါး
ရာခန့်ရှိမည့် လူအုပ်ကြီးသည် သံမြိုင်၊
သံပေါက်သဖွယ် ကာနည်ညီ ရွတ်ဆိုကြ
ပြီး တရွေ့ရွေ့နှင့် အနောက်ဘက်ရွာ၏
မြောက်ဘက်နားရှိ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီး
ဆီသို့ သွားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ
ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဝေးလှလျှင်
တစ်မိုင်ခန့်သာ အကွာအဝေးရှိပေမည်။
ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုလူအုပ်ကြီးသည်
ဆူးပင်၊ ချုံပင်နှင့် ယာခင်းမှ သစ်ပင်များ
ရှိနေသော တောတန်းကို ဖြတ်သန်းသွား

နေကြသည်မှာ မြေညီညီတွင် သွားနေ
ကြသလို ညီညာစွာ ရွှေ့လျားနေကြခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ အနည်းငယ် နားလည်နေပြီ
ဖြစ်သော အစ်ကိုလတ်နှင့် ဆရာတို့တို့က
အဲဒါ ကြတ်ပြောင်းတာနေမှာ။ ဒီလောက်
လူအုပ်ကြီး ဒီလိုသံပြိုင်ဆိုပြီး အရောင်
တွေကလည်း ဆင်တူနဲ့ လူတွေမဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ကိုယ်ရတဲ့ တရားစာ ရွတ်ကြဟု
ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နမသုံးဦး
တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲပြီး
ရသမျှတရားစာကို ရွတ်ကြရပါသည်။
ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုလူအုပ်ကြီး
သည် ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့မြင်ဟန်လည်း
တော့ဘဲ ရန်ပြုလိုဟန်လည်း မတွေ့ကြရ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မောင်နမသုံးဦး
ထာထင်းအတိုင်း မိမိတို့၏ ခြံသာအရှေ့
သို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့်
ပြန်ပြေးလာကြရပါသည်။
အဲဒီပြန်ရောက်သောအခါ ထိုအကြောင်း
တို့ အအောင်အား ပြန်ပြောပြကြသော
အခါ အအောင်က ဟုတ်တယ် အဲဒါ
ကြင်မြင်တာ အဲဒီ ယုတ်အုပ်ကြီး

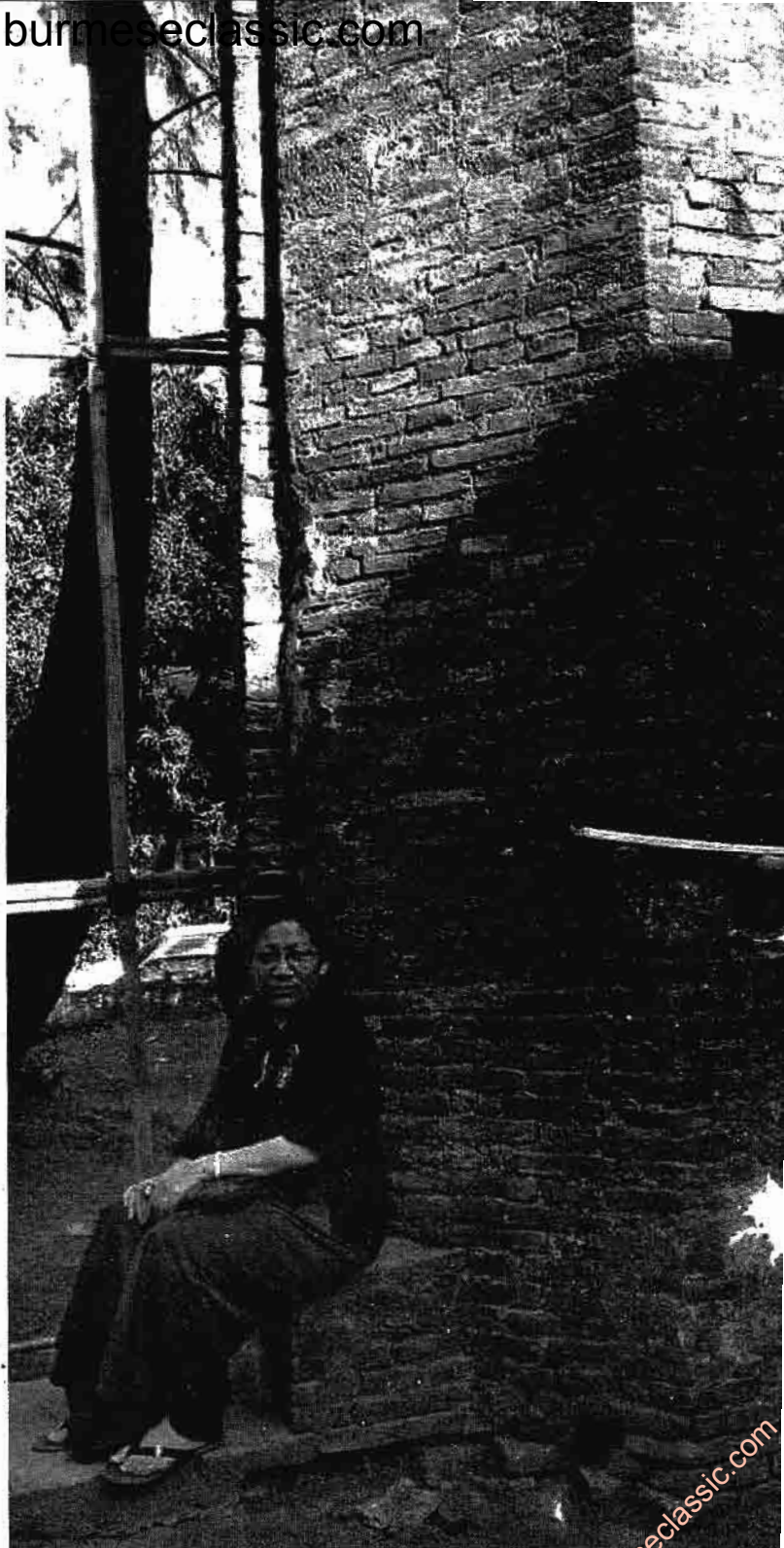
လိုပဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ သွားလာနေ
ထိုင်ကြတာမေး။ ငါ့သားတွေ သမီးတွေက
ကံမြင့် နေလို့ သူတို့က မမြင်လို့
မနောက်ယှက်နိုင်တာ။ နောက်တစ်ခါဆို
ဘုရား၊ တရားစာ များများရွတ်ပြီး
မေတ္တာဦးပေးလိုက်ဟု ပြောကြားပါသည်။
ထိုအချိန်က တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်ထိ မျက်စိထဲ
တွင် မြင်ယောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။
ဒုတိယအကြိမ်ကတော့
ကျွန်ုပ် ဆယ်တန်းဇြေသော နှစ်ကပါ။
ငါန်းစွန်မြို့သို့ သွား၍ ဖြေကြရသော
ကြောင့် အများနှင့်အတူ စုပြီး တည်းကြ၊
စားကြ၊ အိပ်ကြရပါသည်။ ငါန်းစွန်မိုး
ကောင်းကွက်သစ်ထဲမှ ဦးစိန်မှတ်တို့၏
အိမ်တွင် ရွာမှာ အစ်မဝမ်းကွဲ မမခင်
အေးသည် သူ၏မောင်လေး ကိုရင်ဝင်း
လွင်က ငါန်းစွန်တွင် အလုပ်ရသဖြင့်
အတူလိုက်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ရွာ
ဓလေ့၊ ရပ်ဓလေ့ အမျိုးရှိသော အိမ်တွင်
တည်းခိုပြီး စာမေးပွဲဖြေကြပါသည်။
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မမလှမူ၊ မပြုံး၊ မမာမာ

မြင့်၊ မမြင့်မြင့်သန်းတို့ တည်းခိုကြပါ
သည်။ သင်္ချာဘာသာရပ် စာမေးပွဲဖြေဆို
မည့်ည ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ
ထဲတွင် ဘေးတွင် အိပ်နေကြသော
အဖော်များကိုလည်း ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေ
ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အရောင်က မမလှ
မူ၊ ကျွန်ုပ်၏ အနောက်ဘက်က မမြင့်
မြင့်သန်း၊ မမြင့်မြင့်သန်း အနောက်ဘက်
က မပြုံး၊ မပြုံး၏ အနောက်ဘက်က
မမာမာမြင့်နှင့် မမာမာမြင့်၏အဖော်
အိတ်တင်တင် အစဉ်လိုက် မြင်နေရပါ
သည်။ ထိုသို့ သိနေ၊ မြင်နေရက်နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် သေဆုံးသွားသော
(ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းဖခင်ကြီး) ဦးဘ
သင်း၏ အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်
ရပါသည်။ ငါက ဘယ်နားနေရမှာတုန်း၊
ဘယ်နေရမှာတုန်းဆိုသည့် အသံနှင့်
အတူ အခြားသော ယောက်ျား၊
မိန်းကလေးသံများကို ဆူညံစွာ ကြားနေ
ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ရီကာ နားထဲ
တွင် အသံများ ဆူပြီး အူနေပါသည်။
ဘေးမှ သူငယ်ချင်းများကို လှမ်းနှိုးသော်

လည်း ဘယ်လိုမှ အသံထွက်မလာဘဲ
နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ အသံကြား၊ ရပ်မြင်
နှင့် အတော်ကြီး ခံလိုက်ရပါသည်။
ထိုစဉ်ကလည်း ကြောက်သော်လည်း
အားတင်းပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

တတိယအကြိမ် မှတ်မိသော
ပရလောကသားကတော့ ထူးဆန်းပါ
သည်။ ကျွန်ုပ် တက္ကသိုလ်အဝေးသင်
တက္ကသိုလ်တက်သော အချိန် ဒုတိယ
နှစ်တွင် သူငယ်ချင်းမတစ်ဦးနှင့် ဆုံဖြစ်
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သဘောကောင်း၍
ကျွန်ုပ်က သည်းခံတတ်မှုကြောင့် သူက
ကျွန်ုပ်ကို အ၊အ ထင်ပြီး တော်တော်
လေး အနိုင်ယူပါသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ
ရာတွင်လည်း ဓာတ်ပုံဖိုးကို ကျွန်ုပ်ဆီက
တောင်းပြီး ပေးပါသည်။ မုန့်စားထွက်ကြ
လျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံယူမလာ
ပါ။ ကျွန်ုပ်က သိရက်နှင့် သည်းခံပြီး
အစစ လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။ စာမေးပွဲဖြေ
ရန် ရက်နီးလာသောအခါ ညည အိပ်ရာ
ဝင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာထဲဝင်လျှင်
ထိုသူငယ်ချင်းမ၏ အသံက နားထဲတွင်

ကြားနေရပြီး စာများကို ပြန်၍
 လေ့ကျင့်နိုင်အောင် နောက်ယှက်ပါ
 သည်။ ခြေဆင်း၍ အိပ်သောအခါမှာ
 လည်း ခြေရင်းတွင် ထိုသူငယ်ချင်းမက
 ကုန်းကုန်းကြီး လာ၍ အိပ်နေပါသည်။
 မှန်သောစကားကို ဆိုရလျှင် ထိုအချိန်က
 ဗုဒ္ဓဘာသာ မဖြစ်သေးသောကြောင့် မိမိ
 ရသည် တရားစာကိုပဲ ရွတ်ပြီး
 မကြောက်ဘူး၊ မကြောက်ဘူး ညမို့လို့
 ငါ့ကို ခြောက်နိုင်တာ မိုးလင်းသွားရင်
 ပျောက်သွားမှာ မခြောက်နိုင်တော့ဘူးဟု
 အားတင်းပြီး နေခဲ့ရပါသည်။ အမှန်ပင်
 အရုဏ်တက်သည်နှင့် ထိုသူငယ်ချင်းမ၏
 အသံရော အကောင်အထည်ပါ မတွေ့ရ
 တော့ပေ။ နောက်နှစ်များတွင် ထို
 သူငယ်ချင်းမနှင့် ဘယ်လိုမျှ မဆုံဖြစ်
 တော့ပါ။ ဘယ်ရောက်သွားလေသည်
 မသိပါ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်
 ပြီး နောက်နှစ်များတွင် ကျွန်ုပ်လည်း
 ဗုဒ္ဓဘာသာ ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီး နှစ်
 ကြာမီမှာပင် နဝင်သီလဆောက်တည်

၍ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာပါ
 တော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှတ်မိသော အဖြစ်
 အပျက်တစ်ခုမှာ မန္တလေးဆရာ အတတ်
 သင်တက်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်
 တွင် ကျွန်ုပ်က ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဖြစ်နေပြီ
 ဖြစ်သောကြောင့် ညစဉ်မှန်မှန် ဘုရား
 ကန်တော့ခြင်း တရားဓမ္မများ ရွတ်ဖတ်
 ပူဇော်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်နေပေပြီ။
 ကျွန်ုပ်တို့က နင်းဆီဆောင်တွင် နေရပါ
 သည်။ ယောက်ျားလေးအဆောင်နှင့်
 မနီးမဝေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
 သင်တန်းမတက်မီ ၂ နှစ်ခန့်က
 သင်တန်းတက်သော ကျောင်းဆရာတစ်
 ဦး အပြင်သို့ ရပ်ရှင်ထွက်ကြည့်ရာ
 အပြန်တွင် ရေမြောင်းထဲပြုတ်ကျပြီး
 ဓာတ်လိုက်ကာ သေဆုံးဖူးသည်ဟု
 ကြားဖူးပါသည်။ ထိုကျောင်းဆရာက

ရေစိုမိနပ် တကျွိကွိမီးကာ ဆရာ၊ ဆရာ
 မများ အခန်းတိုင်းသို့ လိုက်လံ ခြောက်
 လှန့်သည်ဟုလည်း ကြားရပါသည်။
 တစ်ခုသော ညလယ်တွင် ကျွန်ုပ်၏

အိပ်ရာဘေးတွင် ထိုရာဘာဖိနပ် ရေစိုကို
 စီးထားသည့် အသံကို ကြားရပြီး ကျွန်ုပ်
 အား ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချပါသည်။ ကျွန်ုပ်
 က သတိနှင့် နေသဖြင့် သမ္မုဒ္ဓေဂါတာ
 တော်ကို မရပ်မနား ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ
 အိပ်ရာမှ နီးသလို ဖြစ်သွားပြီး ခြောက်
 လှန့်ခံရခြင်းလည်း ပျောက်သွားပါတော့
 သည်။

ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနား
 မြို့မှ ရွှေကံကုဘုရားကြီးအား ပင့်ဆောင်
 စဉ်က အဖြစ်အပျက်တော့ အတော်လေး
 အပေါက်စုံလှပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
 အပေါက်စုံသည်ဟု ပြောရသနည်းဆိုလျှင်
 ပရလောကသား သုံးလေးဦးခန့်နှင့်
 ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
 သည်။

ဘုရားရှင်ကြီးအား အိမ်ခန်းရင်
 ကချင်လုံချည်၏သမီး မတင်မြက် သူမ
 ၏မိခင်ကြီး အိမ်ခန်းရင်အား ဘုရားဖူးစေ
 ချင်၍ ရွှေကံကုဘုရားရှင်ကြီးအား

မြစ်ကြီးနားသို့ လေယာဉ် ယုံနှင့် ကြပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်သည် ဘုရားရှင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။
ပင့်ဆောင်ပူဇော်ပါသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့ ကြီး၏ တန်ခိုးတော်များကိုလည်း ကိုမွန်မြတ်ကို မနန်းသိန်းသိန်းမြင့်တိုး၏
လှထူကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာ ကြည် အတော်ကြီး ဖူးမြင်ကြရပါသည်။ အိမ်တွင် ကြွတော်မူစဉ် ညနစ်နာရီခန့်
ကြည်ညိုညို၊ ဖူးမြော်ပင့်ဆောင်ကြပါ သမိဒွေဓယ စာသင်တိုက်တွင် ဘုရား တွင် ဆွမ်းဟင်းချက်ရန် ကြက်သွန်နီကို
သည်။ ခရကဉက္ကဋ္ဌများ၊ ရွှေစက်ကျောင်း ရှင်အား ဆွမ်းကပ်သောအခါက ဆွမ်းကို လှီးလိုက်သောအခါ ထိုကြက်သွန်နီထဲမှ
တိုက်ဆရာတော်နှင့် သမိဒွေဓယ ဇွန်းနှင့် ခပ်ထားသော အရာကို သိသာ အိုင်ကြင်းပန်းသဏ္ဌာန်များ ပေါ်ထွက်လာ
သီလရှင်စာသင်တိုက်မှ ဆရာလေးတွေ စွာ ဖူးကြရသကဲ့သို့ နေရာထိုင်ခင်းများ ခဲ့သည်ကိုလည်း အမိအရ ဓာတ်ပုံမှတ်
က ဘုရားကြီးတို့လည်း ပင့်ဆောင်ပူဇော် ပေါ်တွင်လည်း ခြေတော်ရာများလည်း တမ်း တင်ခဲ့လိုက်နိုင်ပါသည်။ ရဲဘော်

ခဏအနားယူကြပါသည်။ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်က မီးရထားဝင်းထဲတွင် ငှားပြီး
ထွက်ကြတာဖြစ်ပြီး အိမ်ကတော့
အခြားတစ်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်
ဆိုင်ရှင်၏ အိမ်တွင် ခဏနားကြရန်
နေရာချပေးသဖြင့် ပင်ပန်းလွန်း၍ ခဏ
လေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားရာ ကျွန်ုပ်အိပ်နေ
စဉ် ခြံထားသော စောင်ကို တစ်ဦးတစ်
ယောက်က ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွား၍
ဖျတ်ခနဲ နိုးလာပြီး စောင်ကို ပြန်၍
ခြံထားစဉ် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ပြီး
ဆွဲချလိုက်ပြန်ပါသည်။ ကြည့်လိုက်ပြန်
တော့လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့်
ကေန္တ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူက အမျှလို
ချင်တာနေမှာပဲဟု အောက်မေ့ပြီး
ပြန်မအိပ်တော့တဲနှင့် မေတ္တာသုတ်နှင့်
အခြားတရားဓမ္မများကို ရွတ်ပြီး အမျှဝေ
နေရပါတော့သည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင်သာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နေရပြီး ညပိုင်း
မမိုးဆွေတို့အိပ်သို့ သွားအိပ်ကြရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်က မမိုးဆွေအား “နေ့လယ်ဟုန်း

အောင်းများ ပြန်လည်နေရာချထားသော
ပလစရွာတွင် ကြွသောအခါ မပူစူးဆို
သည့် ကလေးမလေး ပင့်ဆောင်ပူဇော်
စဉ် ဘုရားပင့်ဆောင်ထားသော ဆောက်
လက်စ တိုက်ကလေး၏ အမိုးပေါ်သို့
အင်ဒိုင်းဘွန်တောင်မှ နဂါးဖြူကြီး ဘုရား
ထားသည်။ ဘုရားမှ ပြည်သူ့အယောက်
ဝီဆယ်ခန့် သိသာစွာ မြင်လိုက်ကြရ
သေးသည်။

အထကကျောင်းအနီး မီးရထားဝင်း
အတွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဘုရား
ပင့်ဆောင် ပူဇော်ပါသည်။ တရုတ်လူမျိုး
များဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ညီမအငယ်ဆုံး
မမိုးဆွေက ဒေါ်ခန်းရင်၏သမီး မတင်
တင်မြနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ပင့်ဆောင်
ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်
ခရီးများက ဆက်နေသဖြင့် ဘုရားကြီး
အား နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်

မြစ်ကြီးနားခရီးစဉ်တွင် တို့လည်း နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ပြီး

က မယ်တော်ကြီးအိပ်နေတုန်းက စောင့်
ကို နှစ်ခါအသွေခံရတယ်။ အဲဒီအိပ်မှာ
လောလောဆယ် သေဆုံးထားသူ
ရှိသလား”ဟု မေးမြန်းကြည့်ရာ မမိုးဆွေ
က “ရှိတယ် မယ်တော်ကြီး။ ကျွန်တော်
တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးနား ကပ်ပြီး
ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ ကုလားစိုးဝင်း
သေထားတာ မကြာသေးဘူး။ မမကြီးက
ပြောတယ်။ သူများတွေ ကြောက်မှာစိုး
လို့ ဖွင့်မပြောတာတဲ့။ လက်ဖက်ရည်
ဖျော်ရင်လည်း နို့ခဲတုန်းတွေ နေရာပြောင်း
တာ တွေ့ရတယ်။ ခြောက်တယ်တဲ့။
သူ့ကို ကျွတ်အောင် လုပ်ပေးပါ”ဟု
ပြောကြားရာ ကျွန်ုပ်က မနက်ဖြန်ကျရင်
လုပ်ပေးပါမယ်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်
သောအခါ မမိုးဆွေက သူ့အစ်မကြီးနှင့်
အစ်မများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းပြီး
တောင်းပန်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လိပ်ပြာ
လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ခေါ်ပေးပါဟု ပြောလိုက်ရာ ကုလားစိုးဝင်း

၏ မိန်းမက လိပ်ပြာလှသည်ဆို၍
ထိုမိန်းကလေးအား မျက်စိမှိတ်ပြီး
လက်အုပ်ချီထားစေပြီး သူမ၏ ခေါင်းပေါ်
တွင် လက်တင်ကာ “မနေတုန်းက
နေလယ်က ငါ့စောင်ကို ဆွဲတာ ဘယ်သူ
လဲ။ အခုလာခဲ့”ဟု ပြောလိုက်ရာ ထို
မိန်းကလေးသည် တုန်ယင်လာပြီး
လက်အုပ်ချီလျက် “မဲတူကို ခေါ်ပေး။
မဲတူကို ခေါ်ပေး”ဟု ပြောကာ ဝိုင်းသည်။
ကျွန်ုပ်က မဲတူက ဘယ်သူလဲဟု မေးရာ
ကုလားစိုးဝင်း၏သမီး အပျိုပေါက်ကလေး
ဟု သိရပါသည်။ သူ့သမီးလေးကို စိတ်
မချ၍ ပြိတ္တာဖြစ်နေပြီး ကျွန်ုပ်ကို
အားကိုးတကြီးနှင့် အကူအညီတောင်းလို
၍ စောင်ကို ဆွဲရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောပါသည်။ မမိုးဆွေ၏ အစ်မကြီးက
“ဟဲ့ . . . စိုးဝင်း နှင့်သမီး စာမေးပွဲ
သွားဖြေတယ် စိတ်မပူနဲ့။ ငါမွေးစားလိုက်
မယ်”ဟု ပြောကြားရာ “ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ အာ အီး ရယ်”ဟု ပြောကာ
တိုင်၍ ကန်တော့ရှာပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို
လည်း ကန်တော့ကာ “မယ်တော်ကြီး

ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး။ ကျွန်တော်
စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေတယ်။
ဒီဘဝက ကျွတ်ချင်ပါပြီ”ဟု ငိုယိုပြီး
ပြောကြားလေရာ ကျွန်ုပ်က “မောင်စိုး
ဝင်း ငိုမနေနဲ့တော့ မင်းအတွက် မနက်
ဖြန် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပေးပြီး သင်္ကန်း
လှူပေးလိမ့်မယ်။ ဘယ်မှမသွားဘဲ
သေသေချာချာ လှူပြီး ဆုတောင်းနော်။
အမျှဝေပေးရင် သာဓုခေါ်နော်။ ဒါဆိုရင်
မင်း ဒီဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး မြင့်မြတ်
တဲ့ဘဝကို ရောက်ရလိမ့်မယ်”ဟု
ပြောကြားလိုက်ရာ သုခခေါ်ပြီး
ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း
နောက်ရက်တွင် အခြားအိပ်သို့
ဆက်လက်ပြီး ဘုန်းကြီးကွလေးရာလိုက်
ပါ သာသနာပြုရသဖြင့် မမိုးဆွေ၏
အစ်မများက ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်
သင်္ကန်းလှူပေးပြီး အမျှဝေပေးသည်ဟု
သတင်းကြားရပါသည်။ နောက်ထပ်
ခြောက်လှန့်သံ မကြားရတော့ပါ။

ဖြစ်ကြီးနားတွင် ကုလားစိုးဝင်း
ကို ကျွတ်အောင် ကူညီလိုက်သည့်အသံ

သတင်းစကား ကြားရသဖြင့် ကချင်
အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူမ၏သား
ကလေး ဘရန်မွန်းဆိုသည့်ကလေး
သေဆုံးသွားတာကို ကျွတ်၊ မကျွတ်
သိလို၍ လာပြီး မေးမြန်းပြန်ပါသည်။
ဘရန်မွန်း၏ အဖြစ်ကလည်း သနားစရာ
ကောင်းလှပါသည်။ မူးယစ်ဆေး အတူ
တူ သုံးစွဲကြသော သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း
ရဲများလာသဖြင့် ဘရန် ကလေး ထားခဲ့
ပြီး ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ဘရန်မွန်းက
ဆေးလွန်၊ အကြောက်လွန်ပြီး သေရ
သည်ဟု အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို
စီးပြီး ပြောကြားပါသည်။ သူမခင် ကချင်
မကြီးက သူ့သားကလေးကို အမျှဝေရန်
ဟု ဆိုကာ ဘရန်မွန်း၏ ဓာတ်ပုံကို
ကျွန်ုပ်အား ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။
ထိုညတွင် ဇာတ်လမ်းက စတင်တော့သည်။
ကျွန်ုပ်နှင့် မမအေး (အန်တီအေး) အတူ
အိပ်နေကြသည်။ မမအေးက လန့်ပြီး
အော်ရာ ကျွန်ုပ်က နီးလာပြီး ဘုရားစာ
များ အတူတူရွတ်ကြရာ ခဏငြိမ်သွား
ပြီး ဖြန်အိပ်ပျော်သွား ခု ခဏအကြာ

တွင် တစ်ခါထပ်ပြီး မိပြန်ပါသည်။ ထိုည
က မမအေးမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရပေ။
မနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်က ဘရန်
မွန်း၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး “ဘရန်မွန်း
မင်းအမေက ငါနဲ့ ထည့်လိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကျွတ်စေချင်လို့
မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေဖို့ ဓာတ်ပုံပေးလိုက်
တာ။ မမအေးကို မခြောက်နှင့်၊ ဘယ်သူ
မှလည်း မခြောက်နှင့်။ ငါတို့ပြုသမျှ
ကုသိုလ်တွေ အမျှစေတယ်။ သာဓုခေါ်
ပြီး လွတ်ရာကိုသွားတော့ဟု ပြောကာ
ထိုဓာတ်ပုံအား သင့်တော်သောနေရာ၌
ထားလိုက်မှသာ ထပ်မံ၍ အခြောက်
အလှန့် မခံရတော့ပေ။

ဒေါသနဲ့သေ ငရဲပြည်၊
လောဘနဲ့သေ ပြိတ္တာပြည်၊ မောဟနဲ့သေ
တိရစ္ဆာန်ပြည် ဆိုသည့်အတိုင်း သေခါနီး
အချိန်သည် အင်မတန် အရေးကြီးလှပါ
သည်။ သေခါနီးအချိန်တွင် မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်း လိုအပ်လှပါသည်။ သေခါ
နီးလူ အနီး၌ ငိုယိုမနေကြဘဲ တရား
ဓမ္မများကို နားထောင်အောင် ပီပီသသ

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သော
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တရားများ
ကို သတိရအောင် ပြောပြပေးမှသာလျှင်
လားရာကတိ ကောင်းမွန်ပြီး ကောင်းမွန်
ရာ ဘဝသို့ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် သံသရာတွင် မတော်ဖူးသော
ဆွေမျိုးမရှိလေသဖြင့် အယုတ်အလတ်
အမြတ်မရွေး ဆွေမျိုးများသာဖြစ်သော
ကြောင့် ပရလောကသားများနှင့် အမှတ်
မထင် ဆုံဖြစ်ခဲ့သော် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊
မှန်းတီးခြင်းတို့ကို မိတ်တွင် မဖြစ်အောင်
ထားပြီး မေတ္တာပို့သ အမျှဝေပေးခြင်း၊
ကုသိုလ်ပြုပေးခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့၏
ရောက်ရှိနေသော အပါယ်လေးဘုံမှ
ကျွတ်လွတ်ကာ သူတော်ကောင်းတရား
ပွားများနိုင်သော လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံသို့
ရောက်နိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာပြုကာ
ဆုတောင်း အမျှဝေပေးကြပါဟု
တိုက်တွန်းရင်းဖြင့်။

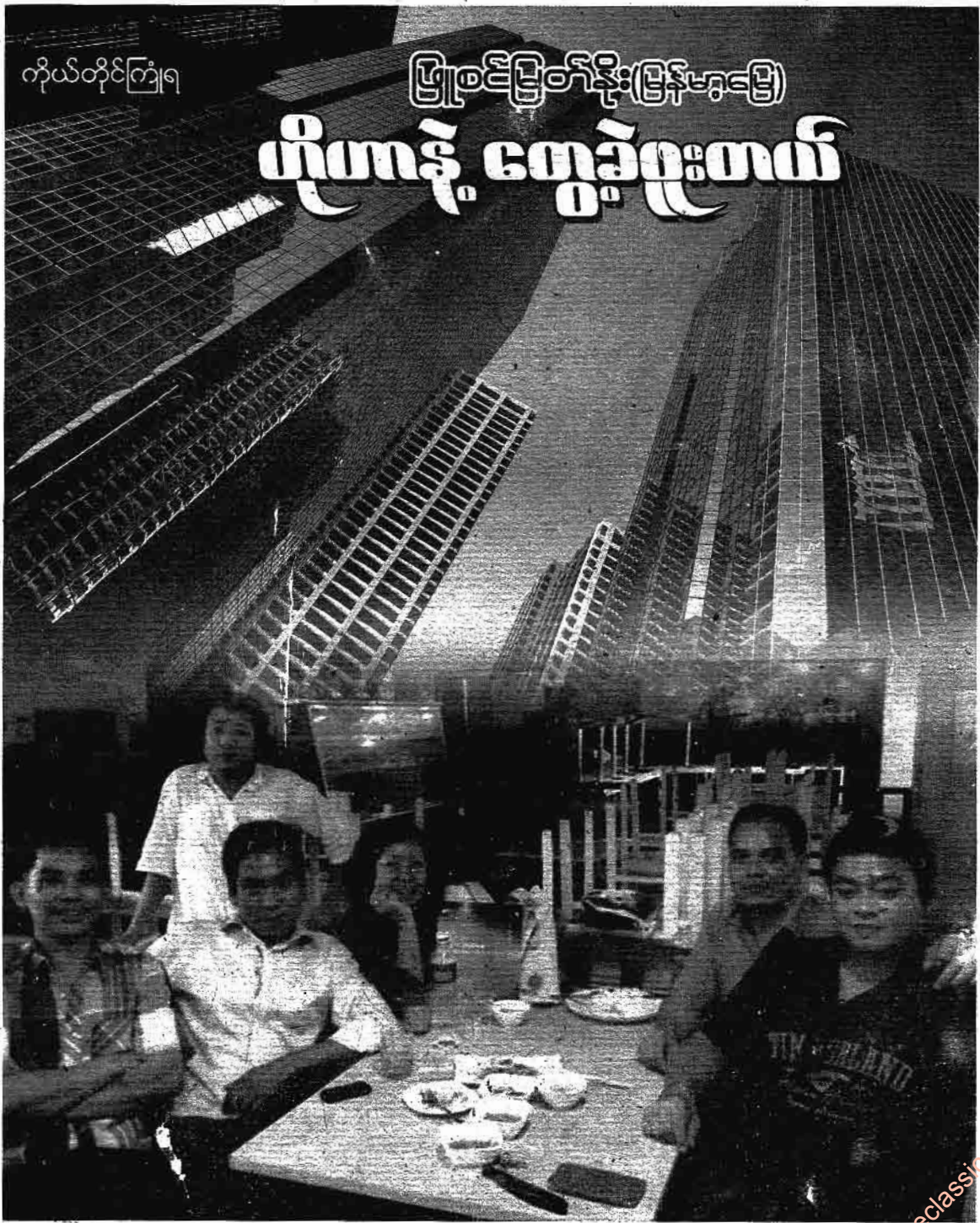
ဖြူစင်မေတ္တာ ဖြန့်ဝေပါသည်။
ရွှေကုသုသနာပြု
မယ်တော်ကြီး

ကိုယ်တိုင်ကြိုရ

မြိုင်မြိုင်နိုး(မြန်မာ့ဓမ္မ)

ဟိုဟနဲ့ ဂေ့ခဲလူတယ်

‘ဟိုဟ’ဆိုတာ မသေချာတဲ့
အခါ ပြောစရာ မေ့သွားတဲ့အခါ
ဘာမှန်းမသိတဲ့အခါမှာ သုံးကြံတဲ့
စကားလုံးပါ။ တချို့ကလည်း ‘ဟိုဒင်း’
တဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် စာရေးသူ
‘ဟိုဟ’ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဆိုလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။

xxx

စာရေးသူရဲမောင် စာရေးဆရာ
ထူးဆွေအောင် “စလုံး”လို့ ခေါ်ကြတဲ့
စင်္ကာပူနိုင်ငံက ရေနံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
လုပ်ပါတယ်။ သူ ခွင့်ပြန်ခါနီး တစ်ပါတ်
အလို ရောက်တိုင်း အစ်မဖြစ်သူကို
လမ်းလှည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တတ်ပါတယ်။
စာ နှုတ်လည်း တစ်ပါတ်လောက်
လျှောက်လည်း လျှောက်ဝယ်ပြီးရင်
မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူ ပြန်လေ့
ရှိပါတယ်။ မောင်လေး တော်တယ်လို့
ခိုးမွမ်းကြမယ်လား။ မှားပြန်ပြီ။ မှားပြန်

ဖြူဖြူသန့်ကျော်
ရေးထားတဲ့
ဖြူစင်မြတ်နိုး
(ကျွန်မအဒေါ်)ဆိုတဲ့
စာလုံးဖြူတွေက
စာရေးသူတို့မောင်နှမကို
ပြောင်ပြလျက်။
စာရေးသူတို့ကားကလည်း
ရှေ့ ၁ ပေ လောက်သာ
တိုးမိလျှင် ချောက်ထဲ။

ဦးလို့ ပြောပါရစေ။ စလုံးကို သွားတဲ့အခါ
မှာ စာရေးသူ တစ်ကိုယ်စာကလွဲလို့
ဘာမှ သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ အပြန်
မှာတော့ သူပစ္စည်းတွေ အကုန်သယ်ပေး
ရောပဲ။ အများအားဖြင့်တော့ စာအုပ်တွေ
များပါတယ်။
ဒီအခေါက်မှာတော့ ထူးထူး
ဆန်းဆန်း သူ့လူငယ်ချင်းလေးယောက်က
HOTEL SPONCER ပေးပါမယ်တဲ့။ ဒီ
လေးယောက်က ထူးဆွေအောင်နဲ့
ညီရင်းအစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်ကြသလို၊
စာရေးသူနဲ့လည်း အလွန်ခင်ပါတယ်။
စလုံးရောက်ရင် အမြဲ အတူလည်ပတ်
မွေ့နောက်ကြတဲ့ လူငယ်လေးတွေပါ။
လူငယ်လေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး စာရေးသူ
လည်း လူငယ်လေးပေါ့။ သူတို့က
လူငယ်တွေပေမယ့် အပေါက်အစ
အလွန်များသော ဘာမှမဟုတ်ဘဲ
ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ရေနံကြီးခွင်ကျယ်
လုပ်တတ်သော ပါးစပ်စက်သေနတ်ပစ်
တတ်သော စာရေးသူကို အထူးစိတ်ရှည်
ရှည်ထားပြီး ကူညီတတ်ကြပါတယ်။

(စိတ်ထဲကတော့ ဆောင်ကန်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချချင်စိတ်ပေါက်မှာပေါ့ လေ။)

စလုံးကို ရောက်တဲ့နေ့မှာ လေဆိပ်ကို လာကြိုကြပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရတဲ့ PENESULA PLAZA ပင်နီစူလာ ပလာဇာကို ချီတက်ကြပါတယ်။ အားလပ်ရက်ရလို့ လာကြတဲ့သူတွေ မအားပေမယ့် ခိုးထွက်လာကြတဲ့ ရွှေမြန်မာတွေနဲ့ စကားတွေ ပြောကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြပေါ့။ ပြီးတော့မှ သူတို့ BOOKING လုပ်ထားတဲ့ HOTEL ကို ချီတက်ကြပါတယ်။ HOTEL က PENESULA နဲ့လည်း နီးသလို သူတို့နေကြတဲ့ နေရာတွေလည်း မဝေးပါဘူး။

HOTEL က အနီရောင်ပါ။ အထဲကို ဝင်သွားလိုက်ပြန်တော့လည်း ကြမ်းခင်း နံရံ၊ မျက်နှာကျက်တွေသာ မက ပရိဘောဂတွေ...လည်း အနီရောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အနီရောင်မှ တော်တော်ကို

တောက်တောက်ပပ အနီရင့်ရောင်ပါ။

“ဟဲ့ ... ဘယ်နှစ်ကြီးလဲ။ နင်တို့ hotel ကလည်း ရဲရင့်လှချည့် လား”

“ဟာ ... “မမ”ကလည်း တရုတ်နှစ်ကူးလေ အားလုံးအနီရောင်”

“အေးပါဟယ်။ ဒါပေမဲ့ Lift ပါ။ အနီရောင်ကတော့ တော်တော်ထူးပါ တယ်။ ခုနကတည်းက ကြည့်နေတာ။ RECEPTION ကလည်း ပြောရရင် တရုတ်နာရေးအိမ်ထဲ ရောက်သွားတာ ကျနေတာပဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ တက်ခဲ့ကြ တော့ လေးထပ်က အခန်းနံပါတ် ၄၀၈ အဆောင်နာမည်က WARRIOR တဲ့။ ဝီဇာကြောင်တတ်တဲ့ စာရေးသူက အခန်းအခြေအနေကြည့်တော့ အဆင့် မြင့် ပြင်ဆင်ထားလို့ ကန့်ကွက်ရန် မရှိ ပေါ့။

“မမ အပြင်လျှောက်လမ်း Lift ဘက်ကို သွားတဲ့ အခန်းထောင့်မှာ COFFEE ဖျော်စက်ရှိတယ်”

“အေး ... ငါ လိုက်ဖျော် ပြီး အခန်းထဲယူထားလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ COFFEE ဖျော်ပြီး အခန်းထဲယူခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ အုပ်စုကလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး Lift နဲ့ ဆင်းသွားကြပါတယ်။ COFFEE ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အခန်းတံခါးကို လော့ချ ပါတယ်။ ခဏနေမှ ရေချိုးမယ်လို့ တွေး ပြီး စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်မယ်အလုပ် ခေါက် ခေါက် ... ခေါက်ခေါက် တံခါး ခေါက်ပါတယ်။

“DOOR BELL ရှိသားနဲ့ဟာ ဘာလို့ တံခါးခေါက်တာတုန်း။ ဘာကျန်ခဲ့ လို့တုန်း” လို့ အော်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ (ချောင်းကြည့်ပေါက် က မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူတို့လိုပဲ ထင်လို့ ပါ)။ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ စာရေးသူ အံ့သြမှုတောင် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

“အင်း ... ငါ နားကြားလွှဲ တာ” တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ခုံပေါ်ထိုင်မယ် အလုပ်...

“ခေါက်ခေါက် ... ခေါက်

www.burmeseclassic.com

ဒေါက် "ဒီတစ်ခါတော့ အသံမပေးတော့
ဲ တံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ
တယ်။ (အသံမပေးရင် တံခါးခေါက်ပြီး
ပုန်းနေမယ်ထင်လို့ပါ) ဘာမှမရှိပါဘူး။

"ဟ ဘာလဲ ဟ" တံခါးပြန်
ပိတ် ခုံမှာထိုင်မယ် ပြင်ပါတယ်။

"ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်
ဒေါက်" သေချာတယ်။ ငါ့အခန်းတံခါးက
ပဲ။ ချောင်းကြည့်ပေါက်က ချောင်းကြည့်
လိုက်ပါတယ်။ ဘာမှမရှိပါ။ ခုံပေါ်မထိုင်
တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် တက်လိုက်ပါတယ်။
ရေချိုးဖို့ စိတ်ကူးက လွင့်စင်သွားပါပြီ။
ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ထိမလိုရှိသေး။

"ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်
ဒေါက်" အသံကြားရပြန်ပါပြီ။ စာရေးသူ
ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကြောက်လာပါပြီ။
အသံငြိမ်သွားတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲချ
ဖို့ ပြင်လိုက်ပါတယ်။

"ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်
ဒေါက်" ပြန်ထလိုက် အသံပျောက်သွား
လိုက်။ လှဲလိုက် အသံပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့
မထာဘဲ ထပ်အိပ်နေလိုက်ပါတယ်။ မထ

တော့ပါဘူး။ နာရီကြည့်လိုက်တော့
ပြန်မာစံတော်ချိန် ည 11:00 pm စလုံး
စံတော်ချိန် 12:30 pm ဒီတစ်ခါမှာတော့
ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်ဒေါက်တင်
မကပါဘူး။ ဘယ်လိုအသံမှန်းမသိတဲ့
ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ ...

"ဟင်း ... ဟင်း ...
ဟင်း ... ဟင်း" အသံရှည်ကြီးပါ
ပါလာပါတော့တယ်။

"ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာ
ပါလိမ့်။ "တရုတ်လိုလား။" "အင်္ဂလိပ်လို
လား။" "စလုံးလိုလား။" ဘာသံပါလိမ့်
အသံကို ခြေရာကောက်ရင်း ကယောက်
ကယက် စိတ်တွေက လူ့အခြေမခိုင်
တော့ပါ။

အိပ် နေရင်း ခြေဖျား၊
လက်ဖျားတွေ အေးစက်၊ ချွေးတွေလည်း
စီးကျလာပါတော့တယ်။ "ဒေါက်ဒေါက်
ဟင်း...ဟင်းကလည်း ပျောက်မသွား
ပါ။ အချိန်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေပါတယ်။
ခုတင်ပေါ်မှနေ ဖုန်းတင်ထားသော စားပွဲ
ပေါ်ကို လက်က မလှမ်းရဲတော့ဘဲ

ဘက်ထရီခေါင်းသွားသလို လူက မလှုပ်
မယှက် အေးစက်ငြိမ်သက်သွားပါတော့
တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘုရားစာရွတ်၊
ဘုရားစာရွတ်လို့ သတိပေးနေပေမယ့်
ခေါင်းထဲမှာ ဝေဝါးနေပြီး ဘုရားစာတွေ
ခေါင်းထဲပေါ်မလာတော့ပါ။

"ဘုရား ... ဘုရား ...
ဘုရား" ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေပြီး
ခဏနေမှ "ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"၊ "ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"၊ "သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ" ကို သတိရလာပါတယ်။ ရွတ်ဆို
ကြည်ကရာမှ ပထမနှုတ်ခမ်းတွေ
လေးနေပြီး ရွတ်လို့မရပါ။ အားတင်းပြီး
အတင်းရွတ်တော့မှ ပါးစပ်ဖွင့်ရပြီး အသံ
ထွက်လာပါတော့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ဂရုစိုက်နေရတော့ "ဒေါက်ဒေါက်...
ဟင်းဟင်း" သံလည်း ဂရုမစိုက်မိတော့
ပါ။ ခဏအကြာမှာ စိတ်တည်ငြိမ်မှု
ရလာပါတယ်။ သရဏဂုဏ်သုံးပါးကို
ရွတ်ဆိုနေရင်း ချက်ချင်းအားသွင်းလိုက်
သည့်အလား ဖုန်းကို လက်လှမ်းယူနိုင်
အောင် အားရှိလာပြီး ဖုန်းခေါ်ယူလာပါ

တော့တယ်။ အရေးကြီးရင် ဖုန်းပိတ်ထား
တတ်တဲ့ မောင်ဖြစ်သူကို ခုနက ဘုရား
စာရွတ်ထားတာ မေ့ပြီး စုံစေ့နေအောင်
ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ဆဲနေရင်း သူ့သူငယ်ချင်း
တွေ ဖုန်းကို လှည့်ပတ်ခေါ်လိုက်တော့
“ရဲကြီး”နဲ့ ဖုန်းရပါတယ်။

သူတို့အုပ်စုက မခွဲကြသေးဘဲ
PLAZA မှာပဲ ရှိနေကြသေးတာပါ။
စာရေးသူငယ်က အဆက်အသွယ်ရရချင်း
ပြုံးပြီးဖို့ကြီးတွေနဲ့ လာခေါ်၊ ညတွင်းချင်း
HOTEL ပြောင်းရပါတော့တယ်။ သူတို့
ဥပဓိရုပ်တွေ ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ခံစားချက်
တွေကို ပြောမပြတော့ပါဘူး။ ချွေးတွေ
ရွှံ့ရွှံ့စိုပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရုပ်က
သက်သေဖြစ်နေပါပြီ။

နောက်မှ သိရတာက သူတို့
သင်္ဘောသားအုပ်စုက ကိုယ်တွေ့ပါတဲ့။

“ဒီ HOTEL အကြောင်းက
ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ယောက်တစ်
မျိုး ကြုံဖူးတာပါ။ အင်မတန် ရဲရင့်
တက်ကြွတဲ့ “မမ” မကြောက်တတ်ဖူး
ထင်လို့ နောက်လိုက်တာပါ” တဲ့လေ။

ဖြစ်ရလေဟယ်။ “မမမှာ
လည်း အသဲနဲ့ပါ”လို့ ပြန်ပြောရင်း
HOTEL မှာ သွင်းထားတဲ့ ငွေတွေလည်း
ပြန်မရ။ နောက် HOTEL ပြောင်းတဲ့
အတွက် ထပ်ကုန်တဲ့ ငွေတွေကို နပြော
ရင်း ငွေကုန်ကြေးကျ အကုန်ခံပြီး
နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ စလုံးက သင်္ဘော
သားအုပ်စုကို အထူးအဆန်း ကြည့်မိပါ
တော့တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စလုံး
ရောက်တိုင်း စာရေးသူ အပေါက်အစ
များသမျှ လိုက်ပါဆောင်ရွက် အကူအညီ
ပေးခဲ့ကြတဲ့ “ဇော်ကြီး”၊ “မာမီ”၊
“ထူးဆွေအောင်”၊ “မျိုးကြီး”၊ “ရဲကြီး”၊
မောင်လေးတို့အုပ်စုကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ (စိတ်ထဲက မကျေမနပ် မေတ္တာ
ပို့ရင်းနဲ့ပေါ့)။

xxx

စာရေးသူတို့ ရန်ကုန်ကနေ
အညာကရွာကို ပြန်ရင် ခရီးစဉ်လမ်း
ကြောင်းက ရန်ကုန်မြို့ထဲကနေ အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးကို တက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ 115 မိုင်မှာ နားပါတယ်။
ပြီးတော့ နေပြည်တော်မိုင် 200 အဲဒီက
မိုင် 220 ရောက်ရင် တောင်တွင်းကြီးသို့
ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန်ကနေ အဝေးပြေးလမ်းမ
ကြီး အောက်ဘက်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်ရင်
တောင်ညိုလမ်းဆုံကို ရောက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ လမ်းခွဲ ၂ ခု ရှိပါ
တယ်။ “၁-နေပြည်တော်-တောင်ညို၊
ချောင်းနက် တောင်တွင်းကြီး၊ ၂-နေပြည်
တော်-မြို့သစ်-ကံဖျား-မကွေးလမ်းပါ
တောင်တက်၊ တောင်ဆင်းလမ်းတွေပါ။
နေပြည်တော်မြို့သစ် ကံဖျားမကွေးလမ်း
က နောက်မှဖောက်တာဖြစ်ပြီး နည်း
ပညာအသစ်တွေနဲ့ တောင်နှစ်လုံးကြား
တွေကို” မြေဖို့ ဆက်သွယ်ဖောက်ထား
တာပါ။ လမ်းသာပေမယ့် ညဆိုရင် ကား
ဆက်ပြတ်ပါတယ်။ စာရေးသူတို့က အဲဒီ
လမ်းကို နောက်အကျဆုံး ညနေ ၄
နာရီ ဖြတ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ
မှောင်အောင်မနေပါဘူး။ ရန်ကုန်က
စထွက်ကတည်းက အချိန်ကို တွက်ပြီး
ထွက်တာပါ။ အကြိမ်ကြိမ်သွားပြန်နေတဲ့

လမ်းပါ။ အမေရွာနဲ့ သာသာယာယာ လွယ်တကူ သွားလို့ပြန်လို့ရနေတော့ လမ်းသစ်တွေဖောက်ပေးတဲ့ နိုင်ငံတော် ကြီးကို လမ်းဖြတ်သွားတိုင်း ကျေးဇူးတင် နေရတာပါ။

ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ကိစ္စ များမြောင် လူတို့ဘောင်မှာ များလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကားလမ်းကြပ်တာတွေ ထည့်ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်က ထွက်တော့ ညနေ ၄ နာရီပါ။ ဒီအချိန်က ပုံမှန်ဆို ရင် တောင်ညိုကုန်းလမ်းကို ဖြတ်တဲ့က အချိန်ပါ။ မပြန်လို့ မဖြစ်တော့လည်း ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ရန်ကုန်ထဲက ၄ နာရီ ထွက်တာ ပုံပြင်လို့ မမှတ်ကြပါနဲ့။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး TOLL GATE ကို ရောက်တော့ ၆ နာရီ ထိုးသွားပါပြီ။ ညဦးနဲ့ မောင်းရင် မျက်စိမကောင်းတာက တစ်ကြောင်း၊ ဖိခွဲခွဲလေးကျနေလို့ စိုးရိမ် စိတ်များတာက တစ်ကြောင်းနဲ့

“ဖြေးဖြေး ... ဖြေးဖြေး”

“အရှိန်လျှော့ ... အရှိန်

လျှော့နဲ့ စာရေးသူရဲ့ ပါးစပ်ဘရိတ်

အောက်မှာ နေပြည်တော်ကနေ ထွက် တော့ နံနက် ၁ နာရီကျော်နေပါပြီ။ စာရေးသူတို့ အမှောင်ရောင်တဲ့ တောင် ညိုနေပြည်တော် ကံများမကွေးလမ်းပေါ် ရောက်တော့ မှောင်ကလည်းမှောင်၊ ကားအသွားအလာကလည်း မရှိ။ မိုး ကလည်း သည်းလာပါတော့တယ်။

မောင် ချ မ ချ စ် ယောက်

ဘယ်သောအခါမှ ညမမောင်းတဲ့လမ်းမို့ စာရေးသူက ရှေ့ကိုကုန်းပြီး မိုးဖွဲတွေ ကြားမှာ လမ်းကို အသေအချာမြင် အောင် ကြည့်နေရပါတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေ များလာတဲ့ သာကေ အဖြစ် ထုံးစံအတိုင်း စကားကို ကြည် ကြည်သာသာ မပြောကြတော့ဘဲ ရန်ပွဲ စလာပါပြီ။

“ဟေ့ ... ရှေ့မှာအကွေ့

အရှိန်လျှော့”

“မြင်ပါတယ်ဗျ”

“မြင်ပေမယ့် သုတိပေးရတာ

ဟေ့”

စဝင်လာသည်မှ နာရီဝက်ခန့်

မောင်းမိလျှင် လမ်းအတက်အဆင်း ကြမ်းလာပါတယ်။ အကွေ့အကောက် ကလည်း များလာပါတယ်။ “ကားပျက် သွားရင်”၊ “ကားဘီးပေါက်ရင်” တစ်လမ်းလုံးကလည်း မှောင်လို့မဲလို့၊ လူတွေကလည်း မရှိ။ တို့မောင်နှမနှစ် ယောက်တည်း စသဖြင့် ကြံကြံဖန်ဖန် အတွေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လှန် နေမိပါတော့တယ်။

“ဟ ... နောက်က ကား

တစ်စီးဟေ့။ မီးပြပြီး လမ်းတောင်းနေ တယ်”

“ဒီလောက် လမ်းမမြင်ရတဲ့

အထဲ ဘယ်လိုကျော်ချင်လို့တုန်း။ ပုံမှန် အရှိန်နဲ့သာ မေးထား။ သူ့ဘာသာ ကျော်နိုင် ကျော်ပေါ့။ မကျော်နိုင်လို့ နောက်ကလိုက်လာလည်း တို့အဖော် ရတာပေါ့။ ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ”

“ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ” လုပ်နေ

လို့မှ မဆုံးသေး။ ကားက ဘေးကပ်ပြီး အတင်းဝင်လာပါတော့တယ်။

“ဟဲ့ ... မောင်လေး နင့်

ဘေးမှာ ချောက်ရှိတယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်။ အဲဒီကားကို ငါကြည့်ထားမယ်”

ကားကလည်း LAND CRUISER အဖြူရောင်ပါ။ ဘေးကနေ အတင်းဝင် ယှဉ်လိုက်လာပါတယ်။ စာရေးသူလည်း မှန်ချပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျော်တက်တဲ့ကားက ဘယ်မောင်း၊ စာရေးသူတို့ကားက ညာမောင်းဆိုတော့ ဘေးကထိုင်လိုက်တဲ့ လူချင်း ယှဉ်နေပါတယ်။ ထိုအခိုက် ထိုကားကလည်း မှန်ချလိုက်ပါတယ်။

“ဟယ် ... ဟိုကားထဲက လူက ငါနဲ့တူလိုက်တာ ဟုတ်ပါ။ မျက်မှန်၊ အင်္ကျီ၊ လည်ပင်းပုဝါပတ်ထားတာ ညအချိန်မတော်တောင် နှုတ်သီးကလည်း အနီရောင် နီရဲလို့”

“ဟဲ့ ... မောင်လေး ... မောင်လေး ငါဟ ငါငါ”

“ဘာလဲဗျာ ရှေ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး၊ ခင်ဗျားကတစ်မျိုး၊ ဘေးက မောင်းတဲ့သူကလည်း နင်ပဲဟ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

စာရေးသူတို့ကားကို မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသလိုမျိုး ဘေးချင်းကပ် ပါနေပါတယ်။ စာရေးသူဘေးက စာရေးသူ သူက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီကားမောင်းတဲ့သူက ခေါင်းငဲ့အကြည့် စာရေးသူမှာ အံ့သြလွန်းလို့ စကားသံ မထွက်နိုင်တော့ပါ။ မနည်းအားယူပြီးမှ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့။

“မောင်လေး နည်းနည်း စောင်းကြည့်လိုက်”

“ဟိုဘက်ကားမှာ နင်နဲ့ငါ”

“မကြည့်နဲ့ မကြည့်နဲ့ ရှေ့မှာ အကွေ့ကြီး အကွေ့ကြီး” စာရေးသူက တအားကြုံးအော်လိုက်ပါတယ်။

“ရပ်လိုက် ရပ်လိုက် သူကျော် သွားပါစေ”

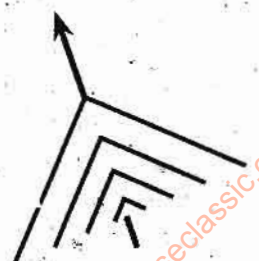
စာရေးသူတို့ကားက တိခန့် ထိုးရပ်သွားရာ ထူးဆွေအောင်ကို လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ချွေးတွေရွှံ့နံ့နေသော မျက်နှာကြီးက ဟိုဘက်ကားကို စိုက် ကြည့်နေပါတယ်။ ဟိုဘက်ကားက ဟွန်းတီးကျော်သွားပါတယ်။ စာရေးသူတို့

ကားမီးရောင်နဲ့အတူ သူ့ကားနံပါတ်နဲ့ နောက်ပိုင်းကို သေသေချာချာ မြင်ရပါတော့တယ်။ သေချာပါတယ်။ စာရေးသူ တို့ကားနံပါတ် (4D) နဲ့ အရံဘီးပေါ် ဖုံးထားတဲ့ သားရေအစွပ်ပေါ်က စာရေး သူချစ်သော တူမလေးဒေါ်လီ(ခေါ်) ဖြူဖြူသန့်ကျော်ရေးထားတဲ့ ဖြူစင်မြတ် နိုး (ကျွန်မအဖော်)ဆိုတဲ့ စာလုံးဖြူတွေက စာရေးသူတို့မောင်နှမကို ပြောင်ပြလျက်၊ စာရေးသူတို့ကားကလည်း ရှေ့ ၁ ပေ လောက်သာ တိုးမီလျှင် ချောက်ထဲ။

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။

စာရေးသူတို့မောင်နှမ “ဟိုဟာ” တွေခွဲဖူးတယ်။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာ့မြေ)

ခဏအေးစရာပြေအောင်လို့

နတ်သမီးလေးတွေငိုနေပြီ

အုတ်ကျကြီး(ပေထီး)

နတ်ပြည်တွင် နတ်သားများပါး
လွန်းသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ
သည့်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့
နတ်သားများပါးသည့် အချိန်တွင် မဆို
ထားနှင့် သာမန်အချိန်၌ နတ်သားတစ်ပါး
တွင် နတ်သမီးပေါင်းများစွာ ဝိုင်းရံခစား
ကြရကြောင်း ကြားဖူးကြမည် ထင်ပါ
သည်။

“နတ်သမီးလေးတွေ ***
တစ်ဖက်လေးငါးရာ *** ပျံ့ကာပျံ့ကာ
ကျလာတာ” ဟူသည့် သီချင်းက
သက်သေခံလျက် ရှိနေပါသည်။
ကြင်ဖော်နတ်သား မရသေးသည့် နတ်
သမီးများမှာ အာသဝေါ မကုန်သေးသူ
များပီပီ နတ်သားမပါဘဲ နတ်စည်းစိမ်
ခံစားနေရသည်ကို မည်သို့မျှ တင်းတိမ်
ကျေနပ်စရာမရှိသဖြင့် သိကြားမင်းထံ
သွားရောက်ကာ ဆန္ဒပြလျက် နတ်သား
ခွဲတမ်း ချထားပေးရန် တောင်းဆိုကြပါ
သည်။ သိကြားမင်းကြီးမှာလည်း ခွဲတမ်း
ချထားပေးရန် နတ်သားလက်ကျန်

နတ်သမီးများမှာ အာသဝေါ

မကုန်သေးသူများပီပီ

နတ်သားမပါဘဲ

နတ်စည်းစိမ်

ခံစားနေရသည်ကို

မည်သို့မျှ တင်းတိမ်

ကျေနပ်စရာမရှိသဖြင့်

သိကြားမင်းထံ

သွားရောက်ကာ

ဆန္ဒပြလျက် နတ်သား

ခွဲတမ်းချထားပေးရန်

တောင်းဆိုကြပါသည်။

ပြတ်ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသဖြင့် အကြံ
အိုက်ကာ ချွေးပြန်နေရပါသည်။
၎င်းနောက် နတ်မျက်စိဖြင့် လူ့ပြည်သို့
ကြည့်ရှုရာ တောရကျောင်းတစ်ခု၌
မြက်ရှင်းနေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို
မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုအဘိုးအို
ကွယ်လွန်လျှင် နတ်သားဖြစ်လာမည့်
အနေအထားကိုလည်း သိရှိ၍ နတ်သား
ဖြစ်လာချိန်တွင် ယခု နတ်သမီးများ
အတွက် ခွဲတမ်းချထားပေးမည်ဟု
သိကြားမင်းက ကတိပေးလိုက်လေသည်။
ထိုအခါ နတ်သမီးလေးများကလည်း
နှစ်သက်ကျေနပ်စွာဖြင့် သပိတ်လှန်ကာ
ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် အဘိုးအိုမှာ
ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ကိုယ်တိုင်လုပ်
အားဖြင့် လုပ်ဆောင်နေသူဖြစ်၍
သက်ရှည်ကျန်းမာလျက် ရှိနေပါတော့
သည်။ အမွှော်ကြီး မျှော်ရှာနေကြသည့်
နတ်သမီးများမှာလည်း အချိန်ကာလ
ကြာမြင့်လာသည်တိုင် ကြင်ယာတော်
နတ်သား ပေါ်မလာ၍ ဘဝင်မကျ ပျံ့

ထိုးကာ အဘိုးအို မြက်ရှင်းနေသည် လေသည်။

နေရာအထိ လိုက်သွားကြပါသည်။

ရောက်ရှိသွားချိန်တွင်လည်း ဣန္ဒြေရရ

အေးအေးဆေးဆေး မနေဘဲ အဘိုး

အတွက် နတ်ပြည်တွင် ဗီဇာရနေပြီဖြစ်

သည်ကို သိကြားမင်ကိုယ်တိုင် အတည်

ပြုပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အားငယ်စရာမလို

ကြောင်း စသည်ဖြင့် အားပေးစကားများ

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုကြ

အဘိုးအိုမှာလည်း အထူးပင်

အားတက်ဝမ်းမြောက်ကာ ကုသိုလ်ရေး

ကိစ္စများကို ပိုမိုကြိုးပမ်းအားထုတ်

လုပ်ဆောင်ပါတော့သည်။ ထိုသို့ အား

ထုတ်ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် အဘိုးအို

ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ယခင်ဖြစ်ရမည့် နတ်

ဘုံထက် အဆင့်မြင့်သည့် အထက်နတ်

ဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် အမျှော်ကြီး

မျှော်နေရာသူ နတ်သမီးလေးများမှာ

ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကာ ဝိဇ္ဇာ နေကြ

ရပါကြောင်းနှင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာ

စောင့်စည်းနိုင်မှု မရှိပါက နတ်သမီးလေး

များပင် ငိုရတတ်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်

ရပါသည်။

အုတ်လှကြီး (လေထီး)

ဆရာမကြီး
ဒေါ်သိန်းယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အကျိုးပေး

ကောင်းပါနိုး(ကျန်းသစ်)
အသွင်မတူ မညီကောင်းတူ

‘မူလသိရှိဥပါသကာ
ဤသူငယ်ကို သိ၏ဟေ့’
ဟု ဘုရားရှင်
မေးတော်မူလေသည်။
‘မ . . . သိကြောင်းပါ
ဘုရား’
‘အေး . . . အဲဒါ
အသင့်ဖခင်
အာနန္ဒသူဌေးကြီးပဲ’

ဂေါတမဘုရားရှင် သက်တော်
ထင်ရှားရှိစဉ် အမည်နာမ်တူ ဘုရားရှင်
၏ ညီဝမ်းကွဲတော် အာနန္ဒာနှင့် သာဝတ္ထိ
ပြည်သား ကုဋေလေးဆယ်ကြွယ်ဝ
အာနန္ဒာဆိုသူဌေး ရှိခဲ့၏။

အမည်တူ ပေသော်လည်း
အသွင်အပြင် ဗဟိဒ္ဓနှင့် အဇ္ဈတ္တအသွန်
ကွဲပြားခြားလှသည်။ သူတော်ကောင်း
တရား (၇) ပါးနဲ့ ပြည့်စုံသော ဘုရားရှင်
၏ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်း ညီတော်
အဓိတောဒနမင်း၏ သားတော်အာနန္ဒာ
သည် နောင်အခါ ရဟန်းပြု၍ ဘုရားရှင်
၏ ဇေတဝန်ဦးတန် ချီးမြှင့်ခံရသော
သာဝကဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(ဗဟုသုတာနံ) အကြားအမြင်
သိခြင်း၊ (သတိမန္တာနံ) သတိကောင်းခြင်း၊
(အတိမန္တာနံ) ပညာဉာဏ်ကြီးခြင်း၊
(စိတ္တမာနံ) တည်ကြည်သမာဓိကြီးခြင်း၊
(ဥပတ္တာကာနံ) အလုပ်အကျွေးပြုခြင်း၊
အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ ဝါး ခါဇေတဝန် ချီးမြှင့်
ခံရသော အာနန္ဒာမထေရ်မြတ် ဖြစ်၏။

ပါရမီခန်းပျို့၌ ဖော်ပြထားသည်။

ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းဖိတ်ပင့်
လက်ခံခြင်း၊ အနီးအဝေးမြို့ ကျေးရွာ
ဘုရားဖူးလာသူများ ဘုရားဖူးမြင်ခွင့်ပေး
ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ဘုရားရှင်ထံ
တရားမေးလျှောက်ခွင့် ဆည်းကပ်ခွင့်ပြု
ခြင်း၊ အခြားတစ်ပါးအသွင် ဟောသော
ဘုရား တရား ပြန်လည်ဟောကြားပေး
ခြင်းဟူသော ဆုလေးပါးကို လက်ခံလေ
သည်။

ဘုရားရှင်အား လုပ်ကျွေးပုံ
မှာ နံနက် ဘုရားရှင်မထမီ ဂန္ဓကုဋီဝ
ဝယ် ဘုရားနေရာကို စင်ကြယ်အောင်
တံမြက်လှည်းလျက် အထူး အလတ်၊
အပါး သုံးပါးသော ဒန်ပူကို ရေအေးရေ
ကျက် နှစ်ပါးသော မျက်နှာသစ်ရေ
တည်ထားပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး မျက်နှာ
သုတ်ပုဝါဖြင့် စောင့်မေး၏။

ဘုရားရှင် မျက်နှာသုတ်ပြီး
ဘုရားစံပယ်တော်မူရာသို့ ကြွလာစဉ်
ခြေသုတ်ခြင်းပြု၏။

ဘုရားရှင် ကြွသွားထသော်လျှင်

ပြီး မိမိနေရာ ပြန်ထိုင်တော်မူမှ ယာဂကို
စီရင်ပြီးမှ ကပ်လျှ၏။

ဆွမ်းခံကြွဝတ်သော သင်းပိုင်
ပေးခြင်း။ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်းကို
ခေါက်ပေးထားခြင်း။ နေရာတော်ကို
သိမ်းဆည်းခြင်း စသော ပြုပြီးမှ သပိတ်
ကို လွယ်၍ လိုက်ခြင်းပြု၏။

ပြန်ကြွလာသောအခါ နေရာ
ထိုင်ခင်းရှင်းခြင်း။ သင်္ကန်းကို ကမ်းယူ
ခြင်း။ လေခတ်ခြင်း။ ဆွမ်းအဖျော်ကို
ကပ်လျှခြင်းကို ပြု၏။

ပစ္စာဘတ္တတိုင်လျှင် အစဉ်
ကျိန်းတော်မူမြဲဖြစ်သော ညောင်စောင်း
အင်းပျဉ်ကို ခါလျက် တင့်တယ်စွာ
နေရာထိုင်ခင်းထားခြင်း ပြု၏။

မြတ်စွာဘုရား လျောင်းတော်
မူလတ်သော် ယပ်ခပ်ပေးခြင်း ခြေလက်
ဆုတ်နယ်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၏။

ဂန္ဓကုဋီမှ ထတော်မူသော်
သုံးတော်ရေ၊ သောက်တော်ရေသည်
ထားခြင်း။ တရားဟောပလ္လင် တည်ခြင်း။
သံဃာတောင်တို့ စည်းဝေးရာနေရာကို

သုတ်သင်ခြင်း ထသည်ကို ပြု၏။

ညချမ်းသောကာလ ဒေသ
စာရီ ကြွချီတော်မူရာမှ ပြန်လာသော်
ခြေဆေးတော်မူရန်၊ သုံးဆောင်တော်မူရန်၊
ချိုးတော်မူရန်၊ ရေပူရေချမ်းကိုလည်း
ကောင်း ခြေသုတ်ပုဆိုး ခြေပွတ်အိုးခြမ်း
ရေသနပ်သင်္ကန်းတို့ကိုလည်းကောင်း
ထားလင့်၏။

ရေသပ္ပာယ်တော်မူလျှင်
ကြေးသွန်းခြင်း စသော ပရိကံပြု၏။

ညဉ့်မိုက်သောအခါ ဆီမီးထွန်း
ညှိခြင်း။ လျောင်းတော်မူသော ထူသော
အာရုံ၊ ပါးသော အာရုံတို့ဖြင့် လွှမ်းခြင်း။
ခြေလက်ဆုတ်နယ်ခြင်း။ ယပ်၊ လေ
ခပ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၏။

ဤသို့ အရာမလပ်သော ဝတ်
တို့ကို တစ်နေ့မပြတ် ပြုတော်မူပေ
သတည်း။

ထို့ကြောင့် တေဝန်ကျောင်း
တော်သို့ ရောက်၍ သာဝက သန္နိပါတ
ပြုသောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ရှင်အာနန္ဒာကို များစွာသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ

တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
အရာ၌ ထားတော်မူပြီး တေဒဂင်္ဂါတန်း
ဘွဲ့ခံ ချီးမြှင့်ခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာ အထူး
မြတ်ဆုံး သူတော်ကောင်းဖြစ်၏။

နောင် အခါ ဘုရားရှင်
ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီးနောက်
သာသနာတော် နှစ်ငါးထောင်တည်စေရန်
ရှင်မဟာကဿပ (ဘုရားရှင်၏ သာဝက
ရှေးတန်းဝင် စိနီယာနပါတ် ၃) ဖြင့်
ပူးတွဲ၍ သာသနာအဓွန့်ရည်စေရန်
သင်္ဂါယနာတင် လျှာထံမှန်းခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ...
အမည်တူ အာနန္ဒာသူဌေးနှင့်

စိတ်အသွင်မတူ တမူထူးခြားချက်များ
ကတော့ သာဝတ္ထိပြည်၌ ကုဋေလေးဆယ်
ကြွယ်စည်းစိမ်ရှင်ကြီး အာနန္ဒာသူဌေး
သည် အလွန်အမင်းကပ်စေးနည်း၏။
လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဆွေမျိုးညာတကာ
တို့ကို ခေါ်၍ စည်းဝေး၏။

သူ၏ မူလသိရိချစ်သားကြီးကို
သုံးပါးသော အခါထို့၌ ဆုံးမဩဝါဒရေး
ထား၏။ ကုဋေလေးဆယ်မှ ဥစ္စာကို

များပြားလှပြီလို့ မထင်မှတ်လင့်။
ရှားသော ဥစ္စာပစ္စည်းကို မပေးကမ်း
အပ်။ အသစ်သာ တိုးပွားစေပါ။ တစ်သ
ပြားတန် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပျက်စီးအောင်
မလုပ်နဲ့ဟု အဆိုသုံးချက်ဖြင့် ဆုံးမလေ
၏။ အလွန်တရာ အတ္တစွဲလမ်း၏။ အန္တ
အတန်း မျက်မမြင်ထက် သာလွန်ပါ
သည်။

သူဆိုလိုက အဥ္ဇနာနိဿယဒိဿာ
အစချီဂါထာဖြင့် ဆိုလေ၏။ အနက်
အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

“ပညာရှိသည် မျက်စဉ်းတို့

ကုန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သေးငယ်စွာ
လှပိုးရွခြတို့၏ တောင်ပိုဖြစ်အောင်
ပေါင်းစုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပျား
ကောင်တို့၏ ပျားလဘျီဖြစ်အောင်
ပန်းယက်စုပေါင်းကာ ဆောင်ယူခြင်းကို
လည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ အိမ်ကို (ဝါ)
အိမ်၌ အုပ်ချုပ်သောသူနေထိုင်၏။

ထိုသို့ ဆုံးမပြီးနောက် ရွှေအိုး
ကြီးငါးလုံး မိမိသားကြီး မူလသိရီ မပြော
ဘဲ သိုဝှက်ခဲ့၏။ နုပြောဝန်တို့ခြင်းတည်း

ဟူသော အညစ်အကြေးလူး သိုဝှက်ထား
လေ၏။

သို့သော် ...

သတ္တဝါဟူ၍ တစ်နေ့သေရ
မည်။ သူဌေးကြီးစုတိမနေ သေလေ
သောအခါ သာဝတ္ထိပြည်ရွာနိလုံး
ဒွန်းစဏ္ဍာဖုန်းတောင်ယာစကော
သူတောင်းစားမိန်းမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ
တည်ရာလေ၏။

ပဿနဒီ ကောသလမင်းက
သူ့အား မူလသိရီကို သူဌေးအရာထားလေ
သည်။

ယင်း အာနန္ဒာ သူဌေးတဖြစ်

လဲ သန္ဓေရှိသူ သူတောင်းစားမမှာ
ယခင်ကလို တောင်းရမ်းစားသောက်မရ
လာဘ်လာဘ ပိတ်ဆို့ခံရရှာ၏။ ထိုအခါ
သူတောင်းစားအုပ်စု အချင်းများ၏။

“ငါတို့မှာ ကံဆိုးသူရှိလေ၏။

သူ့ကြောင့် တို့ဘဝ ညှိုးပိန်ရ၏”ဟု
အုပ်စု(နှစ်)စု ကွဲသွားသည်။ ကံဆိုးသူ
မောင်ရှင်လို ကံစမ်းမဲလိပ်ချကြည့်တော့
အဆိုပါ သူဌေးသန္ဓေသား ယူထားသော

ဒွန်းစဏ္ဍာမကို သုံးကြိမ်မဲကျသဖြင့်
အုပ်စုမှ နှင်ထုတ်လေ၏။

ယင်း သူတောင်းစားမ ခြေဦး

တည်ရာသွား ခိုလှုံရာမဲ့ နေစဉ်
တောင်းရမ်းစားသောက်သောအခါ
ထမင်း၊ အဖျော်၊ ယမကာ လုံးဝမရ
ကံဆိုးသွားရာ မိုးလိုက်ရွာ၏။ သားလေး
မွေးဖွား ခက်ရာခက်ဆစ် အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းသော်လည်း တောင်းရမ်းမရ။
ထိုသားကလေး တစ်နေရာထားရစ်ခဲ့
တောင်းရမ်းသော ဖုန်းတောင်ယာစကော
ဒွန်းစဏ္ဍာမသည် စားစရာတောင်းရသည်
ကို သိသွား၏။

ဤလူငယ်က လူသည် အင်္ဂါ

ချို့တဲ့ ပြည့်စုံခြင်းမရှိသော မြေဖုတ်ဆီလူး
ကဲ့သို့ အလွန်အမင်း အဆင်းမလှရှာပါ။

သို့သော် ရုပ်ဆင်းပျက်

ထိုသူငယ်ကို မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်ပါ။ မိမိရင်
နှစ်ဝမ်းဖြင့် တည်မွေးရသော သားတို့၏
ရုပ်ရည် သီတာချမ်းမျှ သံများ ကျောက်
ဆောင်၊ ကျိုသော်ပြောင်လောက်အောင်
သားချစ်ထွေး စွန့်မပစ်ရက်ပါ။

သို့သော် သားငယ် ကံကြမ္မာ
ရိုင်းကို တင်ကာဝိုင်းနေသော်လည်း
လည်တိုင်တွင် တောင်ရမ်းစားစေ၏။ ထို
ဤသားကို ခရီးသွား လူသူကြားသို့
စွန့်ရစ်ခဲ့လေသည့် ပုံသွင်ဥပယ်တစ်မျှင်နဲ့
ထားရစ်ခဲ့၏။

အရပ်တကာ လှည့်လည်ရာ
မှ သူ၏ ဇာတိဿရ ဉာဏ်ရသည်ဖြစ်၍
မိမိအာနန္ဒာ သူဌေးဘဝက နေခဲ့သော
အိမ်သို့ ရောက်သွား၍ ဝင်လေသည်။
အိမ်စောင့် အစေအပါးများက ရိုက်နှက်
မောင်းထုတ်လေ၏။

ထိုးနှံသောအခါ မူလသိရိ
သူဌေးက ထိုသူငယ်ကို မြင်ရသည်နှင့်
လွန်စွာ ထိတ်လန့်လေ၏။ နှလုံးသည်
ပွတ် ရင်ဝယ်ခံစား ဘဝင်မချမ်းမြေ့စွာ
ငိုရာကြလေသည်။

မူလသိရိသူဌေး၏ အစေအပါး
များက ထိုသူငယ်ကို ရိုက်ပုတ်ပြီး...
“ဟယ် ... သူယုတ် ထွက်
သွားလော့”ဟု ဆိုပြီး တံမြက်စည်းစွန့်
ရာ အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်ထားခဲ့ရလေ၏။
ထိုစဉ် မြတ်စွာဘုရား သံဃာ

တော်များနှင့် ဆွမ်းခံကြွလာတော်မူသည်
နှင့် ဆုံစည်းမိ၏။ ရှေ့က ရုတ်ရုတ်သံသံ
ရှုပ်ထွေးနေသော အနိစ္စာရုံကို ဘုရားရှင်
မြင်သွားလေ၏။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ သွား
ကြည့်လော့”

ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်
မူလသိရိသူဌေးကို ခေါ်တော်မူလေ၏။
ထိုအခါ များစွာသော လူသူအပေါင်းတို့
သည် စုဝေးကြလေ၏။

ဘုရားရှင် ရောက်လာတော်မူ
သောအခါ ...

“မူလသိရိဉာဏ်က ဤသူ
ငယ်ကို သိ၏လော့”ဟု ဘုရားရှင်
မေးတော်မူလေသည်။

“မ . . . သိ ကြောင်းပါ
ဘုရား”

“အေး . . . အဲဒါ အသင့်
ဖခင် အာနန္ဒသူဌေးကြီးပဲ”

သို့သော် မယုံကြည်ကြသေး
ပါ။

“အာနန္ဒသူဌေး သင့်သား
မူလသိရိကို သင်ပုဂံထားခဲ့တဲ့ ရွှေအိုးငါး
လုံး ပြောလိုက်လေ”

အဆိုပါ ခွန်းစဏ္ဍား သူငယ်
တဖြစ်လဲသည် သားဟောင်း မူလသိရိ
အား ပုဂံထားသော ရွှေအိုးငါးလုံး
ဖော်ပြလိုက်သည်။ ထိုသောအခါမှ
ယုံကြည်ကြလေ၏။

ဘုရားရှင်သည် ပုတ္တက မတ္တိ
နေမ္မတ္တိ အစရှိသောဖြင့် ဟောကြားလေ
၏။

“ငါ့အား သားသမီးတို့သည်
ရှိကုန်၏။ ငါ့အား ခန့်ဥာလည်း ရှိကုန်

၏။ ဤသို့ မလိမ္မာသော သူမိုက်သည်
သားသမီးဥစ္စာ ကပ်ငြိကာဖြင့် ပင်ပန်း
ဆင်းရဲ၏။ ဤသို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲပါသော်
လည်း မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာ၊ စောင့်ရှောက်
ရာ အကျိုးပာမရှိ။ သားသမီးတို့သည်
အဘယ်မှာ ရှိကုန်အံ့နည်း။ ဥစ္စာသည်
အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း”ဟု ဘုရားရှင်
ဟောတော်မူပါသည်။ မူလသိရိနှင့်တကွ
သတ္တဝါပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
သဇ္ဇာလေးပါး တရားထူးကိုသိ၍
သောတာပန်တည်လေ၏။

လူတူမရား နာမည်တူမရား
ထိုဝယ်နှစ်ပါးအတွင်း အဇ္ဈတ္တမတူ၊
ဗဟိဒ္ဓသန္တန် ထူးခြားခြားနားလေသည်။

အသိထူးက စကားပြောသည်။
အတိတ်ကံအဆက်ဆက် ပါရမီဆက်ခဲ့၊
ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလေမှ ယခုပစ္စုပ္ပန်၊ နောင်
အခါ အနာဂတ် အတိတ်ပင်မျိုးစေ
ကြပက်စိုက်မှ ပစ္စုပ္ပန်သစ်ပင် ရှင်သန်ပေ
လိမ့်မည်။

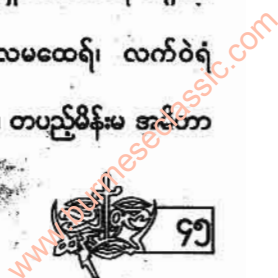
ရှင်အာနန္ဒသည် ဘုရားရှင်၏
ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့် ပါရမီဆက်ခဲ့သည်မှာ

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်ရေသော် ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ထက်၌ ဘုရားရှင်အား အသက်တစ်သိန်း
တန်းတွင် ပွင့်ခဲ့ပါသည်။

ဟံသာဝတီပြည် ခမည်းတော်
အာနန္ဒာမင်း မယ်တော်သုဇ္ဈာ မိဖုရား
မှ ဖွားသန့်စင်ခဲ့၏။ ဘုရားလောင်းမှာ
ဥတ္တရကမာရ ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းအိမ်
စံစားစဉ် သူဇနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း
မြင်၍ သံဝေဂရပြီး ဝသုလဒတ္တာဒေဝီ
မိဖုရားတွင် သားတော်ဥတ္တရရင်းသား
မျက်နှာမြင်ပြီး တောထွက်ခဲ့၏။
အင်ကြင်းဗောဓိ၌ ဘုရားအမြင် ရရှိခဲ့ပါ
သည်။

ဘုရားအမြင်ရပြီး ဓမ္မစကြာ
တရားဟောရန် သတ္တသတ္တာဟာကိုလွန်
ဒေသစာရီ ကြွချီလှမ်းရာ ခြေတော်ချ
တိုင်း ရထားဘီးပမာဏရှိသော ပဒုမ္မာ
ကြာမြေမှ ထွက်၍ ခံလေ၏။ ထိုသို့ စွဲ၍
ပဒုမ္မတ္တရဟူ၍ မည်လေ၏။

ဘုရားရှင်လက်ယာရံ အဂ္ဂသာ
ဝကမှာ ဒေဝလမထေရ်၊ လက်ဝဲရံ
သုဇာတမထေရ်၊ တပည့်မိန်းမ အင်္ဂါဟာ

သေရီ၊ အသမာသေရီ၊ အလုပ်အကျွေး
ကား ညီတော် သုမနမထေရ် ဖြစ်သည်။

ခမည်းတော် အာနန္ဒာမင်းက
တိုင်းပြည်မငြိမ်၍ သားတော်ညီငယ်
သုမနအား အနိုင်ခိုင်း၏။ ဘုရားရှင်လည်း
တရားရေအေး တိုက်ကျွေးရန် သံဃာ
တော်တစ်သိန်း ခြံရံ၍ ဟံသာဝတီသို့
ကြွ၏။

စစ်နိုင်မင်းသားအား ခမည်း
တော်က လိုရာဆုတောင်းစေ၏။ ဆင်၊
မြင်း၊ ရတနာ၊ ပြည်နယ်၊ ရွာကိုမယူလို၊
နောင်တော်ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးကို
လိုသဖြင့် ဆည်းကပ်ခွင့်တောင်းလေ၏။
သုမနမင်းသားသည် ဘုရားရှင်အလုပ်
အကျွေး ဆုပန်ခဲ့၏။

ထိုအခါ ကပ်တစ်သိန်းမြောက်
ဘဒ္ဒကမ္ဘာပေါ်ဆာသအခါ သာကီဝင်မင်း
မျိုးမှ ဂေါတမဘုရားပွင့်၍ အာနန္ဒာ
မထေရ် ရထိရံမည်။ ဘုရားရှင်
ရုပ်ကျွေးခွင့် ဗျာဓိတ်ရခဲ့ပါသည်။
အသပြာတစ်ထောင်ဟန် တိစိဝရိတ်
သင်္ကန်းပရိက္ခရာကို သံဃာတစ်သိန်း

လှူခဲ့လေ၏။ ထို့အပြင် ဆွမ်းလုပ်
လှူဒါန်းလေသည်။

သုမနမင်းသားဘဝမှ လွန်ပြီး
နောက် လူ့ပြည်မှာ စကြာဝတေမင်း
အကြိမ်တစ်ထောင်၊ နတ်မင်းအဖြစ်
အကြိမ်တစ်ထောင်၊ ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ်
အကြိမ်သုံးဆယ်၊ ပဒေသရာဇ်ကေရာဇ်
အဖြစ် မရေတွက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့၏။ အလှူ
များစွာ လှူခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဖြစ်သည်။

ကဿဘုရားရှင်အား သံဃာ
တော်များအပါအဝင် သမိတ်ပရိက္ခရာ
လှူခဲ့၏။ ရွှေအိုး ပဒေသာပင် လှူသည်။
ဗာရာဏသီမင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဂန္ဓမာဇန
တောင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ငါးကျိပ်ရှစ်ပါးတို့ကို
ငါးဆယ့်ရှစ်ဆောင် ကျောင်းများ လှူခဲ့ပါ
သည်။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထနှင့်
အတူ (သုဒ္ဓေါဒနမင်း ညီအမိတောဇန
သာကီဝင်မင်း၏သား) တစ်ချိန်တည်း
ဖွားဘက်တော်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရား
လောင်းနှင့် ဖွားဘက်တော်ဖြစ်သည်။
စသည် အလှူပေါင်းများစွာ

လှူဒါန်းခဲ့ပါသဖြင့် ဘုရားရှင်ညီတော်
ဖြစ်၍ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ အမြဲလုပ်
ကျွေးရသော ဆုရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာနန္ဒာသူဌေးနဲ့ များစွာ
ကွာခြား မိုးနဲ့မြေပမာ တုနှိုင်းစရာ မရှိ
ပါ။ ထိုအကျိုးထူးကို လိုသော် ကုသိုလ်
ထူးပြုနိုင်သမျှ ပြုခဲ့သော် အတုမရှိ မချ
သူတော်မြတ် သူတော်ကောင်းကျိုး
ရလေမည်။

ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်း၊ သားမယား
တွယ်တာ အယူသီးနေရင် မချ လှူပြိတ္တာ
ပရဝေမာနိက ပြိတ္တာမှတစ်ပါး အခြား
မရှိပြီ။

အမည်တူသော်လည်း အသွင်
အသိ ထူးခြားမှုသည် များစွာ ယှဉ်နိုင်
စရာ မရှိတော့ပါ။

ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်(ကျွန်းသစ်)

ဒါနပြုပါ

သတ်ရည်ကျန်းမာစေဖို့ ဂဗ္ဘိရာသောဂပ္ပ

တစ်နေ့သို့ အကျွန်ုပ်သည်
နေအိမ်စားပွဲတွင် စာရေးသားနေခိုက်
မျက်နှာစိမ်းဆွသည့်တစ်ဦး ရောက်ရှိ၍
လာ၏။

အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း
စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အသက် (၆၀)
ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော ပင်စင်စားတစ်ဦးဖြစ်
ကြောင်း ရောဝတီတိုင်း ပုသိမ်မြို့နယ်က
ဦးဇော်ထွန်းဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်မြို့သို့
လာရောက်ပြီး ဝေဒစက္ခုစာစောင်တွင်
အကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော ကြီးငါးကြီး
ဘုရားများတွင် ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်ဝင်အပြီး
အကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

ဦးဇော်ထွန်းက ...

“လူတိုင်း ကျန်းမာပြီး
အသက်ရှည်အောင် ပြုလုပ်တဲ့ လောကီ
အစီအရင်အကြောင်းကို သိပါရစေ၊
မေးပါရစေ”

“မေးပါ။ လေ့လာဆည်းပူး
ထားသမျှကိုတော့ ဆရာစားမချန်ဘဲ”

‘မိမိထက်

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့

ရဟန်းကိုဖြစ်စေ၊

ရသေ့ကိုဖြစ်စေ၊

သီလရှင်ကိုဖြစ်စေ၊

လူသူတော်၊

ဖိုးသူတော်ကိုဖြစ်စေ

ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကပ်လျှူပြီး

မကြာခဏ ဒါနပြုပေးပါ။

အဲဒါကတော့ ခုနစ်ရက်၊

ခုနစ်နေ့ သား သမီးတိုင်း

ဘယ်သူမဆို ပြုလုပ်နိုင်တဲ့

ဟောကီအစီအရင်

ယတြာတစ်ခုပဲ

ပြောပြပါမယ်”

“ခုနစ်နေ့၊ ခုနစ်ရက်သာသမီး

တွေ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်အောင်
ပြုလုပ်ရမယ့် လောကီအစီအရင် အမျိုး
အမျိုး အပြားပြား ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါ
တယ်။ ဟုတ်ပါသလား ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီထဲက တစ်နည်းနှစ်နည်းကို

တော့ ပြောပြပါ ဆရာ”

ခုနစ်ရက်သာသမီးများအတွက်

“မကျန်းမာတဲ့ အခါမှာဖြစ်စေ၊

ကျန်းမာနေပေမယ့် ကျန်းမာရေး မချွတ်
ယွင်းရအောင်ဖြစ်စေ ခုနစ်ရက်သာသမီး
တို့ နေ့သားအလိုက် ပြုလုပ်ရမယ့်
လောကီအစီအရင်တွေ ရှိပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်

ကပဲ စပြီး မေးပါမယ် ဆရာ။

တနင်္ဂနွေနေ့ သားသမီးဆိုရင်

ကော”

“စာကလေးတွေကို လွှတ်ပေး

ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အင်္ဂါနံဆေးကို
လျှူပေးပါ။ အစားအသောက်ကို ဒါနပြု

ပေးပါ”

ပါ။ သိမ်၊ ဇရပ်တွေကို မကြာမကြာ

“စနေနေ့ သားသမီးများဆိုရင်

“တနင်္လာသားသမီးဆိုရင်
ကော ဆရာ”

သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ပေးပါ။ ဆင်းရဲနွမ်း
ပါးတဲ့ အရပ်ဒေသမှာရှိတဲ့ ခြေအင်္ဂါ

ကော ဆရာ”
နလုံးရောဂါရှင်ကို ပေးလှူ။

စိတ်မနံ့သူကို ကျွေးမွေးပါ။

ချိုတဲ့သူတွေကို ဆေးဒါနတွေ ပြုလုပ်ပေး

“စနေနေ့သားသမီးများဆိုရင်

“တနင်္လာသားသမီးဆိုရင်

ပါ”

တော့ အကြောနဲ့နလုံး ရောဂါနဲ့ဆိုင်တဲ့

စိတ္တဇဝေဒနာရှင် (စိတ်မနံ့သူ)ကို
အာဟာရကျွေးမွေးပြီး ဒါနပြုပါ။ မရှိ
ဆင်းရဲသားတွေကို ဆန်များ ပေးလှူပါ။

“ကြာသပတေးနေ့ သားသမီး
များဆိုရင်ကော ဆရာ”
ရဟန်းအိုကြီးတွေကိုလှူ။

ဇဝေဒနာရှိနေတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်
အရှင်သူမြတ်တွေကို ဆေးဝါးတွေ
လှူဒါန်းဒါနပြုပါ”

အင်္ဂါနံ့ဆေး မစားသောက်မီအောင်
သတိပြုပါ”

“ကြာသပတေးနေ့ သားသမီး
များဆိုရင် အစာအိမ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့

“ဟုတ်ပါပြီ။ ခုနစ်ရက်နေ့
သားသမီးတိုင်း ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်

“အင်္ဂါနေ့သားသမီးဆိုရင်
ကော ဆရာ”

ဆေးဝါးတွေ၊ စတုမဇ္ဈတွေကို ရဟန်း
သံဃာတော်မြတ်တွေကို ကပ်လှူပေးပါ။

အောင် ပြုလုပ်တဲ့ အစီအရင်များကော
မရှိဘူးလား ဆရာကြီး”

သံဃာတော်တွေ ဆေးလှူ။

ရဟန်းအိုကြီးတွေကို ရွှေပြီး လှူကပ်နိုင်

“ရှိပါတယ်”

“အင်္ဂါနေ့ သားသမီးတွေဆိုရင်
ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတဲ့ ရဟန်း သံဃာ
တော် အရှင်သူမြတ်တွေကို မကြာခဏ
လှူဒါန်းပေးပါ။ အုန်းသီးကိုမစားရ”

ရင် ပိုပြီး အကျိုးများပါတယ်။ ငါးတွေကို
တတ်နိုင်သလောက် ဘေးမှလွတ်ပေးပါ”
“သောကြာနေ့ သားသမီးများ
ဆိုရင်ကော ဆရာ”

“ရှိရင် သိပါရစေ ဆရာ”
ခေါက်ဆွဲကြော်ကပ်လှူ
“မိမိထက် အသက်အရွယ်

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သားသမီးများဆို
ရင်ကော ဆရာ”

ခွေးလေး၊ ခွေးလွင့် အစာကျွေး
“သောကြာနေ့ သားသမီးများ

ကြီးရင်တဲ့ ရဟန်းကိုဖြစ်စေ၊ ရသေ့ကို
ဖြစ်စေ၊ သီလရှင်ကိုဖြစ်စေ၊ လူသူတော်၊

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး။

ဆိုရင် ပိုင်ရှင်မဲ့ ခွေးလေးခွေးလွင့်တွေကို

ဖိုသူတော်ကိုဖြစ်စေ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သားသမီးများဆို
ရင် ဇလုံထဲမှာ ဆန်ကိုထည့်ပြီး ကပ်လှူ

အစာကျွေးပေးပါ။ ခြေအင်္ဂါ မကောင်းတဲ့
သူတွေကို ပေးလှူပါ”

ကပ်လှူပြီး မကြာခဏ ဒါနပြုပေးပါ။
အဲဒါကတော့ ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်နေ့ သား

သမီးတိုင်း ဘယ်သူ့မဆို ပြုလုပ်နိုင်တဲ့
လောကီအစီအရင် ယတြာတစ်ခုပဲ
တတ်နိုင်ရင် မိမိမွေးနေ့ကို ပြုလုပ်တဲ့
ညဉ့်ခံပွဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကျွေးနိုင်
ရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်”

သူ့အသက်ကို သေတ်နဲ့

“ရှေးလူကြီးသူမတွေက သီလ
မြဲမှ အသက်ရှည်တယ်လို့ ပြောဆိုသံကို
ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ အသက်ရှည်
တဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတွေကို တွေ့ရင်
သီလကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောကြပါ
တယ်။ အဲဒါကော ဟုတ်ပါသလား
ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သီလဆိုတဲ့
နေရာမှာ အဓိကမြဲဖို့က သူများအသက်
ကို မသတ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သူများ
အသက်တွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့သူဟာ
အသက်မရှည်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ပါဏာတိပါတာကြောင့်

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အပြစ်ကိုးပါး ရှိပါတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ကို
ပြောပြပါ ဆရာ”

“ရှေးစာပေဟောင်းတွေမှာ
“ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်သတ်တာ၊
ချိုလတ်အင်္ဂါ၊ မွဲပြာရုပ်သွင်း၊ အားအင်
ယိုယွင်း၊ လျှင်ခြင်းလည်းဝေး၊ ဘေးကို
ကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ၊ အနာများ
လျက်၊ ခြွေရံမျက်နှာ၊ အသက်တိုလှ၊
ဖြစ်များစွာသည်၊ ရှောင်ကအမြန် အကျိုး
တံည်း...တဲ့”

“ဆရာကိုယ်တွေ့ ကျန်းမာပြီး
အသက်ရှည်အောင် ပြုလုပ်တဲ့နည်း။
ဒါမှမဟုတ် လောကီအစီအရင်များရှိရင်
သိပါရစေ”

ကံဦးဆရာတော်ကြီး

“မွန်ပြည်နယ်၊ ကျိုက်ထိုမြို့၊
တောင်သူရရပ်ကွက်က ကံဦးကျောင်းမှာ
အသက် (၁၀၂) နှစ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့
သက်တော်ရှည် ကံဦးဆရာတော်ဘုရား
ကြီးကို ဖူးတွေ့ကြည်ညိုခဲ့ဖူးပါတယ်။
သက်တော်ရှည် ကံဦးဆရာတော်ဘုရား

ကြီးဟာ သက်တော် (၁၀၂) နှစ် ရှိပြီ
သာ ဆိုပါတယ်။ ခါးကိုင်းခြင်း၊ သတိလစ်
ခြင်း လုံးဝကို မရှိဘူး။ မေးမြန်းလျှောက်
ထားကြည့်တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခန္ဓသုတ်
တော်ကို သက်စေ့ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်
တော်မူတယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ပရိတ်တော်ကြောင့်
လည်း ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်နိုင်ပါ
တယ်ပေါ့ ဆရာ”

ပရိတ်တော်ကို ယုံကြည်

“ဒါတင် ဘယ်ကပါ့မလဲ။
ပရိတ်တော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင် သတ္တန္တရကပ်၊
ရောဂန္တရကပ်၊ ဒုတ္တိက္ခန္တရကပ်ဆိုတဲ့
ကပ်ဘေးအမျိုးမျိုးတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံ
ခံစားလို့ နေရတဲ့သူ အပေါင်းတာ
ကပ်ဆို၊ ဘေးဆို၊ ဥပါဒ်ဆို၊ အန္တရာယ်
ဆို၊ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုးတွေက ကင်းစင်
လွင့်ပျောက်ကာ ချမ်းသာသုခကို ရရှိ
ခံစားပြီး ကျက်သရေမင်္ဂလာအပြာဖြာတို့
ကို ဖြစ်စေပါတယ်”

ဆရာစားမချန်

ပြောကြား၍ ထပြန်သွားခဲ့၏။

ပညာပါရမီ ပြည်ပါစေသတည်းဟူ၍။

ရောဝတီတိုင်။ ပုသိမ်မြို့နယ်

အကျွန်ုပ်က မိမိဝါသနာ

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခဲ့၏။

က မျက်နှာစိမ်းနွယ်သည် ဦးစော်ထွန်း

အလျောက် လေ့လာလိုက်စားခဲ့သော

လောကတွင် မိမိက ရယူခဲ့

ဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိ

မြန်မာ့ဂန္ထီရသီပွဲ၊ ဝိဇ္ဇာရေ လောကီအစီ

သည့် ပညာရပ်များ ရှိသကဲ့သို့ မိမိက

လာပြီး “သက်ရှည်ကျန်းမာ လောကီအစီ

အရင်များမှ အချို့ကို ဆရာစားမချန်ဘဲ

ပေးရသည့် ပညာရပ်များလည်း ရှိလေ

အရင်” နည်းနိဿယများ ပေးပြန်သွားကာ

ပြောပြခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ သင်ကြား

သည်တကား။

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စကားလေးသာ

ပြောကြားခဲ့၍ ဘဝအစဉ်အဆက်တွင်

ဂန္ထီရသီပွဲ

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

သိကြာစေရန်

ဘက်သာပိလ္လပိစားခြင်း ကိုစံကျောက်ဖြူ

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်ကြတဲ့ လူတွေရော၊ တခြားဘာသာကိုးကွယ် လူတွေတချို့ရော သက်သတ်လွတ်စားကြ ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မှာရှိတဲ့ လူတွေ ပြောလေ့ရှိတာကတော့ မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားတယ်။ တချို့က ဝါတွင်းကာလမှာ သက်သတ် လွတ်စားတယ်။ တချို့ကျတော့ ဘာ အဓိဋ္ဌာန်၊ ညာအဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေလို့ သက်သတ်လွတ်စားတယ်။ စားကြတယ် စသည်အားဖြင့် ပြောဆိုကြပါတယ်။

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ သက်သတ်လွတ် စားတယ်။ အသက်လွတ်စားတယ်။ ဒါကြောင့် သက်သတ်လွတ် စားခြင်းဆို တာ ဘာလဲ။ ဘာကို ခေါ်ဆိုပြောဆိုနေ ကြတာလဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ကျွန်တော် သိသလောက်၊ ကျွန်တော် နားလည်သလောက် ကျွန်တော် ရေးသားပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ရခိုင်လူမျိုးစစ်စစ်တစ်ယောက် ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန်စာပေတွေကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မသိပါ။ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော် ဟာ Biology (ဇီဝဗေဒ) ပညာရှင်တစ် ယောက်လည်း မဟုတ်လေတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ချို့ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်၊ မသိတာတွေ အများတွေ ကို ရေးသားတွေ မေတ္တာတရားနှင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။

သက်သတ် လွတ် ဆိုတာ ဘာလဲ။ အသက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အသက်မရှိခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ကျွန်တော် သိရှိနားလည်သလောက် တော့ သက်ရှိရှိအတွက် အဓိကလိုအပ် တဲ့ အလိုအပ်ဆုံးအရာကတော့ ရေ (Water) ပါ။ ရေမရှိဘဲနှင့် ဘယ်သက်ရှိ ဘယ်သတ္တဝါမှ မတည်ရှိနိုင်ဘူး မရှိနိုင်

ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆိုရိုးစကားတွေ ရှိပါ တယ်။ ရေအသက် တစ်မနက် Water for Life ပါ။ ဒါကြောင့် သက်ရှိဖြစ်တည် ဖို့အတွက် အဓိကအကျဆုံးအရာဟာ ရေပါ။

ကျွန်တော် သက်သတ်လွတ် စားတယ်ဆိုတဲ့ လူတချို့ကို မေးပါတယ်။ လေ့လာဖူးပါတယ်။ ဘာဟင်းနှင့် စား သလဲ။ ဘာနှင့် စားသလဲ။ ပြန်ဖြေတဲ့ အခါမှာ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ သခွားသီး၊ အာလူး စသည်အားဖြင့် အသီးအနှံ အသီးအရွက် မျိုးစုံကို စားကြပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီ အသီးအနှံ၊ အသီးအရွက်တွေမှာ အသက်ရှိသလား။ အသက်မရှိဘူးလား ဆိုတာ မေးမြန်းစရာ၊ စူးစမ်းလေ့လာ စရာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအပါ အဝင် နိုင်ငံအတော်များများ လူတွေဟာ ဆန်ကို အဓိက စားသုံးကြပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဆန် ဘယ်ကဖြစ်တာလဲ။ စပါး က ဆန်ဖြစ်တယ်။ စပါး ဘယ်ကလာလဲ။

စပါးပင်က လာတယ်။ ဒါဆိုရင် မေးစရာ
 တွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ စပါးပင်နှင့် စပါးမှာ
 အသက်ရှိ၊ မရှိဆိုတဲ့ကိစ္စ။ ကျွန်တော့်ရဲ့
 ယူဆချက်ကို တင်ပြပါမယ်။ စပါးမင်နှင့်
 စပါးမှာ အသက်ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို
 ရင် စပါးကို စိုက်ပျိုးရင် စပါးပင်ရတယ်။
 စပါးပင်ကနေ စပါးရတယ်။ စပါးကနေ
 ဆန်ဖြစ်တယ်။ ဆန်အဆင့်ကို ရောက်
 တော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်
 ဆိုတော့ မျိုးမပွားနိုင်တော့လို့။ တစ်ခု
 ကနေ နှစ်ခု၊ သုံးခု စသည်အားဖြင့်
 များစွာကို မပွားနိုင်တော့လို့ပါ။ ဆက်စပ်
 ခြင်းဖြင့် နောက်တစ်ခုက အာလူးစား
 တယ်။ အာလူးပွားလာတယ်။ ဒါကြောင့်
 အာလူးမှာလည်း အသက်ရှိတယ်။

ဈေးကဝယ်လာတဲ့ ကန်စွန်းရွက်၊
 ချဉ်ပေါင်ရွက်တွေကို ကြော်လှော်ချက်ဖို့
 ဖြတ်တောက်တယ်။ ကျန်ရှိနေတဲ့
 အပိုင်းကို မြေမှာစိုက်ပြီး ရေလောင်းရင်
 ကန်စွန်းရွက် ပြန်ဖြစ်တယ်။ အမြစ်ပါတဲ့
 ချဉ်ပေါင်ကို အမြစ်ဖြတ်ပြီး ပြန်စိုက်ရင်
 ချဉ်ပေါင်ပြန်ဖြစ်တယ်။ ထိုနည်းတူ
 ငရုတ်သီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး စသည်အားဖြင့်
 အသီးအနှံအားလုံးဟာ ပြန်စိုက်ရင်
 ပြန်လည် မျိုးပွားဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ ဒါ
 ဘာကြောင့်လဲ သက်ရှိလို့ပါ။ အိမ်မှာ
 သုံးတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ကျွန်း၊
 ပျဉ်းကတိုး၊ အင်း၊ ကညင် စသည်အား
 ဖြင့် သစ်ပင်၊ သစ်မြစ်တွေဟာ ကနဦး
 အစက အသက်ရှိတယ်။ ပရိဘောဂ

အဆင့်ရောက်မှ အသက်မရှိတော့တာပါ။
 တစ်ခုကနေပြီး နှစ်ခု၊ သုံးခု ဖြစ်လာ
 နိုင်တော့လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 နောက်ဆုံး ပြောချင်တာကတော့
 သက်သတ်လွတ်စားတယ်ဆိုတာ မမှန်ပါ
 ဘူး။ မှားယွင်းနေပါတယ်။ အသားမစား
 ဘူး။ အသီးအနှံပဲ စားတယ်လို့ ပြောရ
 မယ်။ ဒါကြောင့် သက်သတ်လွတ်မဟုတ်
 ဘဲ အသားလွတ်စားတယ်လို့ ခေါ်ဆို
 ပြောဆိုသင့်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့်
 ကျွန်တော် ပြောချင်၊ ဆွေးနွေးတင်ပြချင်
 တာက ဒါပါ။

ကိုစံ (ကျောက်ဖြူ)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မှတ်မှတ်ရရ တပ်မတော်တွင်းက

ခွန်သက်တင်ဆန်း ခုတ်နှင့် ဝင်သည့်

ရုပ်ဝါဒီကို အလေးထားရ
သော စစ်သားများကို အကြောက်တရား
မရှိသူ၊ ထင်ရာစိုင်းလုပ်တတ်သူများဟု
ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။ ဘာသာ
တရားနှင့်ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများ လိုက်
နာမှု အားနည်းသူများဟုလည်း ပြော
ကောင်း ပြောကြပေဦးမည်။ နှစ်ပေါင်း
(၃၉)နှစ်ကြာ တပ်မတော်တွင် အမှု
ထမ်းလာခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများ
အရ ပြန်လည် ပြောပြစရာများက
အများအပြားပင်ရှိနေလေသည်။

ပြည်သူထဲမှပေါက်ဖွားလာ
သော ပြည်သူ့တပ်မတော်သားများ
သည်လည်း သာမန်လူသားများပင်
ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်လူသားများကဲ့သို့
အကြောက်တရားများလည်းရှိသည်။
ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ရန်သူနှင့်
ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရချိန်၊ နိုင်ငံနှင့်
လူမျိုးအတွက် ရဲဝံ့နုနုစားသော စိတ်
များ ရင်ထဲကိန်းအောင်းကာ လေ့ကျင့်

သင်ကြားခဲ့သော စစ်နည်းဗျူဟာများ
ဖြင့် ကံအားဉာဏ်အား ဝီရိယအားစိုက်
ထုတ် တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာတော့
အကြောက်တရားဆိုတာ ဝေလာဝေး။
အသက်ပင် အပိုပါလာသလားထင်ရ
အောင် ရဲရင့်လိုက်ကြတာ။

ဘဝရပ်တည်မှု အတွက်
လူတိုင်းမှာ အရင်းအနှီးတစ်ခုတော့
စိုက်ထုတ်ရစမြဲဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်၊
အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ပညာရှင်များ
က ပညာကို ရင်းနှီးကြသည်။
ကုန်သည် စီးပွားရေးသမားများက
ငွေကို ရင်းနှီးကြသည်။ စစ်သား
များအဖို့မှာတော့ လူတိုင်းအမြတ်တနိုး
တန်ဖိုးထားရသည့် အသက်ကို ရင်းနှီး
ကြရသည်။ ရင်းနှီးထားသော အသက်
လေး အရင်းအတိုင်း ပြန်ပါလာအောင်
သတိဝီရိယဖြင့် အမြဲ စောင့်ထိန်းကြရ
လေသည်။

ဒါဆို စစ်သားတွေ ဘာကို
ကြောက်ကြသလဲမေးလျှင် နတ်ကို
တော့ ကြောက်သည်။ ရန်သူကို

စစ်နည်းဗျူဟာသုံး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၍
ရသော်လည်း နတ်ကို ပစ်ခတ်၍
လည်းမရ စစ်နည်းဗျူဟာသုံး၍လည်း
မရပါ။ သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်း
များကိုသာ အတိအကျ လိုက်နာရ
တော့သည်။

နဂိုရင်းစွဲကိုက အတွင်း(၃၇)
မင်း၊ အပြင်(၃၇)မင်း စသည့်
နတ်ပေါင်းများစွာနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံ
ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့လူမျိုးများ ၏
မိရိုးဖလာစွဲလမ်းမှုက တပ်မတော်
အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့လည်း တိုးဝေ့ပြီး
ရောက်လာသည်။

သမိုင်းကိုပြန်ကြည့်လျှင်
ရှင်အရဟံကြောင့် စစ်မှန်သော ထေရ
ဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့
သည့် ပုဂံပြည့်ရှင် မင်းမြတ် အနော်
ရထာလက်ထက် နတ်ကိုးကွယ်မှုအား
ပြင်းထန်စွာတိုက်ဖျက်ခဲ့သည်။ သို့ရာ
တွင် ပျောက်ကွယ်မသွား။ အိမ်ပြင်ရှိ
နတ်စင်များ အိမ်တွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း
သွားသည်သာရှိခဲ့လေသည်။ ခုခေတ်

ကာလအထိ သက်တမ်းရှည်ကြပါ
သော နတ်များပါပေ။

xxx

ယုံကြည်မှု၊ အယူအဆ၊
အစွဲအလမ်း၊ ဘယ်လိုပင်ခေါ်ခေါ်
အသက်နှင့်ရင်းရသူများအဖို့ ပိုပြီး
အလေးအနက်ထားကြသည်။ စစ်သား
များတင်လားဆိုတော့ တစ်ဖက်ရန်သူ
များက ပိုတောင်ဆိုးသေး။ အင်အား
နည်းနည်းနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသော
ရန်သူများက မိမိအသက်ရှင် ရပ်
စည်ဖို့ အဆောင် လက်ဖွဲ့များ အထုပ်
လိုက်ဆောင်ကြသည်။ တစ်ပွဲထိုး ဆို
သည်များပြုလုပ်ကြသည်။ တိုင်းရင်း
သားရိုးရာဓလေ့ ကြက်ခေါင်းပေဒင်
ကြက်ရိုးပေဒင်များ မေးကာ နတ်တင်
ပသပြီးမှ တိုက်ကွက်ဖော်ကြသည်။

ယခင်က သောင်းကျန်းသူ
အဖြစ် တပ်မတော်အား လက်နက်ကိုင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီးမှ သဘောထား
အမြင် ပြောင်းလဲကာ တပ်မတော်နှင့်

ပူးပေါင်းခဲ့သူများရှိသည်။ ရင်းနှီးမှု
အတိုင်းအတာအရ တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက်သိရှိလာကြ
သည်။ သောင်းကျန်းသူဘဝ အသက်
ကို ဘယ်လို ရှာကြမေးမြူခဲ့ကြသလဲဆို
တာ သိလိုသဖြင့်

“မင်းတို့ သောင်းကျန်းသူ
လုပ်တုန်းက နှစ်ယောက်သုံးယောက်
ခွဲပြီး သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့အခါ ဘယ်လို
လုံခြုံအောင်လုပ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လိုက်
လှုပ်ရှားရင် အများဆုံး သုံးယောက်ပဲ
ရှိတာ တစ်ညလုံးကင်း ဘယ်လိုစောင့်
နိုင်မလဲ”

“ဒီတော့”

“ကျွန်တော်တို့ထဲက တိုက်ပွဲ
မှာကျသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့လက်
ချောင်းလေးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ယူ
တယ်.. အခြောက်လှမ်းတယ်။ ပြီးရင်
ရွံ့စေးထဲမှာထည့်ပြီး ရွံ့စေးကိုနွားရုပ်ပုံ
လုပ်တယ်။ နွားရုပ် ခြောက်သွားတဲ့
အခါ အစီအရင်လုပ်တတ်တဲ့ ရွာက

ဆေးဆရာကြီးတွေကို အပ်လိုက်တယ်။
ပြီးတာနဲ့ ခရီးသွားတိုင်းဆောင်သွား
တော့တာပဲ”

“ဘယ်လိုအသုံးချတာလဲ”

“တောထဲမှာမဖြစ်မနေ ည
အိပ်ရတဲ့အခါ လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ
နွားရုပ်လေးကိုချထားလိုက်တယ်. .
ပြီးရင် သူ့ကိုမှာရသေးတယ်။ မိတ်ဆွေ
ဆိုရင် ညာဘက်လက်မောင်းကိုလှုပ်. .
ရန်သူဆို ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို
လှုပ်ဆိုပြီးပြောရတယ်. . ညအိပ်ပျော်
နေတုန်း ဘယ်ဘက် လက်မောင်း
ခပ်ပြင်းပြင်းလှုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ မေးမနေ
နဲ့ ရန်သူပဲ ပစ်သာ ပစ်ပေတော့”

လောကကြီးတွင် ကျွန်တော်

တို့မသိရှိတာတွေ များစွာရှိပါသည်။
လက်နက်ကိုင်များ၏ဘဝအချို့ကိုသာ
ဖော်ပြမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူသားတိုင်း
မှာ အကြောက်တရားဆိုတာရှိနေသ၍
ယုံကြည်မှုဆိုတာတွေလည်း ရှိနေဦး
မည်ဖြစ်သည်။

xxx

(၃၇)မင်း နုတ်များတွင် ကျွန်တော်တို့စစ်သားနှင့် ရင်းနှီးရသော နတ်မှာ ကိုးမြို့ရှင်ဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော စစ်သားတိုင်း အဖကိုးမြို့ရှင်၊ အမေပုလဲယဉ်၊ ခွန်ချို၊ ခွန်သာဆိုသော နတ်များကို ကြားဖူးကြလိမ့်မည်။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ မြို့တိုင်းတွင်လည်း ကိုးမြို့ရှင် နတ်နန်းများရှိကြသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော (၇)နှစ်တာ ကာလအတွင်း လစဉ်ထိတွေ့ခဲ့ရသော ကိုးမြို့ရှင်နတ်၏အကြောင်း သိချင်လာမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်လိုက်နှင့် “မင်းတို့က ကိုးယောက် ဖြစ်နေတာကို တစ်ယောက်လျှော့လို့မှ မရရင် မောင်ကျောက်ခဲတော့ ဆယ်ယောက် ဖြစ်သွားအောင် ခေါ်မသွားဘူးလား။ ထွက်တဲ့ အချိန်ကလည်း (၉)နာရီဆိုတော့ဖြစ်တော့မှာပေါ့” စသည်ဖြင့် ပူပင်ကြသည်။

အကြီးအကဲ တာဝန်ရှိသူများ

သည်လည်း မိမိငယ်သားများမလိုအပ်သည့် ဆုံးရှုံးမှု မရှိစေရန် စိုးရိမ်လွန်ရာမှ ညွှန်ကြားချက်များပင် ထွက်လာသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း မည်သည့်နေရာ၌ရောက်နေပါစေ၊ လတစ်လ၏ (၁၈) ရက်နေ့တိုင်း ကိုးမြို့ရှင်တောင်းပန်ပွဲပေးရန်၊ ပေးပြီးကြောင်းလည်း မပျက်မကွက် ပြန်တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။

အယူ သီးသောသူ တစ်ယောက်နှင့် အခြေအတင်ပြောခဲ့ရဖူးသည်။ လက်အောက်ခံတပ်များ စတင်လှုပ်ရှားမှုပြုတိုင်း သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အချိန်အခါတွက်ချက်သည့်ဇယားအတိုင်း ထွက်ရသည်။ “မုဆိုး ရွှေအိုးရက်နန်း”ကဲ့သို့ အချိန်များကို စထွက်ပြီး “သွေးအန်ကိန်း”ကဲ့သို့ အချိန်များကို ရှောင်သည်။ တစ်ရက်တိုက်ပွဲဖြစ်ရာတွင် သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက် အသေရရှိလိုက်သည်။ ထိုသောင်းကျန်းသူ၏ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းတွင် သာမည ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အချိန်အခါတွက်သည့် စာရွက်

လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ်လည်း မုဆိုး ရွှေအိုးရက်နန်းမှာ စထွက်၊ သူကလည်း မုဆိုးရွှေအိုးရက်နန်းမှာထွက်လာ၊ စစ် နည်းဗျူဟာနှင့်သတိရှိသူတိုက်ပွဲမှာ အသက်မသေဘဲ မုဆိုးရွှေအိုး ရသွားသော်လည်း၊ တစ်ဦးမှာတော့ သွေးအန် ကိန်းဆိုက်ပြီး အသက်ပင် ဆုံးရှုံးရသည် ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ “မင်း တို့ထွက်ရက်ရာဇာ”ဆိုသလို အချိန်အဓိကကို ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရသည်များ ရှိသင့်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ဖက်စွန်းရောက်လွန်းရင်လည်း အလုပ်ကို ထိခိုက်တတ်မှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

xxx

ကိုးမြို့ရှင်နှင့်ရှမ်းပြည်ဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲ သိချင်လာသည်။ “စာရေးဆရာ မင်းရာမ”ရေးသားသည့် “မြန်မာမှုအဖြာဖြာ ၃၇ မင်းနတ် သိမှတ်ဖွယ်” စာအုပ်အား

ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ကိုးမြို့ရှင်နှင့်ပုလဲယဉ်
သမိုင်း ကြောင်းကို ဤကဲ့သို့ ရေးသား
ဖော်ပြထားလေသည်။

ပန်းတောင်းပြည်၏ဘုရင်
မင်းလှစည်သူတွင် သားတော် အိမ်ရှေ့
မင်းသား ကိုးမြို့ရှင်နှင့် သမီးတော်
ပုလဲယဉ်ဟူ၍ ရှိကြ၏။ ကိုးမြို့၊ ကိုး
တံခါး၊ ကိုးဖလားနှင့် ကိုးစားပိုင်သော
အာဏာပိုင်မင်းသား ဖြစ်၍ ကိုးမြို့ရှင်
ဟု ခေါ်၏။

ဘုရင်မင်းလှစည်သူသည်
အထိန်းတော်ကြီး ဗလကျော်ထင်၏
သား မြင်းစီးအတတ်ကျွမ်းကျင်သူ
ဗိုလ်မှူး မင်းကျော်စွာကိုလည်း သား
တော် တစ်ပါးအဖြစ် မြှောက်စားပြီး
သူကောင်းပြုထား၏။ မင်းကျော်စွာမှာ
အသောက်အစား လောင်းကစား
မိန်းမများနှင့် အမြဲပျော်ပါးနေလေ၏။

ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ဘုရင်မင်းလှ
စည်သူ၏ သစ္စာတော်ခံ မိုင်းပြင်း
စော်ဘွား စင်ခွန်ကြည်ကို ကျိုင်း
တောင်းစော်ဘွား စင်သီဟက တိုက်

ခိုက်သောအခါ စင်ခွန်ကြည်ဘက်မှ
ကူညီရန် ကိုးမြို့ရှင်နှင့် မင်းကျော်စွာတို့
ကွပ်ကဲသည့်တပ်ကို ရှမ်းပြည်သို့ စေ
လွှတ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့မရောက်မီ
စင်သီဟလက်ချက်နှင့် စင်ခွန်ကြည်
ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။ မိုင်းပြင်းနယ်ကို
စင်သီဟထံမှ ပြန်သိမ်းပြီး ရှမ်းမှူးမတ်
များနှင့် အုပ်ချုပ်ရန် လွှဲထားခဲ့ပြီး
စင်ခွန်ကြည်၏ လူမမယ် သားနှစ်
ယောက် ဖြစ်သော ခွန်ချိုနှင့်ခွန်သာတို့
နေပြည်တော်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။
ကိုးမြို့ရှင်နှင့် သမီးတော် ပုလဲယဉ်တို့
က မွေးစားခဲ့ကြ၏။

မင်းကျော်စွာမှာ ထီးနန်း
လုပြီး ပုလဲယဉ်အား မိဖုရားမြှောက်ရန်
အကြံအစည်ရှိသည်။ ခွန်ချို ခွန်သာတို့
အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထီးနန်း
လုမည့်ကိစ္စတွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
လာမည်ကို ကြိုတင်တွက်ချက်မိသည်။
ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူပုန်ထနေကြောင်း၊
ခွန်ချိုနှင့် ခွန်သာတို့ သွားရောက်

နှိမ်နှင်းသင့်ကြောင်း၊ နှိမ်နှင်းပြီးလျှင်
လည်း ရှမ်းပြည်တွင် သုံးနှစ်တိတိ
အုပ်ချုပ်နေထိုင်သင့်ကြောင်း၊ မင်းကြီး
ယုံကြည်အောင် လျှောက်ထားသည်။
မင်းကြီးလည်း ယုံကြည်သဖြင့် ခွန်ချို
ခွန်သာတို့ကို ရှမ်းပြည်သို့ စေလွှတ်
သည်။

ခွန်ချို ခွန်သာတို့ ရှမ်းပြည်
ရောက်သွားသောအခါ သူပုန် သူကန်
များ မတွေ့ရဘဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများနှင့်
အေးချမ်းသာယာနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ သို့သော် ဘုရင်အမိန့်အတိုင်း
ရှမ်းပြည်တွင် သုံးနှစ် အုပ်ချုပ်နေထိုင်ခဲ့
ကြ၏။

မင်းကျော်စွာလည်း ဘက်
တော်သားများနှင့် နန်းတော်ကိုဝင်စီး
ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကို လုပ်ကြံကာ
ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။
အိမ်ရှေ့မင်းသား ကိုးမြို့ရှင်နှင့် နှမ
တော်ပုလဲယဉ်တို့သည် နေပြည်တော်မှ
ထွက်ပြေးပြီး ကျောက်ထပ်ရွာသူဌေး
ကြီး ဦးသာမြတ်အိမ်တွင် မထင်မရှား

ဆင်းရဲသား အသွင်ဖြင့် နေကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုးမြို့ရှင် ကိုယ်တော်လေးသည် တိုင်းပြည်အရေး စနည်းနာရန်နှင့် ခွန်ခံ၊ ခွန်သာတို့ကို ရှာဖွေရန် ရှမ်းလူမျိုးကဲ့သို့ ဝတ်စား ရုပ်ဖျက်ပြီး ညီမတော်ပုလဲယဉ်ကို သူဌေးကြီးထံတွင် အပ်နှံကာ ထွက် သွားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ပုလဲယဉ် သည် သူဌေးကြီး၏သား မောင်လတ် နှင့် မေတ္တာသက်ဝင် အကြင်လင်မယား အဖြစ်ပေါင်းသင်းပြီး သမီးလေး တစ် ယောက်ဖွားမြင်သည်။

သုံးနှစ်ပြည့်၍ ရှမ်းပြည်မှ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာသော ခွန်ခံ၊ ခွန်သာ ညီနောင်တို့ကို မင်းကျော်စွာက အယုံသွင်း ပြောကြားလေသည်။ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ထားရခြင်းမှာ ခွန်ခံ၊ ခွန်သာတို့အတွက်သာဖြစ် ကြောင်း၊ မိမိမှာ အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီဖြစ်၍ ဥပုသ်ဆောင် ဝင်ကာ တရား အားထုတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊

ယခုထီးနန်းအပ်ပြီးလျှင် “မင်းကျော်စွာ ခိုင်းသမျှလုပ်ပါမည်”ဟု ကတိသစ္စာ ရေသောက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော သဖြင့် သစ္စာရေသောက်ပြီးသည်နှင့် ခွန်ခံ၊ ခွန်သာ တို့ကို ထီးနန်းလွှဲပေး လိုက်၏။

အကြံသမားမင်းကျော်စွာက ခွန်ခံ၊ ခွန်သာအား ကိုးမြို့ရှင်ကို ရှာဖွေ၍ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ဆက်သရန် အမိန့်ပေးရာ သစ္စာရေသောက်ထား သဖြင့် ငြင်းဆန်၍မရဘဲ ကိုးမြို့ရှင်ကို ရှာဖွေကြတော့၏။

တောတစ်နေရာတွင် ကိုးမြို့ ရှင်အားတွေ့ရာ မိမိတို့မွေးစား ဖခင် အား ခေါင်းဖြတ်သတ်ရန် မပြုလုပ် ရက်သဖြင့် တွေဝေနေစဉ် ကိုးမြို့ ရှင်မှ အကြောင်းစုံ သိရှိသွားခဲ့၏။ ဦးခေါင်း ကို မဖြတ်ရက်သော ခွန်ခံ၊ ခွန်သာတို့ အတွက် ကိုးမြို့ရှင်က သစ္စာအဓိဌာန် ပြုကာ သူ၏ ဦးခေါင်းကို သူကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပေးလိုက်ပြီး နတ်စိမ်းဖြစ်သွား၏။

ခွန်ခံ၊ ခွန်သာတို့လည်း

ကိုးမြို့ရှင်၏ ဦးခေါင်းကိုယူ၍ ပြန်လာ ရာ ဌေးချို့တောင် စကားဝါပင်ရိပ်သာ စခန်းတွင် မင်းကျော်စွာက အသင့် စောင့်ပြီး ဖမ်းဆီးကာ ခွန်ခံ၊ ခွန်သာ တို့ကို သတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် နတ် စိမ်းများ ဖြစ်သွားကြပြန်၏။

တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင် ဖက်မရှာဘဲ လူပျို၊ အပျိုဘဝနှင့် နေ ကြမည်ဟု သစ္စာပြုထားသော ညီမ ပုလဲယဉ်သည် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်ပင်ရနေသည်ကို တွေ့သောအခါ ကိုးမြို့ရှင်သည် ပုလဲ ယဉ်ကို လူ့ဘဝတွင် မထားတော့ဘဲ လိပ်ပြာနုတ်၍ နတ်ဘဝသို့ ခေါ်သွား တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်း များတွင် ပုလဲယဉ်၊ ခွန်ခံ၊ ခွန်သာ နတ်များကို တွေ့ရှိရပြီး ပွဲတစ်ပွဲတည်း ဖြင့် ပသရသည်။ ကန်တော့ပွဲတွင် အုန်းသီးတစ်လုံး၊ ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ သပြေပန်း၊ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ စုလင်

စွာပါရသည်။ ရှမ်းအစားအစာဖြစ်
သော ခေါက်ဆွဲ၊ ပဲပုပ်၊ ခေါပုတ်၊
လိမ္မော်သီးများဆက်သပြီး “သား
တော်သမီးတော်တို့ နေထိုင်စား
သောက် လုပ်ကိုင်ဆက်ဆံမှုများတွင်
အတားအဆီး အပိတ်အဆို့
အဟန့်အတား အထစ်အငေါ့များရှိနေ
ပါက အဖကိုးမြို့ရှင်နှင့် အမေ ပုလဲ
မည်တို့က လက်သုံးတော်စားများဖြင့်
ခုတ်တွင်ရှင်းလင်းလမ်းဖွင့်ပေးပါ။
ပိတ်နေသောတံခါးများလည်း ဖွင့်ပေး
ပါ။ တုံ့နေသော လာဘ်များကိုလည်း
ဝင်ခွင့်ပြုပါ။ အစစအရာရာ ပွင့်လင်း
နေစေရန် ကရုဏာထား၍ မစတော်
မူကြပါ” ဟု ဆုတောင်းရ ကြောင်း
ဗဟုသုတအဖြစ် ဖတ်သားခဲ့ဖူးပါသည်။

xxx

ဓလေ့ရိုးရာအစွဲအလမ်း တို့
သည် လူတစ်ဦးချင်း ယုံကြည်ရာမှ
အဖွဲ့အစည်းရှိ လူများစုဆီသို့ ရိုက်
ခတ်လာခဲ့သည်။ လူအများ၏ ယုံကြည်

မှုကို ပစ်ပယ်ထား၍မရ။ ဘယ်အလုပ်
ကိုပဲလုပ်လုပ် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းနေဖို့တော့
လိုပေသည်။

ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်းတွင်
တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှ လစဉ် ၁၈
ရက်နေ့တိုင်း ပွဲပေးရသည်။ ပွဲမပေး
မိပါက ထိုတစ်လအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် မကောင်းသည့်ကိစ္စများသည်
ကိုးမြို့ရှင်သို့ ပွဲမပေးမိ၍ ဖြစ်ရသည်ဟု
ထင်မြင်ကြတော့သည်။

တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ထမ်း
ဆောင်ခဲ့စဉ်က အကြောင်းအရာလေး
တစ်ခု အတွေးထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။
ယောက်ျားများ စစ်မြေပြင်တွင်
အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေလိုသည်မှာ
ဇနီးသည်အားလုံး၏ ဆန္ဒဖြစ်သည်။
အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်သိရှိနိုင်သည်ဟု
ထင်သော နတ်ကို အားကိုးကြ
လေသည်။ ထိုစဉ်က တပ်ရင်းတိုင်းတွင်
နတ်ဝင်သည် ရဲမေများလည်း ရှိကြ
သည်။ နတ်ကတော် ပြောသည့်အတိုင်း
လည်း လိုက်လုပ်ကြသည်။

စစ်ဆင်ရေးထွက်ခါနီး ၊
ရက်အလိုတွင် ဆရာကြီးများ၏ ဇနီး
များ စုပြီး ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါ
သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဒီတစ်ခေါက်
စစ်ဆင်ရေးထွက်ရင် အသက်အန္တရာယ်
များနိုင်တယ်တဲ့ .. ကန်တော့ပွဲ(၃)
ပွဲပေးရမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဘယ်သူကပြောတာလဲ”
“နတ်ကတော် ဒေါ်ဖိုးကပြော

တာ”
“အဲ့ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့

ကျွန်တော် နည်းနည်းပြောချင်တယ်။
မယုံကြည်လို့တော့မဟုတ်ဘူးနော်။
ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေးထွက်ခါနီးတုန်း
ကလည်း ခုလိုနတ်ကတော်ကိုမေးတော့
ဘာပြောတုန်း”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ ..
ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးတဲ့”

“နတ်ကတော်က ဘာအန္တရာယ်
မှ မရှိဘူးဆိုခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
တပ်ခွဲ ခုနစ်ရက်တိတိ ကဇူးတောင်

တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဆရာကြီးဇနီးများ ခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်နေကြသည်။

“အခုစစ်ဆင်ရေးအတွက်လည်း သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲရှင်းသွားအောင် နတ်ကတော် ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ကန်တော့ပွဲ (၃)ပွဲပေးလိုက်ပါ”

ထိုစစ်ဆင်ရေးတွင် အထိအခိုက်အကျအဆုံးမရှိခဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းထဲမှာတော့ နတ်ကတော်ပြောသည့်အတိုင်း ကန်တော့ပွဲပေးလိုက်လို့ အန္တရာယ်ကင်းရကြောင်း ပြောဆိုနေကြလေတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်များအနေနှင့် စစ်သည်မိသားစုအားလုံး၏ ယုံကြည်မှုအစွဲအလမ်းကို တိုက်ဖျက်နေခြင်းမဟုတ်။ ကိုးကွယ်ရာ နတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သာ လူလောကမှ အချိန်တန်၍ သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားမည်။ ယုံကြည်မှု အရ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ

ကိုးကွယ်မှုကြောင့် နတ်များမှာတော့ သားစဉ် မြေးဆက်ရှိနေဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွား လာစဉ် အဖကိုးမြို့ရှင်နတ်တစ်မျိုးတည်းကို ပူဇော်ပသကပ်လှူကြသောအခါတွင်တော့ “တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ ဟစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း” ဆိုသလို မတူညီကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းအရာလေးကိုသာ ရေးသားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုင်းပန်မြို့တောင်ကြီး ကျိုင်းတုံသွားပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးဘေးတွင် တည်ရှိပြီး ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၏ အစွန်ဆုံးမြို့လည်းဖြစ်သည်။ သံလွင်မြစ်ကူး ကြိုးတံတား တာဆန်းကို ဖြတ်သန်းသည်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း မိုင်းတုံမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ တပ်ဌာနချုပ်များ ရုံးစိုက်

သောမြို့ဖြစ် သော်လည်း ရှမ်းလူမျိုးစုအများဆုံးနေထိုင်သော မြို့ငယ်လေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုးမြို့ရှင်ပွဲပေးရမည့်နေ့တွင် တာဝန်ရှိသော ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ကပ်လှူရသည်။ ပထမဦးစွာ မြစ်မီးတောင်ဘုရားပေါ်ရှိ ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်းတွင် ကန်တော့ပွဲပေးသည်။ ပဲပုတ်ချပ်၊ ငါးကြော်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို အရည်အတွက် ဆယ့်တစ်ခုစီ ကပ်လှူ ရသည်။ ဆယ့်တစ်မီးငြိမ်းစေရန် ဟုဆိုပါသည်။

မြစ်မီးတောင်နတ်နန်းပြီးပါက မိုင်းပန်မြို့လယ်ရှိ ကိုးမြို့ရှင် နတ်နန်းတွင် ကန်တော့ပွဲပေးရပြန်သည်။ ထိုနတ်နန်းတွင် ပဲပုတ်၊ ငါးကြော်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များကို ကိုးခုစီ ကပ်လှူရသည်။ ထိုးနဝင်းကြေအောင် ဟုဆိုသည်။

ပြီးပါက မိုင်းပန်မြို့အစွန်ရှိ

မြို့စောင့်နတ်နန်းတွင် ကန်တော့ပွဲ
ပေးရသေးသည်။ ကိုးမြို့ရှင်ပွဲအား
ကပ်လှသလို မြို့စောင့်နတ်ကြီးကို
လည်း ကပ်လှခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနတ်
နန်းမှာ ဆင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်များ ရှေ့တွင်
ဆင်စာ၊ ကျားစာကျွေးရသည်။ မိုင်းပန်
မြို့ရှိ ကိုးမြို့ရှင် နတ်နန်း အားလုံးတွင်
နတ်ထိန်းများ သီးခြားမရှိ၍
ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ကပ်လှပြီး
လိုရာ ဆုတောင်းရသည်။

ကျိုင်းတောင်းမြို့
ရေအားလျှပ်စစ်ရှိသည်။
မိုင်းပန်မြို့နှင့် မိုင် ၄၀ ကျော်ဝေး
သည်။ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းနှင့်
တပ်ဌာနချုပ်များရှိသည်။ ရှမ်းလူမျိုး
အများစု နေထိုင်ပါသည်။ ကျိုင်း
တောင်းရေတံခွန်ကြောင့် လူသိများ
ကြသည်။ ကိုးမြို့ ရှင်နတ်နန်းမှာ
တပ်ရင်းတစ်ရင်း၏ အစွန်နှင့် ရွာတို့၏
အကြားတွင်ရှိသည်။ ထိုနတ်နန်းတွင်
တော့ နတ်ထိန်းအကြီးတစ်ဦး ရှိ

သည်။ အသက်(၇၀)ကျော် ခန့်ရှိပေ
မည်။ ကန်တော့ပွဲနှင့် ကပ်လှ ပစ္စည်း
များတွင် မိုင်းပန်မြို့ထက် ပိုသည်က
တံခွန်နှင့် ကုက္ကားအဖြူများ တိုးလာ
သည်။ နတ်နန်းအတွင်းသို့ လက်နက်
ခဲယမ်းများလုံးဝမယူရ၊ ဖိနပ်များလည်း
ချွတ်ပြီးဝင်ရသည်။ ကျိုင်း တောင်းရှိ
ကိုးမြို့ရှင်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးလိုလားပုံရ
သည်။ လက်နက်ခဲယမ်းများကို လွန်စွာ
မုန်းတီးသည်ဆို၏။ ကန်တော့ပွဲ
အပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းကိုတော့ နတ်
ထိန်း အာကြီးမှ ရှမ်းလိုပြောလေသည်။
ရှမ်းစကားနားလည်သူများက နား
လည်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်သူ
များကတော့ “ဆာထု၊ ဆာထု၊
ဆာထု” သာမူ သုံးကြိမ်ကိုသာ
နားလည်လိုက်ကြသည်။

ရှားတောမြို့
ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်
မှ တစ်ဆင့် ပွန်ချောင်းအား ဖြတ်ပြီး
သွားရသည်။ ရွှေတန်းစစ်ဆင်ရေး

နယ်မြေဖြစ်သည်။ ရှားတောမြို့ရှိ
ဘုရားကုန်းတွင် တပ်စခန်းရှိသည်။
ကယား၊ ရှမ်း၊ ဗမာ လူမျိုးများ နေထိုင်
ကြသည်။ မြို့အဖြစ်သတ်မှတ်ထား
သော်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာမျှသာ ရှိ
သည်။ မြို့အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်
ရှားပါးလှသည်။ လမ်း ပန်းဆက်သွယ်မှု
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်းသည် မြို့
ပြင်လယ်ကွင်းအစပ်တွင်ရှိသည်။ စိုးမိုး
တောင်ကုန်းများလည်း ပေါ်လှသည်။
ကိုးမြို့ရှင်အား လစဉ်ပုံမှန် (၁၈) ရက်
တိုင်း ကန်တော့ပွဲ ပေးနေမှုသည်
စစ်ရေးအမြင်အရ လုံခြုံရေးမကောင်း
နိုင်။ ရက်ကို ရွှေ့မရသည့်အတွက်
အချိန်ကို အလစ်အငိုက် ယူရသည်။
နတ်နန်းပတ်ဝန်းကျင်တောင်ကုန်းများ
နှင့် ကိုက် ၁၀၀၀ အတွင်း နယ်မြေ
ရှင်းလင်းကာ လုံခြုံရေးယူရသည်။
နတ်ထိန်းများလည်း မရှိသဖြင့်
ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ကန်တော့ပွဲ
ပေးစဉ် သေနတ်ကျည်ထိုး၍ ဘေးတွင်

ချထားပြီး အန္တရာယ်ကင်းစေကြောင်း
ဆုတောင်းရသည်။ တော်ကြာ
အန္တရာယ်ကင်းရေး ကိုးမြို့ရှင် ပွဲပေး
ဆုတောင်းရန်သွားစဉ် တိုက်ပွဲများ
ဖြစ်ပွားပါက ကျော်မကောင်း ကြား
မကောင်း။ သို့သော်လည်း နတ်နန်း
တွင် ပွဲပေးခဲ့သမျှ တိုက်ပွဲတော့ မဖြစ်
ပွားခဲ့ပါ။

လွိုင်ကော်မြို့

ကယားပြည်နယ်၏ မြို့တော်
ဖြစ်သည်။ မြို့လယ်တွင် ကိုးမြို့ရှင်
နတ်နန်းရှိသည်။ နတ်ထိန်းများ နတ်ကတော်
များ စုံလင်စွာရှိသည်။ စစ်ဆင်ရေး
အတွက်ရောက်လာသော တပ်များ
ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်းတွင် ပွဲပေးရသည်။
နတ်နန်းက ကြီးမားပြီး ရုပ်တုကြီး
များကလည်း သက်ရှိ လူသားများ
အရွယ် ခန့်ရှိသည်။ ခမ်းနားသလို
ဆန်းပြားလှသည်။ အခြားမြို့တွေမှာ
လို ကန်တော့ ပွဲဝှံပွဲတည်း ပေး၍
မရ။ အဖကိုးမြို့ရှင် အမေပုလဲယဉ်

ခွန်ချို၊ ခွန်သာတို့အတွက် သုံးပွဲ
ပေးရသည်။ လွိုင်ကော်မှ ကိုးမြို့ရှင်
ကပဲ ကြိုက်တာလား၊ နတ်ကတော်ကပဲ
ထွင်တာလားတော့ မသိပါ။ ကန်တော့
ပွဲအားလုံး ရွှေငှက်ပျောသီးနှင့် တင်ရ
သည်။ အဖ ကိုးမြို့ရှင်နှင့် အမေပုလဲ
ယဉ်ကို ပဝါဆက်ရသည်။ ထူးခြားမှုက
တော့ ပိုက်ဆံပိုကုန်ပါသည်။

ပင်လုံမြို့

ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသား
များ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာဒေသ၊ ပြည်
ထောင်စုနေ့ စတင်ပေါက်ဖွားရာနယ်
မြေ ဖြစ်သည်။ ရွမ်းနှင့်တရုတ်များ
နေထိုင်ကြသည်။ မြို့လယ်ရှိ ကိုးမြို့ရှင်
နတ်နန်းကြီးမှာ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်
လုပ်ထားသည်။ နတ်ကတော်များ
စုံလင်စွာရှိသည်။ လွိုင်ကော်လောက်
ကုန်ကျမှုမများသော်လည်း တိုက်တိုင်း
အောင်ရန်အတွက် အဖ ကိုးမြို့ရှင်နှင့်
အမေပုလဲယဉ်အား ဓါး ၄ ချောင်း
ဆက်သရသည်။

ဟမ်းငိုင်းရွာ

လဲချား၊ မိုင်းကိုင်၊ ကျေးသီး
 သွား ကားလမ်းပေါ်ရှိ ရှမ်းရွာကြီးဖြစ်
 ပါသည်။ ရွာထိပ်များတွင် ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းကြီးများရှိသည်။ တပ်စခန်း
 လည်းခံစစ်ယူပြီး တပ်စွဲထားသည်။
 ကိုးမြို့ရှင်နတ်နန်းက ရွာအပြင် ကျွန်း
 တောထဲတွင် ရှိသည်။ ဟမ်းငိုင်းရှိ
 ကိုးမြို့ရှင်နတ်ကတော့ သေနတ်
 Crazy ဖြစ်သည်။ ပွဲပေးရန်လာသည့်
 လူများမှာ သေနတ်ချပ်ဝတ် Equipment
 အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားရသည်။ နတ်
 နန်းအတွင်းမှာလည်း ကော်နှင့် လုပ်
 ထားသည့်ပုံစံတူသေနတ်များ ချိတ်ဆွဲ
 ထားသည်။ ကန်တော့ပွဲနှင့်အတူ
 သေနတ်တစ်လက်တော့ ပါရသည်။
 M-16 ပုံစံ ကော်သေနတ်လေးကို
 လဲချားမှ မှာပြီးဝယ်ကာ လှူကြရသည်။
 တော်တော်လည်း တိုက်ချင်ခိုက်ချင်
 စိတ် ကြီးသော နတ်မင်းပါပေ။ ယခင်
 ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်က ရန်သူ

ထံမှ အလောင်း လက်နက်ရအောင်
 ကိုးမြို့ရှင်ထံ သီးခြားဆုတောင်းကြရင်း
 မှ အယူခလေ့လိုဖြစ်သွားကြောင်း
 သိလိုက်ရပါသည်။
 လဲချားမြို့
 တောင်ကြီး၊ လွယ်လင်
 ပင်လုံ၊ လဲချား၊ မိုင်းကိုင် ကားလမ်း
 အတိုင်း သွားလာ၍ရသည်။ လဲချားမြို့
 တွင် တပ်ဌာနချုပ်များရှိသည့် အပြင်
 ထိုစဉ်က ရွှေတန်းတပ်မဌာနချုပ်များ
 လည်း အခြေပြုကွပ်ကဲကြသည်။
 ကိုးမြို့ရှင် နတ်နန်းမှာ ညောင်ပင်ကြီး
 များ၏အောက် အရိပ် အာဝါသကောင်း
 ပြီး ကားလမ်းဘေးတွင် ရှိသည်။
 လျှိုင်ကော်တို့ ပင်လုံတို့လို နတ်နန်း
 ကြီးမဟုတ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်
 ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ကန်တော့ပွဲ
 ပေးရခြင်း၊ လှူဖွယ် ပစ္စည်းများ
 လှူဒါန်းခြင်းတို့တွင် ထူးခြားမှုမရှိလှပါ။
 ထူးခြားသည်ကတော့ နတ်ကတော်ကြီး
 ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး

အညာဒေသမှ ဗမာလူမျိုး ဖြစ်သည်။
 တောင်ပြုံးပွဲ များတက်ဖူးသော
 Professional နတ်ကတော်ကြီး ဖြစ်
 သည်။ မည်သို့ မည်ပုံ လဲချားသို့
 ရောက်လာရသည်ကိုတော့ မသိပါ။
 အခြားမြို့များရှိ နတ်နန်းများတွင်
 မတ်တတ်ရပ်ဆုတောင်းကြ သော်
 လည်း လဲချားကိုး မြို့ရှင် နတ်နန်းမှာ
 တော့ ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ကြရသည်။
 ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး
 ကန်တော့ပွဲအပ်မှလည်း အဆင်ပြေပေ
 သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နတ်
 ကတော်ကြီးပွဲအပ်ချိန် ရွတ်ဆိုမှုများက
 အချိန်တစ်နာရီ နည်းပါးခန့်ကြာသည်။
 ကိုးမြို့ရှင်သမိုင်းကြောင်းကို နတ်သံ
 နှောပြီး ပြောနေသည်ကိုက ကွက်စိပ်
 နားထောင်နေရ သလိုတောင် ထင်မိ
 သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ...
 “ကိုးမြို့ . ကိုးတံခါး. ကိုး
 ဖလားနှင့်ကိုးဓားကို ပိုင်စိုးတော်မူသော
 အဖကိုးမြို့ရှင်နှင့် အမေပုလဲယဉ်တို့
 ရှင် ... ယခု တောင်းပန် ပွဲဆက်သ

သူ သားတော်ကြီးနှင့်တကွ သားတပည့်
များအားလုံး အဖကိုးမြို့ကို အပ်ပါ
တယ်။ ထိမယ်ခလုတ်ဆုတ်အောင်
လာမယ့်ဘေး ဝေးအောင် အန္တရာယ်
အားလုံးလည်း ကင်းစင်အောင် စောင့်
ရှောက်ပေးတော်မူပါ ဘုရား .
သားတော်ကြီးအားလည်း ရာထူး
ဌာနန္တရများ တိုးတက်အောင် စောင့်
ရှောက်ပေးတော်မူပါ ဟာ . . ဟာ
ဘုရား”

ဆွဲငင်သော အသံနှင့် ရာထူး
တိုးမြှင့်အောင် ဆုတောင်းပေးမှုကို
အသံမြှင့်ပြီး ပြောပါမှ သားတော်ကြီး
ထံမှ အဖကိုးမြို့ရှင်အတွက် မဟုတ်
သော မိမိအတွက် ချီးမြှင့်ငွေ များများ
ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ကျေးသီးမြို့

လဲချား၊ မိုင်းကိုင်း၊ ဟင်းငိုင်း၊
ကျေးသီးကားလမ်းဖြင့် သွား၍ ရ
သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့်
မြောက်ပိုင်း နယ်နမိတ်အနီးရှိမြို့ ဖြစ်

ပါသည်။ ရှေ့ယခင်က သူကြီး လေး
ယောက်အုပ်ချုပ်သော ရွာကြီး ဟု
ဆိုကြပါသည်။ ရှမ်းလူမျိုးများနေထိုင်
မှုများပြားသည်။

တာဝန်နှင့် ရောက်ရှိစဉ်
ကန်တော့ပွဲပေးရမည့် ရက်နှင့် တိုက်
ဆိုင် နေသည်။ ကိုးမြို့နတ်နန်းက
တပ်ဌာနချုပ်၏ အရာရှိချုပ်သာအနီး
ကပ်လျက်မှာရှိနေ၍ အဆင်ပြေပါ
သည်။ ကန်တော့ပွဲပေးလိုကြောင်း
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအားပြောလိုက်ရာ
လစဉ် အမြဲတမ်းပြုလုပ်နေကြဖြစ်၍
အကျွမ်းတဝင်ရှိနေပြီး လိုအပ်သည်
များအားလုံး ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။

ကန်တော့ပွဲပေးရမည့်အချိန်
နတ်နန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ နတ်
နန်းတွင် နတ်ထိန်းအဘကြီးတစ်ဦး
ရှိသည်။ အသက် ၇၀ ခန့် ရှိမည်
ထင်ပါသည်။

“နတ်နန်းထဲကို သေနတ်တွေ
Equipment တွေဝတ်ပြီး ယူသွား လို့
ရလား”

“ရပါတယ်၊ အပြည့်အစုံဝတ်
ခဲ့တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

နတ်နန်းထဲတွင် ကန်တော့ပွဲ
များ နေရာချ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်း
တိုင်များ ထွန်းညှိလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်နှင့် အရာရှိ ၄ ဦး မတ်
တတ်ရပ်လျက် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ
လက်အုပ်လေးများချထားပြီး နတ်ထိန်း
အဘကြီး ရွတ်ဆိုမည့်အသံကို ငဲ့လင့်
နေကြသည်။ ထိုအချိန်

“အားလုံး . . . သတိ”
အကျွန်ုပ်တို့နေသော ခြေထောက်
များက ဖတ်ခနဲ သတိဆွဲလိုက်ကြ
သည်။ ဒီနတ်နန်းက တစ်မျိုးပါလားဟု
လည်း ထင်မိသည်။ တစ်ကျောင်း တစ်
ဂါထာဆိုတော့လည်း သူတို့ ခလေ့
အတိုင်းပဲပေါ့ ။

“အဖကိုးမြို့ရှင်အား . .
အလေး . ဟေး. ဟေး. . ပြု”

အောင်မြင်လှသော နတ်
ထိန်း အဘကြီး၏ စစ်မိန့်သံနှင့်အတူ
ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ လက်များက

လည်း အလိုက်သင့် ပြောင်းခနဲ
လေးပြုလိုက်ကြသည်။ စစ်ရေး
ပြကွင်းထဲပဲ ရောက်သွားသလိုလို။

“နေပြီ”

လက်များ ပြန်အချပြီးမှာ
တော့

“သက်သာ”

အမိန့်သံအဆုံးတွင်

“အဖကိုးမြို့ရှင် ဘုရား . .

အဖကိုးမြို့ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း စစ်
မြေပြင်သို့ ချီတက်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ရှေ့
မင်းသား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည့်

အတွက် လေးစားသမှုနဲ့ အလေးများ
ပြုလိုက်ရပါတယ်အရှင် . . ကန်တော့
ပွဲဆက်ကပ်သူ သားတော်ကြီးနှင့် ခုနစ်
ရက်သားသမီးများအား အန္တရာယ်
အပေါင်းမှ ကင်းဝေးအောင် စောင့်
ရှောက်ပေးတော်မူပါ ခင်ဗျား”

ထိုနတ်ထိန်းအဘကြီးမှာ .

အနီတပ်ရင်းမှ သက်ပြည့်ပင်စင် နှင့်
အငြိမ်းစားယူသွားသော တပ်ရင်း
အရာခံဗိုလ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဓာတ်စန့်

ထမ်းဆောင်စဉ်က စစ်မိန့်သံအထူး
ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ တန်းစီကွင်းမှ
စစ်မိန့်သံပေးလျှင် အိမ်ထောင်သည်
လိုင်းအထိ ကြားရကြောင်း၊ နောက်မှ
သိလိုက်ရပါတော့သည်။ စစ်သား
လူထွက်ကြီး နတ်ထိန်းဖြစ်ကာမှ
ကိုးမြို့ရှင်စစ်ရေးပြဆိုသည်ပင် ပေါ်
လာရမလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

xxxxx

လခူတော့ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့်
ဝေးခဲ့ရပြီ။ အဖကိုးမြို့ရှင်နှင့်လည်း
လစဉ် မတွေ့ရတော့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့
တာဝန်အရပြောင်းရွှေ့သွားရ ပေမယ့်
ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ တပ်မတော်သားကြီး
များကတော့ အန္တရာယ် ကင်းအောင်
အဖကိုးမြို့ရှင်ကိုသတ်မှတ်ရက်တွေမှာ
ကန်တော့ပွဲပေးနေ ကြဦးမှာပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

အယူအဆ အစွဲအလမ်းဆို
သည်မှာ ပြင်ရခက်လှပါသည်။ ရှမ်း
ပြည်နယ်တွင် သွားလာမောင်းနှင်နေ

သော စစ်ကား၊ အရပ်ကား ကားသမား
များကို သတိထားမိပါလား။ ကား
လမ်းဘေးရှိ နတ်နန်းများကိုဖြတ်တိုင်း
ဟွန်းသုံးချက်တီးသူကတီး၊ အလေးပြု
သူက ပြုကြသည်ကို တွေ့ရပေမည်။
အန္တရာယ်ကင်းအောင်လို့ပေါ့။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်တို့
မည်သည် မိမိတစ်ဦးတည်း၏ ယုံကြည်
မှုထက် လက်အောက်ငယ်သားများ၏
ယုံကြည်မှု စွဲလမ်းမှုကိုလည်း အလေး
ထား စဉ်းစားပေးသွားရမည် ဖြစ်
ကြောင်းလည်း တွေးမိရာမှ ရေးမိပါ
တော့သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အိမ်မွန်ရေ

ဦးလပူတောင် ဆံတော်ရှင်စေတီတော်

ဆက်ပိုင်း

သောတာပန်ဆိုတာ တစ်စုံ
တစ်ရာကို ခံစားတတ်တယ်။ ခံစားပြီး
ပျက်သွားတယ်။ ငါဆိုတာ မရှိဘူး။
ပြောရဦးမယ် အဲမှန်ရေ။
ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါ နွားလဝိုတောင်
စေတီကို ရောက်သွားတယ်။ မွန်ပြည်
နယ်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ ကျွဲကကျေးရွာမှာ
တည်ရှိတာလေ။ တစ်စုံတစ်ရာ
အကြောင်းဖန်လာရင် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ
မှန်ရဲ့။ ငါလေ နွားလဝိုတောင်ရောက်ရဖို့
၂၆ . ၂ . ၂၀၁၇ နေ့ လွိုင်မြို့နယ်၊

သားသားနားနားဟုတ်ယ အကြိမ်စာပြန်ပွဲ
အောင်လက်မှတ်ပေးပွဲမှာ ဥက္ကဋ္ဌဦးဆွေ
ဝင်းနဲ့ အဖွဲ့က လိုက်ပါဖို့ခေါ်တာ။
ခုတ်ယအကြိမ် စာပြန်ပွဲ
ကလည်း မြို့နယ်အဆင့်ညီစွာ ချောင်းစ
ကျောင်းတိုက် ထူးဆန်းပြည့်စုံ ဓမ္မာရုံမှာ
ကျင်းပတာ။ ခမ်းခမ်းနားနားပါ။ ထူးခြား
တာက အလှူရှင် ခေါက်တာဝင်းမြင့်
ဇနီး သီဟသူဓမ္မသီရိ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး
မိသားစု စာပြန်ပွဲအောင်မြင်တဲ့ သံဃာ
တော်၊ ကိုရင်၊ သီလရှင်တွေအတွက်

အလှူငွေ ကျပ် (၈၈) သိန်း လှူဒါန်း
ခိုးမြှင့်ခဲ့တာပဲ။
အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ
လို့ ပြောကြ ဆိုကြတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ
လိုဖြစ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ဉာဏ်၊ ပညာ၊
ဝီရိယရှိရမယ် ဆိုပေမယ့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်
ရာနဲ့ အာအကြောင်းတရားတစ်ခုကတော့
ရှိရဦးမယ်။ အချို့က လှူဒါန်းတာ
ဝိသနာကိုပါတာ။ ယုံကြည်မှုရှိတယ်။
ပြောရရင် ယုံကြည်မှုနဲ့ လှူ
တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ခရီးသွားတယ်။

ယုံကြည်မှုနဲ့ ခင်မင်တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ အကြွေးပေးတယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ အိမ်ထောင်ပြု တယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ဘဝစာည်ဆောက် တယ်။

အဲဒါကြောင့် ယုံကြည်မှုဆိုတာ လူသားတွေအတွက် အနိသယ အားကိုး ရာလို့ ပြောရမယ် အမွန်ရေ။

စာပြန်ပွဲပြီးလို့ ၂-၃-၂၀၁၇ နေ့ မနက် ၆း၃၀ မှာ ငါတို့ နွားလူပို့ တောင်ရှိရာ ပေါင်မြို့နယ်ကို သွားကြ တယ်လေ။ လိုင်မြို့နယ် သာသနာနဂ္ဂ အဖွဲ့ဝင် (၆၀) လောက်ပါတယ်။

နွားလူပို့တောင်ခြေ ကျွဲက ကျေးရွာရောက်တော့ ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက တောင်တက် ကားနှစ်စီး ဒါနပြု စီစဉ်ပေးတယ်။ သာဓု ခေါ်မိတယ်။ ကျေးဇူးတင်မိတယ် အမွန် ရေ။ တို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ တတ်နိုင် သလောက် ဒါနပြုတာ နေရာအနှံ့ တွေ့ရတယ်။ တစ်ဖက်သားကို ကူညီ လိုက်လို့၊ ဒါနပြုလိုက်လို့ ကျေနပ်သွား

တယ်။ ပီတိဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင် ကိုယ် လည်း ကျေနပ်သွားတယ်။ ပီတိဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒါ ကုသိုလ်ပဲပေါ့ အမွန် မှတ် ထားနော်။

နွားလူပို့တောင်ကို ကားနဲ့ တက်ရတာ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်လိုပဲ။ ကျိုက်ထီးရိုးက တောင်ခြေကနေ တောင်ထိပ်ထိ (၅) မိုင်ကျော်ကျော် ရှိတယ်။ နွားလူပို့က (၄) ခိုင် (၃) ဖာလုံ ရှိတယ်။ နွားလူပို့တောင်က ပိုမတ်မယ်ထင်တယ်။ အသည်းတအေး အေးနဲ့ပေါ့။ ခါအနားမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ သား၊ ကားကြုံလိုက်လာတယ်။ ငါတို့ အသည်းတအေးအေးနဲ့ အသံတွေထွက် နေချိန်မှာ သူကလည်း အသံထွက်ပြီး ပျော်နေတယ်။ ထက်မတထောင်ထောင်နဲ့ တောင်တက်ခရီးကို သူ ကျေနပ်နေပုံရ တယ်။

နွားလူပို့တောင်သမိုင်းကို ပြောရဦးမယ် အမွန်ရေ။ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီကို တည်ထားခဲ့တဲ့ တိဿရသေ့ ကြီးက ကျိုက်ထီးရိုးစေတီထက် (၅)

နှစ်စောပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဆံတော်ကို အလယ်ကျောက်တုံးမှာ ထည့်သွင်း ဂ္ဃာပနာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံး သုံးလုံး ဆင့်တည်ထားခဲ့တယ်။ ဘုရား ဘွဲ့အမည်က မန္တိသေသာ ဆုတောင်းပြည့်

ဆံတော်ရှင်စေတီတော်လို့ ခေါ်တယ်။ နွားလူပို့တောင်ထိပ်ကိုရောက် တော့ အားပါးတရ ဘုရားဖူးအပြီး တောင်ပေါ်ကနေ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် ကို ကြည့်တော့ ထုလိုက်တာ အမွန် ရေ။

မိုင်နှီလို့ မှောင်၊ တောတောင် ညာတသိမ်က သာဂီဗွေ နွေရတုငယ်မို့ ကြွေလှဟန်စော...

ကိုးနယ်ပြည့်ဆင် မင်းလွင် တိမ်မိတ္တာနှင့် ပင်သီဂါနိုင်ညှာ ညွန့်ငယ် မှာ လေကွန်တဲ့တော...

ရှေးနွေဖွဲ့လေးကို ငါ သတိရ မိလိုက်တယ်။ အမွန်ရေ ငါတို့ဆီမှာ နွေဆိုလည်း နွေအလျောက်၊ မိုးဆိုလည်း မိုးအလျောက်၊ ဆောင်ဆိုလည်း ဆောင် အလျောက် လှလွန်းလို့ စာအိုးဟွက

02 03 2017

နွေဖွဲ့၊ မိုးဖွဲ့၊ ဆောင်းဖွဲ့ဆိုပြီး ကဗျာလှလှ
လေးတွေ စပ်ဆိုခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ရဲ့
မျိုးဆက်လူငယ်တွေကို ငါတို့နိုင်ငံရဲ့
တောတောင်အလှ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အလှကို
ပြသဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ တောတောင်နဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်ပြီး
နိုင်ငံတော်ကိုယ်တိုင် ချစ်မှာ။

ပြောရဦးမယ် အဲမှန်ရေ၊

လှိုင်မြို့နယ် သာသနာနဂ္ဂဟအသင်း
ကလည်း နွားလပို့တောင်ဆံတော်ရှင်
စေတီတော်ရှင်ပြင် မီးလင်းဖို့ လျှပ်စစ်
မီးတိုင်နဲ့ လျှပ်စစ်မီးတွေ ဆက်သွယ်
လှူဒါန်းထားတယ်။ ရင်ပြင်အောက်ခြေနဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်လျှောက်လမ်းများမှာ ကြွေ
ပြားခင်းပေးထားတယ်။ အာရုံခံရင်ပြင်
တိုးချဲ့ပေးထားတယ်။ စတီးလက်ရန်းများ

သံလဲ အမွန်ရယ်။ တို့နိုင်ငံမှာ လူမှုစာပေ

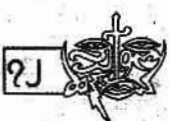
တပ်ဆင်ပေးထားတယ်။ အာရုံစေတီငယ်
(၁၃) ဆူကို ထီးတော်အသစ် တင်ပေး
ထားတယ်။ လျှပ်စစ်မီးတာခ ပေးချေနိုင်
အောင် မတည်ငွေ စိုက်ထူလှူဒါန်းထား
တယ်။ စုပေါင်းရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲလည်း
ကျင်းပပေးခဲ့တယ်။

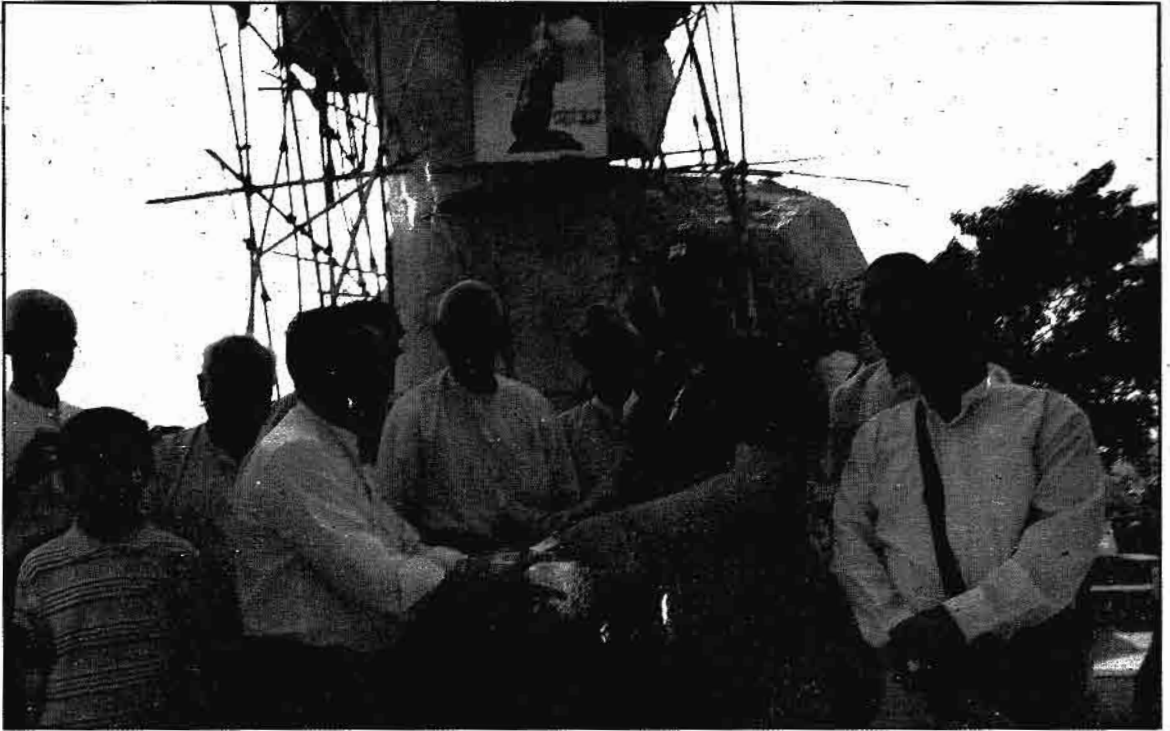
ဘယ်လောက်အားရဖို့ကောင်း

02 03 2017

အစည်းတွေ အများအပြားရှိကြတယ်။	မဖြစ်သင့်တော့ပါဘူး။	အမွန်ရေ၊
တကယ့်ကို အားကောင်းဖို့လိုပါတယ်။	နွားလပို့တောင်ပေါ် ရောက်ပြီး	တောင်ပေါ်က ဆင်းခါနီး အဖွဲ့
ဟန်ပြနေဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အချို့အသင်းတွေ	တစ်နာရီခန့်အကြာမှာ ဆံတော်ရှင်စေတီ	လိုက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အသက် (၆၀)
က အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ထားတယ်။	ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ လိုက်ပါလာသူတွေ	(၇၀) ကျော်တွေကို “လူငယ်တွေလာ
နေရာအဆင့်အတန်း။ ခုံနေရာလှနေကြ	ထည့်ဝင်လှူဒါန်းတဲ့ အလှူငွေ (၅)	ကြ၊ လာကြ မျိုးချစ်စိတ်အပြည့်နဲ့
တယ်။ မိမိထင်ပေါ်ဖို့အတွက် စကား	သိန်းကို ဂေါပကအဖွဲ့ထံ လှူဒါန်းကြ	ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်”လို့ ငါကခေါ်တော့
ပြောစင်မြင့်လို ခုတ် လုပ်နေကြတာကို	တယ်။ သာဓုခေါ်သံ တောတောင်အနံ့	အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်လေ။
တွေ့နေရတယ်။ အမွန်ရေ အဲဒါတွေ	ပြန်သွားသလိုပဲ။ ကျေနပ်လိုက်တာ	တောင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အမွန်

ရေ သထုံမြို့ စန္ဒကူးကျောင်းတော်
ရဟန္တာတို့က ပေါ်တော်မူကျေးရွာမှာ
ကျင်းပတဲ့ သာသနာ့အာဇာနည်ရဟန္တာ
ထေရ် အရှင်သူမြတ်ကြီးများကို ပူဇော်
တဲ့ သီတဂူဓမ္မသဘင်မှာ ငါတို့အဖွဲ့
တရားနာကြတယ်လေ။ ည ၇း၃၀ နာရီ
မှာ တရားပွဲစတယ်။

တရားပွဲ မတည်အလှူရှင်က
ဒေါက်တာဝင်းမြင့်နိုး သီဟသူဓမ္မသီရိ
ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး မြတ်မေတ္တာမွန်ကုမ္ပဏီ

မိသားစုတို့ဖြစ်တယ်။ သူတို့က သီတဂူ
ရေအလှူတော်အတွက် ငွေကျပ် (၈၅၀)
သိန်း လှူဒါန်းကြတယ်။

သီတဂူ ဆရာတော် ကြီး
ဟောကြားတဲ့ တရားတော်မှာ
အသောကမင်းကို အကြောင်းပြုပြီး
“ရက်စက်မှုများကို မေ့ပစ်ရင် ငြိမ်းချမ်း
ရေးလမ်းစ တွေ့မယ်” လို့ ဟောကြားခဲ့
တယ်။

အဲဒီနေ့ရေ ငါပြောတာတွေ

အဆုံးသတ်တော့မယ်နော်။ အစမှာ
ငါပြောခဲ့သလို ငါတို့တတွေ တစ်စုံတစ်ရာ
ခံစားပြီး မေ့လိုက်တာ ဒါမှမဟုတ် ပျက်
သွားတာ ကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်နော်။
အတွေးလေးတစ်ခုနဲ့ ငါ ကဗျာလေးတစ်
ပုဒ် ရေးထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်နော်။
ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို “ဒြပ်မဲ့တန်ဖိုး” လို့
ပေးထားတယ်။

* ဘဝဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ပြနေပြီ
တတ်ညွှန်းက မင်းသား

ခါနီးကတော့ မင်းသား

မင်းသားမင်းသား

ဇာတ်ကားအမည်က

အတ္ထုလေးတွေ စိန်စီထား

တယ်။

အကြောင်းမဲ့နေတာလား

အကျိုးမသိတာလား

အကြောင်းနဲ့ အကျိုး

တစ်ခန်းရပ်ပြတတ်မှာ

မြန်မြန် ဖျက်ခြင်းကို

ဟာသလို ထင်နေတာလား။

ကလေးဘဝမှာ

ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဆိုတာရှိတယ်

မင်းက လူကြီးဖြစ်လာပြီ

ဘဝကို နောက်ပြန်မဆွဲနဲ့

ကြိုးစားပါ...

စံစားပါ...

စံစားပါ...

မေ့လိုက်ပါ...

ငါဆိုတာ

စကားလုံးသေးသေးလေး

ကမ္ဘာလောက် ကြီးတယ်

မပြောကြေ။ ၊

မင်းဆက်ခိုင်

စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်၍ အသက်ရှည်မည်

ပညာတပ်ပင်းပီးတိုင်ငံတော်

မေမြေခွန်မြီး(မြီး)

(၁)

ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)ထံသို့ (၃၁၁၁၂၀၁၆) ရက်၊ နံနက် (၉:၃၀) နာရီ အချိန်မှာပင် “ဆရာဦးကိုကိုဆွေဆွေ” (စာတည်းအဖွဲ့)မှ ပေးပို့လိုက်ပါသော “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း” အတွဲ (၂၀)၊ အမှတ် (၃)၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၁၆ တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)၏ (စာမျက်နှာ ၁၁) မှ “လာဘ်လာဘကို သွန်းဖြိုးနိုင်တဲ့ ရှင်သီဝလိမီးတိုင်” “ဆောင်းပါး” ကလေးကို ဖတ်ရှု ဖြစ်ခဲ့ကြသူတို့တွင် “ဦးခင်မောင်တိုး” (ဒု-ဦးစီးမှူး-စာရင်းရုံးဖြူး)နှင့်အတူ ဇနီး ဖြစ်သူ ဆရာမ “ဒေါ်ခင်စန်း” (အထက် တန်းသူနာပြု ဖြူးခဲ့တင် ၁၀၀ ဆေးရုံကြီး)တို့မှာ များစွာ သဘောကျခဲ့သလိုမှ အပူမ “မမြမြဝင်း တခြားရပ်ကွက်ဖြူး) မှလည်း စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးကြသူများ ဖြစ်ပါသောကြောင့် (TOP TEN) ဝင် မဂ္ဂဇင်းကြီးဖြစ်သည့် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကြီး”၌ လူမှုနယ်ပယ်တွင် တကယ်တန်ဖိုးရှိသည့် စာကောင်း၊ ပေကောင်းများ ဆက် ဝက်ရေးသားပါရန်

“ထွန်းအား” ပေးမှုတို့ကြောင့် “ထွန်း ကား” နေသည့် “အမိမြန်မာပြည်”မှ “မျိုးဆက်သစ်လူငယ်မောင်မယ်များ”ပါ သိရှိ၍ ခံစားနိုင်ကြပါရန်အတွက် “ထူးကဲ”သည့် “ပူးတွဲ”အမည်ပါ စီးပွား ဥစ္စာတိုးတက်၍ အသက်ရှည်မည့် မန္တာတ်မင်းမီးတိုင်” (ဆောင်းပါး)ကို “အကြောင်းတရား” ကောင်းမွန်ပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)မှ တင်ပြအပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

(၂)

ပူးတွဲအမည်ပါ “စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်၍ အသက်ရှည်မည့် မန္တာတ် မင်းမီးတိုင်တော်”ကို စီရင်ရာတွင် “ဘုရားတစ်ပွဲ” “သူရဿတီတစ်ပွဲ” “ဆရာ”တစ်ပွဲ “ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်” နှင့် ကန်တော့၍ ထွန်းရပါမည်။ ထွန်းသူ ၏ “နံ”ထည့် ဥပမာ “တနင်္ဂနွေ” (၁)၊ “တနင်္လာ” (၂) တို့ ဖြစ်ပါသည်။ “ဖယောင်း (၄) ကျပ်သားကို (၃) ခါတိ တိ စစ်ပါ။ “ပရိတ်ချည်”နှင့် “မီးစာ” လုပ်၍ ထွန်းရန်ဖြစ်ပါသည်။ “နံသင့် ဂဏန်းများ”မှာ တနင်္ဂနွေ (၁)၊ တနင်္လာ

(၂)၊ အင်္ဂါ (၃)၊ ဗုဒ္ဓဟူး (၄)၊ ကြာသ ပတေး (၅)၊ သောကြာ (၆)၊ စနေ (၇) စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်၍ အသက်ရှည်မည့် မန္တာတ်မင်းမီးတိုင်တော်”မှာ ပုံတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

“အကျိုးအာနိသင်”ကို ဖော်ပြ ရပါသော် “စီးပွားဥစ္စာတိုး တိုးတက်မည်”၊ “အသက်ရှည်၍ အနာရောဂါကင်း၏”၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့ပါမူ အထက်လူကြီးတို့ ချစ်ခင်၍ “ရာထူး” တိုးနိုင်ပါသည်။ “အမှုအခင်း” ဖြစ်ခဲ့ပါမူ “အမှုနိုင်အံ့”၊ “စိတ်ချမ်းသာအံ့”။ “လှေ”၊ “လှည်း”၊ “မြေယာ”၊ “အိမ်”၊ “ကျောင်း”၊ “ဇရပ်” စသည်တို့ “ခိုက်”လျှင်၊ “ကြမ်း”လျှင် ၎င်းမီးတိုင်ကို ထွန်းပါ။ “လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း”များ မအောင်မြင်လျှင် ထွန်း ပါ။ (ရာသီဥတုကောင်း၍ သီးနှံများ မအောင်မြင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။) သဘာဝဘေးဒဏ်များနှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။

၎င်း “မန္တာတ်မင်းမီးတိုင်တော်” ကို စီရင်သည့်အခါ “ရာတောဝါဂါထာ” ကို ရံ၍ ၎င်းနှင့်ပင် (၃၇) အုတ်စုတ် ပွဲ (၃) ပွဲကိုလည်း (၃) ကြိမ်စီ စုတ်ပါ

လေ။ “ဥစ္စာတွေ” ပေါ်လို့ အကြံအစည် မှန်သမျှ အောင်မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ သန့်စင်၍ စီရင်ရပါ မည်။

သို့ပါသော်လည်း လူမှုပတ်ဝန်း ကျင်မှာ “အစွန်းထင်” နေသည့် လူသား တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသော် (အပြစ်အနာအဆာ များ ရှိခဲ့သူ) အထူးသဖြင့် “ကာမေသု မိစ္ဆာစာရက” ကျူးလွန်ခဲ့သူတို့အတွက် တော့ “ဆေး” မဖြစ် “ဘေး” ဖြစ်နိုင်ပါ

သောကြောင့် လူယုတ်မာတို့နှင့် (လုံးဝ) မပတ်သက်ပါ။ ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)မှာ အဆိုပါ “ဣတ္ထိယသိုက်တူးသမား” (၁) “မယားဒိုး” တို့အပေါ် အလွန်ပင် စက်ဆုတ်ရွံရှာခဲ့သူ ဖြစ်ရာတွင် (မစင်)

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ယုတ်မာ ကောင်းမွန်

(၃)

စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်)အပေါ် ခင်မင်လေးစားကြ၍ “လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကြီး” ၏ “ပင်တိုင်စာဖတ်ပရိသတ်” တို့အထဲမှ “အလှတင် အယဉ်ဆင့် အသွင်တင့်”တဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်

“မိုးယုတ်” ပုံစံအလား တစ်သားတည်းရှိ နိုင်တဲ့ အပျိုမ “မမြမြဝင်း” တာခြားရပ် ဖြူး) နှင့်အတူ “ဦးခင်မောင်တိုး” (ဒု-ဦးစီးမှူး စာရင်းရုံးဖြူး) ဆိုသည့် ကလည်း ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် “နေတိုး” ရဲ့ (STYLE) ဖြစ်ပြီး ချစ်ဇနီးဆရာမ “ဒေါ်ခင်စန်း” သည်ပင် ရုပ်ရှင်သရုပ် ဆောင် “ခိုင်သင်းကြည်” အလား တွေ မြင်နိုင်တာက “တစ်သားမွေးတစ်သွေး လှ” လို့ပေါ့။

၎င်းအပြင် “လျှိုဝှက်ဆန်း ကြယ်မဂ္ဂဇင်းကြီး” အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးစွာနှင့် အားပေးဖတ်ရှုခဲ့ကြသည့် စာပေကို မြတ်နိုးကြသူတို့တွင် (စာရေး သူ) ၏ လက်ရာ (ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုများ) ကို စာဖတ်ကြသူတို့၌ “ဦးစီးဆန်း” နှင့် “ခိုင်မူ စက်မှု လယ်ယာ ရမည်းသင်းမြို့နှင့် “သာစည်” သူ ဇနီးချော “ဒေါ်ခိုင်မာဝင်း” တို့လည်း ဖတ်ရှုဖြစ်နိုင်ကြသလို ချစ်သူငယ်ချင်း “ဦးစိန်ညို” (စက်မှုလယ်ယာငြိမ်း မိတ္ထီလာမြို့) အပါဝင်တို့ပါ ဖတ်ရှုဖြစ်နိုင် ကြပါစေရန် ဆန္ဒပြုခဲ့ကြရာ၌ ရှေးလွန်

လေပြီးသောအခါသမယ နှစ်ပေါင်းငါး ဆယ်ကျော်ကာလမှ “ဒုတိယအကြိမ်” ထုတ်ဝေဖူးခဲ့တဲ့ (ထွက်ရပ်ပထမ) “ဝိဇ္ဇာ လေးပါး” ဂိုဏ်းတော်ကြီးဆရာတော်” (အရှင်ရေဝတ) ၏ “လက်တွေ့ပုယောဂ အင်းကျမ်းကြီး” ကို “မိုင်း” ၍ ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရာ၌ “တိမ်ကောပျောက်ကွယ်လှ နီးပါး” ဖြစ်နေပါသဖြင့် “အမှန်တကယ် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်” ရေးသားရပါသည် ခင်ဗျား။

“လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း တိုက်” မှ “ဆရာဦးကိုကိုဆွေဆွေ” နှင့် “စာတည်းအဖွဲ့အားလုံး” ကျန်းမာကိုယ် စိတ် မြကြ” သကဲ့သို့ “စာဖတ်ပရိသတ် အပေါင်းတို့လည်း ကျန်းမာကိုယ်စိတ် မြကြပါစော့ရယ်လို့ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလိုက်ရင် ဤဆောင်းပါး” လေးကို “နိဂုံးကမ္မတ်အပြီးသတ်” လိုက်ရပါတော့ သတည်း။

“စိတ်လက်ကြည်သာ အိပ်စက် ပျော် နိုင်ကြပါစေ” “ရိုးသားစွာ ကြိုးစားပါဦးမည်”

မေမြင့်မြင့် (ဖြူး)

တရားတော်တွေထဲက

ခန္တရင် ပင်းကုသန့်ဝဘာဝတီ

တရားတော်တွေထဲက

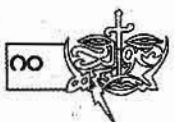
ကြွေး မင်းကုသန့်ပဏာဝတီ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံး စမ္ပယံတော်မူလျက်ရှိစဉ် သာဝတ္ထိပြည်ရှိ သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် လောကီစည်းစိမ်တို့ကို ငြီးငွေ့လျက် အသက်ထက်ဆုံး ရဟန်းဘဝနှင့် ပျော်မွေ့တော့မည်ဟု သန္တိဋ္ဌာန်ချပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၏။ ရဟန်းဘောင်တွင် တရားဓမ္မတို့ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်လျက် တရားဓမ္မ၏ ရသကို ကောင်းမွန်စွာ ခံစားလျက် ကောင်းမွန်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ လေးငါးလတိုင် ရှိသော အချိန်တွင် တစ်နေ့သ၌ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူစဉ် တင့်တယ်လှပ ချစ်စဖွယ်ကောင်းမွန်သော အဝတ်အထည်တို့နှင့် နံ့သာတို့လည်း လိမ်းခြယ်ထားရာ သွယ်လျပြေပြစ်သော၊ ကိုယ်ဟန်လှပသော မျက်နှာတို့ဖြင့် အလွန်ပင် လိုက်ဖက်ညီလျက် ရှိသည် ဖြစ်ရာ ထိုရဟန်းသည် မိန်းကလေးအပေါ်

၌ စွဲလမ်းတပ်မက်သော စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်သည် တခဏနှင့်သာ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း မမေ့ပျောက်နိုင်ဘဲ ထိုမိန်းကလေးကိုသာ မြင်ယောင်လျက် ထိုမိန်းကလေးကို စွဲလမ်းတမ်းတ၍သာ နေမိပါ၏။ ထိုစိတ်သောကတို့ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရသောအခါ ဆွမ်းခံခြင်းလည်း မပြုတော့ ဆံ့မှတ်ဆိတ်ရိပ်ပယ်ခြင်း၊ သင်္ကန်းလဲလှယ်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း မပြုတော့။ 'ညောင်စောင်းထက်မှာပင် လဲလျောင်း၍ ဘယ်လူးညာလိုမ့်ဖြင့် သောကဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစား၍ နေရရှာ၏။ သင်္ကန်းတို့လည်း ညစ်နွမ်းလျက် ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း ညှိုးတော်ခြောက်ခမ်းလျက် ရှိပါ၏။' နတ်တို့သည်လည်း နတ်သက်ကြွေခါနီးပြီဆိုလျှင် ပန်ဆင်သော ပန်းတို့ ညှိုးနွမ်းကုန်၏။ နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ ညစ်နွမ်းကုန်၏။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတို့ ညှိုးမိုင်းကုန်၏။ ဂျိုင်းကြားမှ ချွေးတို့

ယိုစီးထွက်ကြကုန်၏။ နတ်ပြည်ကို ငြီးငွေ့သော စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ကြ၏။ ထိုသို့ ငါးပါးသောနိမိတ်တို့ ထင်လာပြီးလျှင် ထိုနတ်သည် မကြာမီ နတ်သက်ကြွေကာ နတ်ဘဝမှ စုတေရ၏။ ထိုနည်းတူပင် ရဟန်းတို့ လူထွက်ခါနီးနှင့် လူထွက်ချင်သော ရဟန်းတို့တွင်လည်း ငါးပါးသော နိမိတ်တို့ ထင်ဟပ်ပေါ်ပေါက်လာမြဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းတို့မှာ သဒ္ဓါတရားဟူသော ပန်းတို့ ညှိုးနွမ်းလာ၏။ အဝတ်သင်္ကန်းနှင့် တူသော သီလတို့ မှေးမှိန်လာ၏။ ပိုဝင်တွေသည်၏အဖြစ်၊ ပူဆွေးသည်၏အဖြစ်၊ အရိန်အစော် မရှိသည်၏အဖြစ်တို့ကြောင့် မတင့်တယ်သော အိန္ဒြေသို့ ရောက်ရ၏။ ကိလေသာတည်းဟူသော ချွေးတို့လည်း ယိုစီးလိမ်းကြ၏။ တောရကျောင်း၌လည်းကောင်း သစ်ပင်ရင်း၌လည်းကောင်း ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌လည်းကောင်း ငြီးငွေ့ခြင်းတို့ဖြစ်ပေါ်သော နိမိတ်တို့ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်ကို အတူနေ သီတင်းသုံးစေ ရဟန်းတော်တို့

သိရှိကြသောအခါ ထိုရဟန်းတော်ကို
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့
 ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား
 ရှင်အား ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြပြီးနောက်
 “အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းတော်သည်
 အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်တွင် မမွေ့
 မလျော် မပျော်မွေ့ဘဲ ငြီးငွေ့လျက် ရှိပါ
 သည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကြ၏။
 ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ထိုရဟန်း
 တော်အား “ချစ်သား ငါဘုရား၏
 သာသနာတော်သည် မွေ့လျော်ဖွယ်
 ကောင်းလှပါလျက် ငြိမ်းအေးလှပါလျက်
 အတယ်အကြောင်းကြောင့် ငြီးငွေ့မှု
 ဖြစ်ပေါ်ရပါသနည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင်
 ရဟန်းတော်သည်လည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်
 ရာ အကြောင်းစုံတို့ကို လျှောက်ထား၏။
 ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား
 ကိလေသာအလိုသို့ မလိုက်ပါနှင့်၊ မိန်းမ
 မည်သည်ကား ကောင်းကျိုးမပေး
 လောကီဆင်းရဲ၊ သံသရာဆင်းရဲကို
 ပေးစေပါ၏။ မိန်းမတို့သည် မကောင်း
 ယုတ်မာလှပေ၏။ မိန်းမကို စွဲလန်းသော

စိတ်ကို ဖျောက်၍ ငါဘုရား၏ သာသနာ
 တော်တွင်သာ မျှော်မွေ့ပါလော့။ မိန်းမကို
 စွဲလန်းသော စိတ်ကြောင့်ပင် ဘုန်းတန်ခိုး
 အာနဘော်ကြီးမားသော ရှေးပညာရှိ
 အဓိပတိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင်လျှင် ဘုန်း
 တန်ခိုးအာနဘော် မရှိသည်၏အဖြစ်၊
 အောက်ကျနောက်ကျ ခံရသည့်အဖြစ်၊
 အကျိုးမဲ့ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိဖူးခဲ့ပေ
 ပြီ။ ထိုသာဓကကို သင်ခန်းစာယူ၍
 ချစ်သားသည် မိန်းမအား စွဲလန်းသည့်
 စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပါလော့”ဟု
 မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်
 သည် “ကုသဇာတ်တော်ကြီးကို
 ဟောကြားတော်မူပါ၏။”

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြား
 တော်မူသော ကုသဇာတ်တော်ကြီးမှာ
 ဤသို့တည်း။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ
 သမယတစ်ခုတွင် မလ္လတိုင်း ကုသဝတီ
 မင်းနေပြည်တော်ကြီးတွင် ဩက္ကာကရာဇ်

မင်းကြီး အုပ်ချုပ်စိုးစံလျက် ရှိ၏။ ထို
 မင်းကြီးသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်
 အညီ အုပ်ချုပ်တော်မူသည်ဖြစ်၍
 တိုင်းပြည်အဝှမ်း အေးချမ်းသာယာလျက်
 ကောက်ပဲသီးနှံ ဆန်၊ ရေ၊ စပါးတို့လည်း
 ပေါများ၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ကျောက်သံ
 ပတ္တမြားတို့လည်း ပေါများ၏။ တိုင်းသူ
 ပြည်သားတို့သည်လည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း
 အေးချမ်းသာယာလျက် ရှိကြပါ၏။
 မင်းကြီးတွင် တစ်သောင်းခြောက်ထောင်
 သော မောင်းမ မိသံတို့နှင့်အတူ
 ရုပ်ဆင်းရူပကာ တင့်တယ်ခန့်ညားလှ
 သော သီလဝတီဟူသော မိဖုရားကြီး
 လည်း ရှိ၏။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး
 အား ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလှသည်ဖြစ်၍
 မင်းနှင့်မခြားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ မင်းနှင့်
 မခြားသော အဆောင်အယောင်၊ အခမ်း
 အနားတို့ဖြင့် ထားရှိတော်မူ၏။
 ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့
 သည် အရာရာ လိုတိုင်း၊ တတိုင်း၊
 စေတိုင်း ရရှိ၍ အရာရာပြည့်စုံလျက်
 ရှိသော်လည်း သားသမီးရတနာ

မထွန်းကားဘဲ ရှိပါ၏။

အစောပိုင်းတွင် သားသမီး နောက်ကျခြင်းဟု ဆင်မှတ်ကြသော် လည်း အရွယ်လွန်လှပြီဖြစ်သည့်တိုင် သားသမီးမရရှိဘဲ ဖြစ်နေရာ သားသမီး ရရှိရန် အကြောင်းမရှိပြီဟု တိုင်းသူပြည် သားတို့ မှတ်ယူကြကုန်၏။ ထိုအခါ မလ္လ တိုင်းအတွင်း နေထိုင်ကြကုန်သော တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် ဩက္ကာကရာဇ် မြို့အတွင်းရှိ မြို့သူ၊ မြို့သားတို့သည် ပေါင်းစုကြလျက် ဘုရင်၏ နန်းရင်ပြင်သို့ သွားရောက်ကြပြီး ဟစ်တိုင်ပေါ် ပြည်သူ တို့၏ ဆန္ဒကို တိုက်ရိုက်ထုတ်ဖော် တိုင်ကြားနိုင်ရာ မြေပြင်သို့ စုဝေးကြ ပြီးလျှင် “မလ္လပြည်ကြီး ပျက်စီးပါတော့ အံ့” “မလ္လပြည်ကြီး ပျက်စီးတော့လတ္တံ့” ဟု သံပြိုင်ညီစွာ ဟစ်ကြွေးကြကုန်၏။ ထိုအသံသည် နန်းတော်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးသည် ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်ပြူတင်းကို ဖွင့်တော်မူလိုက်လျှင် လူတို့သည် “အရှင်မင်းကြီး မလ္လပြည်ကြီး ပျက်စီးပါ

တော့မည်၊ အချိန်မီ ကယ်တင်ပါလော့၊ ပြင်ဆင်ပါလော့”ဟု တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်ကြပုန်ကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဗရိသတ်ကြီးကို လက်ကာ၍ တားမြစ် လိုက်ပြီး “တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့ ငါသည် မည်သည့်နေရာတွင် တရားနှင့် ကင်းလွတ်ပါသနည်း၊ တရားနှင့်အညီသာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ပေ၏။ မတရားသဖြင့် ပြုသော နေရာဟူ၍ ဘယ်နေရာမှမရှိ၊ အဘယ် ကြောင့် ကြွေးကြော်ကြသနည်း”ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဤလူများကို ခေါင်းဆောင်ပြုသူက ...

“မှန်လှပါမင်းကြီး အသင် မင်းကြီးသည် တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်သူ မင်းကောင်းမင်းမြတ် တရားသောမင်းကြီး ဖြစ်ပါပေ၏။ သို့သော် အသင်မင်းကြီး တွင် အသင်မင်းကြီး၏ ထီးမွေ၊ နန်းမွေ ကို ဆက်ခံမည့် နန်းညွန့်လျှာ သားရတနာ မရှိပါဘုရား၊ တစ်ပါးသော အင်အားကြီး သည့် မင်းတစ်ပါးက ဤတိုင်းပြည်အား အလွယ်တကူ သိမ်းယူမည်ဆိုပါက ဤ

တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်စီးပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အသင်မင်းကြီး၏ ထီးနန်းကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင် သော သားတော်ရတနာတစ်ပါးကို တောင့်တတော်မူပါလော့” “ကြိုးပမ်း အားထုတ်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက် တင်တော်မူကြလျှင် “အဘယ်သို့ ဆောင် ရွက်ရပါမည်နည်း၊ အကြံဉာဏ်နည်းလမ်း များရှိလျှင် ပြောကြလော့”ဟု မေးမြန်း တော်မူ၏။ “မှန်လှပါမင်းကြီး၊ မောင်းမ ငယ်တို့အား တရားစောင့်သော မိန်းကလေးဟု အမှတ်ပြု၍ ၇ ရက်ပတ် လုံးလွှတ်လော့၊ မောင်းမအလတ်တို့ကို ထိုသို့ပြု၍ စေလွှတ်လော့။ ထိုအခါ သားရလတ္တံ့၊ မရခဲ့သည်ရှိသော် မောင်းမ ကြီးတို့ကို ထိုသို့ပြု၍ စေလွှတ်လော့။ အသင်မင်းကြီးတွင် မောင်းမတို့များပြား လှသည်ဖြစ်ရာ တစ်ယောက်ယောက်တွင် တော့ ဘုန်းကံရှိသော သားကို ရရှိပါလိမ့် မည်ဘုရား”ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။ ထိုအခါ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးက ...

“အသင်တို့ ပြောသည့်အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

ဆောင်ရွက်ပါအံ့”

“ကျေးဇူးတော် ကြီးမားလှပါ၏

အသင်မင်းကြီး”

ပြည်သူတို့သည် နန်းရင်ပြင်မှ

ထွက်ခွာသွားကြ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုနေ့မှာပင်

မောင်းမယ်တို့ကို စေလွှတ်တော်မူ၏။

၇ ရက်စေ့၍ ပြန်လာကြသောအခါ ...

“မောင်းမတော်တို့ သားရဲခဲပါ

၏လော” ဟု မေးတော်မူလျှင် မောင်းမတို့

သည် မျက်နှာမကောင်းလှစွာဖြင့်ပင်-

“အရှင်မင်းကြီး မရရှိခဲ့ပါ

ဘုရား” ဟု ပြိုင်တူ လျှောက်တင်ကြကုန်

၏။ ထိုအခါ အစဉ်အတိုင်း မောင်းမလတ်

များ မောင်းမကြီးများကို စေလွှတ်သော်

လည်း သားမရရှိဘဲ ဖြစ်ပြန်ရာ ...

“ငါ့တွင် သားရက်မပါ၏လော”

ဟု စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့်အတူ တုန်လှုပ်

ချောက်ချားရပါတော့၏။

ထိုအကြောင်းကို တိုင်းသူ

ပြည်သားတို့ သိရှိကြလျှင် တစ်ဖန် စုဝေး

ကြပြန်လျှက် နန်းရင်ပြင်သို့ လာရောက်

၍ အော်ဟစ်ကြပြန်ကုန်၏။ ထိုအခါ
မင်းကြီးသည် ...

“အသင်တို့ ပြောသည့်အတိုင်း

မောင်းမများကို စေလွှတ်ခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် သားမရရှိပါ။ မည်သို့ ပြုလုပ်

ရပါအံ့နည်း” ဟု ဆိုလျှင် ...

“အရှင်မင်းကြီး ထိုမောင်းမတို့

သည် သီလမရှိ၊ ဘုန်းကံမရှိသူများသာ

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုမောင်းမတို့တွင်

အသင်မင်းကြီး မစိုးရိမ်ပါလင့်။ အရှင်မင်း

ကြီး၏ သီလဝတ် ဗီဇများကြီးသည်

သီလနှင့် မုချ သားရတနာ ရရှိပါလိမ့်မည်

ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်ကြပြန်ကုန်၏။

မင်းကြီးတွင်လည်း အခြား

သော နည်းလမ်းမရှိပြီဖြစ်၍ ပြည်သူတို့၏

အကြံပြု လျှောက်တင်ချက်ကို လက်ခံ

တော်မူရပြီး ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု

ကတိပြုလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဝန်ကြီးများနှင့်

တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ခြံတွင်းသို့ မောင်းကြေး

နင်း လှည့်လည်စေ၏။

“တိုင်းသူပြည်သား လူအများ

တိုလေးဘဝ အရှင်မင်းတရားကြီး အမိန့်
တော်ရှိသည်မှာ ၇ ရက်မြောက်သော
နေ့တွင် မိဖုရားကြီး သီလဝတီအား
တရားစောင့်သော မိဖုရားကြီးဟု ပြတော်
မူ၍ နန်းတော်မှ လွှတ်တော်မူမည်။
အလိုရှိသော အမျိုးသားတို့ ၇ ရက်တိတိ
ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခွင့် ပြုတော်မူမည်
ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်ပြီးသော အမျိုးသား
မှန်သမျှ လိုနေ့တွင် နန်းမြို့တံခါးအပြင်မှ
လာရောက်စောင့်ဆိုင်းကြစေ။

ထိုသို့ တိုင်းပြည်အတွင်း ၇
ရက်၊ ၇ လီ မောင်းကြေးနင်းခတ်စေပြီး
သောအခါ နောက်တစ်နေ့တွင် မိဖုရား
ကြီးအား ရေခိုးချိုးပြီး နံ့သာများ လိမ်းကြံ
ပေးစေ၏။ သစ်လွင်တောက်ပကောင်းမွန်
သော အဝတ်အစားနှင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ
တို့ကို ဆင်ယင်ပေးပြီးလျှင် နန်းမြို့တံခါးမှ
ထွက်တော်မူစေ၏။

သီလဝတီ မိဖုရားကြီးနန်းတော်
မှ မထွက်ခွာမီမှာပင် သီလဝတီမိဖုရား
ကြီး၏ သားရလိုသော ပြင်းပြသည့်
အာသီသတော်ကြောင့် တာဝတိံသာနတ်

ပြည်မှ သိကြားမင်းထိုင်ရာ ဗန္ဓုကမ္မလာ
ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လူ့ပြည်၌
သီလရှိသူတစ်ဦးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ
ပြဿနာ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့နေရပေပြီ
ဟု သိတော်မူပြီး နတ်တို့၏ မျက်စိ၊ ဗိဗ္ဗ
စက္ကဖြင့် ကြည့်ရှုလျှင် သီလဝတီမိဖုရား
ကြီးကို မြင်၏။ ထိုအခါ သီလဝတီမိဖုရား
ကြီးအား သားရတနာပေးမှ ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။ မိဖုရားကြီးအား ငါမှတစ်ပါး သား
ရတနာပေးခြင်းမှာ ထိုက်သူမရှိ တွေး၍
တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင် နတ်သက်
ကြွေအံ့ဆဲဆဲ နတ်သားကို ရှာဖွေရာ
ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားကို
တွေ့မြင်၏။ အလောင်းတော်နတ်သား
သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ နတ်သက်
ကြွေလျှင် အထက်နတ်ဘုံတစ်ခုသို့
ပြောင်းရွှေ့စံမြန်းတော်မူမည်ဟု ဆန္ဒ
တော် ထားရှိ၏။

သိကြားမင်းသည် အလောင်း
တော်နတ်သား၏ ဗိမ္ဗာန်တော်သို့ သွား
ရောက်ပြီးလျှင် အသင်နတ်သား
နတ်သက်ကြွေပါလျှင် လူ့ပြည်ရှိ မလ္လာ

တိုင်း ဩက္ကကရာဇ်မင်းကြီး၏ သားတော်
အဖြစ်ကို ခံယူပါလော့။ ဩက္ကကရာဇ်
မင်းကြီး၏ ထီးနန်းဆက် လက်ခံယူရန်
ဘုန်းကြီးသောသူကို အပ်ပါ၍ လက်ခံ
တော်မူပါ”ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ
ဘုရားလောင်းနတ်သားက ကောင်းပါပြီ။
သွားရောက်ပါမည်”ဟု ဝန်ခံကတိပြု၏။
ထိုအခါ ဘုန်းကံကြီးမားသော နတ်သက်
ကြွေလုဆဲ နတ်သားတစ်ပါးကိုလည်း
တွေ့ရှိပြန်၍ ထိုနတ်သားအားလည်း
ရှေးနည်းတူ ပြောကြားပြန်ရာ ထိုနတ်
သားကလည်း သဘောတူလက်ခံ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်
သီလဝတီမိဖုရားကြီး၏ သီလအား
မည်သူကမျှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါစေသားဟု
အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပုဏ္ဏားအိုအသွင် ဆောင်
ကာ ဩက္ကကရာဇ် မြို့တံခါးတွင်
လူအများအားလုံး၏ ရှေ့ဆုံးမှ နေနှင့်၏။
ထိုအခါ ဩက္ကကရာဇ် မြို့သားတို့သည်
လည်း ရေခိုးချိုးကြပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်
ကြင်စွယ်တို့ကို ရိတ်ပယ်လျက် ဆံတို့ကို
ဆီမွေးများ လိမ်းကြံ၍ ကောင်းမွန်စွာ

ပြီးလိမ့်မည်ဆင်ကြ၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားရှိကြ၏။ သိကြားမင်းကို တွေ့မြင်ကြသောအခါ “အသင် ပုဏ္ဏားအိုကြီး အသင်သည် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ လူအိုရုံသို့လည်းကောင်း သွားသင့်ပါ၏။ ဤနေရာသည် သင်၏ နေရာမဟုတ်။ ဘာအကြောင်းနှင့် လာသနည်းဟု မေးမြန်းကြကုန်၏။ အမောင်ပု... ဘည် လူအိုသော်လည်း ရာဂမအိုသေး၊ မိဖုရားကြီးကို ဆောင်ယူရန် လာခြင်းဖြစ်ပေ၏” ဟု ပြောရာ “ပုဏ္ဏားအိုကြီး သင်သည် အရှက်နည်းယောင်တကား။ သင်ကဲ့သို့ သက်ကြားအိုကြီးအား မိဖုရားကြီးက ရွေးချယ်ပါမည်လား။ အရှက်မကွဲလျှင် “ပြန်ပါလော့” ဟု ဆိုကာ ပြောင်လှောင်ရယ်မောကြကုန်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မိဖုရားကြီးသည် တင့်တယ်လှပစွာဖြင့် ဆင်မယဉ်သာကဲ့သို့ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော အိမ်ရှေ့ဖြင့် နန်းအိမ်တံခါးဝမှ လှမ်းကြွတော်မူလာ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည်

ရှေ့သို့ တိုးဝှေ့ကြပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်းကြလျက် “အသင်မိဖုရားကြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာပါလော့၊ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာပါလော့၊ ကျွန်ုပ်လက်ကို ဆွဲပါလော့” ဟု အော်ကြကုန်၏။ ခေါ်ကြကုန်၏။ မိဖုရားကြီးသည် ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်နှင့်သူသာလျှင် ရွေးချယ်ထိုက်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားကြီးထံသို့သာ လက်ကို လှမ်းလင့်တော်မူလျှင် သိကြားမင်းသည် မိဖုရားကြီး၏ လက်ကို ကိုင်စွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုအခါ လူတို့က အို ... အချင်းတို့ ကြည့်ကြပါကုန်လော့၊ ရှုကြပါကုန်လော့။ ပုဏ္ဏားအိုသည် အမဲရိုးနယ်ဟင်းအိုးမှ အားမနာ မိဖုရားကြီးကို ခေါ်ဆောင်သွားပေပြီ။ အနုလက်နှင့် ရွှေခွက်ကို နှိုက်ပေပြီ။ မတန်မရာ ကြံရဲပေ၏။ မိဖုရားကြီးသည် ဤမျှ လူဝစို့များပြားလှ၍ မျက်စိတို့ ဝေဝါးလျက် ပုဏ္ဏားအိုဟု မမြင်၍သာ လက်ကမ်းပေးမိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ပရိသတ်၏ အပသို့ရောက်ရှိပြီး ပုဏ္ဏားတို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်တွေ့

လျှင်တော့ ပုဏ္ဏားအိုအား ငြင်းပယ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုကြပြီး “ငါတို့မှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည်” ဟု ဆိုကာ နောက်မှ လိုက်သွားသူတို့ကလည်း လိုက်သွားကြသေး၏။

သို့သော် မိဖုရားကြီးကမူ နဂိုကတည်းကပင် သိကြားမင်းကို အိုမင်းရွတ်တွေလျက်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးဟု မြင်ထားပါလျက် မိမိ၏ စိတ်မှပင် ထိုပုဏ္ဏားကြီးအပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းမဖြစ်၊ ကျေနပ်စွာပင် လိုက်ပါသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဩက္ကကရာဇ် မင်းကြီးသည် လည်း လေသွန်တံခါးမှ ရပ်၍ မိဖုရားကြီးကို ပုဏ္ဏားအိုကြီးမှ ဆောင်ယူသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရော “ငါနိုင်ငံတွင် ငယ်ရွယ်နပျိုသန်မာသော ရုပ်ရည်ရှုပကာ လှပတင့်တယ်သော၊ ထည်ဝါခန့်ညားသော အမျိုးကောင်းသားတို့ ရှိနေပါလျက် မိဖုရားကြီးသည် ပုဏ္ဏားအိုကြီးကိုမှ ရွေးချယ်တိ၏။ မိုက်မဲလှပေစွာ မိဖုရားကြီးသည် တုံ့လုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာသော

ဤအဖြစ်ကြောင့် သတိတရားနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ ကင်းမဲ့သွားပြီး ပုဏ္ဏားအိုကြီးဟု မမြင်နိုင်၍ ရွေးချယ်ခြင်းလား။ တကယ်တော့ ငါ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ငါ၏ မိဖုရားအား တစ်ပါးသူနှင့် ပျော်မွေ့ရန် စေလွှတ်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ မိဖုရားကြီးအား သနားပါဟိ” ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ပုဏ္ဏားအိုကြီးနှင့် လိုက်သွားမှတော့ သားရတနာ အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ သားရတနာမရရှိလျှင် ငါသည် တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် မည်သို့ ဖြေရှင်းရပါအံ့နည်း” ဟုလည်း ပူပန်သောကံတို့ ဖြစ်ပေါ်နေပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် သိကြားမင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည်လည်း မြို့အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။ သိကြားမင်း ကြိုတင်ဖန်ဆင်းထားသော ကောင်းမွန်သစ်ပင်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံးသည် တံခါးများ ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိနေ၏။ သိကြားမင်းသည် မိဖုရားကြီးအား အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

“ဤအိမ်သည် သင်၏ အိမ်လော” ဟုတ်ပါ၏။ ဤအိမ်တွင် ယခင်က ငါတစ်ယောက်တည်းသာ နေခဲ့ပါ၏။ ယခု ငါတို့နှစ်ယောက် ဤအိမ်တွင် အတူနေကြမည်။ ယခု ငါသည် အပြင်ထွက်၍ ဆန်နှင့်တကွ ဟင်းချက်စရာတို့ကို သွားရောက်ယူဆောင်ပါအံ့။ အသွင်မိဖုရားကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည် ဖြစ်ရကား ကောင်းမွန်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော ဤကွပ်ပျစ်တွင် နေနားအိပ်စက်၍ ငါ့ကို စောင့်ပါလော့” ဟု ဆိုရာ မိဖုရားကြီးက အလိုက်သင့်ပင် ခေါင်းညိတ်လက်ခံ၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ လျောင်းလိုက်၏။ သိကြားမင်းက နူးညံ့စွာသော လက်ဖြင့် မိဖုရား၏ ကိုယ်ကို သုံးသပ်၍ နတ်တို့၏ အတွေ့ကို ပျံ့နှံ့စေလိုက်ရာ မိဖုရားကြီးသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ မိဖုရားကြီး အိပ်ပျော်သွားသော တခဏမှာပင် သိကြားမင်းသည် မိဖုရားကြီးအား တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ခမ်းနားလှပသော

နတ်ဗိမ္မာန်တစ်ခုတွင် နတ်တို့၏ အဆောင်အယောင်အပြည့်နှင့် ရွှေသလွန်အိပ်ရာထက်တွင် ထားရှိလိုက်၏။ မိဖုရားကြီးသည် ၇ ရက်ပြည့်သောနေ့မှ အိပ်ရာမှ နိုးထ၍လာလျှင် ကြီးမားသော စည်ဆိပ်အဆောင်အယောင်တို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရပြီး ဤနေရာသည် လူ့ပြည်မဟုတ်၊ နတ်ပြည်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ပုဏ္ဏားကြီးသည်လည်း လူမဟုတ်၊ သိကြားမင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိလိုက်၏။ ထိုသို့ သိရှိနိုင်ခြင်းမှာ မိဖုရားကြီးသည်လည်း နတ်ပြည်တွင် ဘဝများစွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မိဖုရားကြီးသည် အိပ်ရာမှ ထလတ်ပြီးလျှင် လေသာပြုတင်းမှ အပြင်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုတော်မူရာ သိကြားမင်းသည် ပင်လယ်ကသစ်ပင်ခြေရင်း၌ နတ်သမီးကချေသည် အလုပ်အကြွေးများ ခြံရံလျက် စံနေတော်မူ၏။ မိဖုရားကြီးသည် ဗိမ္မာန်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး သိကြားမင်းထံသို့ လာခဲ့ပြီး

သင့်တင့်သော နေရာမှ ရှိခိုး၍နေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကြီးက “မိဖုရားကြီးအား ငါ ဆုပေးပါအံ့။ ယူပါမည်လော” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အသင်သိကြားမင်းကြီး ကျွန်ုပ်တွင် အခြားသော အရာတို့ အလိုမရှိပါ။ ပေးမည်ဆိုပါက သားဆုကိုသာ တောင်းလိုပါ၏။”

“အသင်မိဖုရားတောင်းသော သားဆုကို ငါပေးပါအံ့။ ၊ တစ်ယောက်သာမက နှစ်ယောက်ပေးမည်။ ထိုသားနှစ်ယောက်တို့တွင် တစ်ယောက်သည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ဘုန်းကံအရာ၌ ကြီးမားလှပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်မည် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ယောက်မှာကား ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ အင်မတန် ချောမောလှပမည်ဖြစ်သော်လည်း ဉာဏ်ပညာနည်းပါး၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်သူကို အား သိရှိပါသနည်း” ဟု မေးတော်မူရာ မိမိတို့တွင် ထီးညွန့်နန်းလျာ အလိုရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဘုန်းကံရှိသော၊ ပညာရှိသော သားကိုသာ ဦးပေးရယူရမည်ဖြစ်၍ ပညာရှိသော သားကိုသာ အလျှင်

ပေးသနားတော်မူပါ” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းက “အလိုရှိရာ ပြည့်စုံစေ” ဟု ဆုပေးပြီးလျှင် မိဖုရားကြီးအား သမန်းမြက်၊ နတ်ဝတ်ပုဆိုး၊ နတ်ပြည့်၌ ဖြစ်သော စန္ဒကုန်းသား၊ ပင်လယ်ကသစ်

ပွင့်နှင့် နတ်စောင်းတို့ကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် လူ့ပြည်သို့ ဆောင်ယူ၍ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီး၏ စက်ရာဆောင်ခရီးတွင် မင်းကြီး၏နံဘေး၌ အိပ်စေပြီးလျှင် မိဖုရားကြီး၌ ပဋိသန္ဓေ တည်နေစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းကြာတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိတော်မူ၏။ သိကြားမင်းသည် အလုံးစုံသော ပြုဖွယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသော အခါ၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ပြန်သွား၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ အိပ်ရာမှ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးက အလျှင်နိုးနှင့်ပြီး မိမိနံဘေးတွင် မိဖုရားကြီး ရောက်ရှိအိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩလျက်ရှိနေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မိဖုရားကြီးသည်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး နန်းတော်အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေ၍ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရ၏။ ထိုအခါ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးက “အသင်မိဖုရားအား မည်သူ ဆောင်ယူသွားပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ မှန်

လုပ်ပါ ကျွန်ုပ်အား သိကြားမင်းဆောင်ယူ
သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏”ဟု ဖြေကြားလျှင်
“အသင်မိဖုရား သင်သည် ငါ့ကိုယ်တိုင်
နှင့် လူအများရှေ့တွင် ပုဏ္ဏားအို
ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို တတ်အပ်ထင်
ထင် တွေ့မြင်ကြရပါလျက် ၇ ရက်မျှ
ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော ပုဏ္ဏားအိုပေါ်တွင်
ကိလေသာ၏ စွဲမက်မှုဖြင့် အကောင်းထင်
ကာ ပုဏ္ဏားအိုအား သိကြားမင်းဟု
ဆိုလေပြီတကား။ သင်သည် ပုဏ္ဏားတို့
၏ ကိလေသာ ရေယဉ်ကြောတွင်
နှစ်မျော၍ မုသားဆိုလေပြီ။ ငါမယုံ”ဟု
ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီးအား ကျွန်ုပ်
မလိမ့်ညာဝံ့ပါ။ ပုဏ္ဏားသည် သိကြားမင်း
ဖြစ်ပါ၏။ သက်သေအဖြစ် တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်မှ ဤသမန်းမြတ်ကိုသာ ကြည့်
ပါလော့၊ ရုစားပါလော့”ဟု ဆိုကာ သမန်း
မြက်ကို ပြ၏။

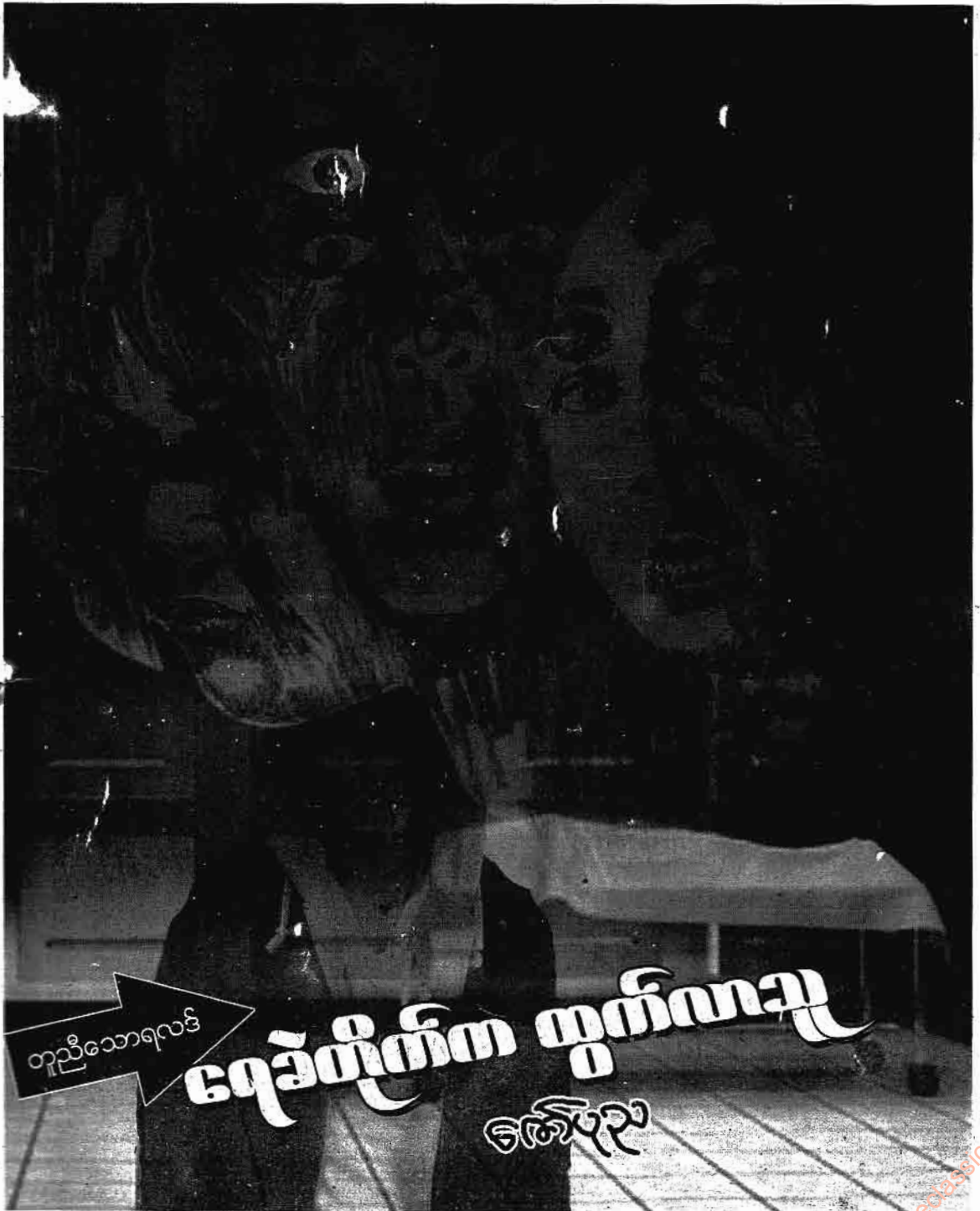
“ဟယ် ... မိဖုရား ဤသမန်း
မြက်သည်ကား ဘယ်မှာမဆို ရနိုင်၏။
အသင်၏ သက်သေပြခြင်းသည်ကား
ကလေးသူငယ်များသော်မှ ယုံနိုင်မည်

မဟုတ်”ဟု ဆိုကာ မိဖုရားအား စက်ဆုပ်
စွာ ကြည့်ရှုပြီး “ပုဏ္ဏားအိုမို့ ပုဏ္ဏားအိုခေါ်
သည်ကို အသင်က အဘယ်ကြောင့်
နာနေရသနည်း”ဟု ဒေါသသံဖြင့် ပြော
လျှင် မိဖုရားသည် သမန်းမြက်သည်
လူပြည်မှာလည်း ပေါများသည် မှန်ပါ၏။
သို့သော် လူပြည်တွင် မရှိနိုင်သော နတ်
ပုဆိုး နတ်ပြည်မှဖြစ်သော စန္ဒကူးနံ့သာ၊
တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင်သာ ရှိသော
ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်နှင့် နတ်စောင်းတို့
လည်း ပါရှိပါသေး၏။ ရုစားတော်မူပါဦး
ဘုရား”ဟု လျှောက်တင်သောအခါမှ
ခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ဖက်
သို့ မျက်နှာလွှဲတော်မူလျက်ရှိသော
မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးဘက်သို့ မယုံ
တစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း
လှည့်လာတော်မူလျှင် ပင်လယ်ကသစ်
ပွင့်မှလည်းကောင်း၊ စန္ဒကူးနံ့သာတို့မှ
လည်းကောင်း လူပြည်တွင် မရှိဖူးသော
မွှေးရနံ့တို့ အလွန်တရာ မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်
လှစွာ ထွက်ပေါ်လာရာ အိပ်ခန်းဆောင်
အတွင်းသာမက တစ်နန်းတော်လုံး

တစ်မြို့လုံးတွင် မွှေးလျက်ရှိသွားပြီး နတ်
စောင်းတော်မှလည်း တီးခတ်သူမရှိပါဘဲ
သာယာညင်ပျောင်း၍ တုန့်ငြိမ်းဖွယ်မရှိ
သော ချိုလွင်သည့် အသံတို့ ထွက်ပေါ်
လာ၏။ ထိုအခါမှ မင်းကြီးသည် ယုံကြည်
လက်ခံသွားပြီး “ထိုသို့ဆိုလျှင် သား
ရတနာကော ရရှိခဲ့ပါ၏လော”ဟု
မေးမြန်းတော်မူပြန်ရာ “ဘုန်းကံကြီးမား
တော်မူသော အရှင်မင်းကြီး၏ အာနုဘော်
ကြောင့် ဘုန်းကံကြီးမားသော သား
ရတနာကို ပဋိသန္ဓေ ရရှိပြီဖြစ်ကြောင်းပါ
ဘုရား”ဟု လျှောက်တင်လျှင် မင်းကြီး
သည် ဝမ်းမြောက်လှတော်မူ၍ မိဖုရား
ကြီးအား ကောင်းမြတ်သော အဝတ်
အစား၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ အသုံး
အဆောင်တို့ ချီးမြှင့်တော်မူပြီးလျှင်
များပြားသော အခြွေအရံ၊ အစောင့်
အရှောက်တို့ ပေးအပ်ကာ ချီးမြှင့်မြှောက်
စားတော်မူ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
စကြာရှင်

တူညီသောရလဒ်

ရေခဲတိုက်က ထွက်လာသူ ဇော်မုဉ္ဇန

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စစ်ပြီးပြီ။ ဒါကို အိဗရာဟင်ကို ပို့ခိုင်း
လိုက်တော့”

“ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီနေ့ အလောင်းဘယ်နဲ့

အမှန်တော့ သူတို့မြို့မှာ

ထိုအသံကို ကြားရကတည်းက

လောင်းလဲ”

လူသေအလောင်းများထားသော ရေခဲ

လှည်းလေးနားသို့ ရောက်လာသည်။

ဗျက်ကြီးက မေးသည်။

တိုက်ရိုက်သည် မဟုတ်။ ဆေးရုံ၏

မိုးဇင်နှင့် ဗျက်ကြီးတို့က

အသုဘရှင်လာလျှင် အပူနှင့်

ဘေးတွင်သာ လူသေလျှင် ခေတ္တထား

အလောင်းကို ပိတ်ဖြူနှင့် ထုပ်လိုက်

မို့ သူတို့အတွက် စားရေးသောက်ရေး

ရန် အုတ်နှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော

သည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ဂွမ်းများ ထိုးထည့်

ပြေဖို့ ငွေရနိုင်သည်။

ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည် အဆောက်အဦ

သည်။

“သုံးလောင်းလေ မနေ့က

လေး ထားရှိရသည်။ ဆေးရုံမှ သေ၍

“ကဲ . . . အိဗရာဟင်ရေ

မိန်းကလေးအလောင်းက မနက်ဖြန်

ပို့သော လူသေအလောင်းနှင့်

ပို့လိုရပြီ။ မသေဘဲ ဘယ်ခန့်မလဲဗျာ။

နေ့လယ်တစ်နာရီ အသုဘချမှာ”

ရုတ်တရက် အမှုအခင်းဖြစ်ကာ သေဆုံး

၂၀ ချက် ဓားခုတ်ခံရတာတဲ့”

“အိုကေ ငါ ညလာခဲ့မယ်”

သော လူသေအလောင်းမျိုးကိုသာ

ပိတ်ဖြူပိုင်းထားသော ဆေးရုံ

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လာမှာလဲ”

ထားသည့်နေရာ ဖြစ်၏။

ခန်းထဲမှ အလောင်းကို ထုပ်ထားသည့်

မိုးဇင်က ညလာမည်ပြော၍

အိဗရာဟင်အတွက်တော့

ပိတ်ဖြူမှ နှစ်ယောက်ကို ငါ့ကာ

အိဗရာဟင်က မေးလိုက်၏။

လူသေများကို ဆေးရုံမှ တွန်း၍ ဆေးရုံ

တွန်းလှည်းပေါ် တင်လိုက်ကာ . . .

“မင်းမိန်းမသုပ်တဲ့ မရမ်းသီး

နောက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်ရှိ အုတ်

အိဗရာဟင်အဖို့တော့ ဤ

သုပ် မစားရတာ ကြာလို့ကွာ”

တိုက်လေးထဲသို့ ပို့နေသည်မှာ ရိုးနေပြီ

အလုပ်မှာ ရိုးနေပြီဖြစ်၏။ တွန်းလှည်းက

မိုးဇင်က အိဗရာဟင်ကို

ဖြစ်သည်။ ယနေ့လည်း လူသတ်မှုတစ်ခု

ခြောက်ပေရှည်သည်။ သုံးပေကျယ်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သည်။

ဖြစ်သည်။ ဓားခုတ်ခံရသူမှာ ၂၀ ချက်

သေသေချင်းအလောင်းတစ်လောင်းအဖို့

“လက်ချည်းတော့ မလာနဲ့

ထိထိ၊ ဓားနှင့်လူသုံးယောက်က ပိုင်းခုတ်

တော့ မဆန့်စရာမရှိ။

နော်”

သည်ဟု ဆို၏။

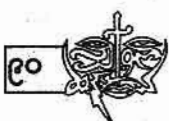
“မင်း . . . ညနေ အိမ်မှာရှိ

အိဗရာဟင်က ဗျက်ကြီး၏

“ကဲ . . . မှုခင်းဆရာဝန်

နေမယ်မို့လား”

ပလပ်စတစ်ထုပ်ထဲမှ ကွမ်းယာတစ်ယာ

နိုက်စားရင်း “ဗျက်ကြီး မင်းလည်း အိပ်
ခြံမှာမို့လား” ဟု မေး၏။

“အေးလေ”

တစ်ခွန်းသာ မေးရသေးသည်။

ဗျက်ကြီးက တွန်းလှည်းပေါ် လက်လာ
တင်သည်။

အီဗရာဟင်၊ ဗျက်ကြီးနှင့်
မိုးဇင်တို့က ဘဝတူဖြစ်သည်။

သူတို့မြို့က လူတွေကတော့
သူတို့ကို လူသေသောအခါ အားကိုးရ
သော လူသုံးယောက်ဟု သိရှိနေကြ
သည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး အသက်
သုံးဆယ်ကျော်ကြပြီး ဤမြို့နယ်၏
ဆေးရုံတွင် မတိမ်းမယိမ်း ဝင်လာကြသူ၊
အလုပ်သမားတန်းလျားရ၍ တန်းလျား
မှာ နေကြ၏။ မိုးဇင်ကတော့ လက်မှု
ပညာတတ်၍ ဆေးရုံအလုပ်အပြင်
အပြင်မှာလည်း လက်သမားလုပ်တတ်
သေးသည်။

“ဂျောင်း ... ဂျောင်း”

ဆေးရုံထဲမှ ထွက်သည်နှင့်

ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်သော မြေကြီးပေါ်
တွင် လျှောက်ကာ တွန်းလှည်း တွန်းရ
သောကြောင့် တရောင်းရောင်းမည်သည်။

အီဗရာဟင်က နေ့ခင်းအလုပ်

မရှိ၍ နည်းနည်းသောက်ထားသည်။

ကွမ်းတံတွေးကို ပစ်ခနဲ ထွေးရင်း...

“အေးကွ ... ဓားနဲ့ ၂၀

ချက် ခုတ်မှတော့ မသေဘဲနေမလား။

ဓားနဲ့ တစ်ချက်တည်းထိုးတာတောင်

သေသေးတာ။ တော်တော်ကံဆိုးတဲ့သူပဲ”

ဟု ပြော၏။

“သူ့အပြစ်လည်း ပါတာပေါ့

အီဗရာဟင်။ သူက သူကြိုက်နေတဲ့

မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုသုံးယောက်ကို

သတ်ဖို့ ဓားနဲ့သွားသတဲ့။ ဟိုက သုံး

ယောက် သူ့ကိုပိုင်းခုတ်တာ နည်းတောင်

နည်းသေးတယ်”

အမှူဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေး

သောကြောင့် ပိတ်ဖြူများမှာပင် သွေးက

စွန်းထွက်ပေါ်နေသည်။

“ဂျိမ်း”

လှည်းက ရပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

ပက်လက် အိပ်ထားသော

အလောင်းက တစ်ဖက်စောင်း၍ သွား
လေသည်။

ကုန်းတက်လမ်းမှ ကံလေး

များ ဘောလုံးကန်စဉ်က ဂိုးတိုင်လုပ်

ထားသော ကျောက်တုံးကို သွားတိုက်မိ

၍ ဖြစ်သည်။

“ကလေးတွေကလည်းကွာ။

အလောင်းပြုတ်မကျတာ ကံကောင်း။

လှည်းကို မင်းကိုိုင်ထားဦး”

ဗျက်ကြီးကို နောက်သို့ ပြန်

လိမ့်မကျအောင် လှည်းကို ကိုင်ခိုင်းထား

ပြီး အီဗရာဟင်က အလောင်းကို ပြန်

အလယ်ကျအောင် တွန်းလှည့်လိုက်၏။

သူ့စိတ်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သည်။

“ဗျက်ကြီး”

“ဘာလဲဟ”

“အလောင်းက အေးစက်မနေ

ပါလား”

“ဘယ်နေမလဲကွ။ တိုင်းရုံးက

အမှုစစ်ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းစစ်ခိုင်းတာ

ကိုး”

“နေက ပူတယ်ကွ”

“ပုပ်မှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ခု အလောင်းက

မအေးဘူး။ နေရှိန်ကြောင့်လား မသိဘူး။

ရေခဲဝယ်မှရမယ်”

ဤအလုပ်မှာ သူတို့အလုပ်ပင်

ဖြစ်သည်။ သွေးထွက်သံယို လူသေက

တစ်ရက်နှစ်ရက် ပုပ်လွယ်သည်။

“အသုဘရှင်က ဘယ်နေ့မှာ

အသုဘချမှန်းမှ မသိတာ”

“ဘယ်နေ့ချချကွာ။ ပုပ်ရင်

တို့အိမ်တွေဘက်က နံနယ် မကောင်း

ဘူး”

“အေး . . . ဒါဆိုလည်း

အလောင်းကို စင်ပေါ်ထားပြီး မင်း ရေခဲ

သွားဝယ်ကွာ။ ငါ အရက်နဲ့အမြည်း

အသင့်လုပ်ထားမယ်”

“အိုကေ”

“ခန်း”

“ဂလုန်း ဂလုန်း ဂလုန်း”

နောက်ဆုံးကုန်းတက်ကို အား

စိုက်၍ တွန်းပြီး အလောင်းထားသည့်

ရေခဲတိုက် (ရေခဲမရှိပါ) နေရာရောက်၍

ပိတ်ဖြူထုပ်ကို ကိုင်ကာ လွှတ်နေသော

ညာဘက်အောက်ဆုံးကို တင်လိုက်

သည်။ ပြန်အထွက်မှာ သော့ကို အိပ်ရာ

ဟင်က ပိတ်လိုက်၏။

သေဆုံးသူများကတော့ ရေခဲ

တိုက်ထဲမှာ ငြိမ်သက်လှလျောင်းလျက်

သာ ရှိနေကြပါသည်။

“ကဲ ရေခဲတစ်ပေါင်ဝယ်

ဗျာ”

ငွေငါးရာကို သော့ခတ်ပြီး

လှည့်၍ ပေးလိုက်၏။ ရှေ့ကဘူတာနား

တွင် ဆိုင်ရှိသည်။ နွေရာသီဆိုတော့

ရေခဲတစ်ပေါင် ဝယ်ခိုင်းရသည်။

အလောင်းပေါ်တွင် တင်မှ။

အသုဘရှင်လာလျှင် သိပ်

မဆင်းရဲက အလောင်းပေါ်တင်သည့်

ရေခဲဖိုးလောက်တော့ ပေးနိုင်သည်။

ချမ်းသာလျှင် ငါးထောင်တစ်သောင်းပင်

ပေး၏။ မချမ်းသာလည်း ရေခဲဖိုးတစ်

ထောင် တောင်းလျှင်တော့ ပေးဦးမည်

သာ ဖြစ်သည်။

အိမ်သို့ အိပ်ရာဟင်က ပြန်

လာသည်။

ဗျက်ကြီးက ရေခဲဝယ်ဖို့

ထွက်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်မှ အိပ်ရာဟင်

၏ ဇနီး အေမီက . . .

“အဆင်ပြေရဲ့လား”ဟု မေး

သည်။

“ပြေပါတယ်ဟာ။ နင်သာ

မရမ်းသီးနဲ့ မြေပဲတို့၊ ကြက်သွန်ဖြူတို့

ဝယ်။ ဒီနေ့မဆိုးပါဘူး။ အထဲမှာ

အလောင်းသုံးလောင်း မနက်ကို

တစ်လောင်းလာထုတ်မယ်”

“ကဲ ... ရှင်ရေချိုးပြီး နားဦး။

ကျွန်မ ဒီနားကဈေး ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

xxx

သတင်းကျွတ်ကာနီး မိုးက

တော်တော်သည်သည်။ မိုးရွာလျှင် မြေ

မညီသော ကုန်းမြင့်မှ အိပ်ရာဟင်တို့နေ

သော တန်းလျားသို့ ရေစီးကျလာခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

မိုးသက်လေပြင်းကြားမှပင်
ရေခဲတုံးကို အိတ်နှင့်ဆွဲကာ ရောက်လာ
သည်။

အိမ်မှာကတော့ သံတုတ်တစ်
ချောင်းသာ ရှိ၏။

“ဗျက်ကြီးရာ မိုးရွာတစ်နေရာ
မှာ ထိုင်နေပြီးရော”

“နေပူတာပဲကွာ။ တစ်နေရာ
ထိုင်နေလို့ ရေခဲတွေ ကုန်တော့
ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ခါလည်း ဟုတ်တယ် လာ”

အိမ်ရာဟင်က သော့ယူကာ
ရေခဲတိုက်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ မြွေရေခွံ
အိတ်ထဲမှ ရေခဲကို သံပိုက်ထဲထိုးဖြင့် ရိုက်
သည်။

“ခွပ် ... ခွပ်”

“ရပြီ”

“ရပြီလား”

ရေခဲများယူကာ ညနေက ၂၀
ချွတ် ဓားချတ်ခံရသည်ဆိုသော
အလောင်းကို ရေခဲများ တင်လိုက်သည်။

သုံးရက်လောက် ထားမည်ဆို

မှ မနက်ဖြန် ရေခဲဝယ်ရမည်။

အခန်း (၂)

တစ်ညလုံး အိပ်ရာဟင်နှင့်

ဗျက်ကြီးတို့ အရက်၊ မရမ်းသီးသုပ်၊
ဝက်ခေါက်ကင်တို့ဖြင့် သောက်ခဲ့ကြ
သည်။ သူတို့သုံးဦး၏ အရင်းက ငွေတစ်
ထောင်မျှတော့ ရှိမည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတု သာယာ
သည်။ မနက်စောစော အော်မြည်သော
စာကလေးများ၏ အသံနှင့်အတူ အိမ်ရာ
ဟင်က နိုးလာသည်။ ပဲပြုတ်သည်များ
အော်ရောင်းပြီးနောက် ခေါင်းကိုက်ကိုက်
နှင့်ပင် မျက်နှာသစ်ကာ အိမ်ရာဟင်
ထလာသည်။

“ညှော်သည်”

သူဇနီးက ဆီးကြိုပြောသည်။

လက်ဝတ်လက်စား မရှိသော်

လည်း အင်္ကျီလုံချည် သစ်ရပ်စွာ ဝတ်
ထားသော အသက်သုံးဆယ်အရွယ်
အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အသက် ၂၀ နှစ်

အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်နေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ မအေမီခင်ရဲ့

အလောင်း ထုတ်ချင်လို့ပါ”

“ညော် ... ဟုတ်ကဲ့ လာ

မယ် ခံထားလေ”

အလောင်းထားသည့် ရေခဲ
တိုက်မှ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်သွားလျှင်
သွပ်မိုးဇရပ်ရှိသည်။ အလောင်းကို
ပြင်ဆင်၍ သရဏဂုံတင်မည်။ ပြီးမှ
အသုဘပို့မည်။

ဟို ကောင်တွေ မရို။

မိန်းကလေးအလောင်း တစ်လောင်း
လောက်ကိုတော့ မ၍ ရေခဲတိုက်ရေမှ
ကျောက်စင်ပေါ် တင်ပေးနိုင်သည်။
သူသည် အေမီခင်ဆိုသော ဆယ်နှစ်နှစ်
ရွယ် မိန်းကလေးငယ်အလောင်းကို
ထုတ်ပေးရန် သော့ဖွင့်လိုက်၏။

“ရောက်”

သူဝင်သည့်အချိန် အမြဲတမ်း
ငြိမ်သက်နေသော အလောင်းများမှာ
မြင်နေကျဖြစ်၏။ အလောင်းသုံးလောင်း

ရှိရာမှ ညာဘက်က ဓားဒဏ်ရာ ၂၀
ချက်ဖြင့် သေသော အလောင်း၏
ပိတ်ဖြူများက ပွင့်နေသည်။ သူဝင်သည်
နှင့် လက်တစ်ဖက်က ခြောက်ကာ...

“ပူး ... ပူး” ဟု အော်ခေါ်
သည်။

“အမလေး”

သူ ပြန်ပြေးထွက်သည်။

မိုးဝင်နှင့် တိုးမိသည်။

“ဟို ... ဟိုမှာ အလောင်း
က ငါ့ကိုခြောက်လို့”

“မဟုတ်တာကွာ”

မိုးဝင်ဝင်သည့်အချိန်တွင် ညာ
ဘက်အောက်ထပ် အလောင်းထားသည့်
ဝင်မှ ဒဏ်ရာနှင့်လူက...

“ကျုပ် ... ကျုပ်မသေဘူး။
ကယ်ပါ” ဟု အော်လိုက်လေတော့သည်။
အိပ်ရာဟင်က သူတို့ဆေးရုံ
ဝန်ထမ်းတန်းလျားသို့ သွားသည်။ ထိုသို့

အော်၍ အကူအညီတောင်းရာ အပြာ
ဝတ်နပ်(စ်)မကြီးက တာဝန်ကျဆရာဝန်
များ အကူဆရာဝန်များ ခေါ်လာရာ
သတိရနေသော ဓားဒဏ်ရာ ၂၀ ချက်
နှင့်လူကို တွေ့ရသည်။

ချက်ချင်းပင် ဒဏ်ရာများကို
ဆေးထည်ကာ ဆေးရုံသို့ ပြန်၍
သယ်ဆောင်ရင်း ဆရာဝန်များက...

“မင်းကို ဓားနှံခုတ်တဲ့သူတွေ
ကို လက်စားမချေမှ တို့ကုမယ်” ဟု
ပြော၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ
သူများအကူရောက်တာ မကြည့်ချင်ပါဘူး”
ဟု ပြောသည်။

ခေါင်း ကျော့ ရင်ဘတ်၊ ခါး
ဒဏ်ရာ ၂၀ ချက် ရှိသော်လည်း ယနေ့
တိုင် သေရွာမှပြန်လာသော မောင်ကျော်
စိုးသည် () ဆေးရုံသို့ လိုအပ်သမျှ
လှူကြောင်း သိရှိရပါသည်။
(စကားချပ်)

သူဝန်းမှလွဲ၍ သူ့အား ဓားနှင့်
ခုတ်သော ယောက်ဖသုံးယောက်မှာ
အင်ဒိုနီးရှားတွင် အလုပ်လုပ်ရာမှ
ဆုနာမီနှင့် သေဆုံးသွားကြောင်း သိရှိ
ရပါတော့၏။

တော်မူည

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ပြန်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လူလိမ္မာလေး

တမလွန်မှတစ်ကျော့ပြန်လာသူ ဥက္ကဋ္ဌမင်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ ဝါယာလက်ရှိ နေအိမ်သို့ ဆရာဦးခင်မောင်ငင်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဆရာဦးခင်မောင်ငင်သည် ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားအနီးရှိ ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်၍ တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသည့် စကားအတိုင်း ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ဝေယျာဝစ္စဗေဒင်ပညာတို့ဖြင့် ကူညီပေးနေသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာဦးခင်မောင်ငင်သည် လွန်မင်းစွာ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးကြ၍ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စွဲလန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စကားဝိုင်း၌ စွဲလန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားလက်ထက် တော်ခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဇာတ်အကြောင်းများလည်း ပါဝင်၏။ ယခုပစ္စုပ္ပန် ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသော ဇာတ်ကြောင်းများလည်း ပါ၏။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စွဲလန်းမှုနှင့် ပတ်သက်သော

အကြောင်းအရာတို့ကို နီးနှောဖလှယ်ပြောဆိုခဲ့ကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဦးခင်မောင်ငင်က ...

“အံ့မော်ရေ ကြုံတုန်း ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ထူးတယ်လို့လည်း ပြောလိုရတယ်။ ဂမ္ဘီရဆန်တယ်လို့လည်း ပြောလိုရတယ်။ အခု ငါတို့ပြောနေကြတဲ့ စွဲလန်းမှုရဲ့ ဘောင်ထဲမှာလည်း အကျုံးဝင်တယ်”ဟူ၍ စကားစလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဦးခင်မောင်ငင်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားမိ၍ အဆိုပါဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါရန် တောင်းဆိုလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဆရာဦးခင်မောင်ငင်က သူကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်ုပ်အား စတင်၍ ပြောဆိုလေတော့၏။

ဤသည်ပင် ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော ထူးသည့်ဆန်းသည့်၊ ဂမ္ဘီရဆန်သည့် သနားဖွယ်ရာကောင်းသည့် သတိထားဆင်ခြင်သွား

သင့်သည့် “တမလွန်မှ တစ်ကျော့ပြန်လာသူ”ဟူသော ဝတ္ထုဖြစ်ပေတော့သတည်း။

xxx

(၁)

အချိန်ကား ၁၉၃၂ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ အင်းစိန်ဘူတာ၏ တစ်ဖက်တွင် ပိန္နဲကုန်းဟူသော ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိ၏။ ထိုပိန္နဲကုန်းဟူသော ရာကလေးတွင် မောင်မြကြိုင်ဟူသော လူငယ်လေးတစ်ဦး ရှိလေသည်။ မောင်မြကြိုင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ရောဂါသည် မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် ဆယ်နှစ်အရွယ် မယ်မြဟူသော ညီမတစ်ဦးတို့ကို ရိုးသားစွာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင် ကျွေးနေသော သားလိမ္မာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

မောင်မြကြိုင်၏ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုရှိခြင်း၊ စိတ်သဘော မနောဖြူစင်ရိုးသားခြင်း၊ အသောက်အစားမဖက် သောင်းကစားမမင်၊

www.burmeseclassic.com

မိသားစုကို ခင်တွယ်ခြင်း၊ တစ်ပါးသူ၏
ရေးရာကို မတွယ်ကပ်၊ ဖျတ်လတ်
စွာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ခြင်း၊ ရွာ၏
သာရေး၊ နာရေးကိစ္စတို့၌ အင်တိုက်
အားတိုက် စိတ်ရောက်ယပ်ပါ ရှေ့ဆုံးမှ
ဆော်ရွက်တတ်ခြင်း စသည့် ဂုဏ်အင်္ဂါ
တို့ကြောင့် ပိန္နဲကုန်းရွာလေးရှိ လူကြီး
လူငယ်၊ ရဟန်း၊ သံဃာတို့၏ မေတ္တာကို
သိမ်းကျုံးရယူထားသူ ဖြစ်၏။

မိခင်မုဆိုးမကြီးသည် မောင်မြ
ကြိုင်ကဲ့သို့ သားလိမ္မာတစ်ဦးကို ရရှိထား
၍ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ရသလို လူအများ
၏ အလယ်၌လည်း ထိုသားလိမ္မာ
အတွက် မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့ရပေသည်။
မောင်မြကြိုင်ကဲ့သို့ သားလိမ္မာတစ်ဦးကို
မွေးထားသော်လည်း အချို့တရားမရှိသူ
များကဲ့သို့ မိမိသားအား အဘယ်မျှ
တတ်သိလိမ္မာကြောင်း၊ အလုပ်ကို
အဘယ်မျှ ကြိုးစားကြောင်း၊ မိသားစု
အပေါ် အဘယ်မျှ ခင်တွယ်ကြောင်းဖြင့်
ထုတကာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားပြောဆို
ခြင်း မရှိပေ။ ရွာတွင်းရှိ လူတို့က

မောင်မြကြိုင်၏ မိခင်ကြီးနှင့် တွေ့လျှင်
“မယ်မြိုင်ရေ ညည်းကတော့
သားမွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်နော်” ဟူ၍
ဟစ်မျိုး။

“ဟဲ့ မယ်မြိုင် နင့်သားမြကြိုင်
က လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ဦးပါ
ကွယ်။ မိဘကို လုပ်ကျွေးတဲ့နေရာမှာပဲ
ကြည့်မလား။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စမှာပဲ
ကြည့်မလား ဘာမှကို ပြောစရာမလို
ဘူး။ နင့်ယောက်ျား ထွန်းခင်ကြီးသာရှိ
ရင် သူ့သားအတွက် ဘယ်လောက်များ
ဂုဏ်ယူဝမ်းသာလိုက်မလဲ” ဟူ၍ တစ်ဖုံ။

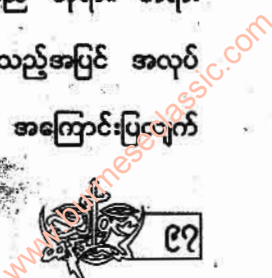
“သားသမီးမကောင်း မိဘ
ခေါင်းဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ မယ်မြိုင်
ကတော့ မိသားအတွက်နဲ့ ခေါင်းတစ်လုံး
မခံရတော့ဘူးဟေ့” ဟူ၍ တစ်မျိုး ပြော
ဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
မောင်မြကြိုင်၏မိခင် ဒေါ်မယ်မြိုင်က-

“ရှောဝက ကံအကျိုးပေးလို့
ပဲ ပြောရမှာပေါ့” ဟူ၍ ရိုးရိုးကလေးပင်
ပြန်ပြောတတ်လေ၏။

ပိန္နဲကုန်းတစ်ရွာလုံး၏ ချီးမွမ်း

ခြင်းကို ခံယူထားသော မောင်မြကြိုင်၏
ရူပကာသည် ပြေပြစ်တင့်တယ်လှပ၍
သူ၏ ပြုသော အသားနှင့် ပဏာတင့်
လှပေသည်။ မောင်မြကြိုင်၏ အတွင်း
စိတ်မနော နှည့်သိပ်မွေ့ခြင်းသည် သူ၏
တင့်တယ်သော ရူပကာ၌ ထင်ဟပ်လျက်
ရှိရာ မောင်မြကြိုင်ကို မြင်တွေ့ရသူများ
အဖို့ ပို၍ နှစ်လိုဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ်
ရှိစေလေ၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည်
မောင်မြကြိုင်၏ သူငယ်ချင်း တင့်လွင်
ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ်
ရေးသားဖော်ပြရပေမည်။ တင့်လွင်သည်
ပိန္နဲကုန်းရွာ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဖြစ်၍
မောင်မြကြိုင်နှင့် ငယ်စဉ်ကလေးရွယ်မှ
စ၍ ယခုရေးသားဖော်ပြသော အချိန်ထိ
လွန်စွာ ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး အကျင့်စရိုက်ခြင်း ကွာခြားလှ
၏။ တင့်လွင်သည် ဘုရား၊ တရား
ကိုင်းရှိုင်းမှု မရှိသည့်အပြင် အလုပ်
ပင်ပန်းသည်ဟု အကြောင်းပြလျက်

သောက်စားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လောင်းကစားခိုင်းတွေလျှင်ပင် ဝင်ထိုင် တတ်၏။

မောင်မြကြိုင်နှင့် တင့်လွင်တို့ သည် အကျင့်စရိုက်ချင်း ဆန့်ကျင်နေ သော်လည်း အပေါင်းအသင်း မပျက်ခဲ့ ပေ။ အလုပ်ကိုပင် တူညီစွာ လုပ်ကိုင် လျက်ရှိ၏။ စရိုက်မတူသူနှစ်ဦး ရေရှည် သင့်မြတ်စွာ ပေါင်းသင်းနေခြင်းအား ပိန္နဲကုန်း ရွာသူ၊ ရွာသားတို့က အံ့ဩ ကြရ၏။ ထိုအထဲတွင် ပိန္နဲကုန်းရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း လှပ ချောမောသော မသင်းဖြူဆိုသူ သူငယ် မလေးလည်း ပါဝင်၏။

မသင်းဖြူသည် ပိန္နဲကုန်းရွာ ဇာတိ မဟုတ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ပင် ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ သောကြောင့် ကုန်းရွာသူဟူ၍ပင် ပြောနိုင်ဆို လောက်ပြီ ဖြစ်၏။ သူမ ၏ မိဘတို့သည် ပိန္နဲကုန်းရွာတွင် အတော်ပင် ကြွယ်ဝပြည့်စုံကြ၏။

မသင်းဖြူတို့အိမ်တွင် ပခင်

ကြီး ဦးမြင့်ဝင်းမှ လွဲ၍ ကုမ္ပဏီလောင်း ဖက် ယောက်ျားသား မရှိပေ။ မောင်မြ ကြိုင်၏ စာရိတ္တကို ယုံကြည်သော ကြောင့် လိုအပ်သော အကူအညီတို့ကို မကြာမကြာ ခေါ်ယူလျက် အကူအညီ တောင်းတတ်၏။

ဦးမြင့်ဝင်းက မောင်မြကြိုင် အား ယုံကြည်သလောက် မသင်းဖြူ ကလည်း ကိုးစားခင်မင်ခဲ့ရ၏။ မသင်းဖြူ သည် မောင်မြကြိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ တင့်လွင်နှင့် သိက္ခာမခံခဲ့ရ၏။ သို့သော် မသင်းဖြူသည် မောင်မြကြိုင်၏ မျက်နှာ ကြောင့်သာ တင့်လွင်ကို မေးတူးခေါ်ပြော ဆက်ဆံနေရသော်လည်း တင့်လွင်၏ အကျင့်စရိုက်ကိုမူ နည်းနည်းမှ ဘဝင် မကျခဲ့ပေ။ သူမ၏ ခင်မင်မှုအားလုံး သည် မောင်မြကြိုင်အပေါ်၌သာ စုပုံ လျက် ရှိချေတော့သည်။

မောင်မြကြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့ သည် ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီး စွာ ဆက်ဆံခဲ့သောကြောင့် ဖိုနှင့် မတို့ ၏ ဓာတ်သဘာဝအတိုင်း ဖွင့်ဟပြောဆို

ခြင်း မရှိကြသော်လည်း စိတ်တွင်းမှ ကြိတ်၍ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာ ယိုဖိတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

မောင်မြကြိုင်သည် ဣန္ဒြေ သိက္ခာရှိ၍ ရိုးယဉ်သည့် အဝတ်တို့ကို သာ ဝတ်ဆင်တတ်လျက် မိမိနှင့် အကျင့်ဘဝချင်း တူညီသော မသင်းဖြူ အား မေတ္တာရှိနေခဲ့သော်လည်း မိမိဘဝ နှင့် မသင်းဖြူ၏ဘဝအခြေချင်း မတူ သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သဘောတရားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဖွင့်ဟပြောကြား ခြင်း မပြုဘဲ မေတ္တာစိတ်ကို ကြိတ်ဖိတ် ဖျီသိပ်လျက် နေရှာလေသည်။

မသင်းဖြူမှာလည်း မောင်မြ ကြိုင်အား မေတ္တာသက်ဝင်နေသော်လည်း ယောက်ျားသားဖြစ်သော မောင်မြကြိုင် က မေတ္တာစကားကို စတင်ဖွင့်ဟခြင်း မရှိသောကြောင့် အခက်တွေ့လျက်ရှိ၏။ မောင်မြကြိုင် ဖွင့်ဟပြောလာမည် နေ့ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စားနေရလေတော့သည်။

(၂)

တစ်နေ့သ၌ မသင်းဖြူသည် ရွာကျောင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးနောက် ပြန်လာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် ပိန္နဲကုန်းရွာလေး၏ အရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိ၏။ မသင်းဖြူသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် တွေးတောရင်း ပြန်လာရာ လမ်းခုလတ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မိမိအား ချစ်စောင့်နေသော တင့်လွင်ကို တွေ့လိုက်၏။ အဝေးမှ တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တင့်လွင် မှနေကြောင်း မသင်းဖြူ သတိထားမိ၏။

မသင်းဖြူသည် မူးလျှင် စရိုက်ဆိုးသော တင့်လွင်နှင့် မတွေ့လိုပေ။ သို့သော် ရွာအဝင်လမ်းသည် ဤထမ်းသာ ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း သူမအား တင့်လွင် တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် တင့်လွင်က မသင်းဖြူ၏ သွားလမ်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

တင့်လွင်ထံမှ စူးရှသော

အရက်နံ့က ထောင်းခဲနဲ့ လွင့်ပျံ့လာ၍ မသင်းဖြူသည် ဆိုးရွားသော အရက်နံ့ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“သင်းဖြူ”

“ဘာလဲ”

“ငါ နင့်ကို စကားပြောစရာ ရှိလို့ ဒီနေရာမှာ လာစောင့်နေတာ”

“ဒီမှာ စောင့်နေစရာမလိုပါ

ဘူး။ အိမ်မှာလာပြောလည်း ရတာပဲ တင့်လွင်”

“ခုပြောမယ်စကားက အိမ်မှာ ပြောလို့ မသင့်လို့မေ့၊ သင်းဖြူရယ်”

“နင်ပြောချင်ရင် နောက်မှ”

ပြောဟာ။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေရှိသေး တယ် ငါပြန်မယ်”

တင့်လွင် ပြောလာမည်

စကားကို မသင်းဖြူ ရိပ်မိသောကြောင့် စကားဖြတ်၍ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်လေ၏။

တင့်လွင်က ရရှိထားသော အခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်

ပြန်ရန်ပြင်သော မသင်းဖြူ၏လမ်းကို

ထပ်မံကာဆီး ပိတ်ရပ်လိုက်ပြန်၏။

မသင်းဖြူက တင့်လွင်၏ အပြုအမူ ကြောင့် တင့်လွင်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ

တင့်လွင်။ နင် လမ်းဖယ်ပေးနော်။

အိမ်မှာ ငါ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်လို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ခဏလေးပါ သင်းဖြူရယ်။

ငါ စကားပြောပြီးတာနဲ့ ပြန်ခွင့်ပေးမှာ ပါ”

“နင်ကတော့ ခက်တယ်

တင့်လွင်ရယ်”

“မခက်ပါဘူးဟာ။ ငါပြောမယ်

စကားက ခဏလေးပါ”

“ကဲ . . . ပြောစရာရှိရင်

လည်း ပြောဟာ”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် သင်းဖြူ။

အဲဒါ နင့်ရဲ့သဘောထားလေး ငါသိချင် တယ်”

“နင်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။

ဒါဆို ငါပြန်မယ်”

မသင်းဖြူက ပြောဆိုရင်း

တင့်လွင်ကို ကွေ့၍ ဆက်လျှောက်လေ
၏။ ထိုအခါ တင့်လွင်က မသင်းဖြူ၏
လက်ကို ဖမ်းဆွဲလျက် ...

“ဒီလိုပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး
သင်းဖြူ။ ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ပြောမှ ပြန်
လွှတ်မယ်” ဟု တစ်ဆင့်တိုး ပြောဆိုကာ
အကျပ်ကိုင်တော့၏။

မသင်းဖြူက မိမိ၏လက်ကို
ဖမ်းဆွဲထားသော တင့်လွင်၏လက်မှ
လွှတ်ရန် ရုန်း၏။ တင့်လွင်က မသင်းဖြူ
လွှတ်မသွားရန် ဂို၍ တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်ကို
ခပ်လှမ်းလှမ်း ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး
နောက်၌ ရှိနေသော မောင်မြကြိုင်က
တွေ့မြင်နေရ၏။ ထိုနေ့က သူ့ရော၊
တင့်လွင်ပါ အလုပ်အားကြ၏။ မောင်မြ
ကြိုင်သည် အလုပ်နားရက်၌ အိမ်ရှိ
အလုပ်တို့ကို သိမ်းကျုံးလုပ်ပြီးနောက်
မိခင်ကြီးက ဆရာတော်ဘုရားထံ ကိစ္စ
တစ်ခု လျှောက်ထားခိုင်းသောကြောင့်
ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ညောင်မှတ်ဆိတ်

ပင်ကြီးအနား ရောက်လျှင် ခပ်လှမ်း
လှမ်း၌ တင့်လွင်က ရပ်စောင့်နေ၍
မသင်းဖြူက ဆွမ်းချိုင့်ပိုပြီး ပြန်လာနေ
သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် တင့်လွင်
နှင့် မသင်းဖြူတို့ ချိန်းဆိုထားသည်
ထင်မှတ်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအား
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသော
ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆက်
မသွားဘဲ ညောင်ပင်ကြီးနောက်တွင်
ဝင်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက်မှ မသင်းဖြူနှင့်
တင့်လွင်တို့၏ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
မြင်ကွင်းကြောင့် သူ၏အတွေး မှားယွင်း
ကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာကို
ထွက်လာခဲ့၏။ အနီးကို ရောက်လျှင်
မောင်မြကြိုင်က...

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒီလို
မလုပ်ပါနဲ့ တင့်လွင်ရာ” ဟု သဘောရိုး
ဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

မထင်မှတ်ထားသောချိန်၌
မောင်မြကြိုင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ
လျှင် မသင်းဖြူသည် ဝမ်းနည်းခြင်း၊

ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့ကြောင့်
မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်း၍ လာတော့၏။

တင့်လွင်မှာလည်း အရေး
ကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသကဲ့သို့
အခွင့်ကောင်းချိန်၌ မောင်မြကြိုင်
ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် ခံပြင်းမိရ၏။
သို့သော် တင့်လွင်သည် လူပိုးတစ်ဦး
ဖြစ်သည့်အလျောက် မိမိ၏ ခံပြင်းစိတ်
ကို အပြင်သို့ ပွင့်အန်ထုတ်ခြင်း မပြုဘဲ
ရှိလေသည်။

မောင်မြကြိုင်သည် ငေး
ကြောင်ရပ်နေသော မသင်းဖြူလက်ထဲမှ
ဆွမ်းချိုင့်ကို ယူ၍...

“လာ ... သင်းဖြူ ငါ အိမ်
အထိ ပြန်ပို့ပေးမယ်။ တင့်လွင် ငါ
သင်းဖြူကို အိမ်လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်။
နောက်နောင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း
စိတ်ကွက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ” ဟူ၍
မသင်းဖြူကို ပြောဆိုရင်းမှ တစ်ဆက်
တည်း တင့်လွင်ကိုလည်း ပြောလိုက်လေ
၏။ တင့်လွင်က...

“အေးပါ မြကြိုင်ရာ။ ငါ ကတိ

ပေးဝါတယ်”ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် မောင်မြကြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့သည် တူယဉ်လျှောက်လျက် အိမ်ကို ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

xxx.

(၃)

အထက်ပါပြု ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်လခန့်ကြာလျှင် မောင်မြကြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့သည် “ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ” ဟူသော ဆိုရိုးကောင်းအတိုင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီးချင်း ရပ်ပတ် နောင်တွယ်ကြလေတော့သည်။

မောင်မြကြိုင်၏ မိခင်ကြီးမှာ ဘုမဲ့၏ သားအား မသင်းဖြူနှင့် သဘောမက... ရာအကြောင်း မရှိပေ။ ထို့အတူ မသင်းဖြူ၏ မိဘတို့ကလည်း မောင်မြကြိုင် ရိုးဂုဏ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုကြ

ေ။

မောင်မြကြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့ ချစ်ကြိုက်သွားကြ၍ နှစ်ဖက်မိဘတို့က သဘောတူလက်ခံခဲ့သော သတင်းကို တင့်လွင် ကြားသိရလျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိလေ၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ပင် အကောင်းဆုံးလက်ဖွဲ့တစ်ခု အမှတ်တရလက်ဖွဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သေး၏။ ပိန္နဲကုန်းတစ်ရွာလုံးကလည်း မောင်မြကြိုင်တို့၏ မင်္ဂလာသတင်းကောင်းကို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲရှိလှ၍ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလှသော စုံတွဲဟူ၍ပင် ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လဟူသော ကာလတစ်ခုကို လွန်မြောက်ခဲ့၏။

ယခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လျှင် မောင်မြကြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့အား လက်ထပ်ပေးရန် နှစ်ဖက်မိဘတို့က ပြောဆိုခဲ့ကြပြီးလေပြီ။ သီတင်းကျွတ်ရန် မှု အချိန်မှာ နှစ်လကျော်မျှပင် လိုသေး၏။ ထိုအတွင်းဝယ် မောင်မြကြိုင်နှင့် တင့်လွင်တို့နှစ်ဦးသည် ရိုးရိုးလုပ်သား

အဆင့်မှ အလုပ်ကြပ်အဆင့်ကို တိုးမြှင့် ခံခဲ့ကြရလေသည်။

မောင်မြကြိုင်တို့၏ အလုပ်ရှင်သည် မြန်မာဖြစ်၍ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်တွင် နေထိုင်၍ အလုပ်ရုံသည်လည်း ကြည့်မြင်တိုင်၌ပင် ရှိလေသည်။

မောင် မြကြိုင် တို့သည် အင်းစိန်ဘူတာမှ လောကယ်ရထားစီး၍ ကြည့်မြင်တိုင်ကို အလုပ်ဆင်းကြရ၏။ အလုပ်ပြန်ချိန်၌လည်း ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှ လောကယ်ရထားစီး၍ အင်းစိန်သို့ ပြန်ကြရ၏။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ရှင်သည် မောင်မြကြိုင်နှင့် တင့်လွင်တို့အနက် ရိုးသားကြီးစား စေ့စပ်သေချာသော မောင်မြကြိုင်ကို ပို၍ သဘောကျလေ၏။ အရေးတကြီး ကိစ္စများ ပြုလုပ်ရန်ရှိက မောင်မြကြိုင်ကိုပင် လုပ်ဆောင်ခိုင်း၏။ တစ်နေ့ မောင်မြကြိုင် အလုပ်ပြန်ချိန်တွင် အလုပ်ရှင်က...

“မောင်မြကြိုင်ရေ မနက်ဖြန် ဒီမှာ ညအိပ်ရမယ်။ မင်းနဲ့ငါ လုပ်စရာ လေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါ မင်းအိမ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောခဲ့ဟေ့”ဟူ၍ မှာကြားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မောင်မြကြိုင်က မိခင်ကြီးကို ယနေ့ည အလုပ်၌ပင် ညအိပ်ရမည့်အကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ မိခင်ကြီးမယ်မြိုင်က မောင်မြကြိုင်၏ အလုပ်တွင် အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်၍ လုပ်ဆောင်ရန် မှာကြားလျက် တစ်ဆက်တည်း ဆရာ တော်ဘုရားထံ ဝင်၍ ပြောရန် စကား အမှာ ပါးလိုက်၏။

မောင်မြကြိုင်သည် တင့်လွင် အား ဘူတာ၌ စောင့်ရန် မှာကြားလျက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့လေ သည်။

ကျောင်းကိုရောက်လျှင် ဆရာ တော်နှင့်အတူ တည်ကြည်ခန့်ညားသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ဆရာတော် နှင့် လူကြီး၏ ကြားတွင် ဘူးဝိုင်းကလေး

ဖြင့် ထည့်ထားသော ရဲရဲနီသည် ကျောက်ကလေးများ ရှိနေ၏။ မောင်မြကြိုင်သည် ဆရာ တော်ကို ဦးချကန်တော့၍ မိခင်ကြီး မှာကြားလိုက်သော စကားကို ပြောဆို လျှောက်ထား၍ တစ်ဆက်တည်း ဘူးဝိုင်းထဲမှ ကျောက်နီလေးများကို ကြည့်လျက်...

“ဒီလို ကျောက်နီလေးတစ် လုံး တပည့်တော်မှာ ချီးမြှင့်ချရာ။ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောက်နီအေးက ဆီးစေ့လောက်ရှိတယ်”ဟု ဆရာတော် ကို လျှောက်လိုက်ရာ ဆရာတော်နှင့် ညှပ်သည်လူကြီးမှာ တအံ့တသြဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ဆရာတော်က ...

“နေစမ်းပါဦး မောင်မြကြိုင်ရဲ့။ ဒီကျောက်နီလေးတွေက ပတ္တမြားလို ခေါ်တယ်။ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရတနာတစ်ပါး ပဲကွယ်။ မောင်မြကြိုင်မှာရှိတဲ့ ကျောက် က ဒီကျောက်မျိုးဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာ ကြည့်စမ်းပါဦး”ဟု မေးလျှင် မောင်မြ ကြိုင်က ...

“ဒီကျောက်မျိုးပါပဲ” ဘုရား။ တပည့်တော် ခြံထဲမှာ အပင်စိုက်ဖို့ တွင်းတူးရင်း ရထားတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ တပည့်တော်လည်း ဘာမှန်းမသိ တာနဲ့ ဘယ်သူမှမပြောဘဲ သိမ်းထား တယ်”ဟု ပြန်လျှောက်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ မောင်မြကြိုင် ကံကောင်းပြီကွယ်။ အဲဒါ ပတ္တမြားပဲ ဖြစ်မယ်။ မောင်မြကြိုင် အခု အလုပ် သွားတော့မှာ မဟုတ်လား။ ညနေ အလုပ်က ပြန်လာရင် ကျောက်ကို ယူပြီး ဒီအကာကြီးကို ပြကြည့်တာပေါ့” ဟူ၍ ဆရာတော်က ပြော၏။ မောင်မြ ကြိုင်က ...

“တပည့်တော် ဒီကနေ့ ပြန် မလာဘူး ဘုရား။ အလုပ်ထဲမှာပဲ ညအိပ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်လာမှပဲ ယူလာခဲ့ပါမယ် ဘုရား”ဟူ၍ ပြန် လျှောက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်မြကြိုင်သည် ဆရာတော်ကို ဦးချကန်တော့ပြီးနောက် အလုပ်သွားရန် အင်းစိန်ဘူတာကို

ထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိရရှိ
ထားသော ကံကျွန်ုပ်လေးသည် ဆရာ
တော်ပြောသည့် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်
ထုံး ဖြစ်နေမည်လားဟူ၍ တွေးတော
နေမိလေတော့သည်။

xxx

(၄)

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ပိန္နဲ
ကုန်းရွာလေး၌ အုတ်အော်သောင်းတင်း
ဖြစ်လျက် ရင်နှင့်ဖွယ်သတင်းတစ်ခု
ပျံ့သွားခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းကို ဆောင်ယူလာ
သူမှာ ဦးဖေတင်ဆိုသူ လူကြီးဖြစ်၏။
ဦးဖေတင်သည် ပိန္နဲကုန်းရွာသားဖြစ်၍
တစ်နေ့က ကြို့ကုန်းရွာသားနှင့်
အိမ်ထောင်ကျနေသော သမီးထံ သွား
ချေရာ အိပ်စက်ရာမှ ယနေ့နံနက် ပိန္နဲ
ကုန်းရွာကို ပြန်လာရင်း အဆိုပါသတင်း
ကို ဆောင်ယူလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖေတင်၏ ပြောစကားအရ
ဆိုလျှင် သူသည် ဝမ်းအိမ်မှ နံနက်

စောစောထ၍ ရွာသို့ပြန်ရန် ကြို့ကုန်း
ဘူတာရောက်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရထားသံလမ်းဘေးတွင် လူအများ
ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍
သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ လူတစ်ဦး ရထား
ကြိုတံခံထားရ၍ သေဆုံးနေသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

ရထားကြိုတံခံရသူ၏ မျက်နှာ
သည် ပြောပလောက်အောင် ပျက်စီး
ခြင်းမရှိ၍ ထိုမျက်နှာကို တွေ့မြင်ရသည်
နှင့် ဦးဖေတင်သည် ခေါင်းနာနာကြီး၍
သွားလေ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း နှလုံးတသ
ဖြစ်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖေတင်
သည် ပိန္နဲကုန်းရွာလေးသို့ အမြန်ဆုံး
ပြန်လာလျက် မောင်မြကြိုင် ကြို့ကုန်း
ဘူတာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရထားကြိုတံခံရ
ကြောင်း ရင်နှင့်ဖွယ် သတင်းဆိုးကို
ဝမ်းနည်းစွာ ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုသတင်းကို အေးမယ်မြိုင်
ကြားသိရသည်နှင့်သားလိမ္မာအတွက်
ပဋာမြေလူး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရ

လေတော့သည်။ မကြာခင်အချိန်၌ပင်
အေးမယ်မြိုင်၏ အိမ်ကို မသင်းဖြူတို့
မိသားစု၊ ရွာသူကြီးများနှင့် တင့်လွင်းတို့
ရောက်ရှိလာကြ၏။ မောင်မြကြိုင်၏
သတင်းဆိုးကို ကြားသိရသူတိုင်း
ဝမ်းနည်းခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် အေးမယ်မြိုင်နှင့်
ရွာသူကြီးတို့သည် ကြို့ကုန်းဘူတာကို
ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မသင်းဖြူသည် ကြို့ကုန်းကို
လိုက်ပါလိုသော်လည်း လူကြီးအချို့က
လိုက်ပါရန် မသင့်ကြောင်း ပြောဆိုနားချ
၍ ငိုနှိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

အေးမယ်မြိုင်တို့ ကြို့ကုန်း
ဘူတာကို ရောက်လျှင် ပုလိပ်တစ်ဦးနှင့်
ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးကို တွေ့ကြရ၏။
မောင်မြကြိုင်၏ ရုပ်အလောင်းကိုမူ
ဆေးရုံသို့ စစ်ဆေးချက်ယူရန်
သယ်ဆောင်သွားလေပြီ။

မကြာခင်အချိန်၌ တင့်လွင်း
သွားရောက် ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့်
မောင်မြကြိုင်တို့၏ အလုပ်ရှင် ခန့်ကပ်ရီ

လာ၏။ ရောက်မဆိုက်ပင် အလုပ်ရှင်က
ယူကုန်းမရဖြစ်ကာ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ။ ဒါ
မနက်အလုပ်လာရင်း ဖြစ်တာလား”ဟု
မေးမြန်း၏။

အလုပ်ရှင်၏ အမေးစကား
ကြောင့် အိမ်မယ်မြိုင် အံ့သြသွားရ၏။
မောင်မြိုင် ပြောသွားစဉ်က အလုပ်
တွင် ညအိပ်ရမည်ဖြစ်ရာ အလုပ်ရှင်
မေးရမည့်စကားမှာ ...

“ဒီမနက် အလုပ်ကအပြန်
ဖြစ်တာလား”ဟူ၍ ဖြစ်ရပေမည်။ ယခု
အလုပ်ရှင်၏ စကားအရ မောင်မြိုင်
သည် ညက အလုပ်တွင် မအိပ်ဘဲ
ရွာသို့ ပြန်လာသည်ဟု ယူဆရမလို
ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်မယ်မြိုင်က-

“သား ညက သူဌေးမင်းတို့
အလုပ်မှာ အိပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် အလုပ်ရှင်က
နားမလည်စွာ

“မအိပ်ဘူးဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့

ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်
တယ်”ဟူ၍ ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုစဉ် ရာဇဝတ်အုပ်က...

“သေဆုံးသူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
လူတွေ ဂိတ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ကြဗျို့။
ဟိုရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”ဟု
ဝင်ပြောရာ အိမ်မယ်မြိုင်နှင့် ရွာလူကြီး
တို့သည် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်အတူ ဂိတ်ကို
လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဂိတ်ရောက်လျှင် ရာဇဝတ်
အုပ်က စစ်ဆေးမေးမြန်းသင့်သည်ကို
စစ်ဆေးမေးမြန်း၍ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်၏
ဆေးစစ်ချက်ကို ရလျှင် အကြောင်းကြား
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ်
သေမှုသေခင်း ဖွင့်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆို၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ရွာကို
ရောက်လျှင် အိမ်မယ်မြိုင်က တင့်လွင်း
အား...

“တင့်လွင်း မင်းနဲ့ အဒေါ်သား
အတူတူပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”
ဟု မေးရာ တင့်လွင်းက ...

“ခါတိုင်းတော့ ကျွန်တော်တို့

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူပြန်ကြ
တာပဲ အဒေါ်။ မနေ့ကတော့ သူက
အလုပ်မှာ ညအိပ်မှာမို့ ကျွန်တော်က
အလုပ်ဆင်းတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ။
မြိုင်က ဒီလိုဖြစ်တာ ကျွန်တော်လည်း
ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးဘူး အဒေါ်ရယ်”ဟု
ပြန်ပြောလေ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အလုပ်
ဆင်း၍ အလုပ်သမားများ ပြန်သွားပြီး
ချိန်မှ အလုပ်ရှင်သည် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်
လာ၍ မောင်မြိုင်ကို ပြန်လွှတ်ရာမှ
အပြန်တွင် မောင်မြိုင်သည်
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရထားပေါ်မှ
ကျကာ ရထားအကြိတ်ခံရခြင်း ဖြစ်နိုင်
ရာ၏ဟူ၍ အများက ယူဆလိုက်ကြလေ
သည်။

ထို့နောက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင်
ရာဇဝတ်အုပ် ရောက်ရှိလာ၍ သေဆုံးသူ
မောင်မြိုင်၏ ဆေးစစ်ချက်အရ
မောင်မြိုင်သည် တစ်စုံတစ်ဦး၏
ရိုက်နှက်ခြင်းဒဏ် မဟုတ်ဘဲ အမှန်ပင်
ရထားကြိတ်ခံထားရသောကြောင့်

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရထားပေါ်မှ
လဲမိကျခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟူ၍ ဖော်ပြ
ထားလေသည်။

သို့ဖြင့် လူလိမ္မာလေး မောင်မြ
ကြိုက်တစ်ယောက် အလုပ်မှအပြန်
မတော်တဆ လိမ့်မိ၍ ရထားကြိတ်ခံ
၍ သေဆုံးကြောင်း ပိန္နဲကုန်းတစ်ရွာလုံး
နှင့် ပုလိပ်ဘက်မှ ယူဆလိုက်ကြလေ
တော့၏။

မသင်းဖြူတစ်ယောက်မှာမူ
မိမိ၏ ရည်းစားအတွက် နှမြောတသ
ငိုနှိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့
ချေတကား။

တင့်လွင်မှာ သူငယ်ချင်း
သေဆုံးရသည်ကို အကြောင်းပြလျက်
အလုပ်မှ ခွင့်ယူကာ နေ့စဉ်ပင် မူးယစ်
နေတော့သည်။

xxx

(၅)

ဤသို့ဖြင့် လူလိမ္မာလေး
မောင်မြကြိုင်၏ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်သည်

နီးကပ်လာ၏။ မောင်မြကြိုင် ဆွမ်းသွပ်

တွင် ကျွေးမွှေးရန်အတွက် ပိန္နဲကုန်းရွာ
သူ၊ ရွာသားတို့က အိမ်မယ်မြိုင်အိမ်တွင်
တစ်ရက်ကြီး၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထို အလုပ် အကိုင် နေ့၌
ဆန်းပြားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားလာ
လေတော့သည်။

ထိုနေ့က ရွာသူ၊ ရွာသား
အပေါင်းတို့သည် အိမ်မယ်မြိုင်၏ အိမ်
တွင် ဆွမ်းသွပ်တွင် ကျွေးမွှေးရန်အတွက်
ပြင်ဆင်နေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ လက်ဖက်
အကြော်စုံများ သွားဝယ်သော မအေးခင်
ဆိုသူသည် အိမ်ရောက်သည်နှင့် ကတုန်
ကယင် ဖြစ်လာကာ လဲကျသွားတော့
၏။ အချိန်မှာ နေ့လယ်သုံးချက်တီးကျော်
ခန့် ရှိလေပြီ။

မအေးခင် လဲကျသွားသည်ကို
ဦးဖေတင်က ဦးဆုံး တွေ့မြင်သွား၍

“မအေးခင် ဘာဖြစ်တာလဲ
မသိဘူးဟေ့”ဟု ပြောဆိုလျက် ထိုနေရာ
ကို ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ
လူအများက မအေးခင်ရှိရာကို ပြေးသွား

ကြ၏။

လူများ ထိုနေရာကို ရောက်
လျှင် မအေးခင်က လဲကျနေရာမှ
ထထိုင်ကာ လူအများကို ကြည့်ရှုလေ
၏။ သူမ၏ သွင်ပြင်သည် အတန်ငယ်
ပြောင်းလဲလျက် ရှိချေ၏။

ထို့နောက် မအေးခင်က
ဦးဖေတင်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဦးလေး အမေနဲ့ ညီမလေးကို
မတွေ့ပါလား။ ကျွန်တော့်ကို အမေနဲ့
ညီမလေးကို ခေါ်ပေးပါ။ ဆရာတော်ကို
လည်း ခေါ်ပေးပါဗျာ”ဟူ၍ ပြောလေရာ
ဦးဖေတင်သာမက ထိုနေရာကို ရောက်ရှိ
နေသော လူအပေါင်းတို့သည် အံ့သြ
သွားကြရ၏။ ထိုအထဲမှ မိန်းမပျိုသုံးဦး
သည် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ထိတ်လန့်
ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်
သွားကြ၏။ အဘယ်ဟူမူ မအေးခင်သည်
ရုပ်သွင် အတန်ငယ် ပြောင်းလဲနေခြင်း
သာမက အသံသည်လည်း ပြောင်းလဲ
လျက်ရှိလေ၏။ မအေးခင် ပြောလိုက်
သော စကားသံသည် သူမ၏ ပင်ကိုယ်

အသံ မဟုတ်တော့ဘဲ သေဆုံးသူ
မောင်မြကြိုင်၏အသံ ဖြစ်နေ၏။
လူအပေါင်းတို့က မအေးခင်ကို
ငေးကြောင်ကြည့်နေကြရာ မအေးခင်
(သို့) မောင်မြကြိုင်က ဆက်လက်၍-

“ဦးလေး အမေ့နဲ့ ဆရာတော်
ကို သွားခေါ်ပေးပါလားဗျာ။ ကျွန်တော့်
မှာ အချိန်သိပ်မရဘူး”ဟူ၍ ဦးဖေတင်
ကို ထပ်မံ ပြောဆိုလိုက်ပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ပင် မအေးခင်ကို
သား မောင်မြကြိုင် ဝင်ပူးနေသည်ဆို၍
ဒေါ်မယ်မြိုင် အပြေးကလေး ရောက်ရှိ
လာ၏။ ဦးဖေတင်က ရွာကာလသား
တစ်ဦးကို ဆရာတော်ဘုရားအား သွား
ရောက် ပင့်ခိုင်းလိုက်၏။

ဒေါ်မယ် မြိုင် မအေးခင်အနား
ရောက်လျှင် မေးအခင်က ...

“ဒ ” ဟူ၍ မောင်မြကြိုင်၏
အသံဖြင့် () လိုက်၏။ ဒေါ်မယ်မြိုင်က
သား၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာ၊
ဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ မအေးခင်ကို ဝင်ဖက်
၍...

“သား ... သား”ဟု ခေါ်ရင်း
မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဆရာတော်
ရောက်ရှိလာ၍ ဒေါ်မယ်မြိုင်က မအေး
ခင်ကို ဖက်ထားရာမှ လွှတ်လိုက်၏။
မအေးခင်သည် ဆရာတော်ကို တွေ့
သည်နှင့် ဦးချက်တော့လေ၏။ ဆရာ
တော်က မအေးခင်ကို ကြည့်၍...

“မောင်မြကြိုင်လားကွယ့်”ဟု
မေးမြန်းရာ မအေးခင်က...

“တင်ပါ့ဘုရား”ဟု ရိုသေစွာ
ပြန်လျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်
က ဆက်လက်၍...

“မောင်မြကြိုင် ဒကာလည်း
ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်
သဘောပေါက်ထားတာပဲ။ အစွဲအလမ်း
ဆိုတာ မထားကောင်းဘူး”ဟု ဆိုလေ
ရာ မောင်မြကြိုင်က ...

“တပည့်တော် အစွဲအလမ်း
မထားပါဘူး ဘုရား။ ပြောစရာရှိတာ
ပြော။ အသိပေးစရာရှိတာ ပေးရုံလေး
ပါ”ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

“အေး ... ပြောစရာရှိတာ
ပြော မောင်မြကြိုင်”ဟူ၍ ဆရာတော်က
ပြောလျှင် မောင်မြကြိုင်က ...

“တပည့်တော်ရဲ့ အဝတ်
သေတ္တာထဲက ဘူးနက်ထဲမှာ ကျောက်နီ
လေး ရှိပါတယ်ဘုရား။ အမေ့ကို
သွားယူခိုင်းလိုက်ပါ။ ဒီကျောက်နီလေးကို
ဆရာတော်ဘုရားလက်ကို အပ်ပါတယ်
ဘုရား။ ဆရာတော် ကြည့်ကောင်းသလို
သာ လုပ်ပါ”ဟု ပြောဆိုလျှောက်ထား
လိုက်၏။ ဆရာတော်က မောင်မြကြိုင်
၏ သေတ္တာထဲမှ ဘူးအနက်လေးကို
ဒေါ်မယ်မြိုင်အား သွားယူခိုင်းလေ၏။
ခထာကြာ၍ ဒေါ်မယ်မြိုင် ပြန်ရောက်
လာလျှင် ဆရာတော်က ဘူးအနက်ကို
ယူ၍ အဖုံးဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အလင်း
ရောင်ကြောင့် ဘူးထဲမှ ရဲရဲနီသော
အရောင်တို့ ဖြာထွက်လာကြ၏။
လူအပေါင်းတို့မှာ ကျောက်နီလေးကို
တွေ့မြင်ရ၍ အံ့သြကြလျက် အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အကုန်

ကွယ်။ ဒကာမောင်မြကြိုင် ဒါပတ္တမြား
ကယ့်။ ဒကာရဲဆန္ဒလည်း ပြောပါဦး”ဟု
ဆရာတော်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မြ
ကြိုင်က ...

“ဒီကျောက်နီလေး ရောင်းရတဲ့
ငွေထဲက တစ်ဝက်ကို ဆရာတော်
ကျောင်းအတွက် လှူပါတယ် ဘုရား။
ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့ အမေနဲ့ညီမလေး
ကို ပေးပေးပါ ဘုရား”ဟု လျှောက်တင်
လေ၏။

ဆရာတော်က ...

“အေး ... သာဓု သာဓု

သာဓုပါ မောင်မြကြိုင်။ ဒကာဆန္ဒတွေ
အားလုံး ပြည့်ဝရပါစေမယ်”ဟု ပြန်လည်
ပြောကြားလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်
ကပင် ဆက်လက်၍...

“ဘာပြောချင်သေးသလဲ
မောင်မြကြိုင်”ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျန်ပါသေးတယ် ဘုရား”

“ကျန်သေးရင် ပြောလေ

ကွယ်”

“တင်ပို့၊ ပြောပို့မယ် ဘုရား။

အခု တပည့်တော်ပြောမယ့် စကားက
အရေးကြီးပါတယ် ဘုရား။ အမှန်တော့
တပည့်တော် ရထားပေါ်က မတော်စာဆ
လိမ့်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

မောင်မြကြိုင်၏ အဆိုပါ
စကားကြောင့် ဆရာတော်နှင့် လူ
အပေါင်းတို့မှာ အံ့သြကြလေ၏။ ဒေါ်မယ်
မြိုင်နှင့် မသင်းဖြူမှာလည်း မျက်ရည်
လေး တစွမ်းစမ်းနှင့် အံ့သြနေကြလေ
သည်။ အားလုံးမှာ မောင်မြကြိုင်ပြော
လာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်တစား နား
စိုက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

မောင်မြကြိုင်က ဆက်လက်၍
“အဲဒီနေ့က အလုပ်လွှတ်
တော့ အလုပ်သမားတွေ ပြန်သွားကြ
တယ် ဘုရား။ တပည့်တော်က သူဌေး
ခေါ်ထားလို့ ကျန်ခဲ့တယ်။ နာရီဝက်
လောက်ကြတော့ သူဌေးရောက်လာပြီး
သူ့မှာ အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာ
လို့ တပည့်တော်ကို နောက်နေ့မှ အိပ်ဖို့
ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် ဘုရား။
ဒါနဲ့ တပည့်တော်လည်း ပြန်ဖို့အတွက်
တပည့်တော်လည်း ပြန်ဖို့အတွက်

ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာဘက်ကို ထွက်လာ
ခဲ့တယ်။ ဘူတာရောက်တော့ ဘူတာ
ဘေးက အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့
တင်လွင်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ တပည့်
တော်တို့နှစ်ဦး အတူတူ ပြန်ခဲ့ကြတယ်
ဘုရား။ တပည့်တော်တို့စီးတဲ့တွဲက လူ
အတော်နည်းတယ် ဘုရား။ ကြိုကုန်း
မရောက်ခင် ဘူတာမှာ လူတွေ အကုန်
ဆင်းသွားလို့ တွဲထဲမှာ တပည့်တော်တို့
နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့တယ် ဘုရား။
ဒီတော့မှ တင်လွင်က တပည့်တော်
အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာတွေ ရင်ဖွင့်ခဲ့
တယ်။ တပည့်တော်က တင်လွင်ရဲ့
အကြောင်းကိုသိတော့ သည်းခံခဲ့တယ်။
တပည့်တော်က တင်လွင်ရဲ့ အကြောင်း
ကိုသိတော့ သည်းခံခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
ကြိုကုန်းဘူတာမှာ ရထားရပ်ပြီး
ပြန်ထွက်တော့ တင်လွင်က
ရထားတွဲနှစ်တွဲကြားက အပေါက်မှာ
သွားရပ်ရင်းက မြကြိုင်၊ ဒီမှာ ဘာလဲ
မသိဘူး။ လာကြည့်စမ်းလို့ ပြောတာနဲ့
တပည့်တော်လည်း ထသွားပြီးကြည့်မိ

တယ် ဘုရား။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တင့်လွင်
က တပည့်တော်ကို ရထားတွဲနစ်တွဲ
ကြားကို တွန်းချလိုက်တယ် ဘုရား”
ဟူ၍ ဖြစ်စဉ်ကို ရည်လျားစွာ ပြောပြ
လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဆရာ
တော်က ...

“ဖြစ်ရပေလေ မောင်မြကြိုင်
ရယ်”ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ရွာသား
အပေါင်းတို့မှ ထိုကိစ္စကို သိလိုက်သည်
နှင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ တင့်လွင်ကို
ဖမ်းဆီးရန် ထွက်သွားကြ၏။ ဒေါ်မယ်
မြိုင်နှင့် မသင်းဖြူတို့မှာ မောင်မြကြိုင်
၏ အဖြစ်ဆိုးကို ကြားသိရလျှင် ယူကျုံး
မရဖြစ်ကာ ငိုရှိုက်ကြလေတော့သည်။
ထိုစဉ် မောင်မြကြိုင်က ...

“တပည့်တော် သွားတော့
မယ် ဘုရား”ဟု ဆိုလျက် ဆရာတော်
ကိုလည်းကောင်း၊ မိခင်ကြီးဒေါ်မယ်မြိုင်
ကိုလည်းကောင်း ဦးချကန်တော့လေ၏။

ဒေါ်မယ်မြိုင်ကို ကန်တော့ပြီး
လျှင် မအေးခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်

ပြန်မထလာဘဲ လဲကျသွားလေတော့၏။
ထိုအခါ ဦးဖေတင်က...

“မောင်မြကြိုင် သွားပြီ။
မအေးခင် သတိရအောင် လုပ်ပေးကြပါ
ဦး”ဟု ပြောရာ မိန်းမကြီးနှစ်ဦးက
မအေးခင် သတိပြန်ရရန်အတွက် တတ်
သလောက်၊ မှတ်သလောက် ပြုလုပ်ပေး
ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကာလသား
တစ်သိုက်က မူးနေသော တင့်လွင်ကို
ခေါ်ဆောင်လာ၍ ရွာလူကြီးများ ရှေ့တွင်
စစ်မေးရာ တင့်လွင်က ဝန်ခံစကား
ပြောဆိုလေသည်။

တင့်လွင်၏ ဝန်ခံစကားကို
ကြားလျှင် လူကြီးတချို့က ဂတ်ကို
အကြောင်းကြားကြလိုက်လေ၏။
ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ဦး ရောက်
လာသောအခါတွင်လည်း တင့်လွင်က
မောင်မြကြိုင်ကို ရထားပေါ်မှ တွန်းချမိ
ပါကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်

ပုလိပ်နှစ်ဦးတို့က တင့်လွင်ကို
လက်ထိပ်ခတ်၍ ဂတ်ကို ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

အထက်ပါဖြစ်ရပ် တွင်
မောင်မြကြိုင်သည် တမလွန်မှ ပြန်လာ
၍ ကျောက်နီ(ပတ္တမြား) ထားရှိသော
နေရာနှင့် မိမိအား ရထားပေါ်မှ
တွန်းချခဲ့သော တရားခံကို ဖွင့်ထုတ်
ပြောကြားသွားသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှ
ပေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ လူလိမ္မာလေး
မောင်မြကြိုင်၏ အကြောင်းသည် ပိန့်
ကုန်းရွာသားအပေါင်းတို့၏ နှုတ်ခွံ
ပြောစမှတ်တွင် ကျန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သမ္ဗု သတ္တေ ဝိဘူတိ

ဥက္ကာမင်း

ရေးတုန်းကမှစပြီး

ကျားပိုးဆွဲအားဝင်းနှင့် စိပ်ထူတင်ဖြိုင် နိဗ္ဗာန်ကား

အရပ်ရည်ရှည်၊ မျက်တွင်း
ချောင်ချောင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့်
လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်နှင့် ကစား
နေသော ဖဲဝိုင်းမှာ ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်း
သွားလေသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လဲ ဆက်ကစားကြလေ”

“တော်ပါပြီဗျာ ခင်ဗျားလာတာ
နောက်က အချုပ်ကားလိုက်နေတာ ခံရ
သလိုပဲ”

နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် လူ
က သူ့ချိုင့်ကြားမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို
ထုတ်ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်၊ ကျုပ် ဒီည
အလုပ်ဖြစ်လို့ ငွေတွေရလာတာ၊
ခင်ဗျားတို့ထဲက ကံကောင်းတဲ့သူတွေ
ဝေစားမယ့်သဘောပဲ။ မကစားချင်လည်း
နေကြ”

ဖဲဝိုင်းရှိနေသော ရန်ကုန်
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် အသုဘအိမ်တွင်
ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ

နှုတ်ခမ်းမွှေးကား မျက်တွင်းချောင်ချောင်
နှင့် လူက ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူ၏နာမည်မှာ “ကျားပြီးဆွဲ
အေးဝင်း”ဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့် လိုက်
အောင်ပင် ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းသော
အလုပ်များ အမြဲလုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းသည် တစ်ကြိမ်
ကလည်း ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းရှိ
အငြိမ့်ပွဲတစ်ခုတွင် “ရာဇဝတ်အုပ်
ချန်ဒရာဆင်း”၏ မိန်းမထဲမှ ဆွဲကြီးကို
လုယူပြေးဖူးသည်။

သူနှင့် အပေါင်းပါသုံးယောက်
မရှိလမ်းရှိ “စုရကီစိန်ရွှေရတနာဆိုင်”
တွင် ဆွဲကြီးရောင်းကာ ငွေများခွဲဝေနေ
တုန်းမှာပင် ပုလိပ်များက ဝိုင်းဖမ်း၍
မိသွားသည်။ လုယက်မှုဖြင့် ထောင်သုံး
နှစ်စီ ကျခံလိုက်ရ၏။

“မင်းနယ်ကွာ ရာဇဝတ်အုပ်
ကတော်ကိုမှပဲ သွားပြီး ဆွဲကြီးဖြတ်ရ
တယ်လို့ မင်းကတော့ ကျားပြီးကိုဆွဲတဲ့
ကောင်ပဲ”

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှ

ရဲဘော်၊ ရဲဖက်များက ထောပနာပြုကြ
သည်။

ထိုအခါမှ အစပြုလျက်
ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းဟူသော နာမည်ကို
ပေးကြသည်။

သူသည် လက်ရဲဇက်ရဲရှိ၍
ရန်ကုန်ဓနစရိုက်လောကတွင် လမ်း
မတော်ဖိုးတုတ်၏ တပည့်လည်း ဖြစ်ခဲ့
ဖူး၏။ လူ့ပိုက်ဆိုတာ သူများမလုပ်ရဲတာ
လုပ်နိုင်မှ ကြီးပွားတာဆိုသော ဝါဒကို
လက်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကျားပြီးဆွဲအေး
ဝင်း၏ အနက်ရောင်သားရေ ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲတွင် ရာတန်ငွေစက္ကူများက
အပြည့်အဖောင်း ရှိနေသည်။

“လာကြလေကွာ၊ ငါက
ခိုင်ကိုင်မှာပါကွ။ မင်းတို့ ကြိုက်
သလောက်ထိုး”

ဖဲထုပ်ကို ခိုင်ကိုင်ရန်အတွက်
ယူကာ နှစ်ဖက်ခွဲပြီး ကုလားဖန်ထိုးနေ
သည်။

ဖဲပိဋ္ဌာတင်ကြိုင်နှင့် လူ့ပိုက်

စိုးလေးတို့သည် ငွေများကို ကြည့်ကာ သွားရည်ယိုနေလေသည်။

ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းနှင့်လည်း ဖဲပညာမှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်းစတိပ်ရ လေသည်။ ဖဲထုပ်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက် သည်နှင့် ထောက်ရာတေးရာ ရှိ၊ မရှိ သိသည်။

တင်ကြိုက်က စိုးလေးကို ထက်တိုင်းသွားလေသည်။

“စိုးလေး မင်းက ထက်ထိပ် ကတိုင်ပြီး ချီးကူး၊ တစ်လှည့်နှစ်လှည့် တော့ ရှိရိုးကစားရမှာပဲ။ ဆွဲဖဲကို ငါက ထက်သည်းထောက်ပေးလိုက်မယ်။ မင်း ကြည့်သာလုပ်ပေတော့”

“ကဲလာ . . . ဘာကစား ထစား မင်းတို့ကြိုက်တာ ကစားမယ်”

ဖဲဝိဇ္ဇာတင်ကြိုင်နှင့် တိုင်ပင် ထာလာ လူစိုက်စိုးလေးက ဝင်လာ ထာ ကစားရကောင်းနိုးနိုး ရပ်နေကြသူ များအား . . .

“လာပါကွာ သူရောက်လာ ထာ နဲ့ မကစားရင် တိုးပိုင်း ပျက်တယ်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက် ကစားမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ခိုင်ကိုင်မှာလား”

“ကိုင်မှာပေါ့” ဖဲထုပ်ကို နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်

ကစားရန် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်း၏ ဘေး တွင် လေးအိမ်ပြည့်သွား၍ စကား ဝေလိုက်တော့သည်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်က ဖဲမဝ ဝိကပင် ငွေကို ချထိုးကြရသော ထုံခဲ ရှိသည်။

“ထိုး . . . ထိုးထားတာကို ထပ်မထိုးကြနဲ့ ကြည့်ကြည့်”

ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းက သူဖဲ ပေါ်တွင် လက်အုပ်ကာ ထိုးသားများ၏ ဖဲကို အလျင်ကြည့်နေလေသည်။

“ဆွဲ...ဆွဲ မသေမချင်းဆွဲ” လက်ထိပ်မှ စိုးလေးက

နှစ်ချပ်ဆွဲကာ ချထားသည်။ သည့်နောက် ဆွဲနေကြပြန်သည်။

“ကဲ . . . ခိုင်ကြည့်နေမယ် နော်။ ဇန်လတ်ဖြစ်ရင်တော့ အားလုံး

စားမယ် ဖဲတွေချ” လေးအိမ်လုံး ဖဲချလိုက်တော့

မှပင် ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းက သူဖဲကို လှန်ကြည့်သည်။

“ကုလားဖဲကတော့ အောက်ခံ ပဲ။ အင်း ခိုင်ဆွဲများ ဆွဲရမလား။ ဟာ ဗန်လတ်ကွာ အကုန်စားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုးသားများ ဟပိုင်းမှ ဖဲများဖယ်ကာ ငွေများကို သိမ်းကာ စားလိုက်သည်။

ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းသည် နောက်တစ်လှည့်တွင်လည်း နှစ်ဆယ့် တစ်ပေါက် ကျပြန်လေသည်။

ထိုးသားများ နည်းနည်း ညည်းညူလာကြသည်။

“ဖဲကလည်းကွာ ဆယ့်သုံးဆင် ကို ကုလားတက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါကွာ” အစားခံရရင် စကားများလာ

သည့်နည်းတူ ခိုင်ကို မိုက်ကြည့် ကြည့် ကြသည်။ ဖဲဝိဇ္ဇာတင်ကြိုင်နှင့် လက်ထိပ် မှာ စိုးလေးတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

အကြည့်ကို ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းက
မကြိုက်ပေ။

“ရိုးရိုးသားသား ကစားကြ
နော်။ ငါက လိမ်ရင်လည်း ကြိုက်သလို
လုပ်။ ဟောဒီမှာ ငါ့ပေါင်ခြံမှာ ဓားရှိ
တယ်။ မင်းတို့လိမ်ရင်လည်း ငါက လူ
မရွေးဘူး”

ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ခူးခေါက်
ခွက်ကြားတွင် ဓားကိုစိုက်ကာ ငွေများ
ချထိုးပြီးသည်နှင့် ဖဲကိုင်ဝေလေသည်။
စိုးလေးက ဖဲကိုစမ်းကာ ဆွဲလိုက်သည်။

“တော်ပြီ”

ဖဲသည် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်
ဆွဲရာ နောက်ဆုံးလက်သန်းမှာ ထိုင်နေ
သော ဖဲဝိဇ္ဇာတင်ကြိုင်၏ အိမ်သို့
ရောက်လေသည်။

တင်ကြိုင်က နှစ်ဆယ့်တစ်
ပေါက်တွင် အောက်ဖဲကိုင်သလိုလိုနှင့်
အပေါ်ဖဲကို ဆွဲချလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ရပ်စမ်း”

“ဝုန်း”

ကျားပြီးဆွဲ အေးဝင်းက

လက်ဝါးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ဖဲကို ဖိထားလိုက်
သည်။

“မင်း အပေါ်ဖဲဆွဲတာ လူပါး
မဝနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျားပြီးဆွဲ
အေးဝင်းက သူ့ခူးခွက်ကြားမှ ဓားကို
ယူကာ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုဓားသည် ဖဲဝိဇ္ဇာ
တင်ကြိုင်၏ ရင်ဝသို့မရောက်၊ ဓားကိုင်
လက်ကို ဖမ်းကာ အလယ်အိမ်မှ
လူရွယ်က လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တော့
သည်။

“ချောက်”

“ဟင်”

ထိုအခါမှ အလယ်အိမ်တွင်
ထိုင်ကစားသူကို သူ့ကြည့်လိုက်မိသည်။
နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် “သဟဇာတ
ဘတင်” ဖြစ်နေသည်။ သူ့နောက်သို့
ပုလိပ်တပ်သားနှစ်ဦးက တက်လာကာ
ရပ်ကြည့်ကြ၍ ကျားပြီးဆွဲအေးဝင်းမှာ
လက်ထိပ်ခတ်ထားသည့် လက်ထဲမှ
ဓားကို လွှတ်ချလိုက်ရတော့သည်။

“သင်္ဘောဆိပ်မှာကတည်းက

မင်း ငှက်ပျောကုန်သည် “ဦးဘသောင်း”
နဲ့ ငှက်ပျောရောင်းရငွေတွေကို နှိုက်ပြီး
တော့ ရေထဲခနဲချသွားတာ ငါသိတယ်။
အဲဒီငွေတွေမှာ မင်နီနဲ့ တို့ထားတာရှိ
တယ်။ တမင် မင်းသင်္ဘောဆိပ်မှာ
တဝဲလည်လည် လုပ်နေကတည်းက
ရာဇဝတ်အုပ်ကို လူရှင်းထားဖို့ ငါ အကြံ
ပေးခဲ့တာ။ မင်းကလည်း ထောင်ချောက်
ထဲ တည်တည်တိုးဝင်တာကိုးကွ။
ငွေတွေ ထုတ်လိုက်စမ်း”

ဘေးမှ လူများက ထွက်ပြေး

သူ ပြေးကြသည်။ ရဲသားတစ်ဦးက
လက်ထိပ်ခတ်ထား၍ ဖဲဝိဇ္ဇာတင်ကြိုင်
ပြေး၍မရ။

တင်ကြိုင်မှာလည်း ခိုးမှုနှင့်

တိမ်းရှောင်နေသူဖြစ်ရာ ဖဲဝိုင်းတွင်
လာမိရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“မင်းက ထင်တဲ့အတိုင်း

ကိုယ့်အိမ်မပြန်ဘဲ ငါတို့ခြေညောင်း
အောင် မြို့စွန့်ရပ်ကွက်က ဖဲဝိုင်းမှာ
လာကစားနေတာကိုး”

ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ထဲမှ ငွေ
များတွင် မင်္ဂလာဖြင့် ဘေး၌ တို့ထားသည်
ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒါ ... မင်းရွာက လယ်ကွက်
ရောင်းထားတာပါ။ ဘကြီးဆိက ရတာပါ
လို့ ရုံးမှာ လျှောက်ချင်သေးတာ။ မရ
တော့ဘူး အေးဝင်းရေ။ မင်းလွတ်လာ
တာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး။ ထောင်ထဲ
ပြန်ဝင်ဦးတော့ပေါ့ကွာ”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးမိုးခိုင်က
တရားခံနှစ်ဦးကို ပုလိပ်ဌာနတွင်
ချုပ်နှောင်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့
သည်။

ကျားပြီးသွေအေးဝင်း လာလျှင်
ထို့ကြောင့် ဖဲသမားများထကာ ဝိုင်းဖျက်
ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူစိုက်စိုးလေး
က အိမ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်ကာ တရား
ကျနေလေတော့သည်။

သူသည်လည်း အချုပ်ခန်းထဲ
သို့ မကြာမကြာ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်ရာ
နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ဆရာ ဖဲဝိဇ္ဇာတင်
ကြိုင်ထံသို့ ထမင်းထုပ်ပို့ရန် သွား၍
အကြောင်းကြားရပေတော့မည်။

အသုဘအိမ်မှ ဖဲဝိုင်းကား
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ကိုစိတ်ကောင်း

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padouk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

အထီးမုန်း အမေမုန်းမသိလို့

အခြားခြားသူ ကိုစောမျှာ

ဝါ

ပေးပါမယ်”

တစ်ခါက အလွန်ပြောသန်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အဲဒီလူဟာ လူပုပုသေးသေးလေးတဲ့။ သူများနဲ့ ဟင့်လိုက်ရင် လူကလည်း လူညက်နဲ့ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောင်ကြတယ်။ ဒီတော့ သူက မခံချင်စိတ်နဲ့

“ငါဟာ တစ်ခါကတော့ ယောက်ျားပီသပြီး သန်မာထွားကျိုင်းတဲ့ ဆုသုံးခုကို ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အများအယွင်းတစ်ခုကြောင့် အဲဒီဆုသုံးခုလုံး ပြန်အပ်လိုက်ရလို့ကွာ” လို့ ပြောသတဲ့။
ဒီတော့ သူ့ကို ရယ်စရာပြောတတ်တဲ့ သူ့မှန်း သိထားကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ...

“ပြောဦးကွာ။ မင်းက ဘယ်လို နည်းနဲ့များ ယောက်ျားပီသတဲ့ ဆုမျိုး သုံးခုရခဲ့လို့လဲ” လို့ ဝိုင်းမေးကြတယ်။

“ငါက တောတွေတောင်တွေထဲကို သွားလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ထန်ခိုးရှင်တွေ၊ နတ်ဒေဝါတွေလည်း ချီကြည်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိမှာ

“အေး ... သိတယ်။ မင်း စကားဆက်ပါဦး”

ဒါနဲ့ လူညက်စိလေးက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပြသတဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ လူညက်စိလေးဟာ ရွာတစ်ရွာက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက မြင်းတစ်ကောင်ငှားပြီး တော့ တောအုပ်ထဲကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

တောအုပ်ထဲကို ဝင်လာတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ အရေခွံလဲနေတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုညက်စိက မြင်းပေါ်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ တုတ်နဲ့ အဲဒီမြွေကို ရိုက်သတ်မယ်ဆိုတော့ မြွေက တောင်းပန်စကားဆိုသတဲ့။

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးမြွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တန်ခိုးဣတ္ထိရှိတဲ့ မြွေပါ။ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ နေရာကို မပြီး ရွှေပေးခဲ့။ ခင်ဗျားအလိုရှိတဲ့ ဆုသုံးခုကို

“တကယ် ပြောတာလား။

ကျွန်ုပ် လိုချင်တဲ့ဆုမျိုးကို တကယ်ပေးနိုင်လို့လား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုသာ တခြားသတ္တဝါတွေက အရေခွံလဲတုန်း အန္တရာယ်မပေးနိုင်၊ လုံခြုံတဲ့နေရာ ရွှေပေးခဲ့ပါ။

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်ုပ်လိုချင်တဲ့ ဆုသုံးမျိုးသုံးခုသာ ရနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကူညီရမှာပေါ့”

ဒီလိုနဲ့ မြွေကို မြင်းပေါ်မှာ တင်ပြီး ဘေးလုံခြုံတဲ့ နေရာကို လူညက်စေ့လေးက ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲက ရေဆိုင်လေးတစ်ခုနားမှာ မြွေကြီးကို အသာချထားပေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ မြွေကြီးက သိပ် ကျေးဇူးတင်လို့။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ဆုသုံးခုကို တောင်းပါတော့” လို့ ခွင့်ပေးစကား ပြောသတဲ့။

“ကျုပ် အဖြစ်ချင်ဆုံးကတော့
ပထမအနေနဲ့ ကျုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်
မင်းသား ဂျွန်ဝိန်းလို ကြီးမားခဲ့သွားတဲ့သူ
ဖြစ်ချင်တယ်”

“ရတယ်။ နောက်တစ်ခုပြော”

“နောက်တစ်ခုကတော့ ကျုပ်
ရဲ့ ရုပ်ရှည်ဟာ မြင်သူက ငေးရအောင်
ရှုပ်ရှင်မင်းသားကြီးဝင်းဦးလို ချောချင်
တယ်။ အသားအရေလည်း ဝင်းပချင်
တယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ နောက်ဆုံးဆု
တစ်ခုကို ပြောပါတော့”

မြွေကြီးက ပြောတဲ့ကအခါကျ
တော့ သူက သိပ်ယောကျာ့ပီသချင်တဲ့
သူ ဆိုတော့ ...

“နောက်ဆုံး ကျုပ်လိုချင်တာ
တော့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ကျုပ်ရဲ့
ယောက်ျားအင်္ဂါဟာလည်း ကျုပ်စီးလာတဲ့
မြင်းလိုပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့
ဆုဟာ ဒီတစ်ညအိပ်ပြီး နောက်မနက်
မိုးသောက်ချိန်မှာ ပြည့်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆုတစ်ခုကို လက်မခံနိုင်ရင်
တော့ ဆုသုံးဆုလုံး ပြန်အပ်ပါလိမ့်မယ်”

“အိုဗျာ စိတ်ချပါ။ ဒီဟာ
ကျုပ်ဟာ လူ့ဘဝမှာ အလိုချင်ဆုံး
ဆုတွေပဲ မအပ်ပါဘူး။ စိတ်ချ”

ကိုညက်စိက သူ့အလိုချင်ဆုံး
ဆုကို တောင်းလာပြီးတော့ အိမ်ကို
ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညအိပ်လိုက်တာ
မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ

ထွားကျိုင်းပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂျွန်ဝိန်းလို
အရပ်မြင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား။
တယ် သန်မာ ထွားကျိုင်းပါလား။
မှန်ကြည့်ဦးမှ ...

မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
မှာလည်း သူ့ရုပ်ရှည်ဟာ ရုပ်ရှင်ဝင်းဦး
မင်းသားနဲ့ ခွဲမရအောင်ကို အသားအရေ
ပါ။ စိုပြေပြီး ချောမောနေသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက မရိုးမရွ
ဖြစ်နေတာကြောင့် နောက်ဆုံးဆုတစ်ခု
ပြည့်မပြည့်ကို သူဟာ ရေချိုးခန်းထဲ

သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ ...

“အမလေးဗျ” လို့ အော်ပြီ
တောထဲ မြွေကြီးရှိရာကို ရထားတဲ့
ဆုသုံးခုလုံးကို ပြန်အပ်လိုက်ရသတဲ့။

ဒီနေရာကိုရောက်တော့ သူ
သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမေးကြတယ်။
“နောက်ဆုံးဆုက ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

ဒီတော့ ကိုညက်စိက ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ။ အဲဒီနေ့
က ငါစီးသွားတဲ့ မြင်းကြီးက မြင်းမကြီး
ဖြစ်နေတာကို။ ဒါကြောင့်လည်း ဆုသုံး
ခုလုံးကို ငါ ဆုံးရှုံးရတော့တာပေါ့” လို့
ပြောလိုက်တော့သတဲ့။

ဒီတော့မှ သူငယ်ချင်းတွေက
သဘောပေါက်ပြီး တအားရယ်မောကြ
တော့တာပေါ့။

ကိုညက်စိကတော့ လူညက်
သလောက် အပြောကကြီးလို့ သူပုံပြင်
တွေ နားထောင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက
ရယ်မောနေကြရတယ်ဆိုပါတော့။

ကိုညက်သူရ

ထူးထွေဆန်းပြားသော

ဆရာကြီးဦးညွန့်ဇော်
သက်ရှိထင်ရှားနတ်ဘုရားပ

နီပေါနိုင်ငံ၏ ဆန်းပြားပုံ ကြီးဟောင်း ဦးစိုးအောင်သည် ယခုအခါ ဆောင်းပါးကို ရေးသားလာနိုင်ရသည်မှာ မော်လမြိုင်မြို့ ယခင်က ခိုင်လမ်းခေါ် ရတနာလမ်း၊ ညောင်ပိုင်းရပ်နေ၊ ကျောင်း နေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့ကြောင့် ရေးသားလာ နိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။ မော်လမြိုင်မြို့ ကျောင်း နေဖက်ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးကျော်ခင် ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ခင်သည် နိုင်ငံခြားရေးရာရုံးမှ သံအမတ်ကြီး ဟောင်း ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ခင်မှာ ယခု အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေ ပြီးလျှင် အမှတ် (၇) ရတနာပုံလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တွင် နေထိုင်သူဖြစ်၏။ အိန္ဒိယသံအမတ်ကြီးဘဝဖြင့် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၊ နယူးဒေလီမြို့ (ယခု အခေါ်ဒီလီ မြို့တွင်) အမှုထမ်းနေချိန် နီပေါနိုင်ငံ ခတ္တမန္တမြို့ (KAT MANDU) သို့ သွား ရောက်စဉ် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရ သူ ဖြစ်သည်။

ခုတ်ယဗိဝံ ဆွေမှာမူ အငြိမ်း စားယူသွားပြီဖြစ်သော နီပေါသံအမတ်

ကြီးဟောင်း ဦးစိုးအောင်သည် ယခုအခါ အိမ်အမှတ် (၁၅) တတိယသော်မဆင် (တတိယဗိုလ်တထောင်လမ်းသွယ်)၌ နေထိုင်သည်။ နီပေါနိုင်ငံရှိ လေ့ထုံးစံ များ၊ ယဉ်ကျေးမှုများ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည် မှုများ၊ အယူသီလများ၊ ထားရှိမှုများတို့ကို အများဆုံးပြောပြခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မျက်ဝါး ထင်ထင် အံ့ဖွယ်သရဲ ယုနိုင်ခဲစရာများ ကို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရ သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ယခု ရေးသားသည့် အကြောင်းပါသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ ပါရှိသည်။

နီပေါနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြသည်ကား တခြား မိမိ ဖလာ ဘိုးဘွားစဉ်လာ ရှေးအဆက်ဆက် မှ ကိုးကွယ်နေကြသည်ကား တစ်မျိုး ပေါင်းနှစ်မျိုး ယနေ့ထိ ရှိကြသည်။ မြစ်တော်အညွန့်အထိ ကိုးကွယ်မှု ရှိခိုး ကန်တော့ဂါရဝပြုမှုများ ရှိနေကြသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၊ မင်းမိဖုရားနှင့် သားတော်သမီးတော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များပါ ဂါရဝထား ရှိခိုး

ကန်တော့နေကြသည်မှာ "Living Goddess" ဟု ခေါ်ကြသော "အသက်ရှင် နေသော နတ်ဘုရားမ"လေး မဖုရားလေး ဖြစ်၏။

နီပေါနိုင်ငံ ခတ္တမန္တမြို့သို့ ရောက်ဖူးကြသူ နိုင်ငံခြားသားတိုင်း၊ ယခု ရေးသားထားသည့် "အသက်ရှင်နေ သော နတ်ဘုရားမ"လေးအကြောင်း သိသူ၊ မြင်သူ၊ တွေ့ဖူးသူ နည်း၏။

သူမသည် နီပေါတိုင်းရင်းသား ထဲမှ အမျိုးဗော်မဝင်မီ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေး တစ်စက်တစ်ပေါက်မျှ မကျသေးဖူးသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရမည်။ အချောအလှတွင် မယှဉ်သာ ချောလှ ယှဉ်ဖြစ်နေသူလေး ဖြစ်ရမည်။ ရွှေပခံ ကြာအချပ်ကိုလ လေးအဟုန်လာ၍ ဆတ်စဉ်က ကညာနတ်ထွက်ခဲ့သူအလား ရွှေမှန်စား၍ ရွှေရုပ်လေးဖွားလာရသူ၊ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းတန် လောက်မျှ ချောလှရပေမည်။ မိဖွေးတိုင်း ဖဖွေးတိုင်း မြပီတုန်းရောင် ဆံကေသာ နက်မှောင်မှောင်ကို နောက်သို့ ဖာလျား

ချ အလှဆုံး လှနေသူလေးသာ ဖြစ်၏
ယဉ်မျိုးတစ်ရာကြွယ်၍ လှမျိုးတစ်ရာ
ဖြာနေသူ အမျိုးစင်လေးသာတည်း။

သူမသည် နီပေါနိုင်ငံ၊ ခတ္တ
မန္တမြို့နီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ စံနန်းတော်
ကြီး၏အနီး၌ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနား
စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်
အဦကြီးထဲတွင် အခြွေအရံ အစောင့်
အရှောက်များစွာတို့ဖြင့်နေသည်။ ရွှေ
သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင်သာ အမြဲ
ထိုင်နေလေ့ရှိ၏။ သူမ၏ရှေ့ဝယ် ဘုရား
တစ်ဆူအသွင် ဆီမီးတိုင်များ အမွှေးတိုင်
များ ထွန်းညှိပူဇော်ထားကြသည်။ ဆီမီး
တိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များတို့နှင့်အတူ
သစ်သီးများ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ မျိုးစုံ
တို့ကို ဆွမ်းတော်တင်ထားသည့်ပမာ ထား
ရှိထားကြသည်။ မိရိုးဖလာရေးအစဉ်
အား ဟုံးစံဖြစ်၏။

သူမသည် အမျိုးစင် ငယ်ငယ်
ကြီးကြီး များစွာ ခြံရံလျက် နေလေ့ရှိ၏။
သူမ၏ရှေ့သို့ ရောက်လာသူတိုင်း မိန်းမ
မျိုးမ ယောက်ျား ယောက်ျား ငယ်ငယ်

ကြီးကြီး ရှိခိုးကန်တော့မှသာ ကြိုက်၏။
နီပေါနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများမှာမူ ဘုရင်
မင်းမြတ်၊ မင်းမိဖုရားနှင့် ဆွေတော်
မျိုးတော်များသည်ပင်လျှင် အချိန်ကာလ
နှင့်တကွ လာရောက်ရှိခိုးကန်တော့နေ
ကြသောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်နည်းတူ
လိုက်လံရှိခိုးကန်တော့ကြရကုန်သည်။

သူမရှေ့အရောက် ဆီမီးထွန်း
ညှိပူဇော်ခြင်း၊ အမွှေးတိုင်၊ နံ့သာတိုင်
များ ထွန်းညှိပူဇော်ကြသည့်အပြင်
နံနက်ပိုင်းများတွင် သစ်သီး၊ ချိုချဉ်ရသာ
အဖြာဖြာတို့ကို ဆွမ်းတော်တင် ကပ်လှူ
ကြသကဲ့သို့ ကပ်လှူကြကုန်သည်။ ရှိရှိ
သေသေ ကပ်လှူသော အစားအစာ
များကိုသာ စားသုံးလေ့ရှိသည်။ သူမအား
မင်းဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ရိုသေလေးစား
ရှိခိုးကန်တော့ ဂါရဝထား စောင့်ရှောက်
နေကြသောကြောင့် ကျန်သော တိုင်းသူ
ပြည်သားလူအများတို့ကလည်း ရှေးဘိုး
ဘွားဘီဘင်မှ မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံ
ကြီးကို မစွန့်ပယ်ဝံ့ကြချေ။ သို့သော်
ခေတ်ပညာတတ်အချို့ကမူ တစ်မျိုးတစ်

မည် ဖြစ်ကြသည်။
မိန်းမမျိုး အခြွေအရံများပြင်
သက်တော်စောင့်များပါ အပြည့်ရှိကြ
သည်။ သူမ၏ တာဝန်ကိစ္စအဝဝတို့ကို
ဦးစီးကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်စီမံပေးရသူများ
ရှိကြသည်။ ထိုသူများတို့၏ အပေါ်မှ
နီပေါဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်
စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပြုလုပ်ပေးရသည်
လည်း ရှိသည်။ သူမအပေါ် မည်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ နှုတ်အားဖြင့်သော်လည်း
ကောင်း၊ ကိုယ်ဟန်အမူအယာအားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ မစော်ကားဝံ့၊ မမိုက်ရိုင်း
ဝံ့၊ မပြစ်မှားဝံ့ကြချေ။ အကယ်၍ စော်
ကားမိုက်ရိုင်းပြစ်မှားမိခဲ့သည်ရှိသော်
ထိုသူသည် ကုန်သွားကုန်ဘေး၊ ရေသွား
ရေဘေး၊ လေသွားလေဘေးဆိုးနှင့်
ကြုံ၍ ပျက်စီးအကွ ရောက်ကြရကုန်သည်။

နီပေါနိုင်ငံအတွင်း နေထိုင်သူ
ဖြစ်လျှင် မြွေဆိုး၊ မြွေဟောက် အပေါက်
ခံရတတ်ပြီး အဆိပ်ပြင်း ဆေးမမီဘဲ
သေဆုံးရသည်အထိ ခဏခဏ ကြုံတွေ့
ကြရကုန်သည်ဟု အဆိုရှိကြ၏။ နီပေါ

နိုင်ငံ၏ ပြင်ပသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်လင့်ကစား တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဒုက္ခဆိုအဖြစ်ဆိုနဲ့ ကြုံ၍ သေဆုံးသွားကြရတတ်သည်လည်း ရှိကြကုန်သည်။ အပျိုဖော်ဝင် သွေးသားဓမ္မတာပေါ်လာသည်နှင့်က တစ်ပြိုင်နက် "Living Goddess" ဟု ခေါ်ကြသော "အသက်ရှင်နေသော နတ်ဘုရားမ" ဘဝမှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တော့သည်။ မိရိုးဖလာ ရှေးထုံးစံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

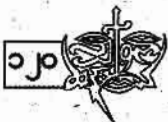
ထိုအချိန်တွင် ရိုးရိုးသာမန် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ကြိုတင်ရှာဖွေထားသည့် "အသက်ရှင်နေသော နတ်ဘုရားမအသစ်" ကို ပြောင်းလဲထားပစ်လိုက်ကြသည်။ မိန်းမသွေးသား ဓမ္မတာပေါ်လာသောအခါတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ထိခိုက်ရှုရှာ သွေးထွက်လာသောအခါတွင်သော်လည်းကောင်း၊ နာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း ဖြစ်လာသောအခါတွင်သော်လည်းကောင်း၊ သွေးဝမ်းသွားလာလျှင်သော်

လည်းကောင်း မဆိုင်းချက်ချင်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ခြင်းကို ခံကြရ၏။

ရိုးရိုးသာမန် မိန်းမပျိုဘဝသို့ ရောက်သွားလင့်ကစား သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများက စားဝတ်နေရေးကို အဆင်ပြေကောင်းမွန်နေသည်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက် ထောက်ပံ့ပေးနေသေးသည်။ သို့သော် ကိစ္စအဝဝတို့ ကောင်းမွန်နေလင့်ကစား။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး လုံးဝ ကံမကောင်းတော့ချေ။ "အသက်ရှင်နေသော နတ်ဘုရားမ" (Living Goddess) ဘဝတွင် မဆိုထားဘိ။ သာမန်ရိုးရိုး မိန်းမသားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသော်လည်း သူမအား အိမ်ထောင်ပြုမိသော ယောက်ျား၊ ချစ်ခင်သံယောဇဉ် တွယ်တာမိသော ဖိုယောက်ျားတိုင်း အဖြစ်ဆို၊ ဒုက္ခဆိုကြီးနှင့် ကြုံ၍ မလွဲမသွေ အတိဒုက္ခ ရောက်ကြတတ်ရသည်ဟု အဆိုရှိကြကုန်၏။ အသေဆိုနှင့် သေသွားရပြီး မုဆိုးမဘဝနှင့် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်လေးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြ၏။

ဤသို့ ဖြစ်လာတတ်ကြသော အဖြစ်ဆိုများကို ကိုယ်တွေ့သိရှိနေကြသည့် နီပေါနိုင်ငံသားများကမူ အများဆုံး ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်သည်။ ဇွတ်တိုးမိသော ယောက်ျားတိုင်း သက်ဆိုးမရှည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနှင့် သေဆုံးကွဲကွာသွားကြသည်ဟု အဆိုရှိကြ၏။ များသောအားဖြင့် အပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင် အရိုးထုတ်သွားကြရတတ်၏။

နီပေါနိုင်ငံအတွင်းရှိ အချို့သော ကျောင်းကန်ရပ်များ၊ အဆောက်အဦးကြီးများတို့၏ ရှေ့တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ရှေးအစဉ်အလာ မိရိုးဖလာ ထုံးစံအရ လိင်အင်္ဂါပုံကြီးများ ထူးဆန်းစွာ ထားရှိကြသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်နိုင်ကြ၏။ နီပေါနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများအဖို့ မထူးဆန်းကြသော်လည်း အခြားနိုင်ငံခြားသားများအတွက် အမြင်ဆန်းနေကြ၏။ ဤသို့ ထားရှိကြသည်မှာ နီပေါနိုင်ငံတွင် မိုးကြိုးပစ်သောအခါ ဤနေရာများသို့ လာလျှင် အများဆုံး မိုးကြိုးပစ်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့

တစ်ဖက်စွန်းရောက် အယူသီးပြင်းထန်
ကြသူများ လိင်အင်္ဂါပုံကို တစ်ဦးဦး
တစ်ခုခုအား ရည်ရွယ်၍ ကိုးကွယ်သမှု
ပြသော အစုအဝေးများကို ယနေ့တိုင်
အချို့တိုင်းပြည်များ၌ တွေ့မြင်နိုင်ကြ၏။

နီပေါနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများ
တို့ မြွေကို လေးစားရုံသေ တန်ဖိုးထား
စရာရှိကြသည်။ နီပေါနိုင်ငံရှိ မြွေများမှာ
အခြားနိုင်ငံတွင် ရှိကြသော မြွေများထက်
ပိုမိုတူးဆွသော မြွေများ ရှိကြသည်ဟု
ဆိုကြသည်။ မြွေဆိုး၊ မြွေဟောက်များ
နေအိမ် အဆောက်အဦအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်လာကြလင့်ကစား အခြား
သော တိုင်းပြည်လူမျိုးများကဲ့သို့ ရိုက်
သတ်လေ့ လုံးဝမရှိကြချေ။ မြွေမသေ
တုတ်မကျိုး ဆိုထားသောအလား အပြင်
သို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မနာကျင် မထိ
စေကြဘဲ ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထုတ်
လေ့သာ ရှိသည်။ မြွေကို ရိုက်သတ်မိ
လျှင် ရိုက်သတ်မိသူအား အလွန်မိုက်မဲ
မိုင်းမိုင်းယုတ်မာ၍ အောက်တန်းကျ
အဆင့်မှီ လူရာမဝင်တော့သည်အထိ

အထင်သေး ဖယ်ကြည့်သွားကြကုန်၏။
နီပေါနိုင်ငံတွင် ရှိကြသော
မြွေများမှာ ခေါင်းနှစ်လုံးမြွေ၊ ရှေ့ခေါင်း
တစ်လုံးနှင့် နောက်ခေါင်းတစ်လုံးပါ မြွေ
များ ရှေ့တွင် ခေါင်းနှစ်လုံးပူးပါသော
ခေါင်းနှစ်လုံးပူးမြွေ၊ ခေါင်းသုံးလုံးပူးပါ
သောမြွေ၊ ခေါင်းလေးလုံးပူးပါသော မြွေ
စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ နီပေါနိုင်ငံတွင်
အမှန်တကယ်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသော်
လည်း စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ နီပေါသံ
အမတ်ကြီးဟောင်း ဦးစိုးအောင်ကမူ
မတွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြ၏။ သို့သော်
မြွေအလွန်ပေါလွန်း၍ ခန္ဓသုတ်ကို အမြဲ
ရွတ်နေခဲ့ရသည်။

နီပေါနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ
အရ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် အဆူဆူများ၌
နဂါးရံဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပိုမို
ကြည်ညိုကြ၏။ တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်
တိုင်းပြည် သံတမန်ရေးရာ၊ ချစ်ကြည်ရေး
ကိစ္စများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တိုင်းပြည်
များသို့ နဂါးရံဘုရား ရုပ်ပွားဆင်းတု
များကိုသာ ပေးဆက် လှူဒါန်းလေ့

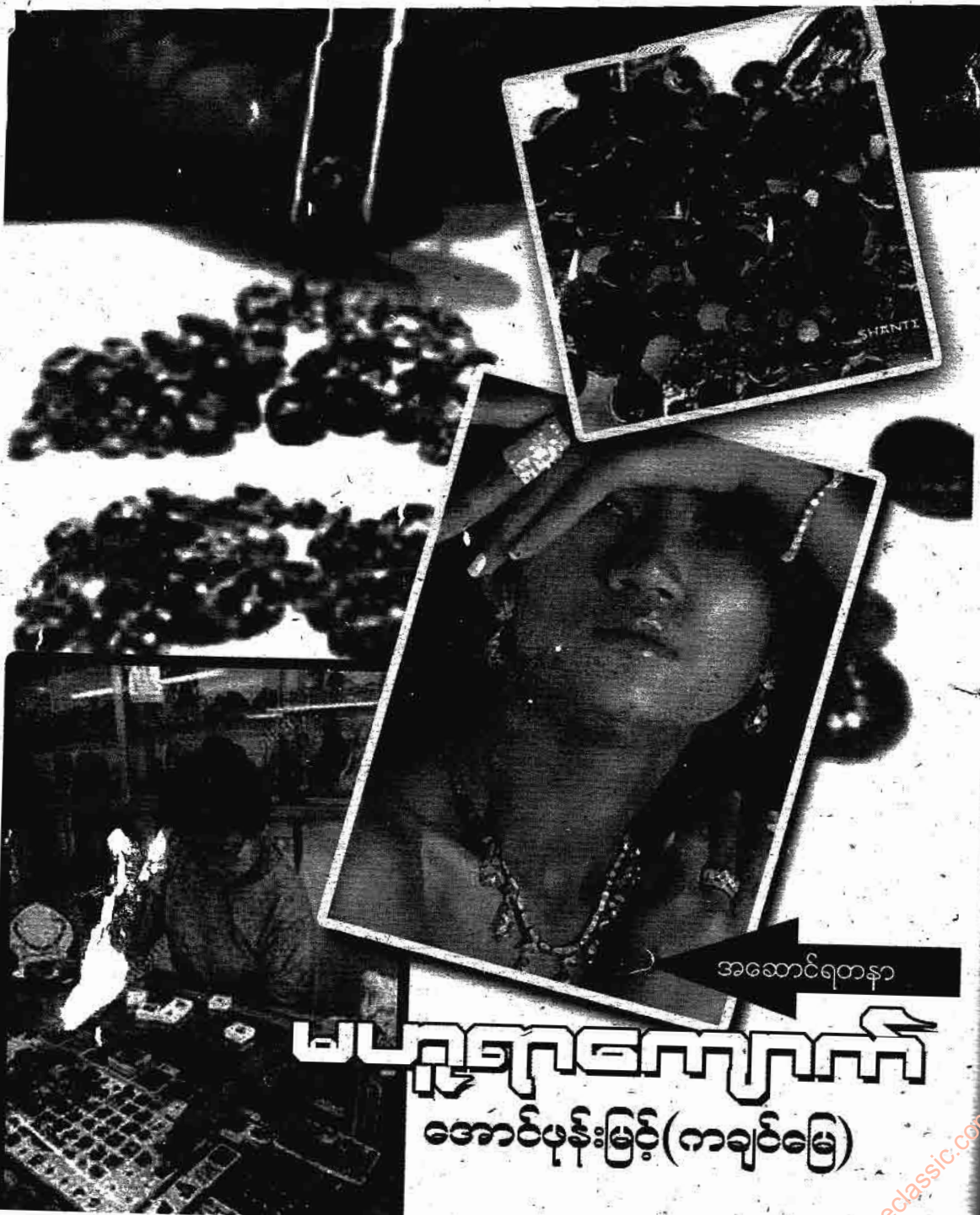
ရှိကြ၏။ နဂါးရံဘုရား ရုပ်ပွားဆင်းတု
များတွင် နဂါးတစ်ကောင်၊ နဂါးရံဘုရား
နဂါးနှစ်ကောင်ပါ နဂါးရံဘုရား နဂါး
သုံးကောင်ပါ နဂါးရံဘုရား နဂါး လေး
ကောင်ပါ နဂါးရံဘုရားမှအစ နဂါးကိုး
ကောင်ပါ နဂါးရံဘုရားများအထိ ရှိကြ၏။
နဂါးကိုးကောင်ပါ နဂါးရံဘုရား
ရုပ်ပွားတော်များကို အကြည်ညိုစွာ
ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့လည်း
နီပေါနိုင်ငံ နီပေါဘုရင်မြတ်ကိုယ်တော်
တိုင် နဂါးရံဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ
အပူဇော်ပေးလိုက်သည်ကို အများသူငှာ
သိကြသည်။

နီပေါနိုင်ငံ၏ ဆန်းပြားပုံ
အကြောင်း ဤဆောင်းပါးကို အများလူငါ
သိစေမိမ့်သောငှာ အပြုသဘောကို
ဆောင်၍ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် ရိုးသား
စွာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရကြောင်း စိတ်
စေတနာကောင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ရပါလေ
တော့သတည်း။ ။

ပဉ္စကထံ အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။

ဆရာကြီးဦးညွန့်မင်း

အဆောင်ရတနာ

မပျူရောဂေါဟက်

အောင်ယုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

အနက်ရောင်ကျောက်

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အနက်ရောင် ကျောက်မျက် အမျိုးမျိုးရှိရာ၌ အနက် ရောင် တောက်ပလင်းလက်လှပနေတတ် သော AGATE (သို့) ONYX ခေါ် မဟူရာကျောက်သည် အနက်တကာထဲ တွင် ထိပ်ဆုံးက ကျောက်မျက်ဖြစ်လေ န်။

အရောင်များ၏ သဘော သဘာဝသည် လွန်စွာ ထူးခြားလှ၏။ အရောင်တစ်မျိုးစီ၌ သိဒ္ဓိစွမ်းအားများ၊ တန်ခိုးပါဝါများ ကိန်းဝပ်လျက်ရှိပြီး တက္ကလောကရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာရာ တိုင်းကို အရောင်များက ထိန်းချုပ်စိုးမိုး ထားလေ၏။ လူသားတို့သည် အရောင် နှင့် ကင်းကွာ၍ မရှင်သန်နိုင် ပြာသော နို့ကောင်းကင်၊ စိမ်းသောပတ်ဝန်းကျင်၊ ဝါသောပထဝီ ပြေပြင်အထက် လူသား များကို အစဉ်ထွေးပိုက်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ လူသားများသည် အရောင်များကြားတွင် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနေကြရသည်။

အနက်ရောင်ကို ချစ်သူများရှိ

ရာသို့ မနှစ်သက်သူများလည်း ရှိကြ၏။ အနက်ရောင်သည် မြင့်မြတ်သော အရောင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မကောင်း သော နာနာဘာဝအရောင်အဖြစ်လည်း ကောင်း၊ လူတို့က တစ်လှည့်စီ ထည်လဲ အသုံးပြုကြ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ အနက်ရောင်သည် အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ထိန်းထားပေးနိုင်သော မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အရောင်ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကြီး ဝင်ပြီး စိတ်တက်ကြွလွန်းသူများနှင့် စိတ်အားငယ်တတ်သူများကို တစ်ဖက် ဖက်သို့ အစွန်းမရောက်စေဘဲ ပုံမှန်စိတ် ထားဖြင့် အမြင်မှန်ရှိစေနိုင်ရန် အနက် ရောင် မဟူရာကျောက်ကို ဝတ်ဆင် ဆောင်ထားပေးခြင်းဖြင့် စိတ်အနိမ့်အမြင့် ကို ကာကွယ်တည်မတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ် ၏။ အရောင်နှင့် ကျောက်မျက်တွဲဖက်၍ သိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ဖြစ်စေပါသည်။

လူသားတို့ အစောဆုံးသတိ ထားမိသော အရောင်များထဲတွင် အနက်ရောင်နှင့် အဖြူရောင် ဖြစ်ဟန်

တူ၏။ လူတို့ အသိဉာဏ်မကျယ် စကား ဝေါဟာရမကြွယ်ဝီက အနက်နှင့် အဖြူ ဟူ၍ အရောင်နှစ်မျိုးကိုသာ အမည်တပ် ခေါ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပြီး နောင်ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်လာမှ အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း အဝါ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုလာကြခြင်းဖြစ် သည်။

အရောင်များ၏ စွမ်းအားကို သိထားကြသူများသည် မိမိတို့၏ ကံကြမ္မာလုပ်ငန်းများကို တိုးတက် အထောက်အကူ များဖြစ်စေမည် ကျောက်မျက်အရောင်မျိုးကို ပါးနပ် လိမ္မာစွာ ရွေးချယ်အသုံးပြု၍ အောင်မြင် မှုကို ဖန်တီးယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ကို ချစ်တတ်သူ များသည် ဘဝတွင် ကြီးစားအားထုတ် သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ယုံကြည်မှု ခိုင်မြဲကြ ပြီး အပြောင်းအလဲ နည်းပါးတတ်၏။ အများနှင့် ဆက်ဆံရေးတွင် အနည်းငယ် ဘုကျတတ်သော်လည်း စိတ်ချရသော အတွင်းလူများဖြစ်ကြ၏။ သစ္စာဖောက် ခြင်း၊ ဘက်ပြောင်းခြင်း၊ သာမည့်ဘက်ကို

မျက်နှာလိုက်ခြင်းမျိုး အလျဉ်းမရှိကြ
သဖြင့် ယုံကြည်ရသူများ ဖြစ်ကြသည်။
အနက်ရောင်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား
သော မဟူရာကျောက်သည် အဆိပ်ဟု
သမ္မူကို နှိပ်နှင်းရာ၌ လွန်စွာ အစွမ်း
ထက်၏။ ရောဂါအမျိုးမျိုး ကုသရာ၌
ထည်လဲသုံးကြ၏။ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းခြင်း၊ လုံ့လထကြွမှုရှိခြင်း၊ ရဲရင့်
စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီလို
ခြင်း၊ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတတ်ခြင်း၊
ကျန်းမာအသက်ရှည်ခြင်းများကို
အထောက်အကူပြုပေးတတ်သော
ကျောက်မျက်ဖြစ်ပါသည်။

မဟူရာ

မြန်မာတို့က အမည်းရောင်
ကျောက်များကို မဟူရာဟု ခေါ်ကြလေ
သည်။ မဟူရာကျောက်များသည် တိုးမ
လင်းနွယ်ဝင်ကျောက်မျိုးဖြစ်ပြီး အရောင်
ပေါ် လိုက်၍ အခေါ်အဝေါ် ကွဲပြားလေ
၏။ အမည်းရောင်ကျောက်ကို AGATE
မဟူရာ အနီရောင်ကို RUBELITE

ဖရဲအူကျောက်အပြာကို INDICOLITE
မဲနယ်ပြာပန်းရောင်ကို ELBALITE ပန်း
တိုးမလင်းဟူ၍ သမုတ်ကြသည်။
မဟူရာကျောက်များကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ
အနှံ့အပြား၌ တွေ့ရှိနိုင်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ
တွင် မိုးကုတ်မြို့နယ်အတွင်း၌ တူးဖော်
ရရှိနိုင်ပါသည်။ ရောင်စုံအညွှန်းအဖြစ်
ရောနှောသုံးရသော အဖိုနည်းကျောက်
မျိုးဖြစ်၏။ ရောင်စုံတိုးမလင်းနွယ်ဝင်
ကျောက်များထဲတွင် မဟူရာသည်
ဈေးကွက်အဝင်ဆုံး ကျောက်ဖြစ်ပြီး
ကမ္ဘာ့အစောဆုံး အဆောင်ကျောက်ဖြစ်ပါ
သည်။ အဲလီဘတ်ဘုရင်မကြီး၏
သမိုင်းဝင်မဟူရာ အဆောင်ကျောက်
သည် စိန်ထက်အဖိုး ၅ ဆ ထိုက်တန်
သည်ဟု ဆိုသည်။ အနောက်တိုင်းတွင်
ST.JAME (သူတော်စင်ရှင်ယာကုပ်)နေ
တွင် မွေးဖွားသူများအတွက် မွေးနေ့
အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
ဂျူးလူမျိုးများအတွက်မူ ဘာသာရေးနှင့်
ဆိုင်သော အဖိုးတန်သမိုင်းဝင်ပစ္စည်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။

မဟူရာဓမ္မာရီ

တစ်ခါ တူချီဝက်ကင်ခင်ဆိုသူ
သည် မွှေးဘိုင်းမြို့ (အိန္ဒိယနိုင်ငံဘုံဘော
မြို့) ဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောစီးခွဲလောင်နေ
သော နေရာအနီးသို့ မော်ကော်ကား
နှင့် ရောက်နေမိသည်ဟူ၏။ ထိုစဉ်
သူ၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား
သော မဟူရာကျောက်လက်စွပ်ထဲမှ
ရောင်ခြည်တန်း ဖြာထွက်နေသည်ကို
သတိပြုမိသဖြင့် အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်
ထွက်ခွာလာရာ ဒုတိယအကြိမ်
ပေါက်ကွဲမှု ထပ်ဖြစ်၍ အသက်ဘေးမှ
လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။
တရုတ်လူမျိုးတို့က မဟူရာကျောက်ကို
“ဇီးပုလဲ”ဟု ခေါ်ကြပြီး ဆောင်ထားလျှင်
ရာဇမျိုးဖြစ်က မင်းအုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်ရ
မည်။ သာမန်မျိုးဖြစ်က သူဌေး၊ သူကြွယ်
သူကောင်းမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်၍
ဝတ်ထားကြလေသည်။ ရှေးအိန္ဒိယနိုင်ငံ
ဘုရင်များသည် မဟူရာကျောက်ကို
အမြဲ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားကြ၏။ ထိုသို့
ဆောင်မထားလျှင် အသက်ဘေး

အန္တရာယ်မှ မလုံခြုံနိုင်ဟူသော အစွဲ
ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ဗြိတိသျှစစ်
သေနာပတိကြီး လော့ဒ်မောင့်ဘတ်တန်
သည် မဟူရာကျောက်တစ်ပွင့်ကို
ဆောင်၍ တိုက်ပွဲဝင်လေ့ရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။ မဟူရာကျောက်သည် မိုးကြိုး
စက်ကွင်းကို ရှောင်လွှဲပေးနိုင်သော
ကြောင့် တီဗီနှင့် အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်း
များပေါ် တင်ထားလျှင် မိုးကြိုးစက်မှ
လွတ်မြောက်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ
သည်။

မဟူရာအာနိသင်

မဟူရာကျောက် ဝတ်ဆင်
အိပ်စက်လျှင် အနှောင့်အယှက်ကင်းရှင်း
စွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်စေပြီး
အိပ်မက်လှလှ မြင်မက်စေနိုင်သည်။
မဟူရာကျောက်သည် ရူးသွပ်တတ်သော
ဝေဒနာ၊ ကျောက်ကပ်နှင့်ဆိုင်သော
ဆေးဝါး၊ သရက်ရွက်တွင် ဖြစ်တတ်သော
ဝေဒနာ၊ အနာစိမ်း၊ ပြည်တည်နာနှင့်
ဇုန်၊ အောက်လမ်း၊ အနှောင့်အယှက်

များကို ကုသပျောက်ကင်းနိုင်သည်ဟု
ဆိုသည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကိုက်ခံရ
လျှင် မဟူရာကျောက်နှင့် သပ်ပေးသော်
အဆိပ်ကို ကျစေနိုင်ပြီး ပင်လယ်ခရီး
သွားသူများ ဆောင်ထားလျှင် ဘေး
အန္တရာယ်နှင့် လှိုင်းမူးဒဏ်မှ ကာကွယ်
ပေးနိုင်သည်။

ရှေးဂရိသမားတော်တို့၏ ဆေး
ဖက်ဝင် ကျောက်မျက် ၂၀၀ ကျော်၌
မဟူရာ၏ ဆေးညွှန်းများကို ဖော်ပြထား
ပြီး နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်တိုင်
အောင် သုံးစွဲခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။
ရှေးက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင်
နေထိုင်ကြသူများသည် မိုးကြိုးပစ်ခြင်း
နှင့် နာနာဘာဝ စုန်းပြုစားခြင်းတို့မှ
ကာကွယ်ပေးနိုင်ရန် ခြံတံခါးမ၏ အမြင့်
ဆုံးထိုင်ပေါ်တွင် မဟူရာကျောက်ကို
တွဲလွှဲချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ထိုသို့ ချိတ်
ဆွဲထားခြင်းဖြင့် မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားနှင့်
ကောက်နံပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးခြင်းမှ
ကာကွယ်တားဆီးပေးသည် ဟူ၏။
ရတနာရှာဖွေသော ရတနာမုဆိုးများ

သည် မဟူရာ ရုပ်တုတစ်မျိုးမျိုးကို
ဆောင်ထား၍ ရှာဖွေကြလျှင် အသိစိတ်
ထဲ မှော်အတတ်ဝင်ရောက်ပြီး ပျောက်
ဆုံး ဖုံးကွယ်နေသော ရတနာပစ္စည်းများ
ကို အာရုံခံနိုင်ကာ လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေ
တွေ့ရှိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။
မဟူရာကျောက်ဖြင့် အနာဂတ်ကို
ဟောပြောသည့်အခါ အရောင်နုသော
အခြမ်းသည် အတိတ်ကို ဟောပြောပြီး
အရောင်ရင့်သော ဘက်ကိုမူ ရှေ့တွင်
တွေ့ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက်များကို
ဝေဖန်ဟောပြောရမည်ဟု ဆိုသည်။

မဟူရာအဆောင်

ခုနစ်ရက်သားသမီး မည်သူ
မဆို မဟူရာကျောက်ကို ဆောင်ထား၊
ဝတ်ထားလျှင် ဘေးရန်အခက်အခဲများ
ကို ကျော်လွှားနိုင်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်း
နိုင်မည်။ စုန်း၊ ပယောဂ၊ အောက်လမ်း
ကို နိုင်ပြီး အနာဂတ်ကို သိမြင်နိုင်သူ
များ ဖြစ်ရမည်။ စိတ်အားငယ်တတ်၍
မကြာခဏ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်တတ်

သော ရောဂါနှင့် အဆိပ်အတောက်
အမျိုးမျိုးတို့မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်မည်။
မကြာခဏ အဆိပ်မိတတ်ပြီး ကိုယ်ခံ
စွမ်းအားနည်းသော ဝေဒနာနှင့် ရုပ်ဓာတ်
စိတ်ဓာတ် အလုံးစုံ ကျဆင်း၍ ဘဝစံမမီ
ဖြစ်ပြီး စိတ်မှမမှန်ဖြစ်နေခြင်းတို့မှ
သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်မည်။ အမည်း
ရောင် မဟူရာကျောက်ကို အဖြူရောင်
တောက်ပနေသော စိန်ရံ၍ ဝတ်ဆင်
လျှင် အလွန်လိုက်ဖက်ပုံသင့်စေပြီး
ဝတ်ဆင်ထားသူများ၌ ဉာဏ်ပညာ စူးရှ
ထက်မြက်စေခြင်း၊ လာဘ်လာဘရှင်၍
လူချစ်လူခင်ပေါများစေခြင်းနှင့် ခရီး
အကြံအစည် ချောမောအဆင်ပြေခြင်း
များကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ မဟူရာသည်
ပရလောကနှင့် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သော
သိဒ္ဓိဝင် ကျောက်မျက်ဖြစ်သောကြောင့်
စိတ်ညှိအိပ်မွေ့ချ၍ ဆေးကုသသူများ
ဆောင်ထားလျှင် အိပ်မွေ့ချရာ၌
လွယ်ကူ အထောက်အကူဖြစ်စေနိုင်ပါ
သည်။

နက္ခတ်နှင့် ဝတ်ဆင်ခြင်း
လက္ခယရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်
မွေးဖွားကြသူများသည် မဟူရာကို
ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာ
အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံစေလိုမည်။
မကာရရာသီ၊ ကံရာသီ၊ မေထုန်ရာသီ၊
တူရာသီတို့၌ စနေရာဟုမှားမြင်၍ ဖွားမြင်
သော ဇာတာရှင်များသည် မဟူရာ
ကျောက်ကို ဆောင်ထားကြလျှင် အထူး
ထူးသော နေစီးပွား ရာထူးဂုဏ်သိမ်နှင့်
ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ရမည်။ မာယစန်းယဉ်
နက္ခတ် ကြည့်သည့်အခါ အနန္တောအနန္တ
ငါးပါး ဦးထိပ်ထား၍ သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်
တို့အား အုန်းငှက်ပျောနှင့် ပူဇော်ပသ၍
ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပြီး ဝတ်ဆင်လျှင်
ဘေးဆီးရန်ကာကောင်းခြင်း၊ မင်္ဂလာ
အပေါင်းနှင့် အထပ်ထပ်ပြည့်စုံစေနိုင်
မည်။ ထို့ပြင် အဆိပ်အတောက်ပြေစေ
နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်အား
ငယ်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ ပျံ့လွင့်
နေသော စိတ်အားစိတ်အစဉ်များကို
တည်ငြိမ်စေခြင်းနှင့် ရန်သူဘေးဘယာ

စုန်း၊ ကဝေ၊ ပယောဂအပေါင်းတို့မှ
ကာကွယ်ပေးခြင်း အစရှိသော
ကောင်းကျိုးများကို ဆောင်ပေးနိုင်သည်။
အထူးသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်
လောင်းများ ဆောင်ထားကြလျှင် အပ
ပယောဂ အနှောင့်အယှက်များ ကင်းဝေး
ပြီး မွေးဖွားရ လွယ်ကူစေနိုင်သည်။
သို့ဖြစ်၍ အဖိုးချို၍ သိဒ္ဓိစွမ်းအား
ကိန်းစပ်နေသော မဟူရာကျောက်တစ်ပွင့်
ကို အစဉ်ဆောင်ထား ဝတ်ထားကြခြင်း
ဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကို
ရရှိပြည့်စုံစေနိုင်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း
တင်ပြရပါသည်။

ပန်းလှို၊ စမ်းလှို၊ လမင်းလှို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ ...

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်ချေ)

သေရည်အရက်

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

မှတ်မိလား။

တစ်နေ့နံနက်ခင်းစောစောမှာ ပင် မျှော်လင့်နေသည်နှင့်အညီ မိုးဇော် တစ်ယောက် ကျွန်တော့်နေအိမ်ကို ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူမရောက်လာ၍ မရနိုင်သောအကြောင်းက ရှိနေလေ သည်။ သူ့နိုင်နိုင်သော ထက်သမာဆုံး နှင့် ပန်ချီဆီး ပစ္စည်းအားလုံးက ကျန်နေရန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိုးဇော်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲတွင် ဒေါသဖြစ်မိ သွားသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို အချိန်မီ ပြန်ထိန်းထားလိုက်နိုင်ပါသည်။ ဒေါသရှေ့ထားက မှားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ မိုးဇော်အား ကျွန်တော်က စကားစလိုက်သည်။

“မိုးဇော် ... စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့ရောက်လာတာလဲ”

“အလုပ်ရှိလို့၊ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ ပြန်လာသိမ်းတာပါ ဦးလေး”

“မင်းရဲ့အဖေ ဦးဖိုးတာဆုံး တော့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်။ အသက် ၅၆ နှစ်မှာ အဖေဆုံးသွားခဲ့ တာပါ”

“မင်းအဖေက ဘာရောဂါ ကြောင့် အသက်သေဆုံးခဲ့တာလဲ ပြော ပြပါဦး”

ယသီလို့ပေးနေခြင်း ဟုတ်ပါ။ မိုးဇော်ကို ပြောချင်သောကိစ္စ ရှိနေ၍ မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အရက်သောက်လို့ အသည်း ခြောက်ပြီး ဆုံးတာလို့ပြောကြတယ်”

“အခု မင်းအသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှေ့လိုရင် အသက် ၄၃ နှစ် ပြည့်ပြီ”

ယခုတော့ အရက်သမား လူပျိုကြီးမိုးဇော်အဖြစ်က ဆရာရှေ့ မှောက် ရောက်နေသော တပည့်ပမာ ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းကွာ မင်းရဲ့အဖေကိုယ် တိုင်က အရက်သောက်လို့ အသက်

ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာမှန်း သိနေတာပဲ။ အရက် ကို စိတ်နှာကြည်းဖို့ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ အဲဒါကို မနာကြည်းနိုင် ဘဲ ဘာကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွဲလန်းပြီး သောက်သုံးနေရသလဲ။ ငါ သဘော မပေါက်တော့ဘူး မိုးဇော်ရာ။ တကယ်ပဲ အံ့ဩပါတယ်”

ယနေ့နံနက်မှာတော့ မိုးဇော် အရက်မသောက်ရသေးသဖြင့် စကားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြော၍ အဆင်ပြေ ‘နေသေးသည်။ အရက်သမားတို့မည်သည် မှာ သောက်စားထားပြီဆိုလျှင် စကား ကောင်းပြောဆိုလို့မရတော့တာ ထုံးစံ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့် ကကလ။

ထိုနေ့က ကြိုတင်အစီအစဉ် မရှိဘဲ ကျွန်တော့်နေအိမ်တွင် (AIR CON) လေအေးပေးစက် တပ်ဆင်ရန် ကျွန်တော်၏ သားနှစ်ယောက်တို့ အလောတကြီး စီစဉ်နေကြသည်။ အကြောင်းမှာ နောက်လေးလခန့်ကာလ မှာ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုရန်

ရီသည် သားကြီးသက်ထွန်းဦး
ကောင်းစွာကြည့်၍ အဆင်ပြေရေးကို
ဦးစားပေးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ ဗမာပြည်တွင်

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရာသီဥတု
ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ ဖောက်ပြန်ပြောင်း
လွဲနေပြီဖြစ်ရာ ဥတုသုံးပါးလုံးတွင် မိမိ
နေအိပ်ထဲမှာ နေရခက်လှအောင် ပူပြင်း
သော နေရက်များ ရှိလာနေသည်။

တော်သေးသည်က ယခုနှစ်
ပိုင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် လျှပ်စစ်မီးပျက်
ချိန် နည်းပါးသွားပြီး မီးမှန်မှန်လာနေ
သဖြင့် အစိုးရမင်းများကို ကျွေးဇူးတင်နေ
ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးမှန်မှန်လာတော့
လေအေးစက် (AIR.CON) သုံးစွဲ၍
အဆင်ပြေနိုင်လေသည်။ နံနက်လင်း
ကတည်းက သားငယ်ဖိုးလမ်းနှင့် သူ
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည်
လေအေးစက် (AIR.CON) ကို နေ့ချင်း
ပြီး တပ်ဆင်နိုင်ရန် အပူတပြင်း
ထုပ်ကိုင်လေသည်။

“ဖေဖေ ပန်းရုံနဲ့ လက်သမား

အလုပ် နှစ်မျိုးလုံးကို လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့
အလုပ်သမားတစ်ယောက် လိုချင်တယ်
ဗျ။ အဲဒါ အခု မြန်မြန်ရအောင်ရှာပေး
ပါဦး။”

“ဟ ... ဒီလို အလုပ်လုပ်

မယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ရှိထားရင် အရင်
တစ်ရက်လောက် (အနည်းဆုံး) ကြိုတင်
ပြီး ပြောထားမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့။
တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဆင်းရဲ
သားဖြစ်တဲ့ အလုပ်သမားဆိုတာက
လိုချင်မှ ချက်ချင်း ထရှာဖို့ ခက်တယ်။
ခုတောင် အချိန်က ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။
အေးလေ ကံကောင်းထောက်မလို၊
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အလုပ်မသွား
ဖြစ်တဲ့သူ ရှိရင် ရချင်လည်း ရလာနိုင်
တာပေါ့လေ။ သွားရှာပေါ့ပေါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့
အလုပ်သမားကို ရလာဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်ကတော့ ရာခိုင်နှုန်း အတောနည်း
တယ်နော်”

ကျွန်တော်သည် လက်သမား

အလုပ်၊ ပန်းရုံအလုပ် နှစ်မျိုးလုံးလုပ်နိုင်
သည့် မိုးဇော်၏ အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့

သည်။ မိုးဇော်က သူ့အထုပ်မှာ
ကျွမ်းကျင်သည်။ စေတနာပါ ထည့်၍
လုပ်တတ်သဖြင့် အိမ်ရှင်များ ကျေနပ်
ကြသည်။ မိုးဇော်၏ အားနည်းချက်ကား
အရက်ကို အထွန်ကြိုက်ခြင်းတည်း။ သူ
လက်ထဲမှာ ငွေရှိနေလျှင် နံနက်ခင်းမှာ
လည်း အရက်မှူးချင် မှူးနေတတ်လေ
သည်။ အရက်မှူးနေ၍ အလုပ်မသွားနိုင်
တော့တာလည်း ဖြစ်တတ်သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင်

မိုးဇော်ကို သူ့နေအိမ်ရောက်တော့
အသင့်တွေရှိရသည်။ ပန်းရုံအလုပ်နှင့်
လက်သမားအလုပ် နှစ်မျိုးပေါင်းတစ်ရက်
စာ အလုပ်အသင့်ရှိနေကြောင်း ပြောပြ
ရာ ပထမတွင် သူ့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရန်
ရှိကြောင်း ပြောပြီး ငြင်းဆန်နေသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်က ယခင်လုပ်ခဲ့ရ
သော အလုပ်မျိုးမဟုတ်။ နည်းနည်း
အရေးကြီးသဖြင့် လုပ်အားခကြေး
ကောင်းကောင်းရနိုင်ကြောင်း ပြောပြ
သောအခါ ဆက်လက် မငြင်းဆန်နိုင်
တော့ဘဲ လိုအပ်သော ပစ္စည်းအိမ်ရှိသော

များကို သယ်ပိုးပြီး လိုက်ပါလာတော့
သည်။ ကျွန်တော်၏ တာဝန်ကား
အလုပ်သမား ရှာပေးရန်သာ ဖြစ်သဖြင့်
အလုပ်သမားရှာ၍ ရသွားလျှင် တာဝန်
ကျေပြီဟု စိတ်အေးအေး နေခွင့်ရသွား
မည် ထင်ခဲ့မိသည်မှာ မှားလေစွ။

မိုးဇော်နှင့် ဖိုးလမင်းတို့အဖွဲ့
ဆုံမိလျှင် အတန်ကြာအောင် အလုပ်
အကြောင်း အချေအတင် ပြောဆို
ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် လိုအပ်သော
လုပ်ငန်းသုံးစွဲပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည့် သဲ၊
ဘီလပ်မြေ၊ သစ်၊ သံ အစရှိသော
ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် သူတို့အားလုံး
ကားနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထို့နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာ
သော် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဝယ်ယူခဲ့
ကြပြီးနောက် ငါးလုံး ပြန်ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ကြသည်။ ၇၀၀၀ လျှင် သူတို့အား
လုံး ကိုယ့် လုပ်ငန်းစတင်လုပ်ကိုင်ကြ
လေသည်။

မိုးဇော်ကတော့ တစ်ဦးတည်း
အိမ်ရှေ့မြေပြင်တွင် သဲနှင့် ဘီလပ်မြေ

ကို အချိုးကျ ရောစပ်ပြီးနောက်
ရေထည့်၊ မဆလားဖျော်နေစဉ် ဗွေပေါက်
လာလေသည်။

“ဇေ(အရက်) တစ်စိတ်
လောက် သောက်လိုက်ရမှ အလုပ်လုပ်
ရတာ ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်။ ငွေတစ်ရာ
ငါးဆယ် ပေးပါဦး”

မိုးဇော်ကို ယခင်ကလည်း
အလုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်၍ ခိုင်းဖူးပါ
သည်။ ဤသို့ အလုပ်လုပ်နေစဉ် အရက်
ကို တစ်ခါမျှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးပါ။ အလုပ်
အကိုင်ပြီးမှ လုပ်အားခ ငွေရှင်းလိုက်
လျှင် အိမ်မပြန်သေးဘဲ အရက်ဆိုင်ကို
တန်းနေအောင် သွားတာကိုသာ တွေ့ခဲ့
ရလေသည်။ -ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မှ
မိုးဇော်၏ တိုးတက်လာသော အရက်၏
သွေးသားတောင်းဆိုမှုခြေလှမ်း ဖြစ်လေ
သည်။

မိုးဇော်၏ တောင်းဆိုမှုနောက်
တွင် အလုပ်အချိန်မီ မပြီးစီးမှာကိုလည်း
မိုးရိမ်စရာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
သူတောင်းဆိုမှုက နံဘေးကလူ မနှစ်မြို့

စရာ ကောင်းလှသည်။ ဒါနဲ့များ
ဈေးတန်းထဲက ဝက်သားရောင်းတဲ့
ကောင်မလေးချောချောလေးကို ကြိုက်
လို့ မရှက်မကြောက် ကောင်းမလေး
အိမ်အပြန်မှာ လိုက်ပြီး ရည်းစားစကား
ပြောသတဲ့။ ကြိုက်ပါလိမ့်မယ် ဝေးသေး။

“မိုးဇော်ရာ အလုပ်ကို လုပ်ပါ
ဦးကွာ။ အလုပ်က စလုံးရေစမှာပဲ ရှိနေ
သေးတယ်ကွာ။ အလုပ်ပြီးမှ အရက်တစ်
စိတ်မဟုတ်ဘူး တစ်ပုလင်းလုံး အကုန်
သောက်တာပေါ့”

ပတ်သက်နေမိပြီဖြစ်သော
အလုပ်သမားမိုးဇော်ကို စည်းရုံးချောမော
စကား ဆိုကြည့်သော်လည်း မရပါ။
မဆလားဖျော်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး ဆက်
မလုပ်တော့ဘဲ ထိုင်နေသည်။ အချိန်
ကြာသွားလျှင် ဘီလပ်မြေဖျော်ထားတာ
မာသွားလို့ သုံးစွဲမရလျှင် ကိုယ်ပဲ နစ်နာ
ရပေမည်။ အရက်ဖိုးငွေ ထုတ်ပေးလိုက်
မှ မိုးဇော် အရက်ဆိုင်ဘက် ထွက်သွား
သည်။ အရက်ဆိုင်က နီးတော့ လိပ်
မကြာမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် ပန်းရံအလုပ်ကို
ခက်လက် လုပ်ကိုင်နေပြီး မကြာမီ
နောက်ထပ်အရက်ဖိုးငွေ ထပ်မံ တောင်း
ဆိုပြန်လေသည်။ တစ်တက်စားလည်း
ကြက်သွန်ဆိုသကဲ့သို့ ထပ်မံ၍ ပေးလိုက်
ရလေသည်။ ယခုဆိုလျှင် ဖိုးဇော်သည်
အရက်တစ်ပိုင်း(ပုလင်းဝက်) သောက်ပြီး
သွားလေပြီ။ လုပ်လက်စအလုပ်
အဆင်ပြေစွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ပါ
စေဟူသာ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းနေမိ
သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဆုတောင်း
ကား မပြည့်ဝနိုင်တော့ပါ။

“အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ မရ
တော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ပြန်မှဖြစ်တော့
မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး လုပ်လက်စ
အလုပ်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထားရစ်ခဲ့
ကာ အလုပ်ကို ကျော့ခိုင်းလျက် ဖိုးဇော်
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ မကျေနပ်
သော်လည်း အရက်မသမားတစ်ယောက်
နှင့် ဖက်ပြိုင်နေရခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေမှာ သဘာဝမကျ၍ သည်းခံလိုက်

ရလေသည်။ နောက်နောင် ဖိုးဇော်နှင့်
မပတ်သက်အောင် သတိထားရုံမျှသာ
ရှိသည်။

ဖိုးဇော်မင်းတို့ သုံးဦးသည်
စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် AIR.CON လုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူများ ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်း
ကျွမ်းကျင်၍ ဖိုးမချုပ်မီ လုပ်ငန်း
လက်စသတ် ပြီးစီးသွားသည်။ ဖိုးဇော်
သည် အရက်မသောက်ထားလျှင်
အလုပ်လုပ်ရာ၌ ကောင်းစွာ အားထား
ထိုက်သူ ဖြစ်၏။ အရက်သောက်လျှင်
တော့ အပေါင်းအသင်းမရှိ တစ်ကိုယ်
တော် အရက်သမားဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်၍ ရလာသော
ငွေကို အရက်သောက်ရာတွင်သာ
သုံးသလို အလုပ်မရှိ၊ ဝင်ငွေမရှိလျှင်
လည်း အရက်ပြတ်နေပြန်သည်။ ဤ
အချက်ကြောင့်ပင် အသက် ၄၀ နှစ်
ကျော်လာခဲ့သည်အထိ ကျန်းမာရေးကို
မထိခိုက်သေးဘဲ သက်ဆိုးရှည်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဖိုးဇော်ထက် အခြေအနေဆိုး

သွားခဲ့သူက ဖိုးဇော်နှင့် အသက်ရွယ်တူ
ခန့်ရှိ ကျော်နိုင်ဖြစ်သည်။ ဖိုးဇော်နှင့်
ယခင်က တစ်လမ်းတည်းနေခဲ့ပြီး
ကျော်နိုင်မိဘများက အိမ်ရောင်းကာ
အခြားအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာသွား
သော်လည်း ကျော်နိုင်တစ်ဦးတည်း
ချန်နေရစ်ခဲ့သည်။

လမ်းနံဘေး ရွေးဆိုင်ခန်းများ
သည် ကျော်နိုင်၏ အိပ်ရာဖြစ်သည်။
ကျော်နိုင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဘာအလုပ်
မှ မလုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။
အလုပ်မရှိ၊ ဝင်ငွေမရှိသော်လည်း
ခင်မင်သူအပေါင်းအသင်းများ တိုက်
သည့် အရက်ကို သောက်ရင်း သူတကာ
ပေးစာကမ်းစာ၊ စားကြွင်းစားကျန်
စားသောက်ရင်း ဘဝရှင်သန် အသက်
ဆက်နေရာမှ အရက်ကြောင့် ရောဂါရ
သည်။

ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာတည်း
တဖြည်းဖြည်း ပူလာနေရာ ဝမ်းဗိုက်ပိန်
သွားအောင် အရက်သောက်လိုက်ကွာ”
ဟု သူငယ်ချင်းများက တိုက်သဖြင့်

အရက်သောက်ပြီး အခြေအနေ ဆိုသွားသည်။ နံနက်ခင်းဈေးသည်များ ရောက်လာကြပြီး ယခင်ရက်များကလို ဆိုင်ခန်းနေရာမှ ကျော်နိုင် ဖယ်ရှားထွက်ခွာသွားရန် မတတ်နိုင်တော့ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ နံငယ်ပိုင်းမျှ အဝတ်အစားက အရက်လိုရုံမျှဖြင့် ကျော်နိုင်အဖြစ်က ဆိုးလှသည်။ လဲလျောင်းနေရာမှ မိမိခွန်အား သုံးစွဲပြီး မထနိုင်တော့ပြီ။

“ကဲဗျာ ... မကျန်းမာတဲ့ ကျော်နိုင်ကို ဆေးရုံပို့လိုက်ကြရအောင် ငွေလိုတယ်။ အလွန်ကုသိုလ်ရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မတည်ငွေငါးရာ ကျပ်ကို ကျွန်တော်က စတင်လှူဒါန်းပါတယ်။ စေတနာရှင် ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များ စုပေါင်းဒါန ပြုကြရအောင်ခင်ဗျာ”

ဗွီဒီယိုခွေးဆိုင်က ကိုထွန်းခင်မှ ဦးဆောင်ပြီး ငွေကောက်ခံစုဆောင်းလိုက်ရာ တွေ့မြင်သူများက ကရုဏာသက်ပြီး လှူကြ၍ ခဏတာအတွင်း လှူဒါန်းငွေသုံးထောင် ရှိသွားသည်။

“ကျွန်တော်က မအားဘူးဗျာ။ အားနေတဲ့သူက ကျော်နိုင်ကို ဆိုက်ကားနဲ့ ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးပါ။ အကျိုးဆောင်ခ လက်ဖက်ရည်ဖိုးငွေ တစ်ထောင်ကျပ်ရမယ်”

ကိုထွန်းခင်က ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ...

“ကျွန်တော် အားပါတယ်။ သူ့ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပါမယ်”

တက်ကြွစွာဖြင့် ဆေးရုံကို လိုက်ပို့မည် ဆိုသူကတော့ (ငွေရမည်ဆိုလျှင်) ဘယ်သူက ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးတတ်လေ့ရှိသူ ကိုထွန်းခင်ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းခင်က ကောက်ခံရရှိသော အလှူငွေထဲမှ ဆေးရုံလိုက်ပို့မည့်သူကို ငွေတစ်ထောင်ကျပ် ဦးစွာ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆိုက်ကားသမားကို ဆိုက်ကားခတစ်ထောင်ကျပ် ပေးသည်။ ကျန်ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ကို မကျန်းမာသူ ကျော်နိုင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျော်နိုင်တစ်ယောက်သည် အများကောင်းမှုဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆေးရုံနှင့် ကျွန်တော်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်ကလည်း နီးကပ်နေရာ ထူအများ ပြောကြားနေသည့် ကျော်နိုင်သတင်းကတော့ မကောင်းလှပေ။

ဆေးရုံကို ရောက်ရှိသွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျော်နိုင် သေဆုံးသွားကြောင်း သိရသည်။ ကျော်နိုင်၏ နာရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူ ဘယ်သူမျှ မရှိသဖြင့် ဆေးရုံကပင် သဂြိုဟ်ပေးရပေလိမ့်မည်။ သရဏဂုံတင်ခြင်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ခြင်း စသည့် ကိစ္စများလည်း သေဆုံးသူအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူ မရှိပေ။ အဖြစ်က ဆိုးလွန်းလေသည်။

အရက်သောက်ခြင်းသည် “သောက်တတ်လျှင် ဆေး၊ မသောက်တတ်လျှင် ဘေး”ဟု ဆိုသည်။ ချမ်းသာသူ၊ ဆင်းရဲသူ လူတန်းစားနှစ်ရပ်လုံး

www.burmeseclassic.com

အရက်သောက်ခြင်းနှင့် မကင်းရှင်းပေ။	အစလုပ်ပြီး မမြည်းစမ်းသင့်ဘဲ	သတည်း။
သောက်မိသူများအားလုံး	ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိခြင်းကသာ	စာကြွင်း။ ။ နာမည်များ - လွှဲပြောင်း
မူးယစ်စေသည့် အရက်သေရည်သည်	အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေသည်။	ထားပါသည်။
စိတ်ကို စွဲလန်းစေသည့်သဘော ရှိလေ	လူသားအားလုံး သေရည်	“ပါပသို့ ရမက် မနော”
သည်။ ဤသဘောကြောင့်ပင် မကောင်း	အရက်၏ ကျေးကျွန်ဘဝမှ လွတ်ကင်း၍	
မှန်း သိသော်လည်း အရက်နွံထဲမှ	ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် လူ့သက်တမ်း	အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ-အေ)
ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်	သက်စေ့အောင် နေထိုင်သွားနိုင်ကြပါစေ	

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

အမှတ်(၁၆၃)၊ ၃၄-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လောကအကျိုးအတွက်

စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သူ ကျော်မြင့်မြတ်(ပုဂံမင်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာအတွက် မျှော်လင့်ချက်မထား ရိုးသားစင်ကြယ်သော စိတ်သက်သက်ဖြင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းပေးကမ်းခြင်းပြုသူများသည်သာ လောက၏ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။

“မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုဏ္ဏဘော” ရခဲ့သော လူ့ဘဝကို ရလာခဲ့သူများသည် ကုသိုလ်မှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ပြုခွင့်ရသော တကယ့်အခွင့်အရေးတစ်ခု ရကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ငရဲတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ် စသော အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက်သူများအဖို့ ကုသိုလ်ပြုခွင့် မရနိုင်ကြပါ။ လူ့ဘဝရခိုက် ပြုနိုင်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို လူ့ဘဝသက်တမ်းတို ကာလအတွင်း ရရှိအောင် ကြိုးစားထားကြမှသာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်သူ ဖြစ်ရပေမည်။

လူသားက စဉ်းနှင့် တစ်ဦး

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့အချိန် ညီတူညီမျှ ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာကို ၂၄ နာရီ လူတိုင်းကိုယ်စီ တန်းတူညီမျှ ရရှိထားရာ အိပ်ချိန်ကို နတ်ပါက ၁၆ နာရီ ကိုယ်စီ ရရှိထားကြပါသည်။

တစ်နေ့တာ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်သူ များလောက် လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာသော အကျိုးကို ရရှိနေကြပြီဖြစ်သည့် တစ်နေ့တာအချိန်များကို ပညာဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စေ ရရှိအောင် အသုံးချနေသူများအဖို့ တန်ဖိုးရှိသော လူသားတစ်ယောက် အမှန်ဖြစ်နေပေမည်။

ကမ္ဘာတိပ်တန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသူများကို လေ့လာသော် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချခဲ့ကြ၍ ဘဝတန်ဖိုးရှိသူများအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးမဲ့ အသုံးချသူ၊ အချိန်ဖြုန်းကြသူများ မိမိဘဝကို တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးမချတတ်သူများမှာမူ အကျိုးမဲ့ကိုသာ

ဖန်တီးသလို ဖြစ်နေကြပါသည်။ မိမိလည်း အကျိုးမရှိ၊ အများသူငါများကိုလည်း အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖန်တီးနေသလို ပညာလည်းမရ၊ ဥစ္စာလည်းမရ၊ ကုသိုလ်လည်းမရ လူ့ဘဝကို အချည်းနှီး တန်ဖိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အချိန်ဖြုန်းနေကြသူများ မိသားစုတစ်ခု ငြိန်ယတိုင်းနှင့် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးတွင် များပြားနေခဲ့ပါမူ ကမ္ဘာအလယ်တွင် အောက်တန်း နောက်တန်း အဖက်ဖက်မှကျသော နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်သူများသည် မိမိအကျိုးရှိမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်၍ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်ကြပြီး ပညာလည်းရှာကြ၏။ ဥစ္စာစီးပွားလည်း ရှာကြ၏။ ဦးတည်သည်က မိမိတစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရေး၊ အတ္တကြီးသူဖြစ်၍ မည်သူမျှကုန်ာကိုမျှ မထောက်။ မိမိအကျိုးရှိလျှင် ပြီးရော။ “ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ပြီးရော” ထုံးကို နှလုံးမှတတ်ကြပါ၏။ ပညာတော့ ရပါ၏။ ဦးပွားသည်

ဖြစ်ပါ၏ သို့သော် ဘယ်သူ့ မျက်ရေ
ပေါက်ကြီးငယ်ကျကျ ကိုယ်ရဖို့သာ
အရေးကြီးသူများဖြစ်ကြ၍ လောကကြီး
အလှပျက်ခဲ့ရပါ၏။

မိမိအကျိုးကိုသာ ဦးစားပေး
လွန်းသော လောဘ၏သားကောင်များ
နေကြောင်းဖြစ်စေ၊ အာဏာကြောင့်ဖြစ်
စေ၊ ထိပ်တန်းနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့
သော် မိမိနေ၊ မိမိအာဏာကို အသုံးချ
၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကည်းတန်စေသူ
များ ဖြစ်လာကြပါသည်။ လူ့လောကတစ်
ခုလုံးကို အလှပျက်စေသူများ ဖြစ်လာ
ကြပါသည်။ ဤသို့သော သူများကို
လောကကို ဖျက်ဆီးသူ “လောကနာသန
တရား” ရှိသူဟု ဗုဒ္ဓက ဆိုမိန့်ခဲ့ပါသည်။

အကယ်၍ မိမိရရှိထားသော
စီးပွားဥစ္စာ၊ ရှာဖွေဆည်းပူးထားသော
ပညာ၊ ရရှိလာသော အာဏာများကို
အများအကျိုး၊ ပြည်သူအကျိုးရှိစေမည်
ကိစ္စများကိုသာ ကုသိုလ်အဖြစ်
ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပါမူ ခင်းရဲတွင်းနက်နေ
ရှာသော ခုက္ခရောက်နေကြသော စားရမဲ့

သောက်ရမဲ့များ၊ ပညာမသင်နိုင်ရှာသော
ကလေးများ၊ ဆေးမကုသနိုင်ရှာသော
လူမမာများကို ထောက်ပံ့ကူညီ ဖြည့်စွမ်း
ပေးနိုင်ခဲ့ပါမူ ဤလောကကြီးတစ်ခုလုံး
ဗြဟ္မစိုရ်တရား၊ လွှမ်းမိုးရာ လောက
အကျိုးပြုတရား ထွန်းကားရာ တိုင်နိုင်ငံ
ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်ပါ
သည်။

အကြီးဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး လူ
ပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုင်းတာတဲ့နေရာမှာ ကိုက်တံ
ဟာ “ပရဟိတ” အလုပ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်
ဦးတစ်ယောက် သူဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့
ပရဟိတအတိုင်းအတာ ပမာဏကို
ကြည့်ပြီး ကြီးရင်ကြီးသလောက်၊ များရင်
များသလောက် အထင်ကြီးလေးစား
ထိုက်သူ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

မိမိရဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက်မှု
မှန်သမျှ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို
ပြန်လည် ဝေဖန်ဆန်းစစ်တဲ့ အလေ့
အကျင့်ကို ပြုလုပ်ကြရမယ်။ ဘာမှ
ဝေဖန်ဆန်းစစ်မှု မရှိဘူးဆိုရင် အကျိုး
မဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေမှာပါ။

လောကကို အကျိုးပြုသည်
 သို့ရာမှာ စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးများကိုသာ
 ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ဘဲ လောကအကျိုးပြု
 မှု “စံပေတ”နဲ့ ကိုက်မကိုက်ကိုသာ
 ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှသာ
 လျှင် အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိလာမှာ
 ဖြစ်ပြီး လောကကို ဖျက်ဆီးနေသူလား။
 လောကကို အလှဆင်သူလားဆိုတာ
 ဝိုင်းဝိုင်းခြားခြား ကွဲကွဲပြားပြားသိလာမှာ
 ဖြစ်တယ်။

စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သူဖြစ်ဖို့
 အင်မတန်မှ ခဲရင်းပါတယ်။ သာမန်
 သူလိုငါလို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေ
 နည်းပါးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥစ္စာနေ ပြည့်ဝ
 ရုံနဲ့လည်း မဖြစ်ပါ။ လူသားအချင်းချင်း
 အပေါ်မှာ ဗြဟ္မစိုရ်တရား အခံရှိသူများ
 ရှိထားရုံမျှမက ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေတိုင်း
 မှာလည်း စီးပွားတွေလုပ်လုပ်၊ နိုင်ငံရေး
 လုပ်လုပ်၊ လူမှုရေးလုပ်လုပ် ပညာရှာသူ
 ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ရင်းစေတနာ မှန်ကန်စွာ
 နဲ့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ စာနာ
 ထတ်သော၊ ကရုဏာထားတတ်သော၊

မေတ္တာထားတတ်သော ကိုယ့်ထက်သာ
 သူ့အပေါ် မုဒိတာပွားတတ်သူများ
 ဖြစ်လာမှသာ အများအပေါ် ကိုယ်ချင်း
 ဗာတရားများ ပြည့်ဝလာသူ ဖြစ်လာပြီး
 စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သူအဆင့်သို့ ရောက်ရှိ
 မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်
 တွင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ပြုကြတဲ့အခါ
 စေတနာမှန်ဖြင့် လွတ်လွတ်စွန့်လွတ်
 ပေးကမ်းခြင်းသာ မြင့်မြတ်သည့်စိတ်
 ဓာတ် ဖြစ်ပါတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
 ပေးခြင်းသည် “အယူ”ကို မျှော်၍
 ပေးခြင်းဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတိုင်း
 အလေ့အထမဟုတ်။ အမှန်တကယ်
 စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သူများ၏ အတွင်းစိတ်
 သန္တတန် ရိုးသားသန့်စင်သူများသည်
 မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ လွတ်လွတ်စွန့်
 လှူပေးကမ်းခြင်းကိုသာ တန်ဖိုးထား
 ကျင့်သုံးလေ့ရှိကြပါသည်။

“အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂရုစတုတ္ထ
 စံကျောင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးက
 “မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခွင့်အရေး

တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မျှော်လင့်ချက်
 မထား။ ရိုးသားစင်ကြယ်သော စိတ်သက်
 ဖြင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း ပေးကမ်းခြင်း
 ပြုသူ ဖြစ်ပါစေ”ဟု မိန့်မှာခဲ့သည်ကို
 အထူးမှတ်သားလိုက်နာ ကျင့်သုံးသင့်ပါ
 ကြောင်း သတိပြု။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူ
 များ ဖြစ်လာကြစေရန် ရည်သန်၍
 အကြံပြု ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ဤမြန်မာ့မြေဝယ် စင်ကြယ်
 မြင့်မြတ်သူများ အများအကျိုး၊ လောက
 အကျိုးပြုသူများ တိုးတက်ပေါ်ထွန်းလာ
 ပါစေသောဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါတော့
 သည်။

ကျော်မြင့်မြတ်(ပျဉ်းမနား)

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ အတွင်း (၇) ရက် သားသမီးများ အတွက်
ဘာကို သေချာ လိုက်လံ လုပ်ဆောင်မလဲ

ဣန္ဒြာသမာမဟိန္ဒီဝေ
ဗေဒဆရာတော် ဦးစောရတီ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- အောင်မြင်မှုကို ခြေလှမ်းသစ် စတင်နေပါပြီ။
- နာတာရှည်ရောဂါသည်များ ဆေးကောင်းတွေမည်။
- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေးကဏန်း (၈ ၉)
- အနည်းငယ် အချင်းများကိန်း ရှိသည်။
- အလှူအတန်းကို စွဲများ အောင်မြင်မည်။
- စိတ်မနှံ့သူအား ဒါနလုပ်ပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- အခက်အခဲ၊ အကြပ်အတည်း မှ လွတ်မြောက်ပါမည်။
- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေးကဏန်း (၅ ၂)
- ရန်လိုသူများအား သတိနှင့် ရှောင်ရှားပါ။
- နှလုံးသားရေးရာ ကံကောင်း နိုင်ပါသည်။

သုတစ်ပါးအိမ်တွင်းရေး

- ဝင်မပါမိပါစေနှင့်။
- တန်းစီကြွသော ဆွမ်းခံသံယာ များကို ဖူးမြင်ရတိုင်း ရေ ဆိုး ရဟန်း ကို လောင်းလှူပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အတက်အကျ မညီမျှသော ကာလဖြစ်သည်။
- အရာရာချင်ချိန်၌ သတိနှင့် ဆောင်ရွက်ပါ။
- အခြေခံလူတန်းစားတို့ ရုန်း ကန်လှုပ်ရှားရမည်။
- လူလွတ်များ အဆင်ပြေသော် လည်း အိမ်ထောင်ရှင်တို့ အခက်အခဲ ရှိနိုင်သည်။
- သပြေ ကံကော်၊ မေမြို့ (၈) ညွန့်စီ ရေမျော၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- အတက် နှေးသော် လည်း အကျမြန်သဖြင့် ရွှေ၊ လုံ့လ၊ ဉာဏ်ပညာ ချင်ချိန်ရမည့် ကာလဖြစ်သည်။
- သုတစ်ပါးကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စ ဖြစ်တတ်သဖြင့် သတိပြုဆင်ခြင်ပါ။
- အိမ်တွင်းမှ အသုံးမဝင်သော ပစ္စည်းများ စွန့်ပစ်ပါ။
- ဇနီးနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ယောက္ခမနှင့် ရန်ဖြစ်နိုင် သည်။
- မတော်တဆ ထိခိုက်အဆ်ရာ သတိပြုပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းသစ်များ မစတင်သင့် ပါ။
- လက်ရှိလုပ်ငန်းကိုလည်း မတိုးချဲ့ဘဲ ပုံမှန်လည်ပတ်နိုင် အောင် ကြိုးစားပါ။

ပညာထူးချွန်သူတို့ အောင်မြင်

နိုင်သော ကာလဖြစ်သည်။

မိသားစုများ စည်းစည်းလုံးလုံး

ဆောင်ရွက်လျှင် ဘေးရန်ကို

ကျော်လွှား နိုင်ပါမည်။

အိုးအိမ်စသော မွမ်းမံမှုများ

ပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း အကြီး

စားမပြင် ဆင်သင့်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမည့် အချိန်

အခါဖြစ်သည်။

နလုံးသားရေးရာ အဆင်မပြေ

နိုင်ပါ။

ပညာရေးကောင်းမည်။

အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန် မသင့်

လျော်ပါ။

ရုပ်ဝေမိတ်ဆွေ၏ အကူအညီ

ရယူပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

ထိသုံးဦး စပ်ပါ။ အကျိုးငေး

ဂန်း (၄၊ ၈)

နလုံးသားရေးရာ သင့်ပါသည်။

ခရီးပြိုဟ်ကောင်းပါသည်။

ဆွေမျိုးများ အထင်အမြင်

လွဲနိုင်ပါသည်။

ဘုရားမှာ ရေသက်စေ့လှပါ။

ဣန္ဒာသယဟိန္ဒီစေ

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

ဆုတောင်းပြည့်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓဝိဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကဗျင်စမြ)

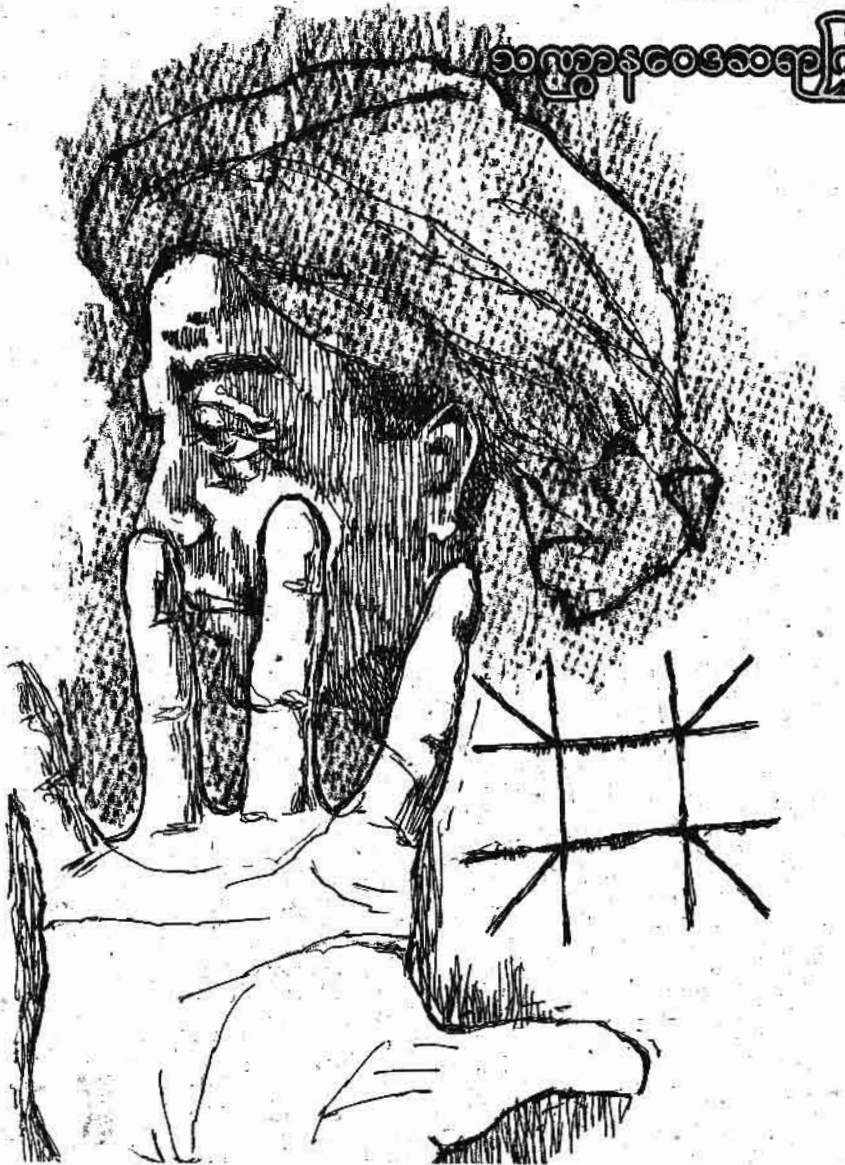
ကလောင်စွဲ - ကာလီခါချီ (မြန်မာမြည်)

- ယတြာ ကတ်စိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရွှေဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့တုန့်ပြည် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂) အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ပုန်း - ၀၁-၅၄၀၇၂၊ ၀၉-၃၁၀၂၂၁၆

၂၀၁၇ ဇွန်လအတွင်း သဏ္ဌာနဝေဒ ဟောစာတမ်း

သဏ္ဌာနဝေဒဆရာကြီး

တနင်္ဂနွေ

အကျိုးပေးကဏန်း - ၃၊ ၁၊ ၈။

အကျိုးပေးကဏန်း - ၀၊ ၁၊ ၃။

သူတစ်ပါး ကျဆုံးသည်ကိုပင်
လျှင် မျက်ဝါးထင်ထင် အမြင်သန်၍
သူတစ်ပါး ကျဆုံးသည်ကိုပင်လျှင်
ဘဝင်သည်ခိုက် ပြောတတ်လိုက်သည်
ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သိသော ခဏ
ခိုက်တွင် ဟားတိုက်ရယ်ချင်စိတ်
ပေါ်မည်။ ယခုလတွင် အသိအမြင်မန်၍
နူးညံ့အင်အားကောင်းသော စိတ်
အင်အားဖြင့် အကျိုးစီးပွား နီးကြားလာ
မည်။ စီးပွားတက်မည်။ အိုးပြောင်း အိမ်
ပြောင်း။ အလုပ်ပြောင်းမည်။ ရာထူး
စည်းစိမ် တိုးမည်။ တူးခြားဆန်းသစ်သော
ခွန်အားတစ်ရပ် ထူထောင်၍ ဇွဲ၊ စိတ်
လုံ့လ ကောင်းမည်။ အကြံကောင်း၊
ဉာဏ်ကောင်းပေးသော အဆွေခင်ပွန်း
တို့ကြောင့် တိုးတက်မည်။ ငွေကြေး
အဝင်အထွက် မမှန်မှု၊ ဩဇာကျဆင်းမှု၊
အိမ်တွင်းရေး မညီညွတ်မှု၊ သူများအပူ
ခွဲဝေယူရမှု စသည်တို့နှင့်လည်း မကင်း
တတ်သဖြင့် သမာဓိစား ဘာဝနာများ
ဖြင့် ထူထောင်ပါ။

တနင်္လာ

သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အသနားပို

ခြင်း၊ အစိုးရိမ်ကြီးခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်
ချားမှု လွန်ကဲ၍ သွန်သင်လမ်းညွှန်လိုမှု
များမည်။ ကိုယ်ထင်တိုင်းက မခေါ်။
ယခုလတွင် စကားကောင်းပြောရမည်။
သတင်းကောင်းကြားရမည်။ အဝေး
အဆက်အသွယ် ရမည်။ ခရီးသွားရမည်။
ညှော်သည်ရောက်မည်။ စီးပွားတက်မည်။
အကြံသစ်၊ အကြံကောင်း အောင်မည်။
အကြီးအကဲ မစမည်။ ခက်ထန်းကြမ်း
ကြုတ်မှုများ လျော့နည်း၍ ဇွဲ၊ ဝီရိယ
ကြီးမားသလောက် အောင်မြင်မည်။
ကိုယ့်ဘက်မှ အကျိုးစီးပွားများ ရှိသကဲ့
သို့ သူတစ်ပါးအပူ ကိုယ့်ထံရောက်မည်။
ငွေပြဿနာ ရှိမည်။ ဆုံးမရခက်၍
အမျက်ထားမိမည်။ စီးပွားဘက်
ရောင်းရင်းတို့က ဘေးရန်ပြုမည်။
သို့အတွက် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရ
မည်။

အင်္ဂါ

နှုတ်မြွက်စကား အလေး

မထား ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် စိတ်ခက်ထန်
ရတတ်သည်။ နှုတ်လှန်ထိုးသဖြင့်
စစ်ထိုးရမည်။ ယခုလတွင် လာဘ်လာဘ
ပေါ်မည်။ အကျွေးအမွှေး အလှူအတန်း
မိတ်ဆုံညှော်ခံပွဲများ ကျင်းပရတတ်သည်။
ငွေစကား၊ အလုပ်စကားများများ ပြောရ
မည်။ စီးပွားရေး အကူအညီ၊ အတတ်
ပညာ အကူအညီ ရမည်။ အကြီးအကဲ
အထောက်အကူ ရမည်။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့
ရမည်။ သို့လင့်ကစား စီးပွားဘက်အတွင်း
လူ မမှန်မကန် ဆက်ဆံမှု၊ ခုက္ခကြီး
သော အဆွေခင်ပွန်း စောင့်ရှောက်ရမှု၊
ငွေကြေးအပေးအယူ ရှုပ်ထွေးမှု၊ ရောဂါ
ကပ်ရောက်မှုတို့ကြောင့် စိတ္တကာယ
နှစ်ဌာန၌ ညှိုးမှိန်တတ်သည်ဖြစ်ရာ
ဂုဏ်တော်ပရိတ်တရား ရွတ်ပွားပါ။
အကျိုးပေးကဏန်း - ၂၊ ၁၊ ၁။

ဗုဒ္ဓဟူး

ကြာသပတေး

သောကြာ

မိမိစကား ပျံ့နှံ့သွားမည်။

အမှန်တရား လက်ကိုင်ထား

အားတတ်သရော အောင်မြင်

အများတကာ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်မည်။

၍ မမှန်ကန်မှုများကို ချေပတတ်သော

မှု၊ မွန်မြတ်မှုများကို ကြွေးကြော်ထား

မဟုတ်စကား၊ အဟုတ်စကား ခွဲခြား၍

အစဉ်အလာအတိုင်း ယခင်ကဲ့သို့ ဖြစ်မြဲ

သော်လည်း တလွဲအထင်မှားတတ်သူတို့

ပြောဆိုပါ။ ယခုလတွင် စက်ပစ္စည်း။

မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍

ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရတတ်သည်။ ယခု

လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း

ရပ်တန့်နိုင်မှုများ ရှိမည်။ ယခုလတွင်

လတွင် ရာထူး၊ ရိက္ခာ တိုးမည်။

အထူးကောင်းမည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း

အကြာကြီး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ပစ္စည်း

အဆောင်အယောင်များ ရမည်။

ဝင်မည်။ စီးပွားဘက် အတတ်ပညာ

ဟောင်း၊ ကြွေးဟောင်းများ ရမည်။

ထိပေါက်ကိန်း ရှိသည်။ လူမျိုးခြား

ထူးချွန်သူ အတွေးအကြံ၊ နိဗ္ဗာန်ကြောင့်

အခြံအရံ ပေါမည်။ ကောင်းမှု ပြုရမည်။

ကူညီမည်။ ငွေကြေး၊ ကျောက်မျက်

စီးပွားဥစ္စာတိုးမည်။ မိတ်သစ်ရမည်။

နာမည်ကျော်ကြားခြင်း၊ အဘိုးတန်

ရတနာ၊ အတွင်းပစ္စည်း ဝင်မည်။

ကံကောင်းခြင်း၊ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်

ပစ္စည်းရခြင်း၊ အားထားယုံကြည်မှု ခံရ

လုပ်ရားသွားလာမှု များမည်။ မျိုးဆက်

လက်ဆောင်ပစ္စည်း ရမည်။ နာမည်

တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာတိုး

သစ်၊ လက်အောက်ငယ်သားတို့နှင့်

သတင်း ထင်ပေါ်မည်။ သို့လင့်ကစား

မည်။ ငွေကြေးမြှုပ်နှံမှု အတိုင်းအတာ

ပတ်သက်၍ အကျိုးဆက်ကောင်းမည်။

အောက်လက်ငယ်သား အားမထားရ။

ပေါ်တည်၍ ပွားစည်းမည်။ ကျောက်မျက်

သို့သော် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေးလံထိုင်း

သူများဒုက္ခ ဖြေရှင်းရသောကိစ္စ၊ စိတ်

ရတနာ ဝင်မည်။ သို့သော် မိသားစု

ပိုင်းခြင်း၊ အားထုတ်မှု လျော့နည်းခြင်း၊

အနှောင့်အယှက်ကြုံမှု၊ ငွေအတွက်

ကျန်းမာရေး၊ စိတ်မကြည်လင်မှု၊ ဝီရိယ

စီးပွားဘက် အယူအဆ ကွဲလွဲခြင်း၊

ခွတ်တရွတ် လှည့်ပတ်မှု၊ စသည်တို့

လျော့ပါးမှု၊ အောက်လက်ငယ်သား

အိမ်တွင်းရေး အမြင်မကြည်လင်ခြင်းတို့

ခြင်း၊ စိတ်နှလုံး မသာယာဖွယ်

အတွက် ဆောင်ရွက်ရမှုများ ရှိမည်။

ကြောင့် သိက္ခာကြီးသလောက် အရေး

ဖြစ်တတ်လေရာ ထိုဘေးအန္တရာယ်

ငှင်းအတွက် ကုန်ကျမှုဖြစ်တတ်လေရာ

မပါသလို ဖြစ်တတ်လေရာ သံယာဇာနည်

တာတွယ်သည့်အနေဖြင့် ဆွမ်းဆန်လှူ

မြတ်စွာဘုရားအား မေမြို့ သပြေ စပျစ်

အလှူအတန်းပြုပါ။

သီးလှူပါ။

အကျိုးပေးကံစာန်း - ၇၊ ၄၊ ၁။

အကျိုးပေးကံစာန်း - ၄၊ ၉၊ ၂။

အကျိုးပေးကံစာန်း - ၅၊ ၁၊ ၆။

စနေ

တည်မှန်ဖြောင့်မတ်မှုကို
အကြောင်းပြု၍ စောင့်ရှောက်မြှင့်တင်
အရေးပေးသူ ပေါများမည်။ ယခုလတွင်
ငွေကြေးများများ ဝင်မည်။ အဝင်များ၍
အထွက်နည်းမည်။ ရွှေ၊ အတွင်းပစ္စည်း
အသီးသီး တိုးတက်မည်။ ခရီးဝေးမှ

ပစ္စည်းရမည်။ လုပ်ငန်းဆက်သွယ်မှု
တိုးတက်မည်။ သတင်းကောင်း ကြားရ
မည်။ သို့ရာတွင် အတိုက်အခံ စွက်ဖက်
ခြင်း၊ စီးပွားဘက် အကောက်ကြံခြင်း၊
အခက်အခဲတွေ့သူ ဖြေရှင်းရခြင်း၊ စိတ်
တည်ငြိမ်မှု လျော့ပါးတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်
ဘုရားကျောင်းကန် သီးသီးသန့်သန့်

သွားပါ။ မွေးနေ့တွင် သစ်သီးဆွမ်းကပ်
ပါ။ ငွေဆူကျန်ခဲ့ခြင်း မရွေးချယ်ဘဲ
လှူပါ။
အကျိုးပေးကဏ္ဍန်း - ၁၊ ၁၊ ၅။

တဿမေ သရဏံ ဘဝ
သဏ္ဌာနဝေအဆရာကြီး

Dear Marry Fashion House

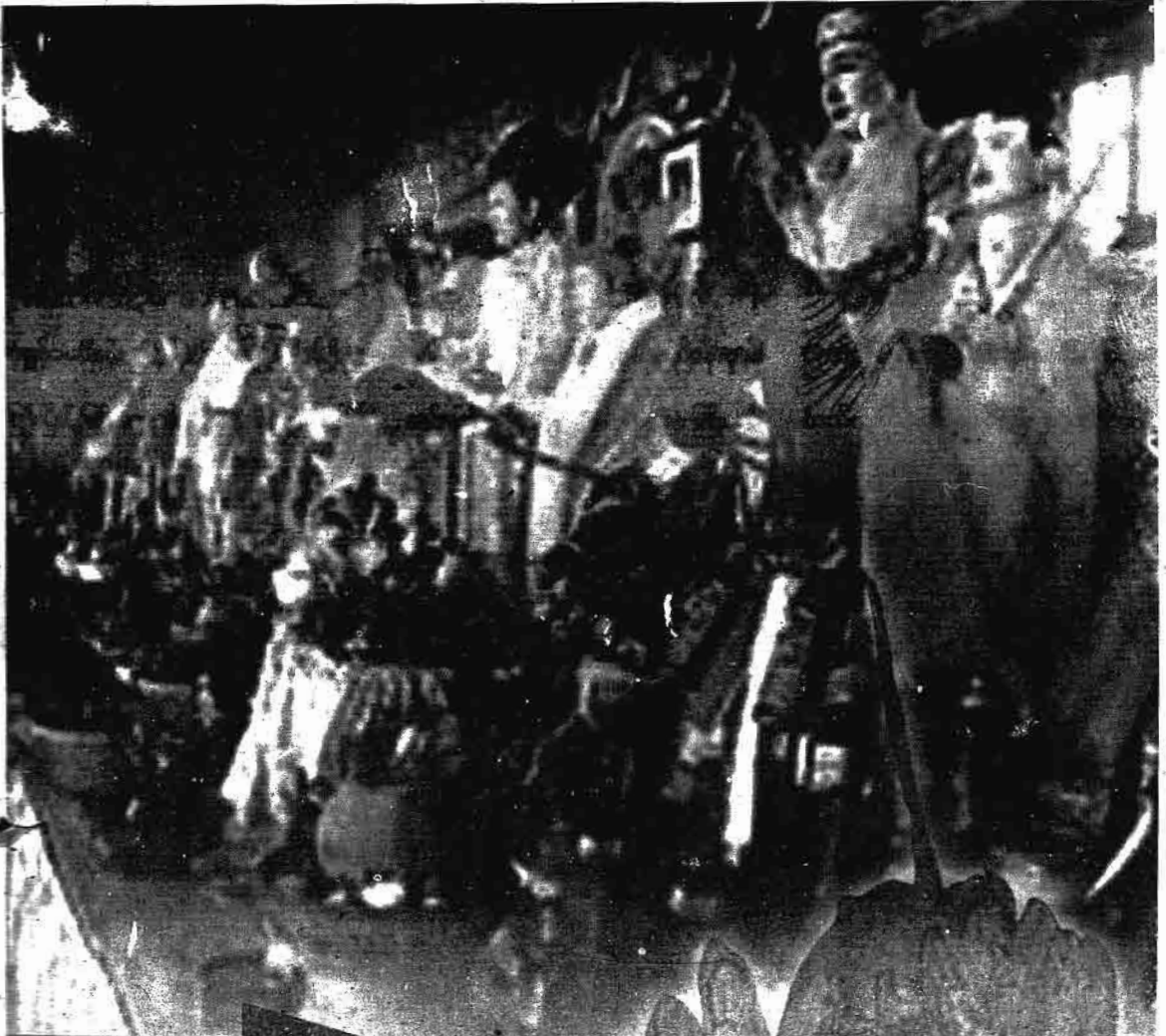
**No. 56, Aung Mingalar Street,
Tamwe Township, Yangon.**

09 5136230, 09 5036602

09 5172150, 09 250504361

<http://www.facebook.com/dearmarrymyanmar>

ဗဟုသုတရကြရအောင်လို့ပါ

ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ

သင်္ခါရ ပဒိုသား

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ မုံရွာ
မြို့နယ်၊ အလုံတပ်မြို့တွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ကျင်းပပြု လှည့်လည်မြဲ နတ်ပွဲကြီးကား
ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ ဖြစ်သည်။ မီးစား
ဘုရင်မကြီး အမေရေယဉ် (အနောက်
အမေကြီး)၏ အစ်ကိုဖြစ်သည်ဟု အဆို
ရှိသည်။ (၃၇) မင်းသော နတ်များ၏
အချုပ် ဦးဆောင်နာယကဟုလည်း
အဆိုရှိသေး၏။

အမေရေယဉ် (အနောက်
အမေကြီး)ကား အစားကြီးသူဖြစ်သဖြင့်
ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်၊ ပုလဲ၊
ယင်းမာပင်၊ ဆားလင်းကြီးမြို့နယ် သုံးမြို့
နယ်ကို အပိုင်စားပေးကာ ဘိုးတော်ကြီး
က နယ်နှင့်သည ဟုလည်း ဆိုထားပေ
သေး၏။ ဖြစ်ပေ ဂက်ပါပေ၏။ အနောက်
အမေကြီး တွင် နွားကောင်လုံး၊
ဆိတ်ကေ၊ လုံးနှင့် တောကောင်တစ်
ကိုယ်လုံး ချိတ်ဆွဲကာ အမေရေယဉ်
စိတ်ကြိုက် ရောင်းချကြသည်။ မီးစားစုန်း
နတ်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်။ အမေ

ရေယဉ် နတ်ပွဲတွင် စုန်းများက ညအခါ
မီးဖြင့် ပူဇော်ပသကြသည်ဟု အမေ
ရေယဉ်ပွဲ (အနောက်အမေကြီး)ပွဲ
ရောက်ဖူးသူများက ဆိုကြသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်ရေးမည့် ဘိုးတော်
ကြီးနတ်ကား အမေရေယဉ်၏ အစ်ကို
သူတော်ကောင်းကြီးဟု ဆိုကြသည်။
ထူးခြားသည်မှာ အနောက်အမေကြီးပွဲ
တွင် တိရစ္ဆာန်ကောင်လုံးချိတ် ရောင်းချ
ကြသော်လည်း ဘိုးတော်ကြီးပွဲတွင်ကား
တပေါင်းလတစ်လလုံး နွားသားကို
လိုင်စင်ကလည်း မပေါ်သလို အလုံမြို့သူ၊
မြို့သားများကလည်း မစားကြပေ။ နွား
သားအစား မြင်းသားနှင့် ကွဲသားကိုသာ
လိုင်စင်က အရုံးခံပေါ်သည်မှာလည်း
ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။

အနောက်အမေကြီးပွဲ ပြီးလျှင်
ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ ထပ်၍ ကျင်းပသည့်
အစဉ်အလာ ရှိသဖြင့် တပေါင်းလပြည့်
ကျော် (၅) ရက်နေ့မှ စတင်၍ ရန်ကွက်
ကော်မတီ လူကြီးများက ဈေးဆိုင်များ
ဆောက်လုပ်ခြင်းများ စတင်ပြုလုပ်သည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၇) ရက်နေ့မှ
စတင်၍ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ နတ်ပွဲလာ
ပရိသတ် ရောက်ရှိလာကြကာ တပေါင်း
လကွယ်နေ့၌ ဆွမ်းလောင်းပွဲ ပြုလုပ်ကာ
ပွဲတော်ရက် အပြီးသတ်သည်။ ပွဲတော်
ရက်အတွင်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ
ဈေးသည်များ ဈေးလာရောင်းကြသလို
အလုံမြို့ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်နှင့် တစ်နိုင်ငံ
လုံးမှ သူ့အဆက်နှင့်သူ နတ်ဆက်သည့်
ပရိသတ်များနှင့် လွန်စွာ စည်ကားလှပေ
၏။ မန္တလေးတောင်ပြုံး ကိုယ်တော်လေး
နှစ်ပါး နတ်ပွဲပြီးလျှင် အထက်မြန်မာပြည်
၌ ဒုတိယအစည်ကားဆုံး နတ်ပွဲကြီးဟု
အဆိုရှိသည်။ စည်ကားသည့်အလျောက်
ထူးခြားမှုရှိသည့် အတွက် စာဖတ်
ပရိသတ်အား ကျုပ်ဇာတိမြို့ နတ်ပွဲ
အကြောင်း ရေးသားပြပါမည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၉)
ရက်နေ့ကို မြို့ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး
တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၁၁) ရက်နေ့ကို
တောရက်အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။
မြို့ရက်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းမှာ မြန်မာတစ်

နိုင်ငံလုံး မြို့များမှ နတ်ဆက်သူများ၏
ခေတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြို့ရက်ဟု
သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သလို တောရက်ဟု
သတ်မှတ်ခြင်းမှာ မရွာမြို့ဝန် အလုံမြို့
ဝန်းကျင် တောအရပ်ဒေသများမှ
ရိုးရာအရ နတ်ဆက်သူများရက် ဖြစ်
သည့်အတွက် တောရက်ဟု သတ်မှတ်
သည်။

ယခု ကျွန်ုပ်ရေးမည့် ဘိုးတော်
နတ်ပွဲ လှည့်လည်မြဲမှာ တပေါင်းလပြည့်
ကျော် (၉) ရက် မြို့ရက်နေ့အကြောင်း
ဖြစ်၏။ နံနက် (၉:၀၀) နာရီအချိန်ခန့်
လူကြိုက်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည့်
အချိန်တွင် ဘိုးတော်ကြီးနတ်ကွင်းရှိရာ
နတ်နန်းအဆောက်အဦရှိရာသို့ နတ်ဝင်
သည်များ နတ်ကတော်များသည် ခရာ
ဈား မှတ်၍လည်းကောင်း၊ ဝီစီများ
မှတ်၍လည်းကောင်း၊ ခရသင်းများ
မှတ်၍လည်းကောင်း တန်းစီပြီးလာကြ
သည်။ နတ်ဝင်သည်များ၏ နောက်တွင်
ကျွန်ုပ်ကောင်ကထားသည့် ကွဲ့လှည်းသုံး
ဆူနှင့် နတ်ရုပ်တုကြီးများ တင်ဆောင်

ကာ ကွဲ့လှည်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းချလာ
သည်။ ကွဲ့လှည်းမရောက်လာခင် ကြိတ်
ကြိတ်တိုးနေသော လူအုပ်သည် ဘေးသို့
ရှေ့သွားကြပြီး ကွဲ့လှည်းမှ ကွဲ့နှစ်ကောင်
စိုက်နှင့် ပရိသတ်စိုက် ထိကြသည်။
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤအတိုင်းပင် မည်သည့်
ပရိသတ်ကိုမျှ ထိခိုက်မှုမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်၏
အသက် (၆၀) တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ
ခြင်း တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပေ။

တစ်နှစ်တော့ ထူးခြားသည်။
ထူးခြားသည်နှစ်တွင်ပင် ရွှေပွဲလာ
ပရိသတ်တစ်ယောက်သေ၊ တစ်ယောက်
ဒဏ်ရာရသည်။ ဤအကြောင်းရေးချင်၍
ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ် စာဖတ်
ပရိသတ်ကို နိဒါန်းချီနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နှစ် ထိုတစ်နှစ်ကား
၁၉၈၀ ခုနှစ် ပြည့်လွန်နှစ် ဖြစ်သည်။
ကွဲ့လှည်းများသည် ဘိုးတော်ကြီး နန်းကို
စာ တစ်ပတ်ပတ်ရမည့်အစား၊ ထိုနှစ်က
ရှေ့ဆုံးမှ ကွဲ့လှည်းသည် နန်းတော်၏
အရှေ့မုခ်မှ ရေဦး-မုံရွာ ကားလမ်းပေါ်သို့
ထောင်၍ တက်သွားသည်။ ကံကောင်းပါ

သည်။ မည်သည့် ပြည်သူတစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရပါပေ။
သို့သော် နတ်ကတော်များရော၊ နတ်ပွဲ
လာ ပရိသတ်ပါ (နှစ်စဉ်လာသူများပါ)
ထူးခြားမှုဖြစ်စဉ်ဟု စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့်
ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့
မည် မလွဲဟု ရိုးရာယုံကြည်သူများက
ယုံကြည်ကြပေသည်။ ယုံကြည်သည့်
အတိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါပေ၏။ တပေါင်း
လပြည့်ကျော် (၉) ရက်နေ့၏ နေ့မွန်းလွဲ
ချိန်၌ ဖြစ်ရပ်မှန်နှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်ကြီးတွင်
လူရိုက်ပွဲဖြစ်ခြင်း
မွန်းတည့်ချိန် (၁၂:၀၀) နာရီ
ခန့်အချိန်တွင် အလုံမြို့ လှည်းတန်းရပ်
မုံရွာ-ရေဦး ကားလမ်းမပေါ်တွင် နတ်ပွဲ
လာ ပရိသတ်များထဲမှ သုံးယောက်တစ်
ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ နံနက်ခင်း
အချိန်က လူစည်ကားသလောက်
မွန်းတည့်ချိန်တွင် လူပါးသွား၍ ရပ်ငြိမ်

အလုံမြို့ လှည်းတန်းရပ်ကွက်မှ ပရိသတ်များ တရုတ်ကွန်ဖူးကား ကြည့်သလို ကြည့်ကောင်းလှပေ၏။ တစ်ယောက်သမားက တုတ်အမာစားလေးဖြင့် အရှောင်အတိမ်း ဂျက်ဒီဂျိန်းလုပ်ကာ ရှောင်၍ တစ်ခါတစ်ရံ တုတ်ဖြင့် ပြန်ရိုက်ပုံကား ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

တစ်ယောက်သမားကား သိုင်းပညာ တော်တော်တတ်ပုံ ရသည်။ သုံးယောက်လူအုပ် ရိုက်ချက်တစ်ချက်မှ မထိပေ။ သူ၏ လက်ထဲမှ တုတ်ကသာ သုံးယောက်ကို ထိထိသွားရကား။ လှည်းတန်းရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများ တစ်ယောက်သမားကို ဝိုင်း၍ အားပေးကြသည်။ သုံးယောက်အဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက်ညင် ၁၄၂၊ ရန်ဖြစ်နေသည့် အနီအကြော် င်မှ မီးသေနေသော ဖိုခနောက်ခ အုတ်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ကုန်ပြီး တစ်ယောက်သမားကို ထုရန် ချိန်ရွယ်နေသည်။

တစ်ယောက်သမားခင်များ ခံရတော့မည်ဟု အများအပြင် သတ်မှတ်

နေဆဲအခိုက် ပရိသတ်ထဲမှ အုတ်ခဲတစ်လုံး လွင့်ထွက်လာကာ သုံးယောက်အုပ်စုမှ အုတ်ခဲကိုခံ၍ ထုရန် ပြင်နေသူ ဦးခေါင်းတည့်တည့် တိုက်ရိုက်ထိသွားပေသည်။ အားနည်းသူဘက်မှ ကူညီလိုက်သည် ဗဒုံသား(အလုံသား)များ၏ စိတ်ဓာတ်ပင်တည်း။ သုံးယောက်အုပ်စုသည် အုတ်ခဲစာမိသွားသော သူတို့လူကို သွေးရဲရဲဖြင့် ဆွဲမကာ အလုံ-မုံရွာကားဖြင့် မုံရွာမြို့ဆေးရုံသို့ မြန်းသွားကြပေသတည်း။ ဤကား နေ့လယ် နေ့မွန်းတည့်ချိန် ပြစ်မှုမပြောကံသော ပြစ်မှုတစ်ခုတည်း။ နောက်မှခင်းတစ်ခုကား ညနေဝိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်သော မှုခင်းဖြစ်ပေသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်က စားတယ်
တပေါင်းနွေ ပူသလောက်
ချင်းတွင်းရေသည်လည်း တပေါင်းလတွင်
ရေတိမ်(ခမ်းခြောက်)စ အချိန်ဖြစ်သည်။
နံနက် (၉:၀၀) နာရီက ကျွဲ

လှည်း ကားလမ်းပေါ် ထောင်တက်သွားခြင်းနှင့် မွန်းတည့်ချိန်တွင် သုံးယောက်တစ်ယောက်ရန်ပွဲ အလုံသားတစ်ဦး လက်ချက်ကြောင့် အုတ်ခဲစာမိသွားရကား တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်နှစ်မှ မဖြစ်ဖူးသည့် ဘိုးတော်နတ်ပွဲ လှည့်လည်မြဲဖြစ်သည့် တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၉) ရက်နေ့တွင် နောက်ထပ် ပြစ်မှုမပြောကံသော ပြစ်မှုတစ်ခု ထပ်မံ ဖြစ်ပြန်သည်။

အချိန်ကား ညနေ (၅:၀၀) နာရီခန့် ဂေါ်ပိန်နေမင်းကြီး နေဝင်ချိန် မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း ရွှေတောင်ဦးတောင်ထိပ်ဆီမှ ကွယ်ပျောက်တော့မည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

အလုံမြို့တွင် ရေချိုးဆိပ် သုံးနေရာခန့် ရှိသည်။ ယခုဖြစ်သည့် နေရာကား စလွန်သာရပ် ကွက်သိမ်တော်ကြီးဘုရားအနီး သိမ်တော်ကြီး ရေချိုးဆိပ်တွင် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သိမ်တော်ကြီးဘုရားကား ပုဂံဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ကျန်စစ်မင်းကြီး နူးတွင်း

မြစ်ကြောင်း စုန်ဆန်စဉ်အခါက တည်ခဲ့သော ပုဂံခေတ် ရှေးဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသော ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း မျောပါမသွားစေရန် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်အခါက မုံရွာမြို့ ၁၀၀၀ (၁၆) တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်များနှင့် အလုံခြုံသူ၊ အလုံခြုံသားများ ရေကာတာကြီးဆည်ဖို့ ကာ ရှေးဟောင်းဘုရား (သိမ်တော်ကြီး) ကို ကာကွယ်ထားရသည်။

သိမ်တော်ကြီးဘုရား၏ မြောက်ဘက်တွင် အလုံခြုံ၏ ကျက်သရေဆောင် ချမ်းသာကြီးဘုရားရှိပေ၏။ တစ်ဆူကား ရှေးဟောင်းဘုရားဖြစ်သလို ကျန်တစ်ဆူကား (ချမ်းသာကြီးဘုရားကား) ဉာဏ်တော် လွန်စွာ မြင့်မားသည့်တိုင် ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၉) ရက်နေ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို နတ်ပွဲလာ ဧကသုတလေ့လာရင်း သိမ်တော်ကြီးဘုရားနှင့် ချမ်းသာကြီးဘုရားတို့ကို

ဖူးမျှော်လိုသူများ ထိုရက်တွင် နေထိုင်ရေး မခက်ခဲကြောင်း ကျွန်ုပ် သင်္ခါရဗန်သားက လမ်းညွှန်အပ်ပေသည်။ ပွဲတော်ကျင်းပရေးကော်မတီက နေထိုင်ရေး စီစဉ်ထားသည်။

သိမ်တော်ကြီးဆိပ်တွင် ရေချိုးနေသူများထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်သည် မြစ်ဆိပ်၏ အခြေအနေကို ဧည့်သည်ဖြစ်သဖြင့် အကဲမခတ်နိုင်၍ ခါးလောက်ရှိနေရာမှ မြေကို စမ်း၍သွားရာ သိမ်တော်ကြီးဆိပ် ချောက်ထဲကျကာ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးကား လူကို ဝါမြဲသွားပေသည်။ အလုံခြုံ ချင်းတွင်းမြစ်ဆိပ်ကား တစ်နှစ်တစ်ခါ ရုသားစားသည်ဟု နာမည်ကြီးသော်လည်း နတ်ပွဲလှည့်လည်သည့် တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၉) ရက်နေ့ နတ်ကြီးဝင်သောနေ့ကား မဟုတ်ပါပေ။

ထို ၁၉၈၀ ပြည့်ခုနှစ် နတ်ကြီးဝင်သော ဘိုးတော်ကြီး နတ်လှည့်လည်သော တပေါင်းလပြည့်နေ့ (၉) ရက်နေ့ကား ကျွဲလှည်းကားလမ်း

ပေါ် တက်သွားသည့် ရက်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့ပင် တစ်ဦးသေ၍ တစ်ဦးအကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရသည်ကား နတ်တို့၏ နိမိတ်ပေလော ပုံရိပ်ပေလောဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆမိသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။

သင် စာရှုသူ တစ်ခေါက်လောက် ယခုအခါ အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် (န . မ . ခ) ရုံးစိုက်ရာ အလုံတပ်မြို့သို့ တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၉) ရက်နေ့အရောက် သွားရောက်၍ ဘုရားလည်းဖူးရင်း ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲတကယ်ထူးဆန်း၊ မထူးဆန်း သွားရောက်၍ လေ့လာကြည့်စေချင်သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား အစဉ်လေးစားလျက် ...

သင်္ခါရဗန်သား

မရကမ္မိတြောဋ်မှစ၍

အာပေဇာန်

ဗုဒ္ဓဘာသာ

ကျွန်တော်က “မဲ့အကြောင်း”

ကို အလွန်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် မဲ့နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးရေး
“မဲ့အကြောင်း” မှတ်တမ်းများကို လေ့လာ
ဖတ်ရှုသောအခါတွင် အလွန်ပင်
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အချက်
များကို တွေ့ရလေသည်။ “မြန်မာ့လောကီ
အဆောင်ကျမ်း” ဟု ရေးသားထားသော
ရေးကူးသက္ကရာဇ်ကျမ်းပြုသူ အမည်မပါ
တော့သည့် “စာတိုပေစ” စုဆောင်း
ကာထားသည့် ဖေဖော်ဝါရီတွင် “စဉ်းကူး
မင်း” နှင့် “မိဖုရားရှင်မင်း” တို့အကြောင်း
ပါလေသည်။

သမိုင်းစာပေလိုက်စားသော
သူများ သိကြသည့်အတိုင်း ဘိုးတော်
ဘုရား (ပဒုမင်း) နန်းမတက်မီ
အမင်းမင်းတရားက ညီတော်အစဉ်
ထီးနန်းစိုးစံရမည်ဟူသော အမိန့်ကို
ဇွန်ကာ “ဘိုးတော်ပဒုမင်း” ကို နန်းရံ
မထားဘဲ အစ်ကိုတော်ဖြစ်သော မင်းက
သွား “စဉ်းကူးမင်း” ကို နန်းရံထားကာ

စဉ်းကူးမင်းတွင် ‘မရဏ
ဟူသော မဲ့’ ပါသည်။

မရဏမဲ့ဟူသည်မှာ

ချက်အထက်

ဝမ်းဗိုက်အာရပ်တွင်

ငရုပ်ကောင်းစေ့ခန့်

မို့တစ်လုံးပါခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမဲ့ကို ‘မရဏမဲ့’ ဟု

ခေါ်ခြင်းမှာ

သတ်ကွင်းသတ်ကွက်

စားချက်လှံ ချက်မိလျှင်

ထီးနန်းအပ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဘိုးတော်မင်း

တရား (ပဒုမင်းသား) မှာ နောက်လိုက်

နောက်ပါ လူနစ်ဆယ်ထောက်နှင့်
စစ်ကိုင်းဘက်တွင် တစ်ခရိုင်ကာ

ကြံရာလုပ်ကိုင် စားသောက်ရလေသည်။

ဤတွင် စဉ်းကူးမင်းသည် နန်းသက် ၅
နှစ်တိတိ စိုးစံ၏။

ထို စဉ်းကူးမင်းတွင် ‘မရဏ
ဟူသော မဲ့’ ပါသည်။ မရဏမဲ့ဟူသည်
မှာ ချက်အထက် ဝမ်းဗိုက်အာရပ်တွင်
ငရုပ်ကောင်းစေ့ခန့် မို့တစ်လုံးပါခြင်း
ဖြစ်၏။ ထိုမဲ့ကို ‘မရဏမဲ့’ ဟု ခေါ်ခြင်း
မှာ သတ်ကွင်းသတ်ကွက် စားချက်လှံ
ချက် မိလျှင် သေနိုင်သောကြောင့်
မရဏမဲ့ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စဉ်းကူး
မင်းသည် မရဏမဲ့ကြောင့်ပင် နန်းသက်
၅ နှစ်တွင် နန်းတော်မှ အပြင်ထွက်
ခံစားခိုက် ဖောင်းကားစားမောင်မောင်က
သူလူစုနှင့် ထီးနန်းကို ခုနစ်ရက်
အသိမ်းခံရ၏။ သည်နောက် ဘိုးတော်
မင်းတရားနှင့် ညီတော်ပင်းတလဲလဲသား

တို့လူများ နန်းတော်ကို ဝင်တိုက်၍
 ဖောင်းကားစားမောင်မောင်ကို ဖမ်းမိ
 သည်။ စဉ့်ကူးမင်းမှာ အထက်အညာမှ
 တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်
 သော်လည်း ဘိုးတော်မင်းတရားကို
 ကြောက်၍ လှေဆွဲသူ အခြွေအရံများ
 ထွက်ခွာပြေး၍ စဉ့်ကူးမင်းနှင့် မိဖုရား
 ရှင်မင်းတို့ကို ဘိုးတော်မင်းတရား (ပုဒ်
 မင်း)က ဖမ်းမိသည်။ ရောဝတီမြစ်ကမ်း
 စပ်မှာပင် စဉ့်ကူးမင်းသည် မိဖုရားနှင့်
 အတူ ဝါးကပ်နှင့်ဖိကာ ဆင်နှင့်
 နင်းသတ်ခံရသည်ကို မှတ်တမ်းရှိ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ မရဏာ
 မဲ့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထိုပေမူက
 ဆိုသည်။ ထိုသို့သော တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးကို
 လည်း ကျွန်တော် ယခုမျက်မှောက်
 ခေတ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရ၏။

xxx

ဦးဘစိန်က ရေချိုးရန် အင်္ကျီ
 ချွတ်လိုက်ရာ သူ၏ ရ-ဘတ်တွင် ချက်
 အထက် ညှပ်ရိုးအောက်တွင် ငရုပ်

ကောင်းစေ့ခန့် မရဏမဲ့ကြီးကို
 ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ မရဏမဲ့ ပါသူ
 ကို အသေဆိုးနှင့် သေရတတ်ကြောင်း
 ကျွန်တော်က လေ့လာဖူးသောကြောင့်
 ဦးဘစိန် ရေချိုးပြန်သည်နှင့် ထမင်းပိုင်း
 မှာ သတိပေးမိသည်။

“ကိုဘစိန်ရေ ခင်ဗျားဗိုက်မှာ
 ပါတဲ့ မဲ့က မကောင်းဘူးဗျ။ ခိုက်ရန်ဖြစ်
 ပွားတာတို့၊ ဘာတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ
 ရှောင်၊ ဘာသာရေးတရား များများပွား
 များပါဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးဘစိန်
 က မယုံ။ သူက ထိုစဉ်က ခေတ်စား
 နေသော လက်ဝဲသမား ကွန်မြူနစ်ဆန်
 ဆန်ပင် ...

“ခန္ဓကိုယ်မှာ မဲ့ပါတာ လူကို
 ဘာမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဒါတွေကို
 ကျွန်တော် အယုံအကြည် မရှိပါဘူး”ဟု
 ပြောလာသည်။ ပြောလည်း ပြောစရာ
 ပင်။ မိသားစုမွေးချင်း (၈) ဦးရှိရာ ပဲခူး
 တွင် ငိုင်းကနိုင်းဆန်စက်နှင့် ပဲပွဲရုံပိုင်
 သော မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်

၏။
 မကြာမီ သူတို့မိဘများ
 ကွယ်လွန်၍ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ
 အမွေခွဲကြရန် လိပ်ပြာကန်မှ အိမ်နှင့်
 ဆန်စက်တို့ကို ရောင်းချ၏။ မောင်နှမ
 ၈ ဦးအတွက် ထိုခေတ်က ရှစ်သောင်း
 ကျော် ရသည်မှာ မနည်းလှချေ။ ကိုဘ
 စိန်တွင် ညီအငယ်ဆုံး ဘမိန်ဟူသော
 သူ ရှိ၏။ သူက အရက်သမား။ သား
 မယားရှိသော်လည်း မယားဖြစ်သူက
 ကျောင်းဆရာမဖြစ်၍ သူကလည်း ဘွဲ့ရ
 ပညာတတ်ဖြစ်သော်လည်း အရောင်း
 အဝယ်လုပ်လိုက်၊ မလုပ်လိုက် ပျော်
 သလိုနေသူ ဖြစ်၏။

ဦးဘစိန်က အခြားညီနှင့်
 ညီမများကို ငွေတစ်သောင်းစီ အမွေခွဲ
 ပေးလိုက်သော်လည်း မောင်ဘမိန်ကို
 ခွဲမပေးချေ။

“မင်း ... ငါ့ကို ထင်
 သလိုထင်၊ ဆဲချင်သလို ဆဲ။ ငါ့ မင်းသား
 နဲ့ သမီးအတွက်တော့ ဒီငွေကို
 ထိန်းထားရမှာပဲ။ မင်း လိပ်ပြာကန် အမှ

မဟုတ် ရွှေမောစောဘုရားလမ်းမှာ
ခိမ်းနဲ့ခြံရာ ရရင် ငါ့ကို ငွေလာတောင်း
ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေးမယ်”ဟု
ပြောလေသည်။

ထိုကိစ္စကို မောင်ဘမိန်က
မကျေနပ်ပေ။

“ဟာ ... အစ်ကို ဘာဆိုင်
သလဲဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော့်အမွေပဲ။
အစ်ကိုသိမ်းထားရင် ကျွန်တော်သေ
သွားရင် ကျွန်တော့်ငွေတောင် ကျွန်တော်
သုံးရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... မင်းပေးသုံးမှာပဲ
မပေးဘူး အိမ်ရှာ”

“အိမ်က ကျွန်တော့်မှာ
နေစရာရှိသားပဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို
အစိုးရပေးထားတဲ့အိမ်။ ကျွန်တော့်မှာ
ပစ္စည်းလေး၊ ဘာလေး သုံးစွဲ ဝယ်ရ
ခြွမ်းရမှာ”

“ပြန် ... ပြန်ကွာ။ မပေးဘူး
ဆို မပေးဘူး”

“ခက်တာပဲဗျာ”

ပထမတစ်ခေါက်တွင် မောင်

ဘမိန်သည် ဒေါသကို ထိန်းကာ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ...

“ဒါတော့ ရှင့်အစ်ကိုက

သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ ငွေကို

ဘဏ်မှာထည့်ရင်လည်း ရှင့်နာမည်နဲ့

ထည့်ရမှာ။ ခုတော့ ဘဏ်တိုးကို

ဘယ်သူရမှာလဲ။ သူပဲရမှာပေါ့”ဟု

ပြော၏။

မောင်ဘမိန်က ဝမ်းထဲမှာ

တနံ့ဖြစ်နေရာ တစ်နေ့ အရက်ကလည်း

ထွေနေအောင် မူးသောကြောင့် သူ့အိမ်

တွင် လုပ်ထားသည့် တစ်တောင်သာ

သာ ဝါးရင်းတုတ်ကို ခါးထိုးကာ သူ

အစ်ကိုနေသည့် ကျောက်တိုင်အရပ်သို့

လာခဲ့၏။ အဆင်သင့်မင် သူ့အစ်ကိုက

ပန်းပင်များ ရေလောင်းနေသည်ကို

တွေ့၍ ...

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ငွေ

မနက်ဖြန် ထုတ်ပေးပါဗျာနော်”ဟု

ပြော၏။

“ခွေးကောင် အရက်နဲ့

ဟောင်းနေတာပဲ။ သွား ... ငါမပေး
ဘူးလို့ မင်းကို ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“အစ်ကို ကျွန်တော် ကောင်း

ကောင်းပြောနေတာ”

ဦးဘမိန်က မောင်ဘမိန်ကို

ငယ်နိုင်ဖြစ်၍ ...

“အောင်မာ ... မင်းက

ကောင်းကောင်းမပြောလို့ ဘာလုပ်ချင်

လို့လဲ”ဟု ဆိုကာ ညီကို လှည့်၍

နားရင်းအုပ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဖျောင်း”

“အိုး”

မှူး၍ ပင်ကိုယ်ဒေါသ ထွက်

နေသော မောင်ဘမိန်သည် “အမွေနှင့်

ငွေ” ဒေါသကြောင့် အစ်ကိုကြီးမှန်းပင်

မသိတော့ဘဲ ခါးမှ ဝါးရင်းတုတ်ကို

ထုတ်ကာ ရိုက်လေတော့၏။

“ဒီလောက် အနိုင်ကျင့်လူဗျာ

က”

“ခွပ်”

“အား”

“ခွပ်”

“အား”

သည်။ ပဲခူးဆေးရုံသို့ ပို့ရာ လမ်းမှာပင်

မဲ့ကြောင့်ဟုပင် တွေးမိ၏။ အမွေကိစ္စ

အိမ်ထဲမှ ဦးဘစိန်၏ မိန်းမ

ဦးဘစိန် အသက်ဆုံးရှာသည်။

ကြုံပြီးဆိုလျှင် စောစောရှင်းရှင်းသာ

မလှဝင်းက ထွက်လာကာ ...

စင်စစ် ဦးဘစိန်သည် မုန်းသူ

ဦးဘစိန်လုပ်ပါက ဤသို့ အဖြစ်ဆို

“လာကြပါဦး ကျွန်မ

မရှိပေ။ ညီကို ကောင်းစားချင်၊ အမွေရ

မကြုံနိုင်ဟု တွေးမိသော်လည်း

ယောက်ျားကို မောင်ဘဝိုန် သတ်နေပါ

သည့် ငွေကို ထိန်းသိမ်းပေးရင်းမှ

“မရှောင်နိုင်သော အဖြစ်ဖြစ်ရမည်”မှာ

တယ်”ဟု အော်လေသည်။

အရက်မှူး၍ ဒေါသထွက်သော ညီ

ထိုမှပါ၍ပင်ဟု ယုံကြည်မိတော့သည်။

ရွာထဲမှ လူများ ပြေးလာကြ

ကြောင့် အသက်ကုန်ရရှာ၏။

တော့ ဦးဘစိန် သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေ

ကျွန်တော်ကတော့ “မရဏ

မဲ့သုတေသီ

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ရင်းဆေးဝါးသာယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

မင်းသုတရစေရန်

ရွာတော်ရှင်အိုးအိုးကြီး ငွေအောင်သင်း(တစ်ဖွ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

၁၉၀၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ
သည် အင်္ဂလိပ်တို့၏လက်အောက်
ကျရောက်နေသော အချိန်ကာလအတွင်း
၌ ဖြစ်ပါသည်။

အထက်အညာဒေသများဖြစ်
သော ချောင်းဦး၊ မုံရွာ၊ ပခုက္ကူ၊ မန္တလေး၊
စစ်ကိုင်း စသော ဒေသများ၌ နေထိုင်
ကြသော လူများစွာတို့သည် အောက်
ဒေသဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်
အခြေချကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ အချို့သောသူများ
သည် ယခု တာမွေမြို့နယ်ဟု ခေါ်ဆို
သော နေရာဒေသသို့ ရောက်ရှိလာကြ
ကာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ မြက်ပင်များကို
ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ချိုင့်ဝှမ်းများကို
မြေဖိခြင်း၊ ကုန် ခြေများကို မြေညှိခြင်း
ဖြင့် သစ်ငယ်တို့ဖြင့် နေအိမ်
ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ လာရောက်အခြေချ
ကာ နေထိုင်ကြခြင်းကြောင့် ရပ်ကွက်
လေးများ အသီးသီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါ

သည်။ တစ်ခုသော လူနေရပ်ကွက်
လေးတွင် နေထိုင်ကြသော လူများသည်
အမဲသတ်လိုင်းစင်ဖြင့် သားသတ်လုပ်ငန်း
ကို လုပ်ကိုင်နေကြသော သားသတ်ရုံသို့
သွားရောက်ကာ အမဲသတ်သမားများ
သတ်ထားသော နွားများ၊ ဆိတ်များကို
အရေခွံခွာခြင်း၊ အရိုးထုတ်ခြင်းလုပ်ငန်း
ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြလေသည်။

မိမိတို့ အလုပ်ပြီးစီး၍ အိမ်သို့
ပြန်ကြသောအခါတွင် အသားအနည်း
ငယ် ကပ်နေသော အရိုးများကို
ယူဆောင်လာကြသည်။ စားထက်ထက်
ဖြင့် အရိုးများတွင် ကပ်နေသော အသား
တို့ကို ခွာ၍ ဟင်းအဖြစ် ချက်ပြုတ်
စားသောက်ကြလေသည်။

နေ့စဉ်၊ နေ့တိုင်း ယူဆောင်
လာကြသော အရိုးများကို လွတ်နေ
သော မြေကွက်လပ်နေရာများတွင် စုပုံ
ထားကြလေသည်။ ကာလကြာသော
ထိုတောင်ကုန်းမြေကွက်တို့တွင် စုပုံ
ထားသော အရိုးများကို အစွဲပြု၍ ၎င်း

ရပ်ကွက်လေးအား ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ကွက်
များမှ လူများက အရိုးကုန်းရပ်ကွက်ဟု
ခေါ်ကြလေသဖြင့် အရိုးကုန်းရပ်ကွက်ဟု
ခေါ်တွင်ခဲ့ရကြောင်း ရှေးလူကြီးမိဘများ
ပြောပြခဲ့သည့်အတွက် သိရှိခဲ့ရပါသည်။

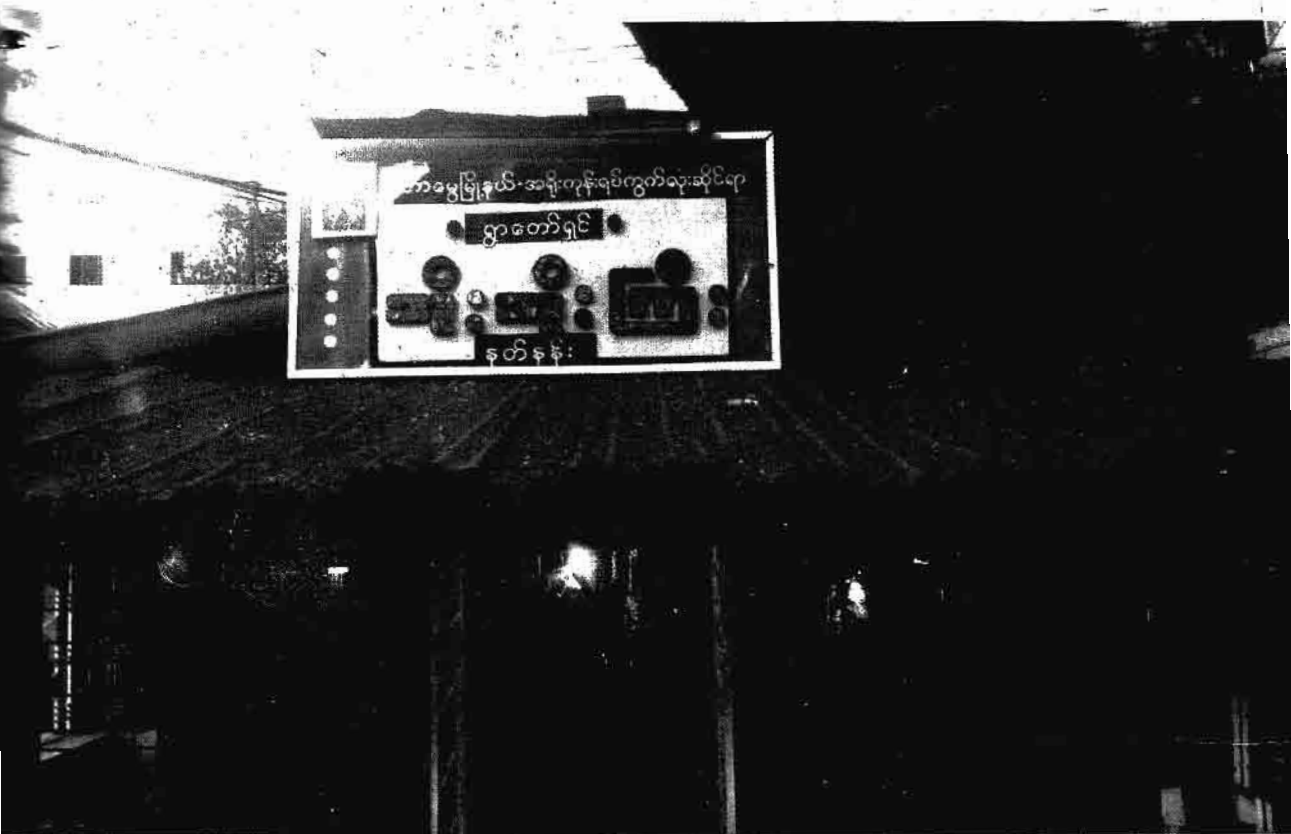
ရှေးအခါက အရိုးကုန်း
ရပ်ကွက်နေရာသည် သစ်ပင်တောတောင်
ချိုင့်ဝှမ်းတို့ဖြင့် တည်ရှိခဲ့ရာ လူမျိုးခြား
များက သင်္ချိုင်းတည်ဆောက်ရန် စီစဉ်
ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ်လောက်တွင်
အင်္ဂလိပ်စည်ပင်သာယာအစိုးရမှ မြို့ပြ
စည်ပင် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် အများပြည်သူ
အသုံးပြုရန် သိမ်းယူခဲ့ကြောင်းကို သိရ
ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အစိုးရမှ မြို့ပြ
စည်ပင် ဖွံ့ဖြိုးရေးကို ဆောင်ရွက်လိုက်
သဖြင့် ကတ္တရာလမ်းများ၊ ဓာတ်တိုင်
များ၊ တိုက်တာတို့ဖြင့် ထင်ရှားသော
ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု တာမွေမြို့နယ်
အတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ၁၉၄၈

ခုနစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၄) ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ကာ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးက ပြန်တမ်းအမိန့် ထုတ်ပြန်ကာ မြို့တော်စည်ပင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အတွက် အစိုးကုန်း ရပ်ကွက်ကြီးအား နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်း နှင့် ခေတ်မီစာ၊ ဂမိးတိုင်များဖြင့်

လျှပ်စစ်မီးပေးခြင်း၊ ရေဘုံပိုင်များ ပြုလုပ်၍ ရေပေးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ကာ အခွန်တော်များကိုလည်း (၃) လ တစ်ကြိမ် ကောက်ခံစေခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ အစိုးကုန်းရပ်ကွက်သည် မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးမှု စီမံကိန်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်တည်ရှိခဲ့လေသည်။ အစိုးကုန်းရပ်ကွက်အား အမိန့်တော်ရ သူကြီးမင်း ဦးညွန့်မောင် စတင်၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့သောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ရပ်ကွက်အတွင်း နေထိုင်သော အဘွားဒေါ်ခင်သည် ညအခါ အိပ်ပျော်နေစဉ် အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ အရှေ့အရပ်သို့ မှ အလင်းရောင်များ ထွန်းလင်းကာ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသော မြင်းဖြူကြီးနှင့်

ထိုမြင်းဖြူကြီးအား စီးလာသော ရောင်
တစောင်းနှင့် လွန်စွာမှ ခန့်ညားတည်
ကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ
သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှ အဘွားအား
သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“တို့က အညာပြေဒေသ
ယမားချောင်းနား ခြံရွာနားက လာခဲ့
တာ။ အညာဒေသက ဆွေတော်မျိုးတော်
တွေ မြစ်တော်တွေဟာ အောက်ရွာ
ဒေသတွေမှာ အခြေချလို့နေကြတာတွေ
တို့သိပါတယ်။

ဆွေတော် မျိုးတော် များ
ဘေးရန်ကင်းစေဖို့ စီးပွားရေး ကြီးပွား
ရေးတွေ တိုးစေဖို့ စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်၊ ရန်အသွယ်သွယ် ကင်းပစေ
ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ်။

အကြောင့် သမီးတော်ကြီးရဲ့
အိမ်ရှေ့တည်တည် နေရာတစ်ခုမှာ
နတ်ကွန်းတစ်ခု ဆောက်ပါ။ အဲဒီနတ်
ကွန်းမှာ ရွာတော်ရှင်ကိုယ်တော်ကြီး
စံနေမယ်” (၇) ရက် သား၊ သမီးအား

လုံးကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ်ဟု ဆိုကာ
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်း
ရောက်သောအခါတွင် အဘွားသည်
အဘိုးဖြစ်သူ ဦးဆင်နှင့် မိသားစုများကို
ညက မိမိစိတ်ခဲ့သော အိပ်မက်
အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို မိသားစုများ
မှ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဦးဘိုးဆင်၊ ဒေါ်ညက်
ခင် မိသားစုများကိုလည်း ပြောပြလေ
ရာ အဘိုးဦးဆင်နှင့် အဘွားဒေါ်ခင်
မိသားစုများက မိမိတို့ အိမ်ရှေ့တည်

တည် ပေသုံးဆယ်ခန့်အကွာတွင်ရှိ မြေ
နေရာတွင် နတ်ကွန်းစင်တစ်ခု တည်
ဆောက်ပြီး ရွာတော်ရှင်၊ မြင်းဖြူရှင်ပုံ
တော်များ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော ဆွဲမြင်းပုံတော်တို့ကို တည်ထား
ကာ ကန်တော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲ၊ အမွှေးနံ့
သာ၊ ဖယောင်းတို့ဖြင့် ထွန်းညှိကာ
ပူဇော်ပသဖြင်းဖြင့် ဆုတောင်းဂါရဝ
ပြုကြလေသည်။ ထိုရွာတော်ရှင်
နတ်ကွန်းစင်၏ အနီး၌ ရပ်ကွက်အတွင်း

နေထိုင်သူ အဘိုးဦးကျင်မောင် စိုက်
ထားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်သည်
လည်း ယခုခေတ်တိုင်အောင် တည်ရှိ
နေပါသည်။

ထိုရွာတော်ရှင် ဘိုးဘိုးကြီး
နတ်ကွန်းတွင် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ (၇)
ရက် သား၊ သမီးအပေါင်းတို့၏ စီးပွား
ရေး ကျန်းမာရေး အိပ်ထောင်ရေး အမှု
အခင်း တရားတပေါင်ကိစ္စတို့၌ မိမိတို့
လိုအပ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် လာရောက်
ဆုတောင်းဂါရဝ ပြုကြလေသည်။

အရိုးကုန်ရပ်ကွက်၊ နတ်ကွန်း
စင်နဲ့ ပတ်သက်၍ အလွန်ထူးခြားသော
ဖြစ်ရပ်များ ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဗုံးများ
ကျရောက်ခြင်း၊ မီးလောင်ခြင်းတို့
ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း ရပ်ကွက်ကိုသော်
လည်းကောင်း၊ နတ်ကွန်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ထိုးခိုက်ဖျက်ဆီးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။
အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့
လေသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်အတွင်း
ရပ်ကွက်နဲ့ မနီးမဝေးရှိသော ဉာဏဗလ

ကုန်း၌ မီးလောင်ကျွမ်းမှုဖြစ်ပွားရာ
ဉာဏ်ဗလကုန်းတွင် နေထိုင်ကြသော
လူများသည် အရိုးကုန်းရပ်ကွက်အတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လာကာ ခေတ္တခဏ ခိုလှုံ
ကြရလေသည်။

အလွန် ကြီးမားသော
မီးတောက်ကြီးများ ပေါက်ကွဲသံကြီးများ
ခပ်မီးများ ငြိမ်းကာ အမှောင်ကျ
ရောက်ပြီး လူများကလေးငယ်များ၏
နီသံတို့သည် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဖြစ်ပေါ်
နေတော့သည်။ အရိုးကုန်းရပ်ကွက်သူ၊
ပိမိတို့ရပ်ကွက်၊

မိမိတို့ရပ်ကွက်သို့ မီးမကူးစေရန်
ရွာတော်ရှင်ဘိုးဘိုးကြီးအား မီးဘေး
ရန်ဘေးမှ ကာကွယ်ပေးပါရန်
ဆုတောင်းကြလေသည်။

မြို့နယ် မီးသတ်များ ဗဟိုရုံ
မီးသတ်များ၏ ငြိမ်းသတ်မှုကြောင့်
ညနေ ၆ နာရီလောက်က လောင်သော
မီး ည ၇ နာရီခွဲလောက်တွင် မီးညွန့်
ကျိုးကာ ငြိမ်းအေးသွားလေတော့သည်။
မီးလောင်သောရပ်ကွက်မှာ ယခု
ကန်တော်ကြီးဆေးရုံနှင့် အလုပ်သမား
ဆေးရုံအနီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က မီးလောင်မှုဖြစ်စဉ်
အချိန်၌ ၎င်းဆေးရုံကြီးများ
တည်ဆောက်ခြင်းမရှိသေးဘဲ တောင်
ကုန်းမြေနေရာများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အရိုးကုန်းရပ်ကွက်အတွင်း
မီးပွားပြာမှုန်များ လွင့်လာခဲ့သော်လည်း
မီးလောင်ကျွမ်းခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဘိုးဘိုးကြီး
စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ကြပါ
သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ခန့်တွင် ရပ်ကွက်
ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘဘဦးကျော်
ဦးဆောင်၍ နာယကလူကြီးများဖြင့်
သော ဦးခင်မောင်လေး၊ ဆရာဦးမောင်

မောင်ဖေညွန့် (ဂီတစာပေ) ဦးတင်ဝင်း
ဦးမျိုးတော်အောင် ဦးလှမြိုင်တို့မှ
ရွာတော်ရှင်ဘိုးဘိုးကြီး နတ်နန်းကြီး
အား အသစ်တစ်ဖန် ပြုလုပ်တည်
ဆောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ်ကာလမှာလည်း အံ့ဩ
ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ရကားခြံရပ်ကွက်
မီးလောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်
က မီးညွန့်မီးစွယ်များက အရိုးကုန်း
ရပ်ကွက်သို့ ဦးတည်လှနီးနီး ဖြစ်နေပါ
သည်။ လေလည်း အနည်းငယ်
တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေပြန်သည်။
ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘာဘိုးကျော်က
ရွာတော်ရှင်ဘိုးဘိုးကြီးအား ဆုတောင်း
မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလျက် ရှိနေပါသည်။

ဒေါ်ရကားခြံ ပြည်သူများ
ညီညွတ်စွာ ငြိမ်းသတ်ခြင်း၊ ဗြိနယ်မီး
သတ်၊ ဗဟိုမီးသတ်တို့မှ ဝိုင်းဝန်းငြိမ်း
သတ်ခြင်း၊ အရံမီးသတ်တပ်ဖွဲ့များနှင့်
အများပြည်သူတို့၏ တာဝန်သိမှုတို့
ကြောင့် မီးညွန့်ကျိုးကာ မီးငြိမ်းသွားရ

လေသည်။
ထိုဖြစ်ရပ်သည် ရင်တုန်၊ စိတ်
နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရသော်
လည်း အဘိုးရိုးကုန်းရပ်ကွက်ပြည်များ
ဘေးဒုက္ခရန်မှ ကင်းဝေးခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ရွာတော်ရှင်ဘိုးဘိုးကြီး
တန်ခိုးသိဒ္ဓိ အစွမ်းသည်လည်း လွန်စွာ
မှ ယုံကြည်အားကိုးလောက်ပါသည်။
နေအိမ်မှာ လူပျောက်သည့်ကိစ္စများ
ငွေထိပ်ခံရမှုများတို့ လာရောက်
ဆုတောင်းဂါရဝပြုလာကြခြင်းဖြင့်
အဆင်ပြေသွားကြသည်ကိုလည်း
ကြားသိရပါသည်။

ရပ်ကွက်အတွင်း ရပ်ကွက်
ပတ်ဝန်းကျင်မှ သာသနာ့ဘောင်ဝင်မည့်
ရှင်လောင်း၊ ရှင်ရဟန်းလောင်းတို့ ဘေး
အန္တရာယ်ကင်းစေရန် လာရောက်
ရှင်လောင်းလှည့် နတ်ပြဆုတောင်းကြ
သည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်
မူခဲ့သော ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်တွင်
ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို လေ့လာပါက

နတ်များနှင့် ပိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်း၊ ဒေဝဒါနဗလီ
နတ်စာတို့ဖြင့် တင်မြှောက်ပသခြင်းဖြင့်
လူတို့၏ အကျိုးစီးပွား တိုးတက်အောင်
မြင်စေကြောင်း ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ဝေသာလီတိုင်းပြည်၌ ဘီလူး
သရဲများ ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့် လူများ
သေကြေပျက်စီးခြင်း၊ ကာလဝမ်းရောဂါ
ကျရောက်ခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော
ဘေးကျရောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ထိုအခါ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြွရောက်၍
ရတနသုတ်ပရိတ်တရားများ ဟောကြား
ခြင်း၊ နတ်ဒေဝတာတို့အားလည်း တရား
ဓမ္မဟောကြားကာ အသင်နတ်မင်းတို့
လူသားများသည် သင်တို့အား ဒေဝဒါန
ဗလီနတ်စာတို့ဖြင့် တင်မြှောက်ကျွေးမွေး
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် လူသားတို့
အား မေတ္တာထားကာ ဘေးရန်တို့မှ
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြကုန်လောဟု
နတ်တို့အား ပြောကြားခဲ့ပေသည်။
ထို့ကြောင့် ဝေသာလီတိုင်းပြည်ကြီး
နတ်တို့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဘေးချမ်း

သာယာသွားခဲ့ရပါသည်။

ဖြစ်ကာ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေပါ

ဟု တင်ပြနေသားလိုက်ရပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် နတ်တို့

သည်။ ဘိုးဘွား၊ အဘိုးအဘွားတို့၏

မှတ်ချက်

အား မိမိတို့လူသားများ၏ ကုသိုလ်

အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ဘုရားစေတီ၊

ရွာရှင်ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်း

ကောင်းမှုများကို အမျှဝေပေးခြင်း။

နတ်နန်းနတ်ကွန်း ဘိုးဘွားအမွေ ဒီပြေ

သည် အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊ အရိုးကုန်း

မေတ္တာပို့ပေးခြင်း၊ နတ်တို့နှစ်သက်သော

ဒီဘုရားစေတီ၊ ရိုးရာဓလေ့ ပျော်ရွှင်မွေ့

လမ်းနှင့် ၁၄၆-လမ်း အနောက်တွင်

ဒေဝဒါနဗလိနတ်စာ ပေးကမ်းကျွေးမွေး

၍ ရိုသေဆည်းကပ်၊ မပြတ်ကိုးကွယ်

တည်ရှိပါသည်။

ခြင်းဖြင့်လည်း လူသားတို့၏ မိတ်ဆွေ

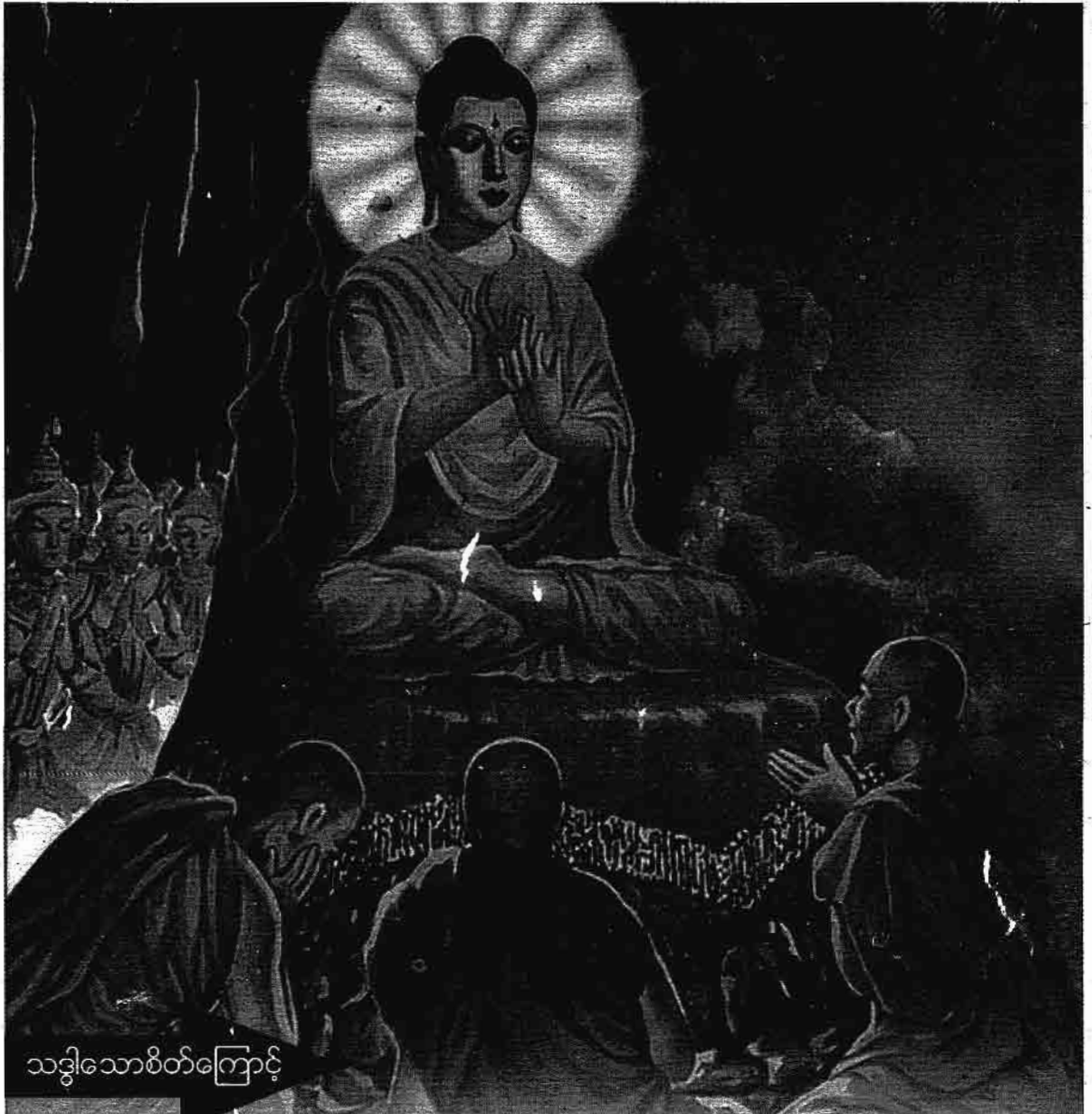
တို့အမျိုးအနွယ် အရိုးကုန်းသားတို့ရယ်

ငွေ့အောင်သင်း

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

သဒ္ဓါသောစိတ်ကြောင့်

ပြုနိုင်ဆွဲဆောင်ပေးမှုကြောင့် ဆုရခွဲသောပုဏ္ဏားပြီး

သဂုဏ္ဏသန်းဒေဝင် (မော်ကျန်း)

ရှေးအခါက သာဝတ္ထိပြည်တွင်
နေထိုင်ကြသော ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ယောက်တို့သည် အလွန်ပင် ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့တွင်
နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ အပေါ်တင်ခြံလွှာ
ပုဆိုးတစ်ထည်သာ ရှိလေသည်။
ဒါကြောင့်လည်း ၎င်းပုဏ္ဏားကြီးကို
အများက ကောသာရကဟု ခေါ်ဆိုကြလေ
၏။

ထိုအခါ သူတို့သည် အပြင်
အပသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စများရှိ၍
သွားလာပါလျှင် ပုဏ္ဏားကြီးသွားလျှင်
သွား၊ ပုဏ္ဏားကြီးမသွားပါလျှင် ပုဏ္ဏားမ
ကြီးက သွားလေ၏။ ဒါကတော့
တစ်ထည်သာရှိသော အပေါ်တင်ခြံလွှာ
ကြောင့်သာ နှစ်ဦးစုံတွဲ မသွားရရှာဘဲ
တစ်ယောက်စီပဲ သွားလာနေကြရသလို
၏။

ထိုစဉ် တစ်နေ့မှာတော့
မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်မှာ တရား
ဟောမည့်အကြောင်းကို ဥပသကာများ

‘အိုရှင် ဒါတွေတွေ့ပြီး
တွက်မနေပါနဲ့။
တစ်နေ့နေ့တော့
မသေခင်မှာ အတူတကွ
သွားကြရဦးမှာပါ။
လူ့ဘဝဆိုတာ
အမြဲတမ်းနိမ့်ပါးမနေပါဘူး။
တစ်နေ့မြင့်ရင်
မြင့်လောက်ပါသေးတယ်။’

က မြို့တွင်းလှည့်လည်၍ ကြွေးကြော်ပါ
လေ၏။

ယနေ့မှစ၍ ကျောင်းတော်မှာ
မြတ်စွာဘုရား နေညဉ့်မပြတ် လူပုဂ္ဂိုလ်
အပေါင်းအား တရားရေအေး အမြိုက်
ဆေးတိုက်ကျွေးမည် ဖြစ်ပါသောကြောင့်
မည်သူမဆို ကျောင်းတော်သို့ တရားနာ
ကြပါရန် ဖိတ်မန္တကပြုပါသည် ခင်ဗျား။

ထိုသို့ ဥပသကာများက
ကျောင်းတော်မှာ မြတ်ဘုရား တရား
ဟောမည့်အကြောင်း ဖိတ်ကြားသံကို
ပုဏ္ဏားကြီး ကြားလိုက်ရသောအချိန်မှာ
တော့ တရားနာလိုစိတ်များ ချက်ချင်း
ဖြစ်ပေါ်သွားတာကြောင့် အနည်းမှာရှိနေ
သော ပုဏ္ဏားမကြီးကို ...

“ဟော ... ရှင်မရေ ကျောင်း
တော်မှာ မြတ်စွာဘုရား နေညဉ့်မပြတ်
တရားဟောမည်ဆိုပါလား။ အဲဒါ
တို့တရားသွားနာရအောင် တစ်ယောက်
တစ်လှည့် သွားကြတာပေါ့”

ဒီတော့ ပုဏ္ဏားမကြီးကလည်း
သူပါ ကြားလိုက်တာမို့ ရှင်မလည်း

ကြားလိုက်ပါတယ်တော်။ ဟုတ်တယ်။
မြတ်ဘုရား၏တရား သွားနာကြမယ်။
ဒါပေတဲ့ အရှင်က ညကို သွားတရားနာ
ရှင်မက နေ့ကို သွားတရားနာမယ်။

ထိုသို့ ပုဏ္ဏားမကြီးကလည်း
ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ဒီတော့ ပုဏ္ဏား
ကြီး ဆက်၍ပင် ပြန်ပြောတာက ...

“အေးလေ ... ရှင်မသွား
ချင်တဲ့ အချိန်ကိုသာ သွားပါ။ နေ့ဖြစ်စေ၊
ညဖြစ်စေပေါ့။ ရှင်မ မသွားချင်တဲ့အချိန်
ကို ကျုပ်သွားပါမယ်။ တို့နှစ်ယောက်က
အတူတူ စုံတွဲသွားလို့မရတဲ့ အခြေအနေ
ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ နေ့ညခွဲသွားရတော့မှာ
ပေါ့။

“အိုရှင် ဒါတွေတွေးပြီး တွက်
မနေပါနဲ့။ တစ်နေ့နေတော့ မသေခင်မှာ
အတူတကွ သွားကြရဦးမှာပါ။ လူ့ဘဝ
ဆိုတာ အမြဲတမ်း နိမ့်ပါးမနေပါဘူး။
တစ်နေ့မြင့်ရင် မြင့်လာနိုင်ပါသေးတယ်။

ပုဏ္ဏားကြီး၏ စကားကို
ပုဏ္ဏားမကြီးက ဆက်ခံပင် ငှက်နဲ့
နှိုင်းယှဉ်ထားကြသေးတာပဲ။ အဲဒီငှက်

များပျံ့ရင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပျံ့သန်းတာ
ကြောင့်ပေါ့။

ထိုသို့ပင် ပုဏ္ဏားကြီးက
သူတို့၏ဘဝကို စိတ်ဓာတ်မကျစွာဖြင့်
ပြောလိုက်သလိုပါ။ ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန်
ကို ရောက်သောအခါမှာတော့ ပုဏ္ဏား
ကြီးသည် ဘုရားကျောင်းတော်ကို သွား
ကာ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တည့်တည့်ပွဲပင်
ထိုင်လျက်သာပင် တရားတော်ကို
နာကြားနေလေ၏။

ထိုစဉ်အခါ ဗုဒ္ဓဘုရား၏
ဟောကြားအပ်သော တရားအကျိုးတော်
ကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌
ပျံ့နှံ့လျက် ငါးပါးသော အဆင်းရှိသည့်
ဝီတိတို့ ဖြစ်စေလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်
ဘုရားကို ပူဇော်လှူဒါန်းလိုစိတ်တွေ
တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေတော့၏။

ဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးသည်
စိတ်အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။
အဲဒါကတော့ (ငါ၏ အပေါ်ရုံမြဲလွှာပုဆိုး
ကို ပေးလှူသည်ရှိသော်) သင့်လျော်
မည်လော၊ မသင့်လျော်မည်လောဟု

တွေးတောကြစည်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။
တခြားလည်း သူ့ဘာမှလှူဖွယ်ရာမရှိ။
ဒါကြောင့် မရှိရှိတာကို လှူဖို့ စိတ်ကူး
နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ညဉ့်၏
ပထမယာဉ် ကုန်ခမ်းသွားခဲ့လေတော့၏။

ထိုစဉ် မဇ္ဈိမယာဉ်ကို ရောက်
သောအခါ၌လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်
ယုတ်မာသော မစ္ဆေရစိတ်တို့သည်
ဆိုပိတ်ယုတ်မြွေ ဟန်တားနေမှုကြောင့်
သူသည် ပေးလှူခြင်းက မစွမ်းနိုင်သေး
ပေ။ သို့နှင့် ပစ္ဆိမယာဉ်ကို ရောက်ခဲ့ပြန်
၏။ ထိုအခါမှာတော့ ပုဏ္ဏားကြီးက
သူ့ကိုယ်သူ ကြံဆသည်မှာ ...

ငါ၏ သဒ္ဓါစိတ်သည် မစ္ဆေရ
စိတ်နှင့် အတူတကွ ယှဉ်ပြိုင်၍ စစ်ထိုး
နေကြသလို ရှိ၏။ (ပထမ-ပစ္ဆိမ)
နှစ်ဌာန-နှစ်ယာဉ်တို့ကို လွန်မြောက်ခဲ့
သော်လည်း မပေးလှူလို၍ ဝန်တို
ထျှီဝှက်တတ်သော မစ္ဆေရစိတ်သည်
ဒီအား ပွားများဖိစီးနေသလို ရှိ၏။ ဤ
အခြင်းအရာအတိုင်းသာ ဆိုပါလျှင်
ထိုသည် ငရဲတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသု

ရကာယ်ဆိုသော လေးဘုံအပါယ်တို့မှ
ဦးခေါင်းထွက်ပေါ်ခြင်းကသော် မရတော့
ပေလတ္တံ့။

ဒါကြောင့် ငါသည် ထိုအပေါ်
ရံပုဆိုးကို လှူဒါန်းပူဇော်တော့အံ့ဟု
ကြံ၏။ ကြံပြီးသည်နှင့်အတူ ပုဏ္ဏားကြီး
သည် သူ၏ ဆိုပိတ်မြွေယုတ်တတ်သော
တစ်ထောင်မျှလောက်သော မစ္ဆေရစိတ်
ကို နှိပ်စက်ဖိစီး၍ သဒ္ဓါဟူသော ဒါန
စိတ်ကို ရှေ့သွားတင်ကာ ပြုပြီးလျှင်
သူ၏ အပေါ်ရံခြံလွှာပုဆိုးကို ချွတ်၍
မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ စုပုံတင်
ထားပြီးလျှင် ...

(ဇိတံမေ အောင်ပြီ၊ ဇိတံမေ
အောင်ပြီ၊ ဇိတံမေ အောင်ပြီ၊ ငါအား
အောင်အပ်ပြီ)ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်
ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် ဟစ်အော်
ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုလေတော့၏။
ထိုအတူလည်း မြတ်ဘုရားကို ဦးသုံး
ကြိမ်ချလိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သူ
အလှူ အထမြောက်သွားခြင်းအတွက်
သူ၏နှုတ်မှ အောင်ပြီဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ

ရွတ်ဆိုပြီးတာနှင့် ဘုရားရှင်ကိုပါ ရှိခိုး
ဦးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစဉ်အခါမှာ သာဝတ္ထိပြည်
ရှင်ပသေနဒီကောသလမင်းသည်လည်း
ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားလျက်
ရှိ၏။ ယင်းသို့ ပုဏ္ဏားကြီး၏ ကြွေးကြော်
သော အသံကို ကြားလိုက်မိသဖြင့်
အနည်းရှိ မင်းစေတစ်ယောက်ကိုပင်-
“အမောင်မင်းချင်း ပုဏ္ဏား
ကြီးကို သွားပြီး မေးစမ်း။ ဘာကိုအောင်
တာလဲလို့ တစ်စုံတစ်ခုတော့ သူအောင်
မြင်သွားတာ ဖြစ်မည်။

ထိုသို့ မင်းချင်းယောက်ျားကို
ဘုရင်က မေးခိုင်းလေရာ ၎င်းမင်းချင်း
ကလည်း သွားပြီး မေးလေ၏။ ဒီတော့
ပုဏ္ဏားကြီးက သူ၏ အောင်မြင်ခဲ့ပုံကို
အလုံးစုံ မင်းချင်းကို ပြောလေသည်။
ထိုစဉ် မင်းချင်းကလည်း ပုဏ္ဏားကြီး
ပြောစကားများကို ဘုရင်သို့ ပြန်ပြော၏။
ထိုအခါမှာတော့ မင်းကြီးကပင် ...

ဤပုဏ္ဏားသည် ပြနိုင်ခဲ့လှ
စွာသော အမှုကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းအနု၏။

ဒါကြောင့် ခါသည် ထိုပုဏ္ဏားကြီးကို
ချီးမြှင့်ခြင်းပြုအံ့။

သို့ကလို နှလုံးသွင်းမိတာနှင့်
အတူ ဘုရင်ကြီးသည် နောက်နေ့နံနက်
တွင် မင်းချင်းတစ်အယက်ကို နှစ်စုံသော
ပုဆိုးကို သွားရောက်ပေးခိုင်းစေ၏။
ထိုအခါမှာလည်း ပုဏ္ဏားကြီးသည်
နောက်တစ်ည တရားနာလာသောအခါ
မြတ်ဘုရားကိုပင် လှူပစ်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးကလည်း
ဆက်၍ ပုဏ္ဏားကြီးကို ချီးမြှင့်ပြန်၏။
လေးစုံ၊ ရှစ်စုံ၊ တစ်ဆယ်ခြောက်စုံ၊
သုံးဆယ့်နှစ်စုံသော ပုဆိုးတို့ကို ချီးမြှင့်
ပြန်၏။ ထိုအခါမှာလည်း ပုဏ္ဏားကြီး
သည် နှစ်စုံသော ပုဆိုးတို့ကိုသာ
သူ့အတွက်နှင့် ပုဏ္ဏားမကြီးအတွက်ဆို
ပြီး ယူထားလေ၏။ ဒါကလည်း သူများ
လှူတိုင်း ကိုယ်က ပြန်လှူပစ်နေပါလျှင်
ပြောစရာဖြစ်မှာစိုး၍သာ ထိုနှစ်စုံကို
ယူထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ နှစ်စုံကမီသည် အစုံ
စုံသော ပုဆိုးတို့ကိုလည်း ပုဏ္ဏားကြီး

သည် မြတ်ဘုရားနှင့် သံဃာတော်များ
ကို လှူပစ်ပြန်လေသည်။ ထိုစဉ်
ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကလည်း
ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် ပြနိုင်ခဲ့လှစွာသော
အမှုကို ဆက်လက်ပြုလုပ်လှူဒါန်းနေသူ
ပါလားဟု ထပ်ခါ တွေးမိပြန်၍ ပုဏ္ဏား
ကြီးကို ဆက်၍ပင် ပေးလှူပြန်တာက-
အဘိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်၍
သိပ်မွေ့ချောမြသော ကမ္မလာခြုံစောင်
နှစ်ထည်ကို ပုဏ္ဏားကြီးလင်မယား
ခြုံစေဖို့ မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို ပေးလှူ
ခိုင်းလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုစဉ် ပုဏ္ဏားက ကမ္မလာ
စောင်များကို ရတဲ့အခါမှာလည်း ပုဏ္ဏား
ကြီး တွေးတောစဉ်းစားပြန်တာက...

ဤကမ္မလာတို့သည်ကား
အဘိုးထိုက်တန်သည် ဖြစ်၏။ ငါ၏
ကိုယ်၌ ခြုံရုံသုံးဆောင်ခြင်းကား မထိုက်
ပေ။ ထိုအရာများသည် မြတ်စွာဘုရား
သာသနာတော်နှင့်သာ သင့်လျော်
လျှောက်ပတ် ထိုက်တန်မည်ဖြစ်၏။

ယင်သို့ တွေးမိတာနှင့်အတူ

လည်း ပုဏ္ဏားကြီးသည် တစ်ထည်သော ကမ္မလာကို မြတ်ဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် အတွင်း၌ ဘုရားလျောင်းအိပ်တော်မူလေရာ ညောင်စောင်းအထက်ဝယ် ဗိတာန်ကြက်သည်ကို ဖွဲ့ချည်၏။ (အပေါ်ဖိုးပြုလုပ်၏) ထိုစဉ် တစ်ထည်ကိုတော့ သူ၏အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလေ့ရှိသော ရဟန်း၏အထက်၌ ဗိတာန်ကြက်ပြုလုပ်စေပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့မှာတော့ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ညချမ်းအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားရောက်ခါ ဆည်းကပ်၍နေစဉ် ဗိတာန်ကြက်ထားသော ကမ္မလာကို တွေ့တဲ့အခါ ပုဏ္ဏားကြီးကို သူပေးလှူလိုက်သော ကမ္မလာမှန်း သိလိုက်လေ၏။ ဒီပေတဲ့ မြတ်ဘုရားကိုတော့ သိလျက်နှင့် ဘုရင်က မေး၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤဗိတာန်ကို အဘယ်သူ့ထံ၌ လှူဒါန်းခြင်းပြုပါသလဲ ဘုရား။ ထိုသို့ မေးလျှောက်တဲ့အခါ

မြတ်ဘုရားကလည်း ...

တကကတော်မင်းကြီး (ဧကသာဓက) ပုဏ္ဏားကြီးလှူဒါန်းပေ၏။ ယင်းသို့ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ဆိုလိုက်လေ၏။ ဒီတော့ ဘုရင်ဖြစ်သူက မြတ်ဘုရားကို ပြန်လည်၍ ...

ဒီပုဏ္ဏားကြီးသည် တကကတော်မြတ်ဘုရားကို ကြည်ညိုသလို သူလည်း ကြည်ညိုသူပါလား ဘုရား။

ယင်းသို့ မြတ်ဘုရားကို လျှောက်တင်မိလေရာ ထိုအခါ မြတ်ဘုရားကပင် ...

မှန်ပေတယ် တကကတော်။ သူလည်း သဒ္ဓါစိတ်ရှိသူပဲ ဖြစ်တယ်။

ထိုသို့ မြတ်ဘုရားကလည်း ဘုရင်ထံ မိန့်ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်အခါမှာတော့ ဘုရင်ဖြစ်သူ ကောသလမင်းကြီးသည် အကြောင်းတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိလေ၏။

အင်း ... ဒီပုဏ္ဏားကြီးကို တော့ သူ့အတွက် ထိုက်တန်သောဆုကို ချီးမြှင့်ပေးသနားဦးမူပါ။

ယင်းသို့ တွေးမိတာနဲ့အတူ

နောက်နေ့ကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပုဏ္ဏားကြီးအတွက် ဆုချီးမြှင့်ပါ၏။ ၎င်းအရာတွေက ...

လေးစီးသော ဆင်၊ လေးစီးသော မြင်း၊ လေးထောင်သော အသပြာ၊ လေးယောက်သော မိန်းမ၊ လေးယောက်သော ကျွန်မ၊ လေးယောက်သော ယောက်ျား၊ လေးခုသော ရွာမြတ်တို့ကို ခုနစ်လီခနစ်ကြိမ်တိုင်အောင် (လေးအပေါင်းအစုရှိသော သဗ္ဗစတုက္က) မည်သော ဆုကို ပေးသနားချီးမြှင့်လိုက်လေ၏။

(ဒါကတော့) ဒါနကုသိုလ်တန်ခိုးကြောင့် လက်ရှိအကျိုးပေးသော (စူဠကေသာဓက) ပုဏ္ဏားကြီးဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပေ၏။

(ဓမ္မပဒ)မှ ပြန်လည်တင်ပြသည်။

သရဖူသန်းအောင် (မော်ကျွန်း)

လျှို့ဝှက်ချက်တို့၏သင်
ကွန်မြူဒရစ်ဒါရစ်စီ
မျိုးမာန်(MOTAA)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဤသို့ဖြင့်ပင် ၁၉၆၃-ခုနှစ်

အောက်တိုဘာလတွင် စားသောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချွတ်ချောင်းထံသို့ အခန်း ပြန်အပ်ပြီး “ကျွန်ဖန် ကွန်ဖူးသင်တန်း ကျောင်း” (Jun Fan Gung Fu Institue) ကို ကျောင်းဝင်းနှင့် မဝေး လှသော အမှတ် ၄၇၅၀၊ ယူနီဗာ စီတီဝေးတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ဘရစ်သင်ကြားပေးသော နည်းစနစ်သည် မြန်ဆန်ခြင်း၊ ထိရောက်မှုရှိခြင်း၊ စရိတ်စက နည်းပါးခြင်းရှိသော်လည်း ဉာဏ်တွင်းချင်း ကျွမ်းကျင်ရန်တော့

မမျှော်လင့်ရန် ဘရစ်လီက သတိ ပေးခဲ့သည်။

သင်တန်းကျောင်းသည် အခန်းတစ်ခု၏ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ယူထားပြီး ရေချိုးရန်အတွက် ရေပန်းများ တပ်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက် မရှိသည့် နောက်ခံတွင် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဟောင်ကောင် ပြန်ခဲ့ချိန်က ဝယ်ယူလာခဲ့သော အသုံး အဆောင် ပရိဘောဂတချို့ကို ခပ်ကျဲ ကျဲလေး နေရာချထားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်ပများ လူများပါ သိလာကြပြီး ဘရစ်လီမှာ

နာမည်ကြီးစ ပြုလာသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ဘရစ်လီနှင့် အမေရိကန်တို့ ကြားတွင် ပေါင်းကူးတံတား တည် ဆောက်မိခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

၁၉၆၃-ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ပွဲကြည့် ပရိသတ်များကို ကြက်သေသေ ငေးနိုင်သွား စေသည့် ဘရစ်လီ၏ ကမ္ဘာ ကျော် “တစ်လက်မ လက်သီး” ကို Garfield High School တွင် စွမ်းရည် ပြသပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဘရစ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဇေဇ်က ပန်လ်မာ က ပြောပြခဲ့သည်မှာ- “တကယ်တော့ Garfield ကျောင်းက မလွယ်ဘူး။ ကြမ်းတယ်၊ လူမည်းနဲ့ အာရှတိုက်သား တွေက ကျောင်းရဲ့ တဝက်ကျော်လောက်ရှိ တယ်။ ဘရစ်စကား ပြောနေတဲ့ အခန်း မှာ ဘောလုံးသမားတွေ၊ ဘက်စကက် ဘောသမားတွေ အများကြီးလည်းရှိတယ်။ သူတို့ကလည်း ခုံမှာ ထိုင်နေပေမယ့် ကွန်ဖူး ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာ ကြား ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘရစ်က ကရာတေးလက်သီး

စတာလင် ဆီလီဖန်.
(Stirling Silliphant (1918-1996))

ရဲ့စနစ်ဖြစ်တဲ့ ခါးကနေလက်သီးကို ဆွဲယူလာပြီး ခါးလည် အားနဲ့ပစ်ထိုးတယ်။ နည်းရဲ့ ကွာခြားချက်ကို ရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်လက်မအကွာကနေ ကပ်ထိုးတဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး အင်အားပြင်း ထန်တဲ့လက်သီးနည်းစနစ်ရှိကြောင်း ပြောတော့ ကျောင်းသားတချို့က သမ်း ပြလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဘရစ်က ကျောင်း သားတစ်ယောက်လောက် ရှေ့ကို ထွက် လာပြီး စမ်းကြည့်ဖို့ပြောတော့ လူဖြူ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မဲပြကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဘရစ်က နောက်ဆုံးမှာထိုင်နေတဲ့ လူကောင်အကြီးဆုံး ကျောင်းသား တစ် ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အတန်းထဲက ကျောင်းသားတွေ ခိုးခိုးခွပ်ခွပ်နဲ့ ရီကြပါလေကော။ အဲဒီ ကျောင်းသားနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ ဘရစ်က လူပုလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘရစ်က အဲဒီကျောင်းသားရဲ့ရှင်ဘတ်ကို လက်သီး နဲ့ချိန်ပြီးတော့ ဟန်ချက်ယူပါတယ်။ ပြီးတော့ ခဏနေဦးဆိုပြီး ခုံတစ်လုံးကို

အဲဒီကျောင်းသားရဲ့နောက်ဘက် ၅-၆ အကွာမှာ ချထား လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ “ကဲ အသင့်ဖြစ်ပြီ” ဆိုပြီး ပြောတော့ အဲဒီကျောင်းသားက သူ့ နောက်က နံနဲ့ သူ့ရှေ့က ပိန်ပိန်သေးသေး တရုတ်လေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူလည်း နောက်ကို ခြေတစ်ချောင်း ထုတ်ထားပြီး အသင့်ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘရစ်က သူ့လက်ကို အဲဒီ ကျောင်းသားရဲ့ရှင်ဘတ်နဲ့ တစ်လက်မ အကွာကနေပြီး ဆန့်ထုတ်လိုက်တယ်။

လက်တံဟာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားတယ်။ သူလုပ်လိုက်တာက ဒါပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျောင်းသားဟာ လွင့်ထွက်သွားပြီး နောက်ကခုံပေါ်ကို ထိုင်လျက်ကျပြီး အရိန်မထိမ်းနိုင်ဘဲ ခုံပါ ပြိုလဲပြီး ကြမ်းပြင်ကို ဆက်လဲကျသွားတယ်။ အားလုံးဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။

ဘရစ်သည် ကျိမ်းလီနဲ့ ဆက် ပြီး အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကွန်ဖူးသင်တန်းကျောင်း (Jun Fan

ဘရစ်လီနှင့် အက်ဒါကာ

Gung Fu Institute) ကို မဖွင့်ခင်
 လေးတွင် Garfield-High School
 ကျောင်းပြီးသွားသူ၊ ကျောင်း နိုင်ဗင်
 အသင်းဝင်လည်း ဖြစ်၊ ချီယားလီဒါ
 လည်းဖြစ်၊ ကျောင်းစာတော်သူလည်း
 ဖြစ်သူ ဘာသာရေးကို လိုက်စားသော
 မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသည့်
 လင်ဒါဆိုသော အပြာရောင် မျက်ဝန်းရှင်
 မိန်းကလေးကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ လင်ဒါ
 သည် ဘရစ်နင့် မတိုင်ခင် ဂျပန်ကပြား
 ချစ်သူတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပြီး မိခင်က သဘော

မတူဖြင့် အဆက်ဖြတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။
 ဘရစ်အနေဖြင့် ဝါရှင်တန် တက္ကသိုလ်သို့
 မတက်ခင်ကာလတွင် လင်ဒါသည်
 ဒီဇင်ဘာအောင် ဘရစ်နှင့် တိတ်
 တိတ်လေး ချိန်းတွေ့ခဲ့သည်။
 သို့သော်လည်း ဘရစ်သည်
 နောက်ထပ်ချစ်သူ တစ်ဦးနှင့်
 တက္ကသိုလ်တွင် တွေ့ခဲ့သေးသည်ကို
 နောက်အခန်းတွင် ဖတ်ပါ။
 ၁၉၆၄-၆၅ နှစ်တွင် Oakland
 ၌ ဒုတိယမြောက် ကျွန်ုပ်တို့သင်တန်းခွဲ

ဖွင့်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ တွင် ဘရစ်သည်
 ဒဿနဗေဒ ဘာသာရပ်ကို ထူးချွန်ရန်
 ကိစ္စတွင် စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။
 အတန်းမှ အမှတ်များလည်း မကောင်း
 သဖြင့် ၁၉၆၄ တွင်ပင် မိမိဘာသာ
 ကျောင်းပြီး လိုက်ပါတော့သည်။ ကျောင်း
 ပိတ်ပြီးနောက် သူ၏ ၁၉၅၇-မီဒယ်
 ဖိုဒ်ကာကို ရောင်းပြီး ၎င်း၏ ပရိဘောဂ
 များကို Oakland သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်
 သည်။ ဆီရီတယ်ကို ပြန်လာရန်
 စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။

ချစ်သူဖြစ်သူ လင်ဒါမှ
 သူ့အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက်
 အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မူလ အစီအစဉ်
 အတိုင်း ဖြစ်မဖြစ် စဉ်းစားခဲ့သည်။
 ဘရစ်အနေဖြင့် ငွေကြေး မတောင်တင်း
 မချင်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို မစဉ်း
 စားချင်သေးပေ။

ဘရစ်လီ၏ အဓိကကျသော
 အောင်မြင်မှုကြီးမှာ ၁၉၆၄-ခုနှစ်
 ဩဂုတ်လ ၂-ရက်တွင် Long Beach
 Sport Arena တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လိုစဉ်

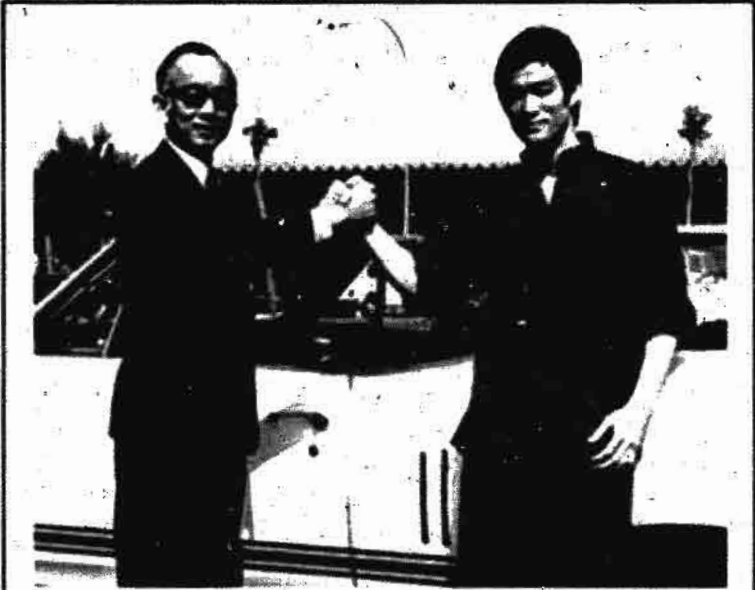
က နှစ်စဉ် ကရာတေးပြိုင်ပွဲကြီးသို့ လာ
ကြည့်ကြသော ပရိသတ်ကြီးဆိုသို့ ပွဲ
စီစဉ်သူ မစ္စတာအက်ဒ်ပါကာ (Ed
Parker) မှ ဘရစ်လီနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးလိုက်သည်။ အက်ဒ်ပါကာသည်
ဟာဝိုင်အီသား အရပ်အားဖြင့် ၆-ပေ
ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၂၀၀-ရှိသော
ကရာတေးသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားသူ
လူထွားကြီးဖြစ်သည်။ ဘရစ်အား
အက်ဒ်ပါကာနှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သူမှာ
ဂျိမ်းစ်လီ ဖြစ်သည်။ ဘရစ်အနေဖြင့်
အမေရိကန်တွင် လူသိမများသေးသော
တရုတ်ကွန်ဖူးကို စွမ်းရည်ပြသရန်
ဖြစ်သည်။ Garfield ကျောင်းတွင် ပြသ
ခဲ့သည့်အတိုင်း ဘရစ်လီ၏ တစ်လက်မ
လက်သီးမှာ တစ်ဖက်လူကို လွင့်ယုံ
ထွက်စေလျက် ပရိသတ်များအား
တအံ့တဩ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။

အက်ဒ်ပါကာချန်ပီယံ အဖွဲ့မှ
ခါးပတ်နက်ကို ရရှိထားသူ ဖိလစ်ပိုင်
လူရိုး ဒန်အိနိုဆန်တို (Dan Inosanto)
နှင့် ဘရစ်တို့ ကွင်းလယ်တွင် တွေ့ခဲ့ကြ

သည်။ ရုံးခိုမိသွားသူ ပြောပြသည်မှာ
“ကျွန်တော်အနေနဲ့တော့ ကွင်းလယ်မှာ
အရူးကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်
ဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်
သွားတယ်။ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။
သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အားတရမ်း
မသုံးပါဘူး။ ခန္ဓာကို လှည့်ပတ်ထိန်း
သိမ်းသွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော် တခြား

သူတွေကို ရုံးခဲဖူး ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ့ကို ရုံးသလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။
ပွဲတစ်ခုလုံးကို သူကပဲလုပ်သွားတာပဲ။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရင်က လေ့ကျင့်ခဲ့
တာတွေ အားလုံးဟာ လုံးဝသုံးစားလို့
မရတော့ဘူးလို့ ခံစားရပြီး အိပ်လိုတောင်
မပျော်ခဲ့ဘူး။”

အမှန်အားဖြင့် ဒန်အိနိုဆန်တို

'The Way of the Dragon ရိုက်ကူးစဉ်
၁၉၇၂-တွင် ရေမွန်ချောင်နှင့် အတူ

(Dan Inosanto) သည် ကင်ပိုကာရာတေး တွင် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်သာမက၊ ဖိလစ်ပိုင် သိုင်းပညာ ဖြစ်သော Escrima နှင့် Kali ဆိုသော သိုင်းပညာတို့ကို လည်း လေ့ကျင့်ခဲ့သေးသည်။ ပွဲပြီးသွားသော

အခါ ဒန်အိနိုဆန်တို (Dan Inosanto) သည် ဘရစ်တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ သွားရောက်၍ ပညာရပ်ခြင်း၊ အတွေး အခေါ်ခြင်း ဖလှယ်ခဲ့သော်လည်း ဟိုတောင်းသော အချိန်ကာလကို

သုအနေဖြင့် ဘဝင်မကျခဲ့ချေ။ ထို့နောက်တွင်တော့ ဘရစ် နှင့် ဒန်အိနိုဆန်တို (Dan Inosanto) တို့သည် အချိန်များစွာ အတူတူ အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်း လျှောက်၊ စာအုပ်ဟောင်းဆိုင်များ အတူ တကွ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခဲ့သည်။ ဒန်အိနိုဆန်တို (Dan Inosanto) သည် တာကီ ကိမူရာ (Taky Kimura) ၏ နေရာတွင် ဝင်ယူ၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် ကျင်းပသော ဘရစ်၏ ပြပွဲများတွင် ကူညီခဲ့သည်။

ညနေဘက်များတွင် Statler Hilton စတယ်လာ ဟယ်လ်တန် ဟိုတယ်တွင် ဘရစ်လီမှ ကွန်ဇူးနည်း စနစ်များ သင်ကြားပေးခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း အာရှသား မဟုတ်သည့် သူများအား ကွန်ဇူးပညာ သင်ကြားပေးသည့်အတွက် ပြဿနာတို့ စတင်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၄-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ လတွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုရှိ တရုတ်တန်ဆူ အကြောင်းကြားစာတစ်စောင် ဘရစ်လီ

စတီဗ် မက်ကွင်း

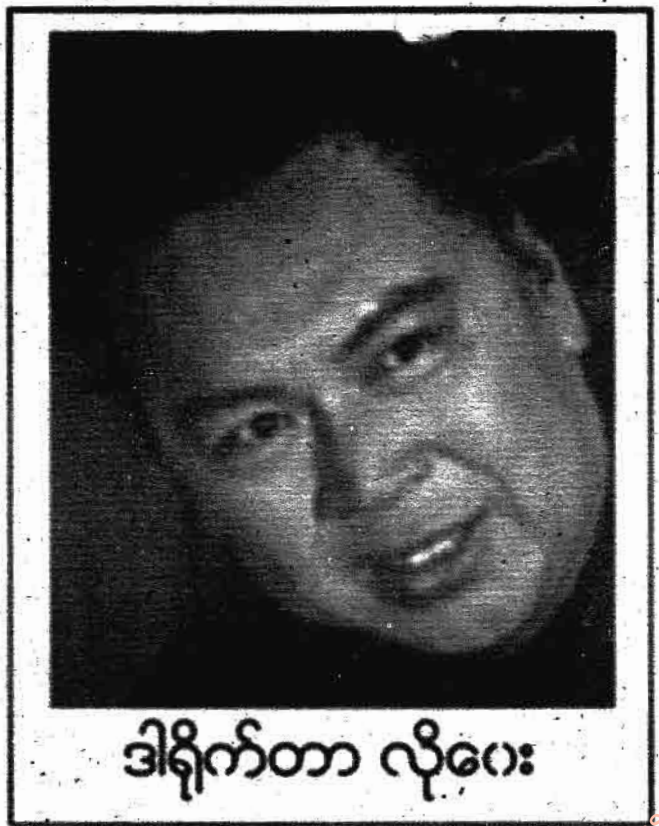
ထံသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဘရစ်အနေဖြင့် တရုတ်စကားအားဖြင့် ကျွင့်လို (လူဖြူကိုဆိုလိုသည်)တို့ကို ကွန်ဖူးပညာသင်ပေးခြင်း၊ တရုတ် လူမျိုး တို့၏ သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော် ထုတ်နေခြင်းကို မနှစ်သက်ခြင်းကြောင့် ယင်းကိစ္စကို ချက်ချင်းရပ်တန့်ပါရန် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘရစ်လီအနေဖြင့် ထိုကိစ္စကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ရာ တစ်ပါတ် အကြာတွင် တရုတ်တန်းတွင် ကွန်ဖူး အတော်ဆုံးဖြစ်သူ ဝေါင်ကျက်မန်း (Wong Jack Man) နှင့် ပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်ကြသည်။ ဘရစ်အနေဖြင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါက သင်တန်း ကျောင်းကို ပိတ်ရမည် သို့မဟုတ် လူဖြူ တို့အား သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခြင်းမှ ရပ်တန့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေသည်မှာ - ဘရစ်လီအား ဝေါင် ကျက်မန်တို့မှ တယူတ် လူမျိုးတို့၏ သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နေ

သည်ဟု စွပ်စွဲရန်စသည်ဟုဆိုသော် လည်း ခဲတစ်ပစ်ခန့်အကွာတွင် ကင်ပို သိုင်းပညာရင် အက်ဒါပါက သူ၏ နာမည်ကြီးစာအုပ် ဖြစ်သော The Secrets of Chinese Karate (တရုတ် ကရာတေး၏လျှို့ဝှက်ချက်) ဟုခေါင်းစဉ် တပ်ထားသော စာအုပ်ကို ထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်ဒါပါကသည် ဟာပိုင် အီသား ဖြစ်ရာ အာရှသား မဟုတ်၍

သူ့အား အပြစ်မတင်ဟုဆိုလျှင်ထား လိုက်ပါတော့၊ သူ၏ လက်ထောက်ဆရာ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်သူ တိုင်ချီသိုင်းပညာရင် ဂျင်မီဂူးဆိုသူအနေ ဖြင့် တရုတ်မဟုတ်သည့် လူများကို နေ့ စဉ်နှင့် အမျှ သိုင်းပညာသင်ပေးနေသည် ကိုတော့ ဝေါင်ကျက်မန် အပါအဝင် တရုတ်တန်း လူကြီးအုပ်စုက အပြစ် မတင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒါရိုက်တာ လိုဝေး

စတင် စိန်ခေါ်သူမှာ ဝေါင် ကျပ်က ထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ- ကြာ ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်များသည်
ကျက်မန် ဖြစ်သော်လည်း သူက တယ်၊ ခင်ဗျာ့ရှိတဲ့ ပညာအကုန်ထုတ်” ဖြိုင်ဘက်ထံသို့ ကြရောက်ပြီးနောက်ပွဲမှာ
ပြောသည်မှာ “နည်းနည်းပါးပါး အပျော် ဟု ပြောကာ စိန်ခေါ်မှုကို ချက်ချင်း မကြာလိုက်ဘဲ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။
သဘော ကံစားကြတာပေါ့” ဟု လက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ တရုတ်လူကြီးများအနေဖြင့် ဘရစ်အား
ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဘရစ်အား ခေါ်သ ပညာပြိုင်ပွဲကို တရုတ်လူကြီးများနှင့် ထပ်မံ၍ ပြဿနာ မရှာတော့ချေ။
ချောင်းချောင်း ထွက်သွားစေသည်။ ဘရစ်လီ၏ တပည့်များကို သက်သေ ဤပြိုင်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍
“စပြီး စိန်ခေါ်တာက ခင်ဗျား၊ ထား၍ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘရစ်လီ၏ အငြင်းပွားမှု များစွာရှိသည်။ အများသော
ဒီတော့ ပြိုင်ရမယ်၊ ဥပဒေကိုတော့ မြန်ဆန်လွန်းသော လက်သီးများနှင့် သူများက ထိပွဲသည် သရေပွဲ ဖြစ်သည်

ရေမွန်ချောင်နှင့် ဘရစ်လီ

ဟု ပြောသော်လည်း လင်ဒီလီရော့ဒ်သော
ဘရစ်လီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများတွင် ဘရစ်မှ
မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အနိုင်ရ
ခဲ့သည် ဟုဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သို့
ပင်ဆိုစေ၊ ဘရစ်လီအနေဖြင့် သူ
ကိုယ်သူ မကျေနပ်ခဲ့ပါ။ တကယ်တော့
သူ၏လက်ရှိအစွမ်းဖြင့် ယခုထက်
အချိန်များစွာ တိုတောင်းစွာ အလဲထိုး
နိုင်ရမည်အစား မလိုအပ်ဘဲ အချိန်
ဖြုန်းခဲ့မိသည်ဟု မိမိကို မကျေနပ်ခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း
ဘရစ်သည် သာမန်တော်သော၊ သိုင်း
သမား တစ်ဦးထက် ရာဇဝင်တွင်သော
သိုင်းပညာရှင်အဖြစ်ကို မျှော်မှန်းထားနေ
ပြီဖြစ်သဖြင့် ဤအခြေ အနေလောက်
အား ကျေနပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးခြင်းပင်
ဖြစ်တော့သည်။

သို့နှင့် ဘရစ်သည် အမေရိ
ကန်နိုင်ငံတွင် အခြေအနေအလားအလာ
ကောင်းသော အနေအထားတစ်ရပ်ကို
ပိုင်ဆိုင်မိလာပြီဖြစ်သည်။

ဘရစ်လီအနေဖြင့် ကွန်ပျူ

တွင် စိတ်ဝင်စားရခြင်းတွင် အခြေခံ
အားဖြင့် အဓိကအကြောင်း နှစ်ချက်
ရှိသည်။ ပထမ အချက်အားဖြင့် သူ၏
ပင်ကိုယ်စရိုက်ကိုက ရန်လိုတတ်သော
ဓာတ်ခံ ရှိသည်။ ဒုတိယအားဖြင့်
သူကြီးပြင်းခဲ့သောကာလသည် -

ရုပ်ရှင်ကားများ လွှမ်းမိုးသောကာလ
ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။
အဆိုများအရ ငယ်စဉ်က ပိန်
သေးသေး ဘရစ်အား အခြားသူများက
အနိုင်ကျင့်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့အား ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်း သက်သေ
ပြလိုခြင်းကြောင့် မိခင်အား အပူကပ်

ဘရစ်လီ နှင့် ဒန်အိတိုဆန်နို

ခဲရာမှ သိုင်းပညာကို စနစ်တကျသင်
ကြားပေးနိုင်သော ဆရာကို တွေ့ရှိခဲ့ရ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘရစ်လီ၏ ဆုံးဆည်းခွင့် မရလိုက်သော
အချစ်

ဘရစ်လီသည် Edison Tech

High Schoolတွင် ဂရိတ်အဆင့် ၂-၆

တွင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် အသက်
၂၀-တွင် ဒီပလိုမာ ရရှိပြီး ဝါရှင်တန်
တက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တက္က
သိုလ်တက်ပြီး မကြာမီတွင် လှပသော
ဂျပန်ကျောင်းသူ အမျိုးသမီးလေး အေမီ
ဆန်ဘိုကို တွေ့ပါလေတော့သည်။

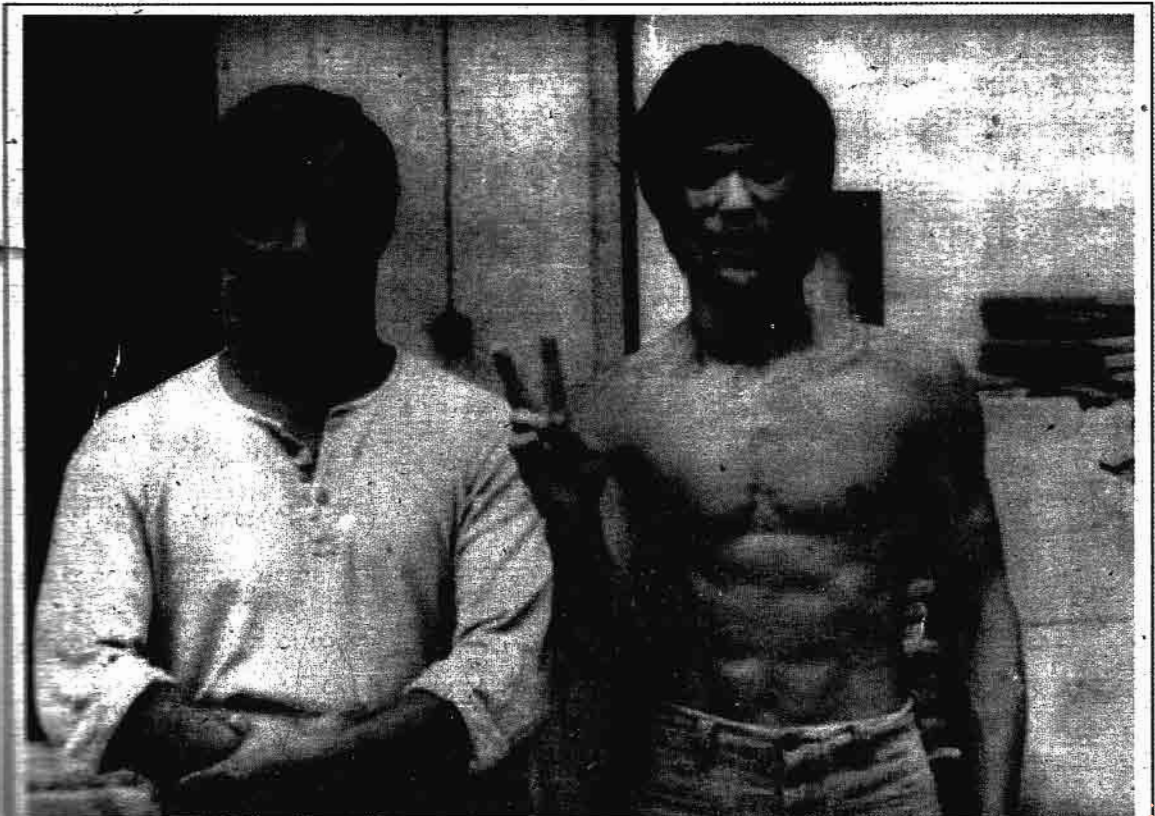
ဘရစ်လီ၏ ဘဝနှင့် စရိုက်

တို့အကြောင်းကို လေ့လာမည်ဆိုလျှင်

အေမီ၏ ပြန်လည် ပြောပြချက်တို့ကို
လေ့လာရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အေမီနှင့် သူမ၏ မိသားစုတို့
ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး အမေရိကန်
အစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တက္ကသိုလ်တွင်
ပညာသင်ခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အေမီသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏
အနိဗ္ဗာရ်တို့ကို ခါးသီးစွာ ကိုယ်တွေ့

ဘရစ်လီ နှင့် ဒန်အိတိုဆန်နို

ခံစားခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် အေစီနှင့် မိသားစုတို့သည် ဗက်ဂျန် ကျွန်းတွင် ခဏတာ နေခဲ့ပြီးနောက် ဘဲလ်မြို့ ခြံသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ဖခင်ဆုံးသွားပြီးနောက် အေစီ တို့ ညီအစ်မကို ဆီရိတယ်သို့မိခင်က ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဘရစ်လီနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ ဆုံမှုကို အေစီက မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိနေ ခဲ့သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ကျောင်းသားတွေစုရုံးတဲ့ HUB မှာ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီမှာ အာရသား တစ်ယောက်က ကျွန်မထိုင်နေတဲ့အနား ကို တစ်ဆင့်ခြင်း ရွှေ့ရွှေ့လာနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက အတန်းတက်စရာ ရှိသေးတော့ သူ့ဘေးက ဖြတ်ပြီး ထ အထွက်မှာ သူကရုတ်တရက်ထရပ်ပြီး ကျွန်မလက်ကို လက်မနှင့် ညှစ်ပြီး တအား ဖမ်းဆုပ်လိုက်တာ ကျွန်မအနေ နဲ့ သေတော့မယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်။

နာလွန်းလို့ ကျွန်မဒူးပါ ကွေးညွတ်သွားပြီး လက်ထဲက စာအုပ်တွေလည်း အကုန် လွှတ်ကျကုန်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ကျွန်မက လည်း ...

“ရှင် ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ” လို့ပြောတယ်။ “ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ် တာလဲ” လို့မေးတော့ “သူငယ်ချင်းတွေ ကို ပြချင်လိုဆိုးလား” သူက ပြောတယ်။ နာနေတော့ သူပြောတာကိုလည်း ကျွန်မကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး။ ဘာလောက်နာသလဲ ဆိုတော့ တစ်ပတ် လောက် ကြာအောင် လက်မှာ အညှို့ အမည်း ခွံနေတယ်။ ကျွန်မမိတ်ထဲမှာ “ဘယ်လိုအရူးနဲ့တွေ့နေရတာလဲ မသိ ဘူး” ဆိုပြီး ဆက်ပြီး လျှောက်လာ ခဲ့တယ်။

“နောက်အပတ်တွေမှာလည်း သူက ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်ရောက် လာသလဲမသိဘူး။ ပြီးတော့ “ဘယ်လို နေလဲ” လို့မေးတယ်။ “ကျွန်တော်က ဘရစ်လီပါ” လို့ ပြောတယ်။ အရမ်း လည်း ငွေကောင်းတယ်။ ကျွန်မနဲ့စကား

ပြောဖို့ စကားမရှိစကားမျိုးစုံ ရှာလာ တယ်။

ဤနေရာတွင် ဘရစ်လီ၏ ထင်ရှားသော စရိုက်တစ်ခု အကြောင်း ပြောလိုသည်မှာ သူသည် မည်သောအခါ မျှ မည်သူ့ကိုမျှ တောင်းပန်ခြင်း မပြု တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တောင်းပန်မည် အစား တစ်နည်းနည်းဖြင့်သာ လျော် ကြေးဖြန်ပေးတတ်သည်။ အေစီနှင့် သူ၏ ဖတ်လမ်းကို ဆက်ကြည့်ပါ။

“ကျွန်မအနေနဲ့ အက လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ ခြေခေါက်သွားလို့ ကျောင်းကိုတစ်ပါတ်လောက် ချိုင်း ထောက်နဲ့တက်ခဲ့ရတယ်”

“မနက်ဘက်ကို ကျောင်း သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ကားပါကင်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီးတော့ လမ်းကို ဖြတ်ကူး ပြီး ဘောလုံးပွဲကြည့်စဉ်လုပ်ထားတဲ့ လှေကားထစ် ၃၆၇-ဆင့်ကို တက်ရ တယ်။ အဲဒါဟာ တကယ်ဒုက္ခပါပဲ”

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်
မိုတာနီ (MOTANI)

မြန်မာနိုင်ငံ
တော်လှန်ရေးများအကြောင်း
သောင်းစေဦး

TAKM 2017

ယခင်လမှအဆက်

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ နောက်ဆုံးနေ့များ

ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် စီးပွားရေးပညာကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် သင်ယူခဲ့ရုံမျှမကဘဲ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိကထားခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်သဖြင့် တောင်သူလယ်သမား၏ လူနေမှုအဆင့်မြင့်မားလာမှသာ အမှန်တကယ် တိုးတက်သော နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်သူလယ်သမားများ၏ ဘဝအခြေအနေ တိုးတက်လာရန် လုပ်ဆောင်ရာတွင် ၎င်းတို့၏ ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသည်များကိုလည်း တပြေးညီလုပ်ဆောင်ပေးသွားရမည်ဟု

နားလည်ထားသူဖြစ်ပါသည်။ သူ ပို၍ နားလည်သည်မှာ “သူ လုပ်လိုသော အရာများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ သဘောတူညီချက်ရရှိမှသာ လုပ်ဆောင်နိုင်မည်” ဟူသောအချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသဘောတူညီချက် ရရှိရန်အတွက် ကိုလည်း ဆရာလုပ်သကဲ့သို့မဖြစ်အောင် အချိန်ယူပြီး အခါအခွင့်သင့်သည့်အခါ များတွင် တင်ပြပြီး လုပ်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အထူးနားလည်သူ ဖြစ်ပါသည်။

လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို နားလည်သော်လည်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍မရသည်ကို သိရှိထားသဖြင့် အခြားသူများကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို အလွန်နားလည်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကောင်းကျိုးအတွက်လည်း အထူးဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့မှသွားလေသူများ၏ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသိခဲ့သူ ဖြစ်၍ တစ်နေ့နေ့တွင် သူလည်း ထို

လမ်းကို လိုက်ပါရမည်ဟု နားလည်ထားကြောင်းကို ထောက်လှမ်းရေးမှ အရာရှိများနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဖွင့်တိုင်း ဖွင့်ဟခဲ့ပါသည်။ အချို့ခပ်အေးအေးပုဂ္ဂိုလ်များက “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ဘဝဟာ သူ့ဘဝပဲ။ သူ့ဘဝဟာလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဘဝပဲ။ သားသမီးရင်းထက်တောင် အရေးပါနေတဲ့သူပဲ။ ၎င်းထင်သလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟူ၍ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့အကွင်းအကြပ်အခြေအနေမျိုးတွင်မှာပင် “ကျွန်တော်လုပ်နိုင်သ၍တော့ တိုင်းပြည်အကျိုးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့အကျိုးအတွက်ကို လုပ်ပေးသွားမယ်လို့ သံနီဌာန်ချထားတယ်ဗျာ” ဟူ၍ မကြာခဏပြောလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ လုပ်လည်း လုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်များ နောက်ပိုင်းတွင် ထောက်လှမ်းရေးမှ အရာရှိများအား ဝန်ကြီးဌာနများသို့ပို့ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ပို့ခဲ့သူများအားလည်း သေစွာစွာ ညွှန်ကြားပြီးမှ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သည်။ “ခင်ဗျားတို့ကိုပို့တာ အဓိကကတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင်လို့ပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း အကျိုးရှိနိုင်သလို တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဆရာလုပ်ဖို့ ပို့တာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကို သေသေချာချာနားလည်အောင် ကြိုးစား။ ဝန်ထမ်းအများစုရဲ့ လေးစားမှုကို ရအောင်လုပ်။ ဝန်ကြီးကစပြီး လက်ခံလာအောင် ဆက်ဆံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့မှာ ထောက်လှမ်းရေးအတွေ့အကြုံတွေ ထောက်လှမ်းရေးဝဏ္ဏာတွေ ရှိပြီးသားပဲ။ အရပ်ဘက်က လူတွေ လက်ခံနိုင်အောင်လို့ ဘွဲ့ရပြီးသူတွေ ရွေးပို့တာပဲ။ အခက်အခဲရှိရင် ဝန်ကြီးကို သဘောပေါက်အောင် တင်ပြပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ ထူးခြားတဲ့အခြေအနေနဲ့ရင် တင်ပြပါ။ ကျန်တာတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့မှာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပဲ။ သေသေတာကိုလုပ်သွားကြပါ” ဟူ၍ အကြံပြုပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့်

ဝန်ကြီးဌာန၏အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြပြီးမှ စေလွှတ်လေ့ရှိပါသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ တာဝန်ဖြင့် သွားရောက်ကြရသည့်အခါများတွင်လည်း “ခင်ဗျားတို့ ထောက်လှမ်းရေးက လူတွေဆိုတာကို မေ့မသွားကြနဲ့။ ကိုယ့်ဆိုင်ရာအလုပ်အတွက် လေ့လာသလို ဆက်စပ် တွေ့ကြုံရတာတွေကိုလည်း တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိတာတွေဖြစ်ရင် လေ့လာခဲ့ကြပြီး သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနတွေကိုတင်ပြပြီး၊ တင်ပြရင်လည်း ဆရာလုပ်သလိုမဖြစ်စေနဲ့။ အကြံပေးတဲ့သဘော၊ ကြံကြိုက်လို့ လက်ဆောင်ပါးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ တင်ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ” ဟူ၍ မှာကြားလေ့ရှိပါသည်။ ထောက်လှမ်းရေးမှ အရာရှိများကလည်း ၎င်းမှာကြားသည့်အတိုင်း လေ့လာတင်ပြခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့ တင်ပြချက်များတွင် မည်သည်က နောင်ကြီးမှမရှိဘဲ နိုင်ငံအတွက်အကျိုးရှိနိုင်မည့် ကမ္ဘာ့ကုလ

သမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရနိုင်သောအခွင့်အလမ်းများကို ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်ရေး၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်နှင့် အာရှဘဏ်များ၏ အကူအညီကို မှန်မှန် ရရှိနိုင်ရေး၊ နိုင်ငံတကာနှင့်ဆက်ဆံပြီး မိမိနိုင်ငံအတွက် မထိခိုက်ဘဲ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အလမ်းမှစ၍ အကျိုးရှိနိုင်သောသတင်းများကို စုပေါင်းတင်ပြခဲ့ကြပါသည်။ ဝန်ကြီးဌာနများက လုပ်ဆောင်ခြင်း မရှိသည့်ကိစ္စများကို ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးအား တင်ပြသောအခါတွင် “ခင်ဗျားတို့ တင်ပြတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဆန္ဒမစောကြနဲ့။ လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းပေါ်တဲ့အခါမှာ လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဝန်ကြီးတွေလည်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ ပြန်ရှင်းပြတတ်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားငွေ ရရှိရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သစ်တောများ ပြုန်းသွားသလောက်နီးနီး ဖြစ်နေခြင်းများ၊ သစ်များကို ကုန်ချောအဖြစ် ပို့လျှင် များစွာပို၍ အကျိုးရှိနိုင်သော်

လည်း သစ်လုံးလိုက် ပို့နေရသဖြင့် နစ်နာနေခြင်းများ၊ သစ်စက်များကို နိုင်ငံခြားမှ အကူအညီဖြင့်တည်ဆောက် နိုင်ခြင်းများကို တင်ပြသောအခါတွင် “အဲဒီကိစ္စကို သူသိကြောင်း သက်ဆိုင် ရာဝန်ကြီးလည်း သိကြောင်း” အခြေ အနေပေးလာရင်တော့ လုပ်နိုင်တော့မည့် အကြောင်း” များကို ပြန်၍ရှင်းပြခဲ့ပါ သည်။ အရာရှိတစ်ဦးက နိုင်ငံခြားမှ အကူအညီရနိုင်ကြောင်းများကို တင်ပြ သောအခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးက ဒေါပွပွနှင့် ရင်ဖွင့်ပါတော့သည်။ “ရမှန်းတော့ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့ဗျ။ လုပ်လို့ရမယ်ဆိုရင် စက်မှု (၁) ဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးချို့နဲ့ တိုင်ပင်လို့ပြောမှာပဲ။ ကိုချို့ကလည်း သူမှာခိုင်းထားတာတွေ ရှိပြီးသားဆိုတော့ ခုလောလောဆယ် တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ နောက်မှ ဖြစ် နိုင်မှာပဲလို့ ပြန်ဖြေမှာပဲ။ ကျုပ်လည်း အရင်တုန်းက ကိုချို့ကို အထင်တောင် မှားခဲ့တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ စက်မှုမထွန်း ကားအောင် လိမ်လိမ်မာမာနဲ့များ

အဖျက်လုပ်ငန်း လုပ်နေသလားလို့ တောင် ထင်ခဲ့မိတယ်။ သူ့ကိုဆိုရင် လည်း နိုင်ငံကြီးတွေက စက်ရုံအလုပ်ရုံ တွေ တည်ဆောက်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်း တာတွေရှိတာပဲ။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ် လို့မရလို့သာ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ငြင်း ထုတ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ” ဟူ၍ ပြောခဲ့ ပါသည်။

ဖရီးထရိတ် (Free Trade)

ခေါ် စက်မှုနိုင်ငံကြီးများက လုပ်အားခ သက်သာမှုရှိသည့်နိုင်ငံများတွင် စက်ရုံ များတည်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်းများကို မလေးရှား၊ ထိုင်ဝမ် အစရှိသည့်နိုင်ငံများ၌ အများအပြား လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်း မှာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အလွန်သင့်တော် ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ မိမိနိုင်ငံ အနေနှင့် ကျွမ်းကျင်သောအလုပ်သမား များ ရရှိလာနိုင်ခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာကိုဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း လေဆိပ်၊ ရေဆိပ်နှင့် အလုပ်သမားများအတွက် အခကြေးငွေများကို နိုင်ငံခြားဝင်ငွေဖြင့်

ရရှိနိုင်ခြင်း စသည့်အကျိုးများကို ရရှိ မည်ဖြစ်ပါသည်။ သွင်းလာသော ကုန် ကြမ်းများကို ကြီးကြပ်စစ်ဆေးပြီး ပြန် ထွက်သွားသော ကုန်ချောပစ္စည်းများ နှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးနိုင်သဖြင့် မမှန်မကန်လုပ်၍ မရနိုင်ပါ။ မီးလောင် ခြင်း၊ ခိုးယူခံရခြင်းများစွာရှိပါကလည်း သေချာစွာ စစ်ဆေးအရေးယူနိုင်ပါ သည်။ အကောက်ခွန်မဲ့သွင်းခွင့်ပြုခြင်း သည် သတ်မှတ်ထားသော စက်ရုံ အတွက်သာဖြစ်၍ စက်ရုံမှ အပသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ထွက်သွားလျှင် အကောက်ခွန်ဥပဒေအရ အရေးယူခံရ မည်သာဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သော မလေးရှား နိုင်ငံတွင် အထက်ပါလုပ်ငန်းမျိုးများမှာ အထူးပင် အောင်မြင်မှုရရှိနေကြောင်း သိရပါသည်။

မိမိနိုင်ငံမှ အရင်းအနှီးမထုတ် နိုင်သေးသောကာလတွင် အခြားနိုင်ငံ များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှသာ

တိုးတက်မှုရနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယင်းသို့မလုပ်ဆောင်နိုင်ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ပြန်၍လေ့လာသောအခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ သဘောတူညီချက် မရရှိသေး၍ မလုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာရပါသည်။

အချို့လုပ်ငန်းများမှာ ကြိုးနီစနစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီးအချို့၏ အားနည်းချက်များကြောင့်လည်းကောင်း အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ဘဲ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးအမြတ်မရရှိခဲ့သည်များ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပို့ကုန်တိုးမြှင့်ရေးအတွက် တွန်းအားပေးနိုင်ရန် အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမျိုး ရှိခဲ့ပါသည်။ စတင်ဇာတ်ရာတွင် မည်သည့်ဝန်ကြီးကမှ တာဝန်မယူခဲ့ဘဲ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးဦးစီးဌာနမှ ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်သိန်းအား ဥပဒေအဖြစ်ခန့်အပ်၍ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်သိန်းသည် အတော်လှဟောင်း၊ ခြစ်ပြီး ဆက်ဆံ

ရေးကောင်းမွန်သောကြောင့် လုပ်ငန်းမှာ အားရစရာကောင်းအောင် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဝန်ကြီးအဖွဲ့က တာဝန်ယူဆောင်ရွက်မည်ဆိုကာ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌခန့်၍ ပို့ကုန်တိုးမြှင့်ရေးကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ဝန်ကြီးသည် ဝန်ကြီးလေသံနှင့် အာဏာသုံးလာသောအခါတွင် ဌာနအသီးသီးမှ အကြီးအကဲများသည် အစည်းအဝေးပင် မတက်ရောက်ကြတော့ဘဲ အထက်တန်းစားရေးလောကအရာရှိငယ်လောက်သာ တက်ရောက်ကြပါတော့သည်။ ထိုနှစ်မှစ၍ လုပ်ငန်းကျဆင်းခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကို ထပ်မံတလဲ အကြောင်းပြရသည်အထိ ပို့ကုန်အခြေအနေ ဆိုးဝါးသွားခဲ့ရပါသည်။

ကုလသမဂ္ဂနှင့် ယင်းလက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်းများတွင် အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများမှ ဝန်ထမ်းများ ရွေးချယ်ခန့်အပ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်းများတွင် မိမိနိုင်ငံမှ လူခံများရှိလျှင် လုပ်ငန်းလုပ်ရာ၌ ပိုမိုလွယ်ကူမှု ရှိနိုင်ပါ

သည်။ အခြားနိုင်ငံများက ဝန်ထမ်းများ ခန့်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားကြသလောက် မြန်မာနိုင်ငံများမှ တာဝန်ခံများမှာမူ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခဲ့ကြပါ။ အလုပ်ခန့်အပ်လွှာ ရထားသူများပင် မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ ထောက်ခံခြင်းမပြုသဖြင့် လက်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ခါက ပိုလန်နိုင်ငံတွင် ပိုလန်သူများနှင့် အိမ်ထောင်ကျကြပြီး ဒေါက်တာဘွဲ့၊ မာစတာဘွဲ့များစသည့် ပါရဂူဘွဲ့များဖြင့် ကုလသမဂ္ဂမှစပြီး အခြားနိုင်ငံကြီးများက အလုပ်ခန့်အပ်ထားရသူများ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ ထောက်ခံချက်မပေးသဖြင့် အလုပ်လက်မဲ့များ ဖြစ်နေခဲ့ကြရပါသည်။ ယခင် စီမံ/ဘဏ္ဍာ ဒုဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးအေးကို သွားရောက်ခဲ့စဉ်က တင်ပြကြသဖြင့် ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးလေးမောင်ထံသို့ ဆက်လက်တင်ပြရာ ချက်ချင်းလုပ်ပေးခဲ့၍ အလုပ်များရခဲ့ကြကြောင်း သိရပါသည်။

နိုင်ငံခြားရေးရုံးလို ရုံးများ တွင် လူကြီးတစ်ဦး၏ သားတစ်ယောက် သည် နိုင်ငံခြားသံရုံးများတွင် သံအမတ် ကြီးထက် တန်ခိုးကြီးပြီး လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့သည်အထိဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လူကြီး ၏သားဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းတိုင်းက အလွန် ကြောက်ကြရပြီး သူခိုင်းသမျှ လုပ်ပေး ခဲ့ကြရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မလိုလား အပ်သော အကြောင်းများကို ဗိုလ်မှူး ချုပ်တင်ဦးအား တင်ပြကြသည့်အခါ တွင်လည်း သည်းခံကြရန်သာ ပြော ကြားခဲ့ပါသည်။ သူ၏ အဖြေမှာ “ခင်ဗျားတို့ အရပ်ဘက်ကို သွားက တည်းက မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာမဆို လုပ်ချင်ရာကို ဇွတ်မလုပ်နဲ့။ မှုကိုအရင်ချဖို့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြ။ မူချ ပြီးမှ မူအတိုင်း လုပ်နိုင်မှလုပ်ကြလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒါမျိုးတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ။ မူနဲ့ လုပ်ရင် အဲဒီလိုကောင်တွေ ဘယ်ရှိနိုင် မလဲ” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

မူချ၍ လုပ်ရာတွင်လည်း

အခက်အခဲများ များစွာရှိခဲ့ကြကြောင်း သိရပါသည်။ ဥပမာ ဝန်ထမ်းခန့်ထား ရေးတွင် ယှဉ်ပြိုင်၍ အရွေးခံစေရန် စနစ်တကျ စီစဉ်ခဲ့ကြရပါသည်။ ရေး ဖြေစာမေးပွဲကို မအောင်လျှင် မည်သူ ကိုမှ မရွေးချယ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ချွင်းချက်မရှိ ဘာမှ မစစ်ဆေးဘဲ ခန့်အပ်ပေးသဖြင့် လူကြီးများ၏ ငြိုငြင်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား ဦးစား ပေးရသော အလေ့အထသည် လူကြီး မှန်က ဦးစားပေးရမည့် အလေ့အထ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သဖြင့် လူကြီး တိုင်းက ဦးစားပေး ခံချင်လာကြ ကြောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှအရာရှိ များ ဝန်ကြီးဌာနအသီးသီးသို့ ရောက် ရှိကြပြီးနောက် လုပ်ငန်းများအထူး အောင်မြင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး၏ မူချ၍ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်စေမှုကြောင့် လူကြီးအများ ၏ မကျေနပ်မှုကို ခံခဲ့ကြရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးအားလည်း အင်ပါယာ ချဲ့သည်။ သူ့လူတွေကို နေရာပေးသည် ဟူ၍ အမျိုးမျိုးပုတ်ချခြင်းကို ခံလာခဲ့ ရပါသည်။ ယင်းကိစ္စများကို ဗိုလ်မှူး ချုပ်တင်ဦးအား တင်ပြသောအခါတွင် “ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ အတွက် ဌာနတွေမှာ တကယ်အကျိုးရှိ သလား၊ မရှိဘူးလား ဝန်ထမ်းအများစုရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ကိုရသလား၊ မရဘူးလားဆိုတာ ကျုပ်ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း” ဟု ပြန်မေးတတ်ပါသည်။

အမှန်အကျိုးရှိကြောင်း

ဝန်ထမ်းများရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ကိုလည်း ရကြောင်း၊ ဥပမာအားဖြင့် အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာနဆိုလျှင် ထောက် လှမ်းရေးအရာရှိများ မရောက်ရှိမီ ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ နိုင်ငံတော်က သတ် မှတ်ထားသော အခွန်တော်ငွေများကို ရရှိအောင် ကောက်ခံနိုင်သောနှစ် တစ်နှစ်မှမရှိကြောင်း အရာရှိများ ရောက်ရှိပြီး နှစ်စဉ်ပင် ပြည့်မှီရုံမကဘဲ ပိုမိုကောက်ခံနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးမှု

ရာခိုင်နှုန်းမှာလည်း များစွာမြင့်တက်ခဲ့
ကြောင်း၊ အာရှတိုက်တွင် သံတမန်များ
အမည်ဖြင့် မှောင်ခိုတင်သွင်းမှုများကို
ပထမဦးစွာ အောင်မြင်အောင် ဖော်
ထုတ်နိုင်ခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊
မီမိုနိုင်ငံ၏ တရားဥပဒေများကို မလေး
စားဘဲ အကောက်ခွန်မဲ့ သွင်းခွင့်ပြု
ထားသည့် သံရုံးကားများကို ခွင့်ပြုချက်
မရယူဘဲ ရောင်းဝယ်မှုများကို ထိ
ရောက်စွာအရေးယူနိုင်ခဲ့ခြင်းများ ရှိခဲ့
သဖြင့် နိုင်ငံ၏ဂုဏ်သိက္ခာ တက်ခဲ့
ကြောင်း၊ အခြားဌာနများတွင်လည်း
အလားတူအောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့
ကြောင်းကို ပြန်လည်တင်ပြသောအခါ
တွင် “ခင်ဗျားတို့ကို လွှတ်ကတည်းက
တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိဖို့ပါလို့
ပြောထားခဲ့သားပဲ အကျိုးရှိရင် ဘာ
ဖြစ်လို့ ဆက်မလုပ်ရတာလဲ။ မလုပ်
တည်း ပြုတ်ချင်တဲ့နေ့ပြုတ်မှာပဲ လုပ်
တည်း ပြုတ်ချင်တဲ့နေ့ပြုတ်မှာပဲ။ အဲဒီ
လုပ်ရင်းပြုတ်တာ ပိုပြီးမကောင်း
ဘူးလား ဆက်သာလုပ်ကြ” ဟူ၍

ပြောခဲ့ပါသည်။
အခြေခံဥပဒေပြဋ္ဌာန်း၍ ရွေး
ကောက်ပွဲများ လုပ်ပြီးသောအခါတွင်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အစိုးရအခြေ
အနေမှာ အထူးစိတ်ချရလောက်အောင်
ခိုင်မာလာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော
လူဟောင်းကြီးအားလုံးကိုလည်း ဖယ်
ရှားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်
တစ်ချိန်တည်း နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်သို့
ရောက်ခဲ့ကြသော နိုင်ငံရေးသမား
အများအပြားသည်လည်း ဆန့်ကျင်နိုင်
လောက်အောင် အခြေအနေများ မရှိကြ
တော့ပါ။ ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေ
မျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ လူကောင်း၊
လူတော်စနစ်အရ လက်ရွေးစဉ်ဖြစ်
လာကြသော ခေါင်းဆောင်များသည်
လည်း နိုင်ငံရေးအမြင်ရင့်ကျက်သူများ
မဟုတ်ကြသဖြင့် လူပိန်းတွေးတွေးပြီး
လုပ်လာခဲ့ကြကြောင်းကိုလည်း တွေ့
လာခဲ့ရပါသည်။ “သစ္စာရှိဖို့သည်သာ
အဓိက၊ ထိုက်တန်သော အရည်အချင်း

ရှိလာအောင် ကြိုးစားရန်မလို”
ဟူသော ယုံကြည်ချက်များလည်း
ရှိလာခဲ့ကြပါတော့သည်။ ထိုသို့
ယုံကြည်လာကြသည်နှင့်အမျှ အခွင့်ရ
သမျှကို ရဲတင်းစွာ ယူလာကြပါတော့
သည်။
“ဒို့ဟာ ဒီရာထူးမျိုးကို
တခြားအစိုးရမျိုးလက်ထက်မှာ ဘယ်ရ
နိုင်မှာလဲကွ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းလို
လူမျိုးကြောင့်သာ ဒို့ဟာ ဒီအခြေအနေ
မျိုးကို ရလာခဲ့တာပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ
သစ္စာရှိဖို့၊ ကလွဲရင် ဘယ်သူ့မှ
သစ္စာရှိဖို့မလိုဘူးကွ” ဟူ၍ပင် ရဲရဲ
တင်းတင်း ပြောသူများ ရှိလာခဲ့ကြပါ
သည်။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီမှပြုလုပ်သော
ဂေါက်သီးဖလားပွဲများတွင် အချို့လူကြီး
များသည် အရည်နည်းနည်းသောက်ပြီး
သည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး ကြားလောက်
သောနေရာမှ “ခွေးကို လူမထင်ဘူး
ကွ” ဟူ၍ပင် စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်း
များရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လာရပါ
သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးသည်လည်း

ထက်မြက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်
သဖြင့် ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား
အပြတ်ရှင်းခဲ့သည်များ ရှိခဲ့သည်။
ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိများ၏ ဧည့်ခံပွဲ
များတွင် လူများ ရှင်းလင်းသွားသော
အခါ၌ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးက ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
များ၏အကြောင်းများကို ပြောပြတတ်
ပါသည်။ ပြီးလျှင် “ဒီလို လူမျိုးတွေ
ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ပြည်သူလူထု
ရဲ့ ဆန့်ကျင်မှုခံရနိုင်တယ်။ တပ်မတော်
ကိုလည်း ပြည်သူက အထင်မှားသွားနိုင်
တယ်။ ကျွန်တော်ရှိနေသ၍တော့ ဒီလို
လူမျိုးတွေကို ရှင်းမှာပဲ” ဟု ပြောင်ပင်
ပြောတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ ပြောင်းလဲလာသော
အခြေအနေများသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦးအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များလှ
ပါသည်။ နိုင်ငံရေးအမြင်မရှိဘဲ ကိုယ်
ကျိုးကိုသာ ကြည့်တတ်သူများ၏ မလို
လားအပ်ဆုံးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့်
အမျှ အန္တရာယ်အလွန်များလှကြောင်းကို
၄င်းကိုယ်တိုင်လည်း သိရှိခဲ့သည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှ ရင်းနှီးသူများက
သတိပေးသောအခါတွင် “သမိုင်းပေး
တာဝန်အရ လုပ်ရတာ ရှောင်သွားလို့
ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲဗျာ” ဟူ၍ ပြန်ပြော
ခဲ့ပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေးနေသော
အခါများတွင် “ကျွန်တော်တို့လူကြီး
တွေထဲမှာ ဘဝကိုမေ့လာသူတွေ များ
လာကြပြီ။ ပဒေသရာဇ်တွေလို ဆွေစဉ်
မျိုးဆက် မင်းမျိုးလုပ်ချင်လာကြပြီ။
ကိုယ်လူကြီးဖြစ်သလို ကိုယ့်သားသမီး
တွေကိုလည်း လူကြီးဖြစ်အောင် လုပ်
ပေးလာကြပြီ။ အခွင့်အလမ်းမှန်သမျှကို
ပြည်သူတွေနဲ့မျှပြီး မခံစားချင်ကြတော့
ဘူး။ ဒို့ခံစားထိုက်လို့ခံစားရတာဆိုတာ
မျိုး ဖြစ်လာကြပြီ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံ
ကြမ္မာလို့ပဲယူဆရတော့မှာပေါ့ဗျာ”
ဟူ၍ပြောတတ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်
ပါတီမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ ကောင်စီ
အဆင့်ဆင့်တွင် တာဝန်ရှိသူများနှင့်
တပ်မတော်မှ အရာရှိကြီးအချို့တို့သည်
အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုးကို ရရှိကြပြီး လူ

တန်းစားအသစ်တစ်ရပ်ကို ထူထောင်ခဲ့
ပြီးဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

တာဝန်ကို အဓိကထားရသော
တပ်မတော်မှပင် လူကြီးများ၏ သား
များကို အခြားသောတပ်မတော်အရာ
ရှိများနှင့် အတိအလင်းပင် ခွဲခြားလာ
ကြောင်းသိရပါသည်။ “လူကြီးတွေ
စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင်လို့
လူကြီးတွေရဲ့သား အရာရှိတွေကို
ရှေ့တန်းကို မပို့တော့” ဟုပင် ထုတ်
ဖော်၍ ပြောလာခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအရာ
ရှိများအတွက် ရှေ့တန်းဆိုသည်မှာ
ရန်ကုန်မှအပဖြစ်သော အေးချမ်းသော
မြို့များသို့ စတိမျှပို့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်။ နယ်ဘက်ဝန်ကြီးဌာနများတွင်
အထူးရွေးချယ်ခံရသူများအဖြစ်နှင့် ခန့်
ထားခဲ့သည်များလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။
ခေတ်စားနေသော သင်္ဘောသားအဖြစ်ကို
လည်း လူကြီးများ၏သားများ၊ ဆွေမျိုး
များသာ အများဆုံး ရရှိခဲ့ပါသည်။

ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ အလွန်
တည်ငြိမ်သိက္ခာရှိခဲ့သော တက္ကသိုလ်

နယ်မြေအတွင်းသို့ မမှန်ကန်သောနည်း
 ကးဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 သာမန်ညာဏ်ရည်အဆင့်မရှိသူများပင်
 ဂုဏ်ထူး လေးငါးခုကို ရရှိလာခဲ့ကြ
 သည်။ နိုင်ငံတော်ငွေဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့
 ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်ရောက်သူများ
 သည် ဆိုင်ရာစာမေးပွဲ မအောင်က
 ပြန်လာကြရပါသည်။ နိုင်ငံတော်က
 ဆက်လက်၍ ထောက်ပံ့ခြင်းများ မပြု
 တော့ပါ။ သို့သော်လည်း လူကြီးများနှင့်
 ပတ်သက်လာသူများကို အကြောင်း
 အမျိုးမျိုးပြုပြီး ဆက်လက်၍ထားခဲ့ကြပါ
 သည်။ ဆက်ထားလျှင်ပင် မအောင်မြင်
 သောအခါ မိမိနိုင်ငံသို့ပြန်လာပြီး နိုင်ငံ
 ခြားတွင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်ခဲ့ပြီး၍
 ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နိုင်ငံ
 တွင်းမှ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းကို အောင်မြင်
 ပြီးဟု အသိအမှတ်ပြုရန်ပင် စီစဉ်ခဲ့ကြ
 ပါသည်။

စီးပွားရေးလုပ်သူများနှင့်
 စက်သက်၍လည်း အလွန် မတရား
 အခွင့်အလမ်းများ ယူခဲ့ကြပါသည်။

ဝန်ကြီးဌာနများမှ လုပ်ငန်းများကို
 အမည်ခံ၍ မိုက်ကြေးခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 သာမန် လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများ
 မရရှိနိုင်သည့်လုပ်ငန်းများကို ရအောင်
 လုပ်ပေးမည်ဟု နားလည်မှုယူ၍ မတန်
 တဆ မိုက်ကြေးခွဲကြပါသည်။
 ဥပမာအားဖြင့် လုပ်ငန်းတစ်ခု
 သည် သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့် အကျိုးရှိမည်
 ဖြစ်လျှင် “ဆယ်သိန်းပေးရမည်ဟု
 တောင်းပါသည်။ လုပ်မည့်သူကလည်း
 လုပ်ရမည့်အချိန်၊ အခြားပါတီကောင်စီ
 မှစ၍ ပေးရန်ရှိသည်များကို တွက်
 ချက်ပြီး ငါးသိန်းခန့်ကျန်မည်။ နေ၊
 ငါးခြောက်လအတွင်း အလုပ်ပြီးမည်
 စသည့် ရနိုင်မည့်အမြတ်များကို တွက်
 ပြီး အခြားလုပ်ရန်လည်း မလွယ်ကူ
 သဖြင့် မိုက်ကြေးခွဲမှန်း သိလျက်နှင့်ပင်
 သဘောတူကြရပါသည်။

အလားတူအဖြစ်အပျက်မျိုး
 မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်
 ဘဲ ရဲတင်းစွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လုပ်
 ဆောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တော်တော်

ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦးကမူ “တခြား
 လူတွေ စားမည့်အစား ကိုယ့်လူတွေ
 စားရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ” ဟူ၍
 ပင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ထုတ်ဖော်ပြော
 ကြားခဲ့ပါသည်။ အခွင့်အရေးယူပုံများ
 မှာ “ပြောမရဲ ကြံဖူးမှသိမည်”
 ဟူသော စကားပုံအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။
 အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားနှင့် ပြည်သူ
 ပြည်သားများ၏ အခြေအနေမှာ မိုးနှင့်
 မြေကဲ့သို့ပင် ကွာခြားလာခဲ့ပါသည်။
 ဥပမာအားဖြင့် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစား
 များ အသုံးပြုသောလမ်းကိုသာ ပြုပြင်
 ပြီး ပြည်သူလူအများအသုံးပြုသော
 မြို့လယ်လမ်းမကြီးများကိုမူ ဖြစ်သလို
 ထားခဲ့ကြပါသည်။ အများပြည်သူများ
 ဖြေဖျော်ရသည့် ရုပ်ရှင်ရုံများဆိုလျှင်
 အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ မလာ
 ရောက်ကြတော့သဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း
 ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်မှ
 ဂုဏ်ရုံကဲ့သို့သော ရံသည်ပင် အိမ်သာ
 ပမာ စုတ်ပြတ်ညစ်ပေနေပါတော့
 သည်။

အဆိုးဝါးဆုံးမှာ ပြည်သူပြည်သားများအတွက် ဘဝလုံခြုံရေးဟူ၍ ဘာမျှမရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားများမှလွဲ၍ တိုင်းသူပြည်သားများအတွက် နိုင်ငံတွင်းသို့ တရားဝင် တင်သွင်းလာသော ဆေးဝါးဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ ဘီစီအိုင်မှထုတ်သော ဆေးဝါးများကိုလည်း အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားများထံမှ တစ်ဆင့်သာ တန်ဖိုးကြီးစွာ ဝယ်ယူခဲ့ကြရပါသည်။ လူတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးသော အသက်ရှင်မှုကိုပင် အာမခံချက်လုံးဝမရှိတော့ပါ။ နိုင်ငံအတွင်းရှိ လုပ်သားပြည်သူအများစုမှာ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားများကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်အပေါ် အားထားနိုင်သောအရာဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေဆိုးကြီးများကို ဒိုင်ခံ၍ပြုပြင်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤအခြေအနေဆိုး

များဖြစ်လာရခြင်း၏အကြောင်းရင်းသည် ၎င်း၏တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ ခေါင်းမာမှု၊ မာနထောင်လွှားမှု၊ အမျက်စောင်မာန်ကြီးမှုများကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိရှိခဲ့သည်သာဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့အခြေအနေအရ နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်သွယ်မှုမရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းသာ အဓိကထားတတ်သော တစ်ဆူတည်းသောဘုရားကြောင့် နိုင်ငံတကာ၏ ဝိုင်းပယ်မှုကိုခံခဲ့ရပါသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် နိုင်ငံရေးကစားရာတွင် လက်ဖျားခါရလောက် အောင်တော်သူဖြစ်သော်လည်း ပြည်သူလူထုအပေါ်ထားရှိသော စေတနာမှာ ခေါင်းပါးလှသဖြင့် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကုန်းရုန်း၍ ခံခဲ့ကြရပါသည်။ ပြည်သူလူထုကို အံ့အားသင့်သွားအောင် အခြားနည်းဖြင့် နိုင်ငံရေးမျက်လှည့်ပြရန်မရှိတော့သဖြင့်

သူ့အား အစဉ်ကျိုးခံသစ္စာရှိသူများကို ရက်စက်စွာ ပစ်ပယ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးကိုလည်း ဝိုင်းပယ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးသည် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် များစွာထိခိုက်ပုံမရခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ၎င်းအားအကျဉ်းချ၍ အမူစစ်နေစဉ် ကာလတွင် အမူအကြောင်းအရာများကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်၍အကြီးအကျယ် ဒေါ်ကနိပါတော့သည်။ ၎င်း၏ထံသို့ မှန်မှန်သွားရောက်ခဲ့သော ညီဖြစ်သူ ဦးအောင်ခင်အား “ငါ့ကို နိုင်ငံရေးအရ သတ်ရင် ခံနိုင်တယ်ကွာ။ အခုတော့ ကလေးကလား အကျင့်စာရိတ္တအရ သတ်တာမျိုးတော့ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကိုတော့ ဆန့်ကျင်ရမှာပဲ” ဟုဖွင့်၍ပြောခဲ့ပါသည်။

ဦးအောင်ခင်သည် တရားသမားတစ်ဦးဖြစ်၍ သည်းခံရန်နှင့် တရားနှင့်ဖြေရန် ပြန်ပြောခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ သို့သော်လည်း မကြာမီမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်

စာင်ဦးက တရားသူကြီးအဖွဲ့သို့ ပြင်ပ
ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ရှေ့မှောက်တွင် မဟုတ်ဘဲ
သီးခြားထွက်ဆိုခွင့်ပြုရန် တောင်းခံ
ထားကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဦးအောင်ခင်က “သတင်းစာ
တွေမှာပါဝင်တဲ့ အမှုအကြောင်းအရာ
တွေဟာ စဉ်းစားကြည့်တတ်သူများ
အတွက် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို နားလည်
နိုင်ပါတယ်။ တပ်မတော်မှာ အဆင့်ဆင့်
ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြီးမှသာ လုပ်ငန်းများ
လုပ်ဆောင်နိုင်တာကို နားလည်နိုင်ပါ
တယ်။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်ကြေးရှိတဲ့
လုပ်ငန်းတွေအတွက် လုပ်ဆောင်ထား
ချက်များဟာလည်း အထင်အရှားရှိပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တကို
ဆီခိုက်နိုင်ဖို့မရှိပါဘူး” ဟု ရှင်းပြ
ကြောင်း သိရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး
သည် သမိုင်းလေ့လာသူတစ်ဦးဖြစ်၍
ဦးအောင်ခင်အား “အခုလောလော
ဆယ်မှာ သိရှိသူအချို့ရှိလို့ အမှန်ကို
ဆိုနိုင်ပေမယ့် နောင်နှစ်ငါးဆယ်၊
ဆယ်နှစ်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်သာ

တရားခံကြီး ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ကိုယ်ကျင့်
တရားကြောင့် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့
အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ နိုင်ငံရေးအရဖြစ်
တယ်ဆိုတာမျိုးကိုပဲ ပေါ်လွင်အောင်
လုပ်မယ်” ဟုပြောကြောင်း သိရပါ
သည်။

ဦးအောင်ခင်အား “အမှန်
တရားကို ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
သာ သိတာ။ အမှန်တွေထုတ်ဖော်လိုက်
ရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို
အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွမှာဘဲ။ သိပ်ပြီး
ဒေါ်ပွရင် ဘာလုပ်မလဲ ကွပ်မျက်ရုံရှိတာ
ပဲ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်
ကျွန်တော် သိတဲ့ကိစ္စတွေကို တရားရုံး
မှာ အစစ်ခံမယ်” ဟူ၍ ရှင်းပြကြောင်း
သိရပါသည်။

ဦးအောင်ခင်သည် အလွန်
စိုးရိမ်မှုဖြစ်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးနှင့်
ရင်းနှီးသူအချို့အား ပြောပြသည်ဟု
သိရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်
တင်ဦးကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့ တင်ပြ
နိုင်သူမရှိသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ဗိုလ်ချုပ်

ကြီး သိရှိနိုင်ခြင်းရှိမည်မဟုတ်ပါ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး လူဆ သည့်အတိုင်းပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အလွန်ပင်ဒေါပွဲခွဲကြောင်းသိရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး မျှော်မှန်းသကဲ့သို့ ကွပ်မျက်သည့်အခြေ အနေမရောက်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ် သွားခဲ့ပါသည်။ ကြုံကြိုက်သည်မှာ ထိုအချိန်က ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးနှင့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကို သံယောဇဉ်ရှိ သော လူကြီးတစ်ဦးက ရင်းနှီးသော ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိများကို ပြောပြ ခဲ့ရာတွင် ဒုက္ခဆိုတာ တစ်ခုတည်း မလာတတ်ကြောင်း စုပြုပြီး လာတတ် ကြောင်း၊ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတာမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေအရ လူကြီးများအနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကို အများသဘောတူချခဲ့တာရှိကြောင်း၊ အဲဒါကတော့ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ခေါင်းဆောင်များကို ဖြန်မာပြည်၌ လုပ်ကြံခံရမှုတွင် ထောက်လှမ်းရေး တပ်က တာဝန်ပေါ်လျော့၍ဖြစ်ရ

ကြောင်း၊ ထောက်လှမ်းရေးတပ်၌သာ တာဝန်ရှိကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့ တင်ပြခဲ့ကြောင်း များကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြောကြား ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ တင်ပြလျှင်လည်း မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်လျှင် လူကြီး များပါ တာဝန်ရှိနေ၍ဖြစ်ကြောင်းကို လည်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ တိုက်ဆိုင် နေသောအကြောင်းများကြောင့် ဗိုလ်မှူး ချုပ်တင်ဦး မျှော်လင့်သလို ကွပ်မျက် သည့်အဖြစ်သို့မရောက်ရှိဘဲ ထောက် လှမ်းရေးတပ်များမှ အရာထမ်း အမှု ထမ်းအားလုံးကို ထမင်းချက်နှင့် ယာဉ် မောင်းများပါမကျန် အလုပ်မှ ရပ်ဆိုင်း ခြင်းခံခဲ့ရပါတော့သည်။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်များမှ အမှုထမ်းများမှာ တစ်သက်လုံး သစ္စာ ကြီးစွာ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းများ ကို မထောက်ထားဘဲ ရက်စက်စွာ ဖြုတ်ချခံရသဖြင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက် ခဲ့ရပါသော်လည်း ရဲဘော်အများအပြား သည် ဂျိုးဖြူရေပိုက်ကြီး၌ ဝါးလုံးများ

တင်၍ သစ်ကိုင်းများ ခုတ်မိုးပြီးလည်း ကောင်း၊ မင်္ဂလာဒုံတပ်များအနီးမှ လျှို့ မြောင်များကို ရှင်းလင်း၍လည်းကောင်း ဖြစ်သလိုနေထိုင်ကြရသူများ အများ အပြားပင် ရှိခဲ့ပါသည်။ သစ္စာရှိသူချင်း အတူတူ သစ္စာရှိခြင်း၏ အကျိုးကို မခံစားရဘဲ လူ့အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးခြင်း ကို ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းအရ အရေးယူရန် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ပါတီအာဏာရှင် စနစ်၏ ဆိုးကျိုးကြောင့် ဘာမျှစောဒက တက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ကြပါ သည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်များခေတ် ထက်ပင် ဆိုးဝါးစွာ ခံစားခဲ့ကြရပါ သည်။

သောင်းဆဦး
ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ

အမှားမပါရအောင်

ဝကားပြောဆင်ခြင်ဖို့

နေ့ကျရိုင်းဝင်း A.G.T.I (E.P)

မိမိက စကားများများ ပြော
ခြင်းကြောင့် မိမိပြောသော စကားတွင်
အမှားများပါသွား၍ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်
ခြင်းကြောင့် စကားပြောဆင်ခြင်ကြပါ။
ပညာပေးဆောင်းပါး

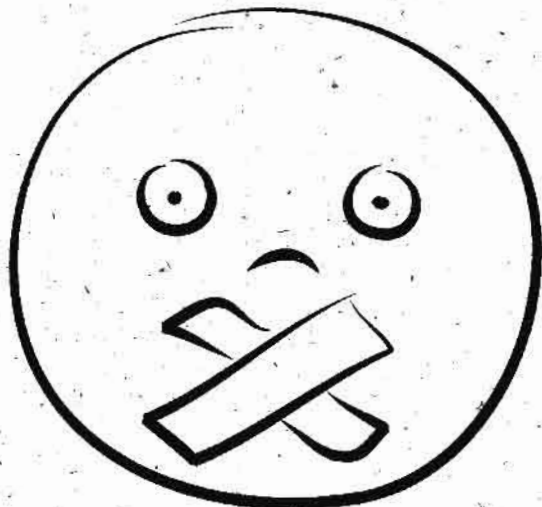
လောကကြီးတွင် မည်သူမဆို
စကားများများပြောလျှင် ဆင်ခြင်ပြီးမှ
ပြောရမည်။ ရှေ့နောက်ကြည့်ပြီးမှ ပြောရ
မည်။ စကားက ပြောတိုင်းလည်း
မကောင်းပါ အမှားများ ပါသွားတတ်
သည်။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စေသော၊
နှစ်နာစေသော စကားများ ပါသွားတတ်
ပါသည်။

မှန်းအောင်ပြောလည်း ပါးစပ်
လက်နှစ်သစ်၊ ချစ်အောင်ပြောလည်း
ပါးစပ်လက်နှစ်သစ်ဖြစ်၍ စကားများများ
ပြောခြင်းကို ဆင်ခြင်ကြရမည်။
ပြောလျှင်လည်း တန်ဖိုးရှိသောစကား၊
အကျိုးရှိသောစကား၊ ဗဟုသုတပညာ
များ ပါသောစကားများကို ပြောနိုင်ရန်
ကြိုးစားလေ့လာထားရမည်။ “နှုတ်ဆိတ်

သင့်က နှုတ်ဆိတ်နေရမည်”။ မမေးဘဲ
စကားမပြောရ (မမေးဘဲပြောလျှင်
လူယုတ်မာဖြစ်သည်။) “မေးလိုက်လျှင်
လည်း စည်ကြီးကို တီးလိုက်သကဲ့သို့
(မြည်ဟိန်းသွားပြီး) အကျိုးရှိသော၊
တန်ဖိုးရှိသော စကားကို အောင်မြင်
ခန့်ညားသဖြင့် ပြောတတ်ရမည်”။

“မပြည့်တဲ့ရေအိုးက ဘောင်
ဘင်ခတ်သည်ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း
(မပြည့်တဲ့ကအိုးက လှုပ်ပါတယ်)။
စကားများများ (ပေါက်ကရ အရည်မရ၊
အဖတ်မရ) ပြောသူသည် ပညာရှိမဟုတ်
ပါ။

လူတစ်ယောက်ကို တုတ်နဲ့
ရိုက်တာထက် စကားနဲ့ ရိုက်တာက
(စကားအမှားများ ပြောခြင်း၊ မမှန်သော
စကားများကို ပြောခြင်းက ပို၍ နာတတ်၊
ထိခိုက်တတ်ပါတယ်။ စကားနောက်
တရားပါ ကြမ်းကျွံလျှင် နတ်လို့ရတယ်၊
စကားကျွံလျှင် နတ်လို့မရဟူသော
စကားပုံအရ သင့်၏ စကားကျွံသွားလျှင်
ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ လင်မယား
နှစ်ယောက်ကြားထဲကို သင်က
ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းကို မပြုလုပ်ရပါ
ဘူး။
နှုတ်ကောင်းလျှင် ပြည်စိုး

(နှုတ်ကောင်းလျှင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်)ဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ရှိပါတယ်။ ထို့ကြောင့် အချက်ကျကျ တန်ဖိုးရှိပြီး ဗဟုသုတများ အသိတရားပညာများပါတဲ့ စကားများကို ပြောတတ်နိုင်ရန် လေ့လာထားပါ။ စာပေများကို ဖတ်ရှုထားပါ။ မှန်ကန်သော စကားများကိုလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သတ္တိရှိရှိ ပြောနိုင်ရန် ကြိုးစားထားပါ။ အချိန်ကျမှ ပြောသင့်သော စကားကိုလည်း ပြောတတ်နိုင်ရန် လေ့လာမှတ်သားထားပါ။

ပါ။ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်ဆိုသည့် အတိုင်း စာပေများ ပြင်ပဗဟုသုတများ လူကြီးသူမပြောသော စကားများကို လေ့လာမှတ်သားထားပြီးမှ ပြောသင့်တဲ့ အချိန်ကျမှသာ ပြောဆိုပါ။ စကားပြောကောင်းလို့ ဟစ်တလာက ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဘာမှမသိတဲ့ ဘာမှမတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တဲ့ စကားများကလည်း လူ

တစ်ယောက်ကို အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာထက် ပိုဆိုးပါတယ်။ အဲဒီပြောလိုက်တဲ့ စကားများဟာ (ကြားလိုက်တဲ့သူက) သူကြားလိုက်တဲ့ စကားအမှားကို သူ့ရဲ့ သား သမီး မြေးမြစ်တွေကို ပြန်ပြောမိတော့ သူတို့ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အမှားစွဲနေတော့ အမှားတွေကို အမှန်ထင်ပြီး အဲဒီစကားက သားစဉ်မြေးဆက် သေသွားသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ အမှားတွေစွဲနေတော့ အမှားကို အမှန်ထင်ပြီး အသက်ရှင်နေကြရတာ သဘာဝထက် ဆိုးပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ဟိုတိုင်းလူတိုင်း စကားကို လက်လွှတ်ပါ။ ပြောခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ကြရမည်။

ကတိစကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးပါနဲ့။ စကားကျွံသွားလျှင် လွန်သွားလျှင် စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက ရပ်ကွက်ထဲ အိပ်ထဲမှာ သူများတွေကို အတင်းပြော ဟိုစကားဒီဟို ဒီစကားဟိုဟို သူများကောင်းကြောင်းတွေ လျှောက်ပြော

တတ်လို့ ပြဿနာတက် ရန်ဖြစ်ပြီး ရုံး၊
ရဲစခန်းကို ရောက်တတ်ပါသည်။ (စကား
ပြော ဆင်ခြင်ပါ)

ပုံဂခေတ်က အနော်ရထာ
ဘုရင်၏ အစ်ကိုစုက္ကတေးမင်း (အဖေတူ
အမေကွဲ)က အနော်ရထာဘုရင်ကို “
ညီသားနောင်မယ်” လို့ ခေါ်လိုက်တာကို
အနော်ရထာ အဓိပ္ပာယ်မသိလို့ သူ့ရဲ့
အဖေ (ပုပ္ဖိုးစောရဟန်းမင်း)ကို ပြန်မေး
တော့ “မင်းအမေကို ငါယူမယ်”လို့
အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့စကား ဖြစ်နေလို့ အနော်
ရထာဘုရင်က ဒေါသအရမ်းထွက်ပြီး
စုက္ကတေးမင်းကို စီးချင်းထိုးရန် စိန်ခေါ်
ခဲ့ရာ (စီးချင်းထိုးခဲ့ကြရာတွင်) စုက္ကတေး
မင်းက ပစ်လိုက်သော လှံချက်က
လွဲသွားခဲ့ပြီး အနော်ရထာဘုရင်က
လှံနှင့် ထိုးလိုက်ရာ လှံက သူ့ရဲ့အစ်ကို
စုက္ကတေးမင်းရဲ့ ရင်ဝမှ ဝင်၍ ကျော
ပေါက်မှ ပေါက် ထွက်သွားပြီး
လူရောမြင်းပါ ချောက်ထဲကျပြီး သေသွား
လို့ ယခုအချိန်ထိ ထိုနေရာကို မြင်းက
ပါဟု ခေါ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း
စကားကို လက်လွတ်စပယ်ပြောခြင်းကို
ရှောင်ကြဉ်ကြရမည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခု ရှိပါ
သည်။ "The tongue is mightier than the
sword" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “လူရဲ့
လျှာက စားထက်ပိုထက်တယ်။ စားရှည်
ထက်ပိုပြီး ခွန်အားကြီးမားပါတယ်တဲ့”။
ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကပြောလိုက်တဲ့
စကားဟာ တခြားသူအတွက် ကူညီရာ
လည်း ရောက်သလို နာကျင်ခံစားရပြီး
ဆိုးဝါးသွားစေတယ်။ နစ်နာသွားစေတဲ့
အခြေအနေကိုလည်း ရောက်သွားစေနိုင်
ပါသည်။ တွန်းပို့ရာကိုလည်း ရောက်
သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
ကြားထဲကို မိမိက ဝင်ရောက်ပြောဆို
ခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်ရပါဘူး။ ဆင်ခြင်ရပါ
မယ်။

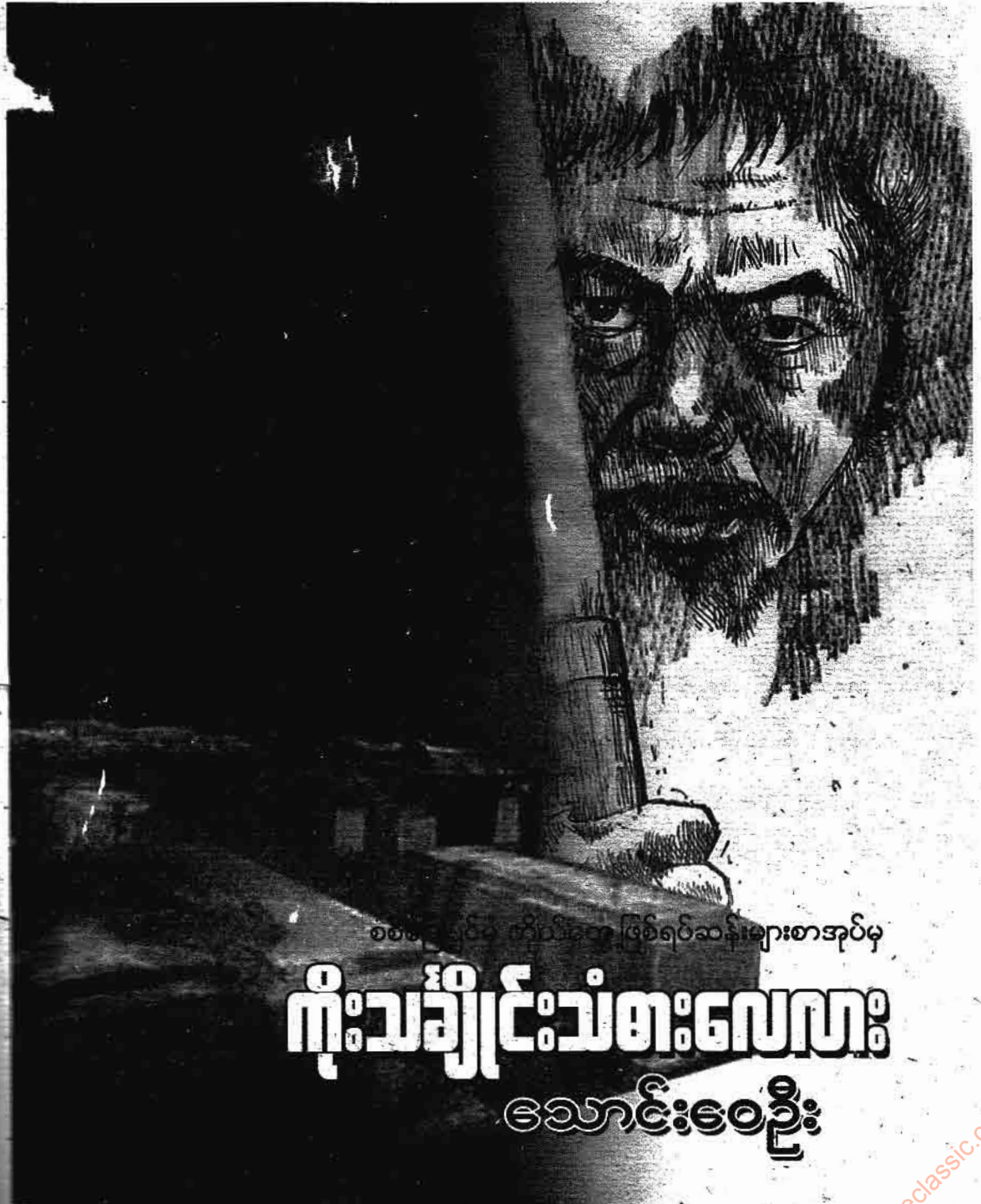
ဒါကြောင့် လူကြီးသူမတွေက
စကားပြောရင် ရှေ့နောက်ကြည့် ဆင်ခြင်
စဉ်းစားပြီးမှ ပြောသင့်၊ ဆိုသင့်ပါတယ်
လို့ ဆုံးမထားပါတယ်။

ဘဝအောင်မြင်မှုဆိုတာလည်း
ကိုယ့်အပေါ်မှာ (ကြိုးစားမှု)ပဲ မူတည်နေ
ပါတယ်။ မိတ်ဆွေစစ် အပေါင်းအသင်း
များများရှိဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။
စကားပြောကောင်းလျှင်၊ ပြောတတ်လျှင်
ဘဝမှာ အောင်မြင်တတ်ပါတယ်။
မြတ်စွာဘုရားကလည်း အကျိုးရှိသော
စကား၊ ဟုတ်မှတ်သောစကား၊ နာလို
သောစကား၊ အများနှစ်သက်သောစကား
ကို ပြောရမည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောခြင်းကို
ဆင်ခြင်ကြရပါမည်။

Ref: (စာရေးသူ ဖတ်ရှုခဲ့သော စာအုပ်
များနှင့် (နိုင်ငံခြားစကားပုံပါသော)၊
စင်္ကာပူနိုင်ငံထုတ် The Goms of
Success စာအုပ်တွင် ပါရှိသည့် The
tongue is mightier than the sword ။
စာအုပ်မှ)

မောင်နေကျလိုင်းဝင်း (AGRI.EP)

စစ်စစ်မြန်မာ ဟိပ်ပီတော့ ဖြစ်ရပ်သန်းများစာအုပ်မှ

ကိုးသံချိုင်းသံစားလောဟား သောင်းဝေဦး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ သင်္ကြန်မကျမီ
နေ့ခေါင်ခေါင်ကာလ။

ကျွန်ုပ်ပါဝင်သော တစ်ခွဲ
နှစ်ခွဲပါ စစ်ကြောင်းသည် ကရင်
ပြည်နယ် လှိုင်းဘွဲ့မြို့ကလေးမှ
အရှေ့တောင်အရပ်ရှိ ပိုင်ကျူရွာ
ကလေးသို့ အထက်အမိန့်အရ
အပြင်းချီတက်နေချိန် ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျူရွာအား ရှင်းလင်း
ပြီးပါက တာဝန်ပြီးဆုံးပါပြီ။ ပြီးခဲ့
သော ဖိုးနောင်းကတည်းက ဤဒေသ
သို့ ရောက်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့
စစ်ကြောင်း အနားပြန်ချိန် ရောက်
နေပါပြီ။ ပိုင်ကျူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကို
ရှင်းလင်းပြီးက ပြန်ခွင့်ရ၏။ ထို့
ကြောင့် ပိုင်ကျူကို ရောက်ဖို့ အရေးကြီး
နေ၏။ ထွက်ချိန် နောက်ကျသဖြင့်
အပြင်းချီတက်ခဲ့သော်လည်း လမ်း
ခုလပ် ပတ်ကျောစခန်းသို့ ရောက်
သည်နှင့် မှောင်စ ပျိုးနေပေပြီ။
အလွန်ပူပြင်းသော နေမင်းဒဏ်
ကြောင့် စစ်သည်အား လုံးလည်း

များစွာ နှစ်နယ်နေကြ၏။

“ဒီမှာ ညစာစားမယ်။
ပြီးရင် ဆက်ထွက်မယ်”

စစ်ကြောင်းရုံးမှ အမိန့်
ရောက်လာသည်။ ထွက်ဆိုလျှင်လည်း
ထွက်ရပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေမှာ
အမိန့်နာခံရသည့် စစ်သားများ ပေပဲ။

“ရဲဘော်တွေ ညစာစားပြီး
ရင် မနက်အတွက်ပါ ပြန်ချက် ထား။
ပြီးရင် ဆက်ထွက်မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာ
စားပြီးသည်နှင့် ပတ်ကျောစခန်းမှ
ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
စစ်ကြောင်းသည် ပိုင်ကျူသို့ တစ်
ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးကြပါ။
ပါလာသည့် စစ်သုံးမြေပုံများကိုသာ
အားကိုးပြီး လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။
ဒေသခံ လမ်းပြများကိုလည်း မသုံးဝံ့။
အတော်များများက သူလူ၊ ကိုယ့်
ဘက်သားများမို့ သိပ်မယုံရဲ။
ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးလျက်
ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ စစ်သုံး မြေပုံ

များမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက

ထုတ်ထားသည့် မြေပုံများ ဖြစ်၍
မြေပုံမြေပြင် ကွဲလွဲချက်များက
များလာပေသည်။ အလွဲလွဲအချော်ချော်
နှင့် ခရီးက မတွင်။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍
လရောင်ကလည်း မရှိ။ တောတိုးသွား
နေရခြင်းကြောင့် မကြာခဏ လူ
ဆက်ကလည်း ပြတ်နေ၏။ သတင်း
ပေါက်မည် စိုး၍ မီးသုံးခွင့်လည်း
မပြု။

ညကိုးနာရီ ထိုးသည်နှင့်
ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ကွင်းပြန့်
ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။

“ခရီးမတွင်တော့ဘူး။ ဒီည
ဒီမှာနားမယ်”

စစ်ကြောင်းရုံးမှ အမိန့်
ရောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်
ကွပ်ကဲနေသည့် တစ်ခွဲအား နေရာချ
ပေးပြီးသည်နှင့် အိပ်ဖန်စောင့်ကင်း
ချကာ ကမူလေးတစ်ခုကို ခေါင်းအုံး
၍ အိပ်လိုက်တော့၏။ အလွန်

ပင်ပန်းနေသဖြင့် ခေါင်းချလိုက်သည်
နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

ကျွန်ုပ် မည်မျှ အိပ်မောကျ
သွားသည် မသိ။ နှုတ်ခမ်းမွေး ဖြူဖြူ
ခေါင်းမွေးဖြူဖြူနှင့် ကရင်တိုင်းရင်း
သား အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်
အရှေ့ဘက် ဒေါနတောင်တန်းဆီမှ
ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်အား ပခုံး
ပုတ်ကာ ...

“ဖိုးဒိုခွား ထ ထ မိုးလင်း
နေပြီ။ သွားရင်လည်း သတိထား
သွား။ ဒီနေရာတွေက သတိလစ်လို့
မရဘူး။ အနှောင့်အယှက်တွေ များ
စွယ်” ဟု သတိပေးစကား ဆို၍
ဇွတ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖျတ်ခနဲ
နိုးသွား၏။ ကြည့်လိုက်သော် အမှန်
ထက်ပင် မိုးစင်စင် လင်းနေပေပြီ။
အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်
ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ခဲ့သည့်နေရာ
သည် သချိုင်းကုန်းငယ်တစ်ခု
ပေါ်တွင်ပင်တည်။

“ဟိုက် ... ညက မော
မောနဲ့ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ထဲမှာ
သချိုင်းကုန်းမှန်း မသိဘဲ ဝင်အိပ်
လိုက်ကြတာကိုး”

အားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးသည်
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးဆက် ထွက်
ရန် ပြင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တ အခြေပြုခဲ့
သည့် သချိုင်းကုန်းငယ်လေး၌ မြေပုံ
မို့မို့များအား ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာများ၌
တွေ့နေရ၏။ တစ်နေရာ တွင်
မနေ့တစ်နေ့ကမှ မြှုပ်နှံထားပုံရသည့်
မြေပုံအသစ်စက်စက်တစ် ခုနှင့်
ထိုမြေပုံထိပ်တွင် ပေါင်လုံးဆန့်တိုင်တစ်
တိုင် ထူ၍ထား၏။ ထိုတိုင်တွင်
အဘိုးအိုတစ်ဦး ဝတ်ဆင်ခဲ့ဟန်တူ
သော ကရင်ပုဆိုး သုံးလေးထည်နှင့်
အနီရောင်ကရင်သင်တိုင်း အင်္ကျီရှည်
ကြီး တစ်ထည်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်
များ၊ အမိုးတစ်ထွာခန့်နှင့် အရှည်

နှစ်တောင် နီးနီးရှိ ဓားအိမ်ပါဆောင်
ဓားတစ်ချောင်းတို့ကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ ... ပန်းကန်တွေဟေ့
ပွတာပဲ။ တို့တပ်စုရုံးမှာ ပန်းကန်မရှိ
ဘူးဟ”

စံသိန်းအမည်ရှိ စစ်သည်
တစ်ဦးက ပန်းကန်များကို လှမ်းယူ
သည်။

“ဒီမှာလည်း ဓားရှည်တစ်
ချောင်းဟ။ ဒီဓားကို ငါရပြီကွ၊
ကိုးသချိုင်းသံဃာဟေ့”

စိန်အောင်အမည်ရှိ ရဲဘော်
က တိုင်တွင်ချိတ်ထားသည့် ဓားရှည်
အား ဖြုတ်ယူကာ “ဓားကိုထုတ်ပြီး
တရုတ်သိုင်းကားထဲမှ သိုင်းသမား
ဟန်ဖြင့် တစိုးစိုးနှင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြန်ထား
လိုက်စမ်း။ ပြန်ထားလိုက်စမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် စစ်သည်များ
ပစ္စည်းယူသည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး
တားမြစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ယု
တပ်ကြပ်ကြီးသုံးဦးကို ချွတ်ချင်း

ခေါ်ယူလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏တပ်ခွဲ၌ တပ်စုမှူးအရာရှိ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် တပ်စုသုံးခုလုံးအား တပ်စုတပ်ကြပ် ကြီးများကိုသာ ကွပ်ကဲခိုင်းထား ရ၏။

ကချင်လူမျိုးတပ်ကြပ်ကြီး လဗျနော်။

ရခိုင်လူမျိုးတပ်ကြပ်ကြီး အေးသိန်းချေ။

ကရင်လူမျိုးတပ်ကြပ်ကြီး စောလှမြိုင်။

“ကဲ . . . ဆရာကြီးတို့ ရဲဘော်တွေကြည့်ပြောဗျာ။ ဟိုဟာ ယူ ဒီဟာယူ မယူစေနဲ့။ ဒေသအလိုက် ရိုးရာဓလေ့တွေရှိတယ်။ မလုပ် ကောင်းဘူး။ အခုယူထားတဲ့ သင်္ချိုင်း ကုန်းကဟာတွေ အကုန်လုံး ပြန် ထားခဲ့ခိုင်း။” ဆရာကြီးလဗျနော် ခင်ဗျားတပ်စုက ဟို စိန်အောင် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဘာမှန်း ညာ မှန်းမသိဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းက ဓားကို ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားဆိုပြီး အတင်းယူနေ

တယ်။ မယူစေနဲ့။ ထားခဲ့ပါ။ မသန့် မပြန့်ပစ္စည်းတွေ အပမှီနေဦးမယ်” ကျွန်ုပ်သည် ဤဒေသ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ ဆယ်နှစ်တာရှိပြီဖြစ်၍ ဤဒေသရှိ တိုင်းရင်းသားများ၏ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံများကို အတော်အတန် နားလည်ထားပါသည်။ နီးသည်က လည်း ဤဒေသမှ တိုင်းရင်းသူတစ်ဦး ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အိမ်ထောင်ကျ ခါစက သူမနှင့် ဤဒေသရိုးရာဓလေ့များကို မေးမြန်းဖြစ်သည်။

“ဒီကလူတွေ သေရင် သေသူပစ္စည်းကို သူနဲ့အတူ ထည့်ပေး ရတယ်။ ဒါက သူ နောင်ဘဝမှာ ပြန်သုံးဖို့ပဲ။ သေသွားတဲ့သူဟာ ဖလူး ခေါင်းလိုခေါ်တဲ့ လူသေဝိညာဉ်တွေ ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်သွားတတ် သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ သူ့မှာသုံးဖို့ပြုဖို့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တွေ ပါသွား ရတယ်”

“မြေမြုပ်ပြီး တစ်နှစ်

လောက်ကြာရင် အလောင်းပြန်ဖော်ပြီး မီးသဂြိုဟ်ရတယ်။ ခုနစ်ရက်ကြာရင် သင်္ချိုင်းကအရိုးကို ပြန်ကောက် တဲ့ အရိုးကောက်ပွဲလုပ်ရတယ်။ ပြီးရင် အရိုးကို အရိုးတောင်ပို့ရတယ်။ ဒါပြီးရင် ဒီပွဲမှာပါတဲ့သူအားလုံး အတွက် လိမ်ပြာခေါ်ပွဲလုပ်ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကိုယ့်လိပ်ပြာက သေတဲ့ သူရဲ့ လိပ်ပြာနဲ့အတူ အရိုးတောင် မှာ ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့လေ”

“သြော်”
“လိပ်ပြာခေါ်တဲ့အခါမှာ လည်း ပလူး လဂယ်ထိုင် ဂယ်ထိုင် အသင်လိပ်ပြာ ပြန်လာပါ။ ပြန်လာပါ။ နဲ့ဘာနောင်း လော့ လဂီ၊ နဲ့ ဘာ နောင်လော လဂီ ဟိုဒင်းလည်း မယုံ ပါနဲ့၊ ဒီဒင်းလည်း မယုံပါနဲ့ အော့ ဘာ သွားလဂီ၊ အော့ ဘာသွား လွန်ဖန်လဂီ သင်္ချိုင်းမှာ မနေပါနဲ့၊ အရိုးတောင်မှာ မနေပါနဲ့၊ ပလူး လာဂယ်ထိုင် ဂယ်ထိုင် အသင်လိပ်ပြာ

ပြန်လာပါ ပြန်လာပါလို့ ရွတ်ရဆိုရ နှစ် ရှိခဲ့ချေပြီ။

ချေ၏။

တယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ စစ်

ဒေသခံများ၏ သေဆုံးသူ သင်္ဂြိုဟ်ရေးနှင့် အသုဘကိစ္စကို အထက်ပါအတိုင်း ဇနီးသည်က ရှင်းပြသည်။

ကြောင်းသည် ဒေါနတောင်ခြေရှိ ပိုင်ကျုံရွာကလေးသို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ မတိုင်မီ ရောက်ရှိရှင်း လင်းနိုင်ခဲ့၏။

နောက်နေ့များတွင်လည်း ရန်သူပြောက်ကျားများက မကြာခဏ လာရောက် နှောင့်ယှက်ပစ်ခတ်နေပြန်၏။

“အဓိကကတော့ ကိုရယ်၊ ရဲဘော်တွေနဲ့ မတော်တဆ သင်္ချိုင်းတွေ ဘာတွေရောက်သွားရင် ပစ္စည်းကောင်းကောင်းတွေ တွေ့ရင် မယူမိပါစေနဲ့။ သေသူက သူပစ္စည်းဆိုပြီး ပြန်လာတောင်းတတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူပစ္စည်းယူတဲ့သူတွေကို ထိုက်ဒုက္ခပေး တတ်တယ်လို့ အယူရှိတယ်”

“တပ်ခွဲမှူးရေ ... ညွှန်ကြားချက်အရ ဒီမှာတော့ နှစ်ရက်သုံးရက်နေမှ ရမယ်ဗျာ။ နေနိုင်အောင်သာ ပြင်ဆင်ထားပါ”

“ကဲ ... တပ်ခွဲမှူးရေ မနက်တော့ ဒီက စောစောထွက်ကြရအောင်။ ရန်သူစစ်ကြောင်းကြီး နှစ်ကြောင်း ဒေါနတောင်ပေါ်က ဆင်းလာသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျေပြီဗျာ လစ်ကြတာပေါ့”

“ဪ”

စစ်ကြောင်းမှူးက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ပြောလေသည်။

နှစ်ညအိပ် သုံးရက်မြောက်နေ့ နံနက်တွင် စစ်ကြောင်းမှူး ညွှန်ကြားချက်အရ ပိုင်ကျုံမှထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဆရာစောလှ မြိုင်ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်မှာ ဒေသခံတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံများအား အောက်ပင် နို့ကိန်းချွတ်ချွတ်သိသူ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခါ အောင် ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုထားခဲ့ဖူး၏။ ယခုအခါ အိမ်ထောင်သက်ပင် ရှစ်

နေ့ဆိုတော့လည်း နေရပါမည်။ နေနိုင်အောင် ကင်းအထပ်ထပ် ချထားရ၏။ ပစ်ကျင်းကောင်းကောင်း တူးထားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သည့်ညမှာပင် ရန်သူပြောက်ကျားများက တဖျောက်ဖျောက် နှင့် လာရောက်ပစ်ခတ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်စု (၃) မှ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး စောလှမြိုင်သည် ဤဒေသသားဖြစ်၍ သတင်းပလင်း အစုံအလင် စုဆောင်းနိုင်

ပိုင်ကျုံ၏ ပထမညကား လက်နက်ငယ်သံ တဖျောက်ဖျောက် ကြားမှာ အိပ်လိုက်ရသည့် ဖြစ်ပါ

သူဖြစ်၏။ ဒေါနတောင်ပေါ်မှ ရန်သူ
စစ်ကြောင်းများဆင်းလာကြောင်း
သတင်းကို သူပင် ရရှိလာခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ ဒါတင်မကပါ။ ကျွန်ုပ်တို့
ညအိပ်ခဲ့သည့် သင်္ချိုင်းကုန်းကလေး
သည် ပတ်ကျောရွာဟောင်း သင်္ချိုင်း
ကုန်းလေးဖြစ်၍ သေဆုံးသူမှာလည်း
အသက် ၈၀ ခန့်ရှိ ထိုရွာသူကြီး
ဦးစောကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ နှုတ်ခမ်း
မွေးဖြူပြီး ခေါင်းဖြူဖြူနှင့်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုလေတော့သည်။

“အင်း... အဲဒီညက
အိပ်မက်ထဲမှာ လာတွေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးများလား မသိဘူး”

သူ့စကားနှင့် ဆက်စပ်၍
ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိလိုက်၏။

“တပီ ခွဲ မှ...
စစ်ကြောင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ဒီနေ့
ကျွန်တော် ပွိုင့်သွားချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်အလှည့်မဟုတ်လို့ရှိရင်
လည်း သွားတဲ့သူကို သတိထားဖို့
ပြောပေးပါ။ ညက အိပ်မက်

မကောင်းဘူး”
“ဘာတွေမက်လို့လဲ”
“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ
ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းကို ကျွဲအုပ်
လိုက်ခတ်တယ်လို့ မက်တယ်။ ကျွဲ
ခတ်ရင် နိမိတ်မကောင်းဘူး တပ်ခွဲ
မှူးရဲ့။ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သွေး
ထွက်သံယိုဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့
ဆရာစောလှမြိုင်။ ပွိုင့်ကတော့ ဒီနေ့
ဆရာအေးသိမ်းချေရဲ့အလှည့်ပဲ။
သူတပ်စုသွားပါလိမ့်မယ်။ အလှည့်
မဟုတ်ဘဲ မသွားပါနဲ့”

ဆရာစောလှမြိုင် စိုးရိမ်
သည်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါ
သည်။ ကျွန်ုပ်၏တပ်ခွဲမှာ ပိုင်ကျုံ့မှ
အထွက်တွင်ပင် ရန်သူ၏ စောင့်
ကြိုပစ်ခတ်မှုကို ခံရ၏။ ပွိုင့်သွားသည့်
တပ်ကြပ်ကြီးအေးသိန်းချေနှင့် ပွိုင့်
တပ်စိပ်တစ်စိပ်လုံး စုစုပေါင်း ကိုး
ယောက်တိတိ ကျည်ထိမှန်သွား
သည်။ ထိမှန်သည့်ကျည်ကလည်း

ရန်သူကျည်မဟုတ်။ ပျာယံ ပျာယာ
ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး အေးသိန်းချေ
ကိုယ်တိုင် ပစ်လိုက်သည့် မော်တာ
ခေါ် နှစ်လက်မစိန်ပြောင်း ဗုံးသီးက
ခေါင်းပေါ်ရှိ ဘန်ဘွေး ပင်ကြီး၏
အကိုင်းကို ထိမှန်ပေါက်ကွဲသွား၍
ကိုယ့်ကျည်ဆန် ကိုယ် ပြန်မှန်ခြင်းပင်
တည်း။

ပွိုင့်တပ်စိပ်နှင့် အနီးကပ်
လိုက်ပါသွားသည့် ကျွန်ုပ်ဦးထုပ်
ကိုပင် တစ်ချက် ထိသွားပါသေးသည်။
ကံကြီး၍ ခေါင်းကို မထိ ခြင်းပါ။

“ကောင်းရော”
ဗုံးဆန်ထိမှန်သူများအထဲ

တွင် တပ်သားစံသိန်းနှင့် တပ်သား
စိန်အောင်တို့ ထိပ်က ပါနေ၏။
စိန်အောင်က သူတပ်စုမဟုတ်ဘဲ
လက်နက်ငယ်သံကြား၍ ရှေ့တက်
ကြည့်ရင်း မှန်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အခြေအနေကို အထက်
တင်ပြပြီး ဗုံးစမှန်သူများအား အမြန်
ဆုံး လှိုင်းဘွဲ့သို့ ပြန်ပို့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်ကြောင်းလည်း
ငိုက်ကျဲခွေပြန်ဝင်ကာ ခိုနားလိုက်
ရ၏။ ညရောက်မှ အမှောင်ထုကို
အကာအကွယ်ယူ၍ ဝိုက်ကျဲရွာ
အနောက်တောင်ဘက်ရှိ အင်းကြီးကို
ဖြတ်ပြီး ရန်သူအင်္ဂါဖမ်းကာ ထွက်
ခဲ့ရ၏။ တစ်ညလုံး မအိပ်မနေလျှောက်
မှ ဒုတိယရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည့်
တာကရရွာကြီးသို့ ရောက်တော့၏။
ခေတ္တနားပြီး တာကရမှ ရေပူ၊
ဒေါ်လန်း စသည်ရွာကြီးများကို
ဖြတ်၍ နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်
ဖြစ်သည့် ကျုံးဒိုးသို့ အသွေနှင့်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ညနေတွင် ကျုံးဒိုးသို့
ရောက်ပါတော့သည်။

ကျုံးဒိုးရောက်မှ ဟင်းချနိုင်
တော့၏။

ကျုံးဒိုးတွင် ညမအိပ်ပါ။
အိပ်ခါအရ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း
သို့ အသင့်စောင့်နေသည့် သံလွင်
တစ်လျှောက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း

ဌာနချုပ်ရှိရာ မော်လမြိုင်ဒေသသို့
ဆက်လက်ထွက်ခွာ ခဲ့ပါတော့သည်။

“လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဟေ့”
ရဲဘော်တွေက အော်ကြ
သည်။

ကျုံးဒိုးကထွက်တော့
လဆုတ်ပကွဲမို့ လရောင်မရှိ။ နွေ
ကာလဖြစ်၍ ကြည်လင်သော
ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ကလေး
များကို ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး တွေ့
နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အလင်းရောင်ကပျောက်ပြီး အမှောင်
က ကြီးစိုးလာသည်။ တပ်ခွဲမှာ
အရာရှိ မရှိ။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ
ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သံလွင်စက်လှေ
ကြီး၏ ဦးခန်း၌ တစ်ယောက်တည်း
အနားယူရင်း နောက်ဆုံးလက်ကျန်
အာမီရစ်ပုလင်းကလေးကို ဖွင့်၍
သောက်မိ၏။ ထမင်းလည်း စားချင်
စိတ်မရှိပါ။ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေသည့်ကြားမှ လွတ်မြောက်

လာမှုကိုသာ ကျေနပ်နေပါတော့
သည်။ ဇနီးသည်ကလည်း စတုတ္ထ
မြောက်ကလေး ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့
လစေ့နှင့်မို့ ဘေးမသိရန်မခ အိမ်ပြန်
ရောက်ချင်နေပါသည်။ ပထမဆုံး
သားအကြီး မမွေးမီ ကိုယ်ဝန်အရင့်
အမာကာလကလည်း ကျွန်ုပ်သည်
ရန်သူပြောက်ကျားများ၏ အနီးကပ်
ချောင်းအပစ်ခံခဲ့ ရဖူးပါသည်။ အလွန်
ကံကြီး၍ သေကံမရောက် သက်
မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါပေ။ ယခုလည်း
ဒေါ်နတောင် အနောက်ခြမ်းမှာ
ပွဲကြမ်းရာက ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်
ခဲ့ပြန်ပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်ရေ ... ကံ
ကောင်းလို့ ငါတို့လွတ်လာတာ ကွ။
ဟိုခွေးမသားတွေလုပ်ပုံနဲ့ဆို သိပ်
မချောင်ဘူး။ အားလုံးလျှော သွား
နိုင်တယ်”

“ဘယ်ခွေးမသားတွေလဲ”
“ဟိုကောင် စိန်အောင်နဲ့
စံသိန်းတို့လေ။ ဆက်သွယ်ရေးက

သန်းဦးဆိုတဲ့ကောင်လည်း ပါတယ်”

ပြောလိုက်တယ်”

တောဆောင်း ဦးထုပ်ကို မော်တာ

“သူတို့က ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

တစ်ချက် ထိသွားတယ်။ လူမှန်

“ယူချင်ဦးကွ ကိုးသီချင်းသံ

လိုက်ရင်တော့ မသက်သာဘူး ကိုယ့်

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ။ ပတ်

ဓားလို့”

လူရေ။ ပွဲချင်းပြီးပဲဟ။ ကံကောင်းလို့

ကျောက်အထွက် သီချင်းကုန်းမှာ

“စိန်အောင်က ဘယ်သူ

လူမထိဘဲ ဦးထုပ်ပဲထိလို့”

ညအိပ်ပြီး မနက်ဆက်ထွက်တော့

တပ်စုကလဲ”

“ဪ”

လူသေအတွက် ရွာက ထားပေး

“ဆရာကြီးလဗျာနော်တပ်စု

အမှောင်ထုကြောင့် မလှမ်း

တဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူလာကြတာ။

ကကွ။ သူက မဆီမဆိုင် ရှေ့ဆက်

မကမ်းတွင် ကျွန်ုပ်ရှိနေမှန်း မသိဘဲ

တပ်ခွဲမှူးက မယူပါနဲ့ တား တာကို

လိုက်သွားရင်း မော်တာထိသွားတာ”

အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည်

ပြန်ထားသံလိုလိုနဲ့ မသိအောင်

“နီ ... အခု အဲဒီသူတို့

တပ်ခွဲရုံးမှ စစ်သည်နှစ်ဦး၏ ပြော

ယူလာကြတာ”

ယူခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေရော”

စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတွေး

“ဟုတ်လား”

“ဒီကောင်တွေ ဒဏ်ရာရပြီး

များပွားရပြန်ပါသည်။

“သိ ပီ ဟုတ် တာပေါ့။

ပိုင်ကျုံ့ပြန်ရောက်တော့ ဆရာ စော

မှန်၏။

စိန်အောင်က သူပြောတဲ့ ကိုးသီချင်း

လှမြိုင်က လာပြောလို့ သီချင်းမှာ

ကျွန်ုပ်၏ တောဆောင်း

သံဓားကို ယူဖြစ်အောင်ယူတယ်။

ပြန်ထားဖို့ ပိုင်ကျုံ့ရွာကို ပြန်ပေးခဲ့

ဦးထုပ်၌ မော်တာစတစ်ချက် ထိ

စံသိန်းက သင်တိုင်းအနီကြီး ယူ

တယ်ပြောတာပဲ။ ပြန်များမပေးရင်

သွားပါသေးသည်။

တယ်။ ဆရာသိန်းဆွေတပ်စိပ်က

တော့ မလွယ်ဘူး။ နောက်ထပ်

ဇနီးသည် ပြောသလို

ပန်းကန်တွေယူတယ်။ အဲဒီ ကောင်

သွေးထွက် သံယို ဖြစ်ဦးမယ်ထင်

သီချင်းကုန်းမှဒေသခံများ၏ ဝိညာဉ်

တွေ အကုန်လုံး မော်တာထိတဲ့အထဲ

တယ်”

များက လိုက်လံနှောင့်ယှက်ခြင်းလေ

ပါသွားကြလေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

လား။ ဒါမှမဟုတ် တပ်သား စိန်

“ငါလည်းအမြင်ကတ်ကတ်

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒို့တပ်ခွဲ

အောင်ပြောသော ကိုးသီချင်းသံဓား

နဲ့ အဲဒီစိန်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို

မှူးကလည်း ပွိုင့်က လိုက်သွားတာ။

ကြောင့် ဤကဲ့သို့ သွေးထွက် သံယို

နှင့် ဒုက္ခများကို ကြုံတွေ့ရသည်လား
 တာ့ မသိ။ ထိုစားကို ကိုးသင်္ချိုင်းသံ
 ဓားဟုတော့ မည်သူမှမပြောပါ။
 ပိုင်ကျံရွာသား အချို့ကတော့
 သေသူပတ်ကျောရွာသူကြီး ဦးစော
 ကလိုင်း၌ သူ့အလွန်နှစ်သက်သော
 ဆေးစီရင်ထားသည့် ဓားတစ်ချောင်းရှိ
 သည်။ ထိုစားကို သူနှင့်အတူ
 သုသာန်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်ဆို
 သည်ကိုတော့ ဆရာ စောလှမြိုင်နှင့်
 ပိုင်ကျံရွာသားများ ပြောနေကြသည်
 ကို နားစွန် နားဖျား ကြားလိုက်မိပါ၏။

ဒါလည်း ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်ုပ်
 အတတ် မပြောနိုင်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ သံသယတွေ
 စေလုံးစွာဖြင့် သံလွင်စက်လှေကြီး
 ကိုစီးကာ ထိုညက လတံစဉ်ကွေးကွေး
 စာလေး ထွက်ပြုစဉ် စိတ်နှလုံးဒိုးဒိုး
 ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရေစက်မကုန်၍ ၁၉၉၅

ခုနှစ်ဆန်း၌ နည်းဗျူဟာမှူး တာဝန်
 ဖြင့် ထိုဒေသသို့ တစ်ခေါက်ရောက်
 ရပြန်ပါ၏။ ကျုံးဒီး၊ ကော့ကရိတ်၊
 သယ်န်းညီနောင်၊ မဲပလဲ၊ ဝေရှမ်း
 စသည့်နေရာများသို့ လှည့်လည်သွား
 လာနေခဲ့ရ၏။ ဒေါနတောင်တန်း
 ပေါ်တွင်လည်း အတော်ကြာကြာနေခဲ့
 ရ၏။

ထိုအခါ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်
 နှစ်ဆယ်နှီးပါးက အဖြစ်အပျက်များ
 ကို ပြန်သတိရမိသည်။

ဘသယ်န်းညီနောင်တွင်
 ခေတ္တနေရစဉ် ထိုကိစ္စကို ဗျူဟာရုံးမှ
 အရာရှိငယ်များနှင့် စကားစပ်၍
 ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်
 ပြောဖြစ်၏။

“နေပါဦး အဘရဲ့။ အဘ
 တပ်ခွဲက ရဲဘော်လေးတွေ ယူ
 လာတဲ့ဓားက တကယ်ရော ကိုး
 သင်္ချိုင်းသံဓားလား”

“မသိပါဘူးကွာ။ ကိုယ်
 လည်း ဟိုတုန်းကတော့ နားမလည်

ပါးမလည်နဲ့ မင်းတို့လိုလူငယ်ပါပဲ။
 သူတို့က ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား ဆိုလို့သာ
 လိုက်ပြီးပြောနေရတာပါ။ ဟုတ်
 မဟုတ် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။
 မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ထင်တာပါပဲ။

ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား ကတော့ သူ့အစွမ်း
 နဲ့သူ ရှိတယ်။ ဒါလည်း အခု အသက်
 ကြီးလာမှ အတွေ့အကြုံအရရော၊
 ကိုယ်တိုင်လည်း စာလေးပေလေး
 ဖတ်မှတ် လာလို့ သိလာတာရောပေါ့”

“ဒါဆို ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား
 အကြောင်းရော အဘ သိသလား
 ခင်ဗျ”

“နည်းနည်းပါးပါးလောက်
 တော့ သိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့
 ကြားဖူးနားဝရှိအောင် ပြောပါဦး
 ခင်ဗျ”

အရာရှိငယ်များက ပဲ့
 တောင်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ဖတ်မှတ်
 လေ့လာထားသမျှ ပြောပြရသည်။

“ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားလုပ်ဖို့

သင်္ချိုင်းကိုးခုက ခေါင်းရိုက်တဲ့ သံ
တွေကို သုံးရတယ်။ ပန်းပဲဆရာက
လည်း စနေသား ဖြစ်ရတယ်။ ဓားကို
ပုံထုတ်ပြီးရင် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်
သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဂါထာကို မန်းမှုတ်
ရသတဲ့”

“ဘာဂါထာလဲအဘ”

“အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်း
မသိဘူးကွ”

“ဂါထာမန်းပြီးရင် အဲဒီ
ဓားကို သင်္ချိုင်းမှာသွားပြီး အစိမ်း
သေရဲသွေးနဲ့ဆေးပြီး ဓားသားကို
ဆေးတင်ရတယ်။ ဆေးတင်ပြီးရင်
ဓားကို စနေသမီး၊ မီးနေသည်ရဲ့
ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ခုနစ်ရက် ခုနစ်
လီ ထားရတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်သွားရင်
ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း
ကျောင်းကိုသွား၊ ဘုန်းကြီးတွေ
ကမ္မဝါဖတ်နေချိန်မှာ မသိအောင်
ကမ္မဝါသံကြားလောက်တဲ့နေရာမှာ
ဓားကို သွားထား ရတယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ အဘ”

“သူတို့လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
Procedure ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ်
လည်း အတိအကျတော့ မသိဘူး”

“အဲဒီကိစ္စပြီးရင် ကိုးမြို့ရှင်
နတ်ကွန်းမှာ ကိုးရက်တိတိ ဓားကို
သွားထားရတယ်။ ဓားအိမ်ကို လူသေ
ထည့်တဲ့ ခေါင်းတလားက ပျဉ်နဲ့ပဲ
လုပ်ရတယ်။ ဓားရိုးကိုလည်း
လူသေထိုးတဲ့ တံစူးဝါးနဲ့ပဲ လုပ်ရ
တယ်။ ဓားကို သပ်ပင်းတဲ့အခါမှာ
လည်း အစိမ်းသေရဲ့ ဆံပင်ကိုချောင်း
ကို ဓားမင်းမှာရစ်ပြီး ထည့်ပေးရ
တယ်”

“တယ်ရှုပ်ပါလား အဘ
ရယ်”

“အင်း... ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ။
အဲဒါတွေပြီးမှ နောက်ထပ် သူတို့
သတ်မှတ်တဲ့ဂါထာ ကိုးရက် မန်းမှုတ်
ရသေးတယ်။ အဲဒီဂါထာတွေ မန်း
မှုတ်ပြီး သိဒ္ဓိတင်ပြီးရင်တော့ ကိုး
သင်္ချိုင်းသံဃာတစ်ချောင်း ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာက

ဘာစွမ်းသတဲ့လဲ အဘ”
“အင်း... ဘယ်လောက်
ကာယသိဒ္ဓိပြီးပါတယ် စွမ်းပါတယ်
ဆိုတဲ့ လူကိုမဆို ဒီကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာနဲ့
ခုတ်ရင် သေတယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အဘရယ်”
“ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတာပဲကွ။
မြင်ကွန်း အရေးတော်ပုံတုန်းက
အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားကြီးကို
ခုတ်တဲ့ဓားက ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃာ
တဲ့ကွ။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးက
လည်း လောကီအစီရင်တွေ အလွန်
ဝါသနာပါပြီး တုတ်ပြီးထားပြီးလို့
နာမည်ကြီးတယ်လေ။ ဒါကြောင့်
လုပ်ကြတဲ့သူတွေက ကိုးသင်္ချိုင်းသံ
ဓားကို သုံးခဲ့ကြတာတဲ့”

“ဪ”
“အဘပြောတဲ့ အဲဒီတုန်းက
အဲဒီသင်္ချိုင်းက ဓားယူခဲ့တဲ့ သူတွေ
ရော အခုရှိသေးလား”

“အဲဒီတစ်က ကိုယ် ပြောလို့
သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး လောကြီး

လဗျနော်က ကရင်ပြည်နယ်က
တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာပဲ ကျသွားတယ်။
စိန်အောင်ကတော့ မွန်ပြည်နယ်က
တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျသွားတယ်”

“ကိုးသချိုင်းသံဃားဟုတ်
တာ မဟုတ်တာ အပထား။ ရောက်
လေရာမှာ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံတွေကို
တော့ လိုက်နာရမှာပေါ့ကွာ။ သချိုင်း
မှာထားတဲ့ပစ္စည်းပေါ့ အဲဒီမြူပ်
ထားတဲ့လူကို ပြန်ဖော်ပြီး မီးသဂြိုဟ်
တဲ့အခါ တစ်ခါတည်း ပြန်ထည့်ပေး
ရမှာကွ။ အခုလို ယူသွားလို့မရဘူး။
မင်းတို့လည်း ဖုတ်ထားကြ။ ရောက်
တဲ့နေရာမှာ သူရိုးရာဓလေ့တွေကို
လိုက်နာကြပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ် မသိ
အောင်ယူခဲ့သည့် ကိုးသချိုင်းကုန်းမှ
ဓားကိုတော့ ကျွန်ုပ်တပ်ခွဲမှစစ်သည်
ဇနားက ကိုးသချိုင်းသံဃားဟု ကြုံ
သည့်ဆုံသည့်အခါတိုင်း ပြောနေကြ
လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာမူကား
သူတို့ပြောစကားကို ယခုအချိန်
အထိ သံသယတွေ ဝေဝါးနေဆဲပင်
ဖြစ်ပါသတည်း။

၂၄ ၇ ၂၀၀၆

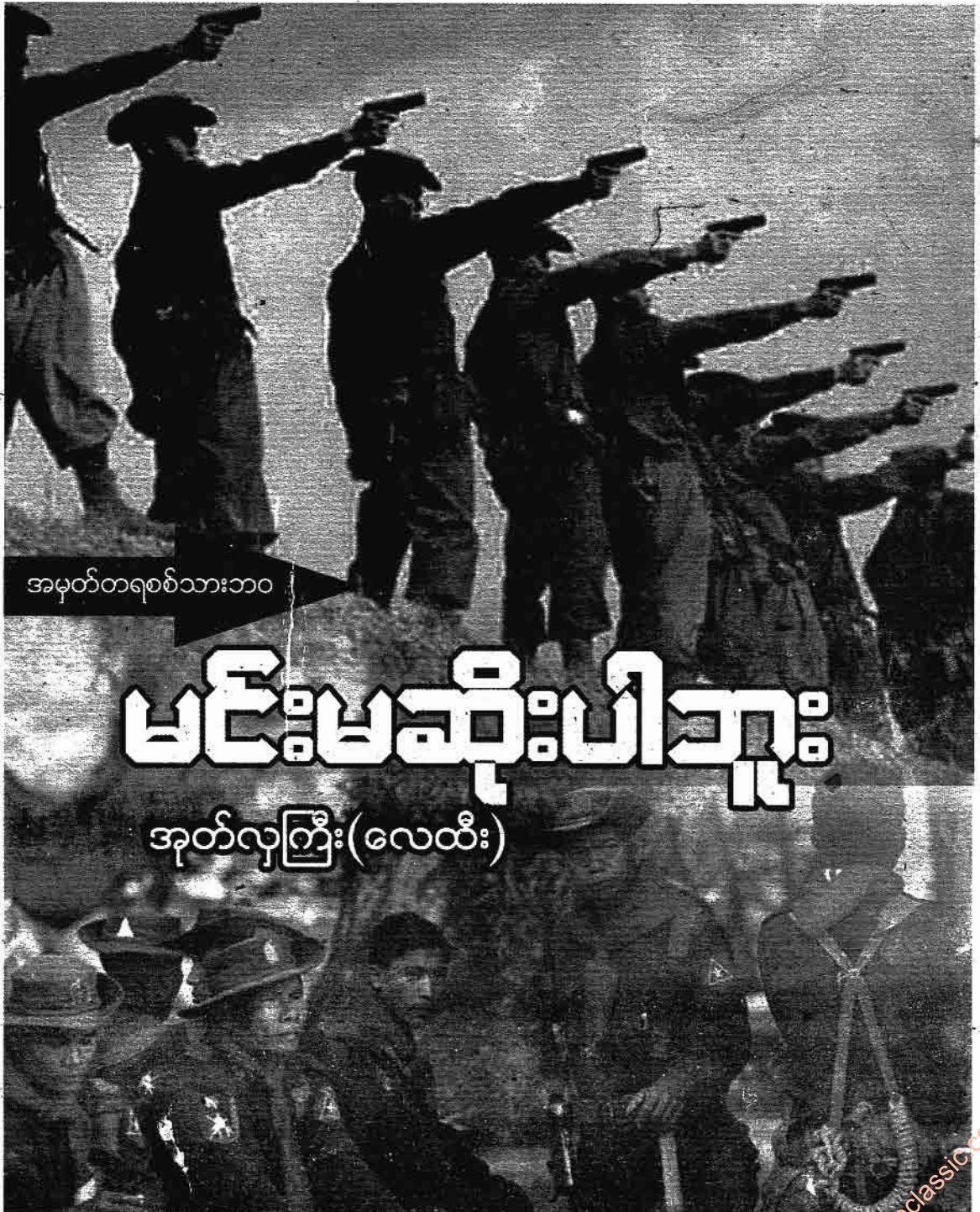
မှီငြမ်းကိုးကားသည့်စာအုပ်များ

၁။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးအား
သောင်းဝေဦး၏ ‘သေကံ
မရောက် သက်မပျောက်’
စာအုပ်မှ ‘ကြုံရဆုံရ
ပိုင်ကျုံဒေသ’ ဝတ္ထု ကို
မှီငြမ်းပါသည်။

၂။ ကိုးသချိုင်းသံဃားရှင်းလင်း
ချက်အား ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊
စာပေ ဗိမာန်စာမူဆုရ ‘
မင်းယက္ခ၏ မြန်မာ့ဓား’
စာအုပ် စာမျက်နှာ ၄၄၊
၄၅၊ ၄၆ ကိုးသချိုင်း သံဃား
ပြုလုပ်ပုံကို မှီငြမ်းပါသည်။

သောင်းဝေဦး

အမှတ်တရစစ်သားဘဝ

မင်းမဆိုးပါဘူး

အုတ်လှကြီး (လေထီး)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၉) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျောင်းဆင်းပြီး စအလုပ်သင်
 ဗိုလ်ဘဝ (၁၉၈၁ ခုနှစ်) ရွှေဘိုကတစ်
 တစ်တပ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ ကာလ
 တစ်ရင်းမှူးကြီးက သဘောလည်းကောင်း၊
 စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းပြီး ကိုယ်ချင်း
 စာစိတ်လည်း အပြည့်နဲ့ပို တပ်ရင်းတစ်
 ရင်းလုံးက အရမ်းလေးစားကြည်ညိုကြ
 တယ်။

ကျွန်တော် အုတ်လှကိုလည်း
 သူ့စစ်ကြောင်းရုံးမှာပဲ လက်နက်ကြီး
 တစ်စုမှူးအဖြစ် တာဝန်ချထားပေးတယ်။
 အဲဒီအချိန်က တပ်ရင်းမှူးစစ်ကြောင်းရုံး
 မဘိန်းမြို့ကလေးမှာ စခန်းတိုင်နေ
 ကျန်တဲ့စစ်ကြောင်း၊ တပ်ခွဲတွေက
 မတီမှတ်ပေးထားတဲ့ နယ်မြေတွေမှာ
 ရထားတာဝန်ပေါ့။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက
 မှူးကြီး သိန်းဝင်း။

“ဗိုလ်လေး (အလုပ်သင်ဗိုလ်
 ဗိုလ်လေးဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲပါသည်)
 ရှင်လောင်းလိုပဲ။ အစစ ဂရုစိုက်
 နိုင်မှ။ တစ်ခုခု ချွှဲ ဂ်ချော်သွားလို့

ကောင်းရင်ကောင်းတယ်
 ပြောကြပါလား။
 တော်တယ်၊
 ကောင်းတယ်ပြောတာ
 ပိုက်ဆံကုန်မှာ
 ကျနေတာပဲ။
 တပ်က လူကြီးတွေက
 ဒီအတိုင်းချည့်ပဲ။
 ကောင်းကြောင်း၊
 တော်ကြောင်း ထုတ်ဖော်
 ချီးကျူးရမှာ

အရာရှိ မဖြစ်လိုက်ရရင် တစ်ဘဝလုံး
 အတွက် ဘယ်လောက်နစ်နာလိုက်မလဲ”
 တဲ့။

အဲလောက် လေးစားကြည်ညို
 စရာကောင်းတဲ့ တပ်ရင်းမှူးပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 အုတ်လှလည်း ကျေးဇူးသိတတ်စွာနဲ့
 အဘတပ်ရင်းမှူးကြီး ခိုင်းခိုင်း၊ မခိုင်းခိုင်း
 လက်နက်ကြီးကိစ္စရော ကျန်တဲ့ အလုပ်
 တွေရော ကိုယ်ညွှန်သိသလောက်၊ စွမ်း
 ခိုင်သလောက်၊ အားလုံး ကြိုးစား
 ပမ်းစား လုပ်ပေးတယ်။ စခန်းခြံစည်းရိုး
 တွေ၊ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းတွေ၊
 ပစ်ကျင်းတွေ၊ ဗုံးခိုကျင်းအမိုးခေါင်က
 တုတ်နဲ့ လူနေတဲ့တွေ အကုန်လုံးပေါ့။
 ကျောင်းက သင်ပေးလိုက်တဲ့ စံချိန်
 စံညွှန်းနဲ့ ညီအောင် ပြင်တာ။ (ကျောင်း
 ဆင်းစံဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်မှတ်စုလည်း
 ရှိနေသေးတယ်လေ)။ ရဲဘော်တွေ
 ကတော့ ပင်ပန်းလို့။

“ဟူး . . . ဗိုလ်ကြီးတွေနဲ့
 တုန်းကတောင် နည်းနည်းနားနားသေး

တယ်။ ဗိုလ်လေးနဲ့ကျမှ အီးတောင်
မပေါက်နိုင်တော့ဘူး”တဲ့။ ဟဲဟဲ မော
တော့မောတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မမောဘူးဗျ။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ တပ်ရင်းမှူးက ပြော
တယ်တဲ့။

“ဒီဗိုလ်လေး မဆိုပါဘူး”တဲ့။
ဒါနဲ့ပဲ ဗိုလ်လေးနွားပြာက အောက်သွား
မရှိ ဖြစ်သွားရော။ အဲဒီအသံကြားရ
တော့ ဒီမောင်အုတ်လုက ပိုပြီး အား
ထည့်လုပ်တော့တာပေါ့။

မကြာပါဘူး ဗျူဟာမှူးနဲ့အဖွဲ့
စခန်းစစ်ဆေးဖို့ ရောက်လာကြတယ်။
(ဗျူဟာမှူးက ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးညွန့်)ပါ။
နောင်တော့ ရန်ကုန်တိုင်း၊ တိုင်းမှူး၊
နောက်ပြီး သာသနာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့
သူ၊ သာသနာရေးဝန်ကြီး တာဝန်ယူနေ
တဲ့ အချိန်တုန်းက စကားပြောရင် ပုံပြင်
တွေ၊ ဥပမာတွေ ပေးပြီး ပြောတတ်လို့
“ပုံပြောတဲ့ ဦးဦး”ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တောင် ရခဲ့
ပါသေးတယ်။ စခန်းတစ်ခုလုံး
လှည့်ပတ်စစ်ဆေးဝယ်။ နေရာလပ်
မကျန် အပင်ပန်းခံပြီးတော့ကို စစ်တာ။

တပ်ရင်းမှူးကလည်း ရန်သူ အခြေအနေ၊
နယ်ခြေအခြေအနေ၊ ကိုယ့်တပ်တွေရဲ့
လှုပ်ရှားမှုတွေကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်း
တင်ပြတယ်။ အားလုံးပြီးတော့ ဗျူဟာ
မှူးကြီးက မှာစရာရှိတာ မှာပြီး စခန်း
ခံစစ်ပြင်ဆင်ထားမှုဟာ လက်ခံနိုင်တဲ့
အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြု
ကြောင်း ပြောတော့ ...

အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော်
အုတ်လု လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ကြိုးစား
အားထုတ်မှုအပြည့်ရှိကြောင်း တပ်ရင်း
မှူးက သူ့တပည့်ကို အပြည့်အဝ
ထောက်ခံတင်ပြတယ်။

အဲဒီမှာတင် ပြဿနာက
စပါရော။ တပ်ရင်းမှူး ဘာမှမပြောရင်
ဒီပွဲက အဆုံးသတ် လှနေပြီ။ တပ်ရင်းမှူး
ပွဲထုတ်ကောင်းတာနဲ့ ဗျူဟာမှူးကြီးက
ကျွန်တော်အုတ်လုကို သတိထားမိသွား
ပြီး ဘာတာဝန်ပေးထားလဲ မေးတယ်။
လက်နက်ကြီးတပ်စုမှူး တာဝန်ပေးထား
ကြောင်း သိရတော့ လက်နက်ကြီး
တပ်စုမှူးတစ်ယောက် သိသင့်သိထိုက်

တာတွေ စစ်ဆေးပါတော့တယ်။
ဘယ်ရမလဲ ကျွန်တော်အုတ်လုဟာ
စာသင်ချိန်တွေမှာ အိပ်ငိုက်လေ့ မရှိ။
ငေးလေ့မရှိ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
တတ်ပြီး လူတကာကို ဆရာ ပြန်လုပ်ရမှာ
ကျေနပ်သူလေ။ မေးသမျှ ခိုးခိုး ခေါက်
ခေါက် ပြန်ဖြေနိုင်တယ်။ တပ်ရင်း
မှူးကတော့ ပြုံးလို့ သူ့တပည့်အကြောင်း
သူသိပြီးသားလေ။ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွား
တယ်ထင်လား။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ လက်နက်
ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တစ်ဆင့်မှ၊ ပစ်
ခတ်မှု၊ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းမှု၊ လက်တွေ့
လုပ်ခိုင်းပြန်ပါရော။ ဒါလည်း ပြဿနာ
မရှိပါဘူးလေ။ နည်းစနစ်တကျ တစ်ဆင့်
ပြီးတစ်ဆင့် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ပြနိုင်
လိုက်တယ်။ (လုပ်နိုင်မှာပေါ့။ စခန်းခံ
စစ်ပြင်ဆင်တာတွေ အားသွန်ခွန်ခိုက်လုပ်
နေပေမယ့် လက်နက်ကြီး တိုက်ခွက်တာ
တွေ လက်နက်ကြီး သင်ခန်းစာ
လေ့ကျင့်တာတွေ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်
တစ်ကြိမ်တော့ မဖြစ်မနေ လုပ်ထား
တယ်လေ။)

www.burmeseclassic.com

အားလုံး စစ်ဆေးပြီးတော့ ဗျူဟာမှူးကြီးဆီက စကားသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။

“မဆိုးပါဘူး”တဲ့။ လာပြန်ပြီ “ဒီမဆိုးပါဘူး”ကြီးက။ တပ်ရင်းမှူး ကလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဗျူဟာမှူးကလည်း မဆိုးပါဘူးပဲ။ တော်ရင်တော်တယ်။ ကောင်းရင်ကောင်းတယ် ပြောကြပါလား။ တော်တယ်။ ကောင်းတယ်ပြောတာ ပိုက်ဆံကုန်မှာ ကျနေတာပဲ။ တပ်က လူကြီးတွေက ဒီအတိုင်းချည့်ပဲ။ ကောင်းကြောင်း။ တော်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ဆွဲကျွေးရမှာ တကယ် တွန့်တိုတတ်ကြ တယ်။ ပြောလိုက်ရင် ရောင့်တက်သွား မှာပဲ စိုးတာလား။ ငါ့လောက် မင်းမတော် မိဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလား မပြောတတ် တော့ပါ။ မကျေနပ်တာတော့ အမှန်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ကြီးက ကျွန်တော် အုတ်လှအတွက်တော့ ထကယ့် ဝေဒနာတွေကို တပ်အသီးသီး မှာ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ပြီး အတွေ့အကြုံ ထူရာတဲ့။ တိုက်ပွဲဆိုလည်း ဝင်တိုက်။

ခံစစ်ဆိုလည်း ခံစစ်။ လှုပ်ရှားဆိုလည်း လှုပ်ရှား ထိုက်သင့်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရဖို့ လိုတယ်တဲ့။ ဒါမှ အရာရှိတစ် ယောက် ဖြစ်လာရင် ဘယ်မှာ တာဝန် ပေးပေး အခက်အခဲမရှိ ထမ်းဆောင် နိုင်မှာတဲ့။ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ အလုပ်သင်ဗိုလ်တွေကို တပ်အသီးသီး ကို လွှတ်ပြီး စစ်မြေပြင် လက်တွေ့ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်သင်ယူဖို့ စီမံ ထားတာ။ လက်တွေ့လုပ်ရမယ့် ကာလ ကလည်း ကိုးလပဲ ရှိတာ။ ကျန်တဲ့သုံးလ က တပ်စုမှူးသင်တန်းတက်ရဦးမှာ။ အဲဒါတွေအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ပေးမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် စစ်ကြောင်းရုံးမှာပဲ ပုံသေ မထားဘဲ နယ်မြေစိုးမိုးရေးတာဝန်တွေ လည်း လက်တွေ့လုပ်ဆောင်တတ်အောင် လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းတွေဆီ တစ်လှည့် ပို့ထားဖို့ ဗျူဟာမှူးကြီးက နှုတ်မိန့်နဲ့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် အုတ်လှအတွက်တော့ ခေါင်းဆောင်နင်းပြီ ပေါ့။ ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိပါသေးတယ်။

ဗျူဟာမှူးကြီးရဲ့ နောက်ထပ်နှုတ်မိန့်က- “နက်ဖြန် ငါ မိုးခိတ်ကိုသွား မယ်။ ဗိုလ်လေးကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွား ပြီး အဲဒီတစ်ဝိုက်က စစ်ကြောင်းမှာ ပို့ပေးခဲ့မယ်”တဲ့။ ဆင်နင်းခံထားရတဲ့ ခေါင်းကို နောက်ထပ် ဂေါ်ဖီလာအမြီးနဲ့ ဖိရိုက်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့။

ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ စစ်သားပဲလေ။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ပေါ့။ ကျောပိုးအိတ်ပြင်ပြီး မနက်ခရီး ထွက်တော့ အတူလိုက်ပါခဲ့တယ်။ လမ်းမလျှောက်ရတာ နည်းနည်းကြာ ပြီဆိုတော့ အားပူလိုက်တဲ့နေ့။ လေးလိုက်တဲ့ ကျောပိုးအိတ်၊ ညောင်း လိုက်တဲ့ခြေ ငရဲဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိ။ ဗိုလ်လောင်းတုန်းကဆို ဒီလို ဘယ် ဟုတ်မလဲ။ မီတာ ၁၀၀ ဆန်းစစ်လား မညှပ်ပါဘူး။ ၁၁ စက္ကန့် ကျော်ကျော် လောက်ပါပဲ။ ၃ မိုင် ဆန်းစစ်လား ဝမ်း တူးသရီးထဲကပါ။ မိုင် (၃၀) ဆန်းစစ်တို့ ဘာတို့ဆိုလည်း လာထား။ ရှေ့ဆုံးအုပ်စု ထဲမှာ အုတ်လှမပါမပြီ။ PT ချိန်တွေဆို

လည်း ဆရာတွေ ဘယ်လောက်မောင်း
မောင်း အုတ်လှတို့ ကျန်ခဲ့ရိုးထုံးစံမရှိ။
ကျွန်တော်အုတ်လှက ထွားကျိုင်းသူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ကျန်းမာ
သန်စွမ်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့
အသိအမှတ်ပြုထားကြပြီးသာ။

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်အီတာ
ပါ။ လုံးဝကို ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်ရ
တာ။ မဘိန်းနဲ့ မိုးမိတ်က (၃၄) မိုင်
လောက် ဝေးတယ်။ ရွှေလီမြစ်ကြီး
ကလည်း ခြားနေသေး။ စစ်သား
ခြေထောက်က အကြမ်းဖျင်း တစ်နာရီ
(၃) မိုင်နှုန်းဆိုတော့ နာရီပေါင်း (၁၂)
နာရီလောက် မနားတမ်း လျှောက်ခဲ့ရ
တာပေါ့။ ဒါတောင် ဗျူဟာမှူးကြီးနဲ့
လိုက်လာခဲ့ရတာမို့ အနီးကပ် လုံခြုံရေး
ကော၊ လမ်းလုံခြုံရေးကော အပြည့်နဲ့
အေးအေးလူလူ တောင်တွေးမြောက်တွေး
အပြင် စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်း
တွေတောင် ကိုယ်တိုင်ရေးဖွဲ့ခဲ့စားရိုက်ကူး
ရင်း လျှောက်လို့ရတာ။ တကယ်တမ်း
ကိုယ့်တပ်နဲ့ ကိုယ်သွားရတဲ့ ခရီးမျိုးသာ

ဆို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကောင်တွေက
ဒုက္ခပေးလာမှာလဲ။ ဒီရေ၊ ဒီမြေ အခြေ
အနေမှာဆို ဘယ်နားကနေဘယ်လို
ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မလဲ စသဖြင့် နားရွက်
ထောင်ပြီး မြေအခြေအနေ သုံးသပ်ရင်း
မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူး သတိကြီးစွာ
နဲ့ မသက်မသာ လျှောက်ရရင် ဘယ်
လောက် ပိုပင်ပန်းမလဲ စဉ်းစားသာ
ကြည့်ပါတော့။

ညနေ (၆) နာရီလောက်
မိုးမိတ်ရောက်ပြီး မိုးမိတ်ဟော်ကုန်းထဲ
မှာ နားတယ်။ ဟော်ကုန်းထဲမှာ တပ်ရင်း
မှူးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စစ်ကြောင်းရုံး
ထိုင်နေတယ်။ မိုးမိတ်ဟော်ကုန်းဆိုတာ
တစ်ချိန်က မိုးမိတ်စောင့်ဘွားကြီးရဲ့
ဟော်နန်းပေါ့။ ခြံဝင်းကလည်း အကျယ်
ကြီး။ အိမ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး။
ပြင်ဦးလွင်က အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးတွေ
နေခဲ့တဲ့ ဘိုတကြီးတွေလိုပဲ။ သစ်ပင်
ကြီးတွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ အရိပ်
လည်း အရမ်းကောင်းဆိုတော့ ဘာ
ပြောကောင်းမလဲ။ ခြေပစ်လက်ပစ်ကို

နားလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ
ဗျူဟာမှူးကြီးက ခေါ်တယ်ဆိုလို့
ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်လာတယ်။ ရောက်
တော့ ဗျူဟာမှူးကြီးက ထမင်းပိုင်းကြီး
ရဲ့ ထိပ်မှာ ထိုင်နေပြီ။ လူကောင်ထွား
ထွားနဲ့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်
(မိုးမိတ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ တပ်ရင်းမှူးကြီး
လို့ သိရတယ်။ တပ်နဲ့ နာမည်တော့
မေနေပြီ)နဲ့၊ ဗိုလ်မှူးတွေ၊ ဗိုလ်ကြီးတွေ
အများကြီးပဲ။ ဗျူဟာမှူးကြီးက “ထမင်း
စားဖို့ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ လာ
ထမင်းလာစား”ဆိုတော့ “ဟုတ်”ဆိုတဲ့
တစ်ခွန်းထဲပြောပြီး လွှတ်တဲ့ခုံ ဝင်ထိုင်
လိုက်တယ်။

အဲ့လို ဝင်ထိုင်ယိုက်ချိန်မှာ
တပ်ရင်းမှူးနဲ့ ကျန်တဲ့အရာရှိတွေအားလုံး
မျက်လုံးပြူးပြီး ပိုင်းကြည့်နေကြတယ်။
ဗျူဟာမှူးကြီးက ...

“နောက်မှ သင်ပေးလိုက်ကြ
ပေါ့ကွာ”လို့ ပြုံးပြီးပြောရင် ထမင်းစား
တယ်။ ဗျူဟာမှူးက ဘာပြောတယ်ဆို
တာလည်း သဘောမပေါက်သလို

အားလုံးက မျက်လုံးပြူးကြည့်ကြတာ
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြစ်ပြန်ဆို
 တော့ ဘယ်သူမှ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ
 အနီးဆုံး ဟင်းခွက်ထဲက ဟင်းနည်းနည်း
 ခပ်ထည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့လို ခပ်သွက်သွက်ပဲ
 စားလိုက်တယ်။ ဗိုက်ဆာတာလည်း
 ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ စားလို့
 ကလည်း မမြန်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပန်းကန်
 ကုန်ချိန်မှာ မဝတဝနဲ့ပဲ ထထွက်လာခဲ့
 တယ်။ ထမင်းစားခန်းအဝလည်း ရောက်
 ရော “ဗိုလ်လေး ခဏနေဦး”ဆိုပြီး
 မိုးမိတ်တပ်ရင်းမှူး လိုက်လာတယ်။
 ချောင်ကျကျ တစ်နေရာကိုခေါ်ပြီး “မင်း
 က ဘာကောင်လဲ” နားမလည်ဘူးလား။
 မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြတာလည်း လုံးဝ
 မကြည့်။ ဗျူဟာမှူးကြီးရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ
 မင်းမို့လို့ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဝင်စားရဲတယ်။
 Mess Etiquette (စားရိပ်သာကျင့်ဝတ်)
 ဆိုတုန်းလား။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်
 စမ်းပါဦး။ ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”
 ဆိုပြီး သူ့လက်သီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 ထိုးမယ် တကဲ တကဲ လုပ်တယ်။

လက်သီးကလည်း အကြီးကြီးမှ တကယ်
 အကြီးကြီး။ ကျွန်တော် အုတ်လှလည်း
 ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့လိုက်မှ
 ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်သိတော့တယ်။ ဟား
 တကယ်ပြဿနာကြီးပါလား။ စစ်စွပ်
 ကျယ် ချိုင်းပြတ်လေးနဲ့ စစ်ဖိနပ်ကော၊
 ညှပ်ဖိနပ်ကော မပါဘဲ လူကြီးထမင်း
 ဝိုင်းသဲ ထမင်းဝင်စားခဲ့တာလေ။
 နည်းနည်းနှောနှောအပြစ်မှ မဟုတ်တာ။
 ဗိုလ်လောင်းတုန်းကဆို ဘယ်လွတ်မလဲ။
 အနည်းဆုံး အုတ်နီခဲ ၁၀ လုံးလောက်
 နဲ့ အပိုစစ်ရေပြ တစ်ပတ်လောက် မိနိုင်
 တယ်။ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ။ ကျွန်တော်
 နားနေတုန်း အင်္ကျီတွေ တောစီးဖိနပ်
 တွေ ချွတ်ပြီး အားရပါးရ နားနေခဲ့တာ။
 ခေါ်ခိုင်းချိန်မှာ ယူနီဖောင်းပြည့်စုံအောင်
 ဝတ်ပြီးမှသွား ဒါမှမဟုတ် ထမင်းစား
 ခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ ယူနီဖောင်းပြည့်စုံ
 အောင် ပြန်ဝတ်ပြီးမှစား။ ဒါဆို အဆင်
 ပြေသွားမှာ။ ခုတော့ ခေါ်တုန်းကလည်း
 ကြောက်လန့်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာ၊
 စားခိုင်းတော့လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့

မစဉ်းမစား ဝင်ထိုင်စားခဲ့တာဆိုတော့
 ခုလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။
 အထက်လူကြီး ကြောက်တာ
 လည်း မပြောနဲ့လေ။ ဗိုလ်လောင်းဘဝ
 တုန်းကဆို စီနီယာတစ်ယောက် ဝင်လာ
 တာဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းပြတစ်ယောက်
 ဝင်လာတာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ဘာလုပ်
 နေနေ ချက်ချင်းထပြီး သတိဆွဲကြရတာ။
 လမ်းမှာဆုံရင်လည်း လမ်းဖယ်ပေးပြီး
 ဘေးမှာ သတိဆွဲပြီး ရပ်နေကြ။ အဲဒီ
 ပုဂ္ဂိုလ်လွန်သွားမှ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
 ဆက်လျှောက်ရတာ။
 စားရိပ်သာမှာဆိုလည်း
 သင်တန်းဖွင့်ရက် နေ့လယ်စာ စားကြ
 ရင် ယူနီဖောင်းအပြည့်နဲ့ စားရတာ။
 ဦးထုပ်တစ်မျိုးပဲ မလိုတာ။ ညစာဆိုရင်
 အမျိုးသားဝတ်စုံ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့
 (ခေါင်းပေါင်းမပါ) စားရတာ ကော်လံ
 မပါတဲ့ အင်္ကျီဆို လက်မခံဘူး။ တာဝန်
 ကြပ်တို့ တာဝန်ကြပ်ကြီးတို့က တောက်
 လျှောက် စောင့်ကြည့်နေတာ။ ထမင်း
 စား သစ္စာဆိုရတယ်။ ပြီးရင် တာဝန်ကျ

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်က သတင်းပို့
လို့ “စားနိုင်ပြီ”ဆိုမှ စားကြရတာ။
ဒါတွေက မဖြစ်မနေ လိုက်နာကြရတဲ့
Mess Etiquette ပဲလေ။ ဒါတွေ သိထား
ရဲသားနဲ့ ကျွန်တော်အုတ်လုတစ်ယောက်
ဒီ Mess Etiquette ကို ဖောက်ဖျက်
ကျူးလွန်မိခဲ့တာ။ ဒါဟာ ဗျူဟာမှူးကြီး
နဲ့ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးကို
စော်ကားလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်ပါ
တယ်။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်သော်
လည်း “ဟုတ်”လို့ ပြောပြီးတဲ့နောက်
ယူနီဖောင်းပြည့်စုံအောင် ပြန်ဝတ်ပြီးမှ
ဝင်စားရမှာ။ အထက်လူကြီးက ပြောတာ
ဆို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရဘဲ
တစွတ်ထိုး တစောက်ကန်း တစ်ခါတည်း
နာခံလိုက်ကြတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အားနည်းချက်ပါပဲလေ။

ကံကောင်းလို့ တကယ်အထိုး
မခံခဲ့ရတာ။ အပြစ်ကြီးတစ်ခုရယ်လို့သာ
ပြောနေတာပါ။ တကယ်တမ်း ပြန်
စဉ်းစားကြည့်တော့ နံပါတ် ၁ စစ်
ကြောင်းရုံးမှာနေဆိုတော့ နေခဲ့တာပဲ

လေ။ နံပါတ် ၂ မိုးမိတ်လိုက်ခဲ့ဆိုတော့
လည်း လိုက်လာတယ်။ နံပါတ် ၃ ခေါ်
တယ်ဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းလိုက်လာ
တာပဲ။ နံပါတ် ၄ ထမင်းစားဆိုတော့
လည်း မဆိုင်းမတွ ဝင်စားခဲ့တာပဲ။
ကျွန်တော် Complaintလည်း မတက်ခဲ့
မိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ညာညာတာတာပဲ နှစ်သိမ့်ပေးနေမိတာ
ကတော့ “မင်းမဆိုးပါဘူး အုတ်လုရယ်”
လို့ ဒီလိုနဲ့ပဲ လှုပ်ရှားတစ်ခွက် ရောက်
ခဲ့ပြီး ဘဝက ကြမ်းခဲ့ရပါပြီ။ နေ့စဉ်နဲ့
အမျှ လျှောက်ပြီးရင်းလျှောက်၊ ရန်သူ
သတင်းတွေထောက်၊ မသင်္ကာတဲ့နေရာ
တွေ လိုက်ရှင်း၊ ရန်သူကလည်း ဗကပ
အကြွင်းအကျန် နည်းနည်းပါးပါးပဲရှိတာ
မို့ အုတ်လုတို့ စစ်ကြောင်းကိုလွတ်
အောင် ရှောင်နေတော့ တစ်တောဝင်
တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင်တက် တစ်
တောင်ဆင်း။ နေပူပူ မိုးရွာရွာပေါ့လေ။
လျှောက်ရလွန်း၊ ရှာရလွန်း၊ ပင်ပန်း
လွန်းလို့ တပ်ရင်းမှူး စစ်ကြောင်းရုံးမှာ
နေခဲ့တဲ့ ဘဝလေး ပြန်တမ်းတနေမိတယ်။

မတိန်းစစ်ကြောင်းရုံးမှာ သာယာနေတဲ့
အဖြစ်ကလေးဟာ အခုတော့ “ဟူး
အုတ်လုရယ်၊ မင်း ကံမကောင်းပါလား”
ဆိုပြီး ကြေကွဲနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့၊ ဒီ ဒါပေမဲ့ကတော့
တကယ် ကျေနပ်အားရဖြစ်ရတဲ့ ဒါပေမဲ့
ပါ။ ရှေ့တန်း (၉) လပြီးလို့ တပ်စုမှူး
သင်တန်းကို ရောက်မှ ဘုရားတမိတော့
တယ်။ အုတ်လုနဲ့အတူ ကျောင်းဆင်း
ပြီး တပ်အသီးသီးကို ရောက်သွားကြတဲ့
အုတ်လုသူငယ်ချင်း ဗိုလ်လေးတွေထဲက
(ဂ) ယောက် တိုက်ပွဲကျသွားပြီး (၅)
ယောက် ခြေထောက်ပြတ်သွားလို့ စုစု
ပေါင်း (၁၃) ယောက် လျော့သွားပြီတဲ့။
ကံကြီးလို့ပါလား။ လမ်းလျှောက်ရတာ
လေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကံမကောင်းပါ
လားလို့ ကြေကွဲနေတဲ့ အုတ်လုတစ်
ယောက် ခုမှပဲ မင်း ကုသိုလ်ကံလေး
က “မဆိုးပါဘူး”ရယ်လို့ ဖြေသိမ့်လိုက်
ရပါတော့တယ် ခင်ဗျာ။

လေးစားမှုအပြည့်ဖြင့်

အုတ်လုကြီး(လေထီး)

ဖခင် နှင့် မိခင်

သားချောတေးဆိုတဲ့အပေါ်

တော်ရိချက်မက

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

“သားချောတေး” ဆိုပြီး
ကလေးသိပ်နေတဲ့ မိခင်တွေကို သာမန်
တွေမြင်နေကျ သဘောထားကြတယ်။
အမေတိုင်း ဘာကြောင့်လုပ်ရသလဲဆို
တာ လေ့လာနေဆဲပင်။ သုတေသီ
“ရှမ်မွန်” ဒီအီတိုင်းက ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။
“သားချောတေး”ဟာ မိခင်ကလေး
သံယောဇဉ် ရပ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ရာမှာ
အရေးကြီးတဲ့ကဏ္ဍက ပါဝင်တယ်။
“သားချောတေး”ဟာ အမေနဲ့ ကလေး
ငယ်တို့ကြား နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ
ကြာလာပြီဖြစ်တဲ့ အပြုအမူဖြစ်တယ်။
ဘာကြောင့် သိဆိုရတာ မသိကြဘူး။

သည်မေးခွန်းက ဖြေဖို့ခက်နေ
တယ်။ ဒေါက်တာရှမ်မွန်ဖလော်ရီဒါ
တေးဂီတကျောင်း မီယာမီတက္ကသိုလ်
“ဂီတကုထုံး” ဌာနက ရှာဖွေတွေ့ရှိထား
တယ်။

ဒေါက်ဒီအာဂျိုင် အဆိုအရ
ကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ အပြည့်

နားလည်စွမ်း မရှိသေးပေမယ့် အကျိုး
သက်ရောက်မှု ရှိတယ်ဆိုတယ်။ ကလေး
မှာ ဂီတအပေါ် အပြည့်နားလည်နိုင်စွမ်း
စွမ်းရည် မွေးရာပါလည်း ပါရှိတယ်ဆို
တယ်။

လူသားတို့ သိထားရမှာက
အမေသီချင်းဆိုသံနဲ့ အခြားသီဆို ပုံစံ
တွေအပေါ်မှာ ကလေးဟာ ခွဲခြားနိုင်
တယ်ဆိုတယ်။ တုန်းအမြင့်တွေ၊
သာယာဟစ်ကြွေးသံ၊ အနိမ့်သံတွေ
ခွဲခြားနိုင်တယ်။ သာမန်အနိမ့်သံ ရေဒီယံ
သီချင်းသံ၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေဒီယိုလှိုင်း
အမျိုးမျိုးရဲ့ အသံတွေကို အကျိုးပြု
ထိန်းထား ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။

အမေရဲ့ သီချင်းဆိုသံက
အခြားသံတွေ ရောယှက်နေတဲ့တိုင်
ကလေးဟာ မှတ်မိတယ်လို့ သုတေသီက
ဆိုတယ်။

ကလေးငယ်ဟာ အရပ်တွေနဲ့
ကစားချိန်၊ စာဖတ်ပြ နားထောင်ချိန်တွေ
မှာတောင် အမေသီချင်းသံ မှတ်မိနေ
တယ်။ ကလေးငယ်ဘဝကတည်းက

လူတစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းဆိုသံမှာ အပြု
အမူကို သိရှိနားလည်တယ်။ သီချင်းသံ
အပေါ် ခွဲခြားယူနိုင်တယ်။ ရှင်းထုတ်နိုင်
တယ်။

သုတေသီရဲ့ တွေ့ရှိမှုမှာ
ကလေးနဲ့ မိခင်ကြား သီချင်းသံက
တိုက်ရိုက်နွှေးထွေးစေတယ် ဆိုတယ်။
ကလေးငယ်ရတာနဲ့ မိခင်တွေမှာ ပုံစံ
အမျိုးမျိုး ခြောက်မျိုးခွဲခြား လေ့လာရာမှ
စခဲ့တယ်။

- အမေက ကိုယ်ပိုင်သားချော
တေး သီဆိုစေခြင်း။
- ကလေးမမှတ်မိသူက သား
ချောတေး သီဆိုစေခြင်း။
- အမေက သီချင်းတစ်ပုဒ်
ရွေးချယ်သီဆိုစေခြင်း။
- အမေက စာဖတ်ပြစေခြင်း။
- အမေနဲ့ကစားရင်း သားချော
တေး သီဆိုခြင်း။
- အမေနဲ့ကလေး ကက်ဆက်
သီချင်း။ ရေဒီယိုသီချင်း
နားထောင်ခြင်း တို့နဲ့ လူသား

တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

Ref : Health update Today News.

20-2-17

အောက်စီတိုစင်က ဖခင်နွေးထွေးမှု မြင့်တက်စေနိုင်

“အချစ်ဟော်မုန်း” တင်စားခံရတဲ့ အောက်စီတိုစင်ဟာ မိခင်ကလေးရပ်ပတ်နေသင့်ဖွဲ့နေတဲ့ ဖခင်နဲ့ ကလေး နွေးထွေးမှုကို မြင့်တက်စေနိုင်တယ် ဆိုတယ်။ သုတေသီတွေက မီးတွင်းမှထွက် ကလေးငယ်များရဲ့ အဖေများ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းကို ကုစားနိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှာတွေ့ခဲ့တာပဲ ဆိုတယ်။ သုတေသနသစ်အရ အောက်စီတိုစင်ဟာ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဖခင်ကို နွေးထွေးမှု မြင့်တက်စေတယ် ဆိုတယ်။ ဒေါက်တာ ဂျိမ်းရီလင်း၊ အညွှတ်ရုံ အိမ်ရိတ်ကူသိုလ် ဒါဗီနီယံ အန်ကြော သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခွာနဲ့ ဒါရိုက်တာ သုတိရာတွေဟာ ဖခင်နဲ့ ကလေးအဖေ နွေးထွေးမှု မြင့်တက်စေမယ်

ဆိုတယ်။ ဦးနှောက်ဟိုက်ပိုသလမတ်

(Hypothalamus) မှ အောက်စီတိုစင်က

ကလေးမွေးဖွားရာမှာ အရေးပါတယ်။

ကလေးမွေးဖွားချိန် သားအိမ်ကြွက်သား

များ ညှပ်ပေးရာကနေ “အောက်စီတိုစင်”

ထွက်လာတယ်။ ကလေးမွေးဖွားပြီး

နောက် မိခင်ရနံ့မှ၊ နို့ရည်ထွက်နိုင်ဖို့

အောက်စီတိုစင် လုပ်ပေးတယ်။

အောက်စီတိုစင်ဟာ ကလေး

ငယ်နဲ့ အမေပေါ် ရပ်ပတ်နှောင့်ဖွဲ့စေတဲ့

“နှောင့်ကြီး” တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ ကလေး

မွေးဖွားချိန် မိခင်ရဲ့ ဦးနှောက်တွင်းရှိ

အောက်စီတိုစင် လွှဲဆော်မှုတွေက မိဘ

ရဲ့ ရင့်ကျက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတယ်

ဆိုတယ်။

ဒေါက်တာ “ရီလင်း” နဲ့ အဖွဲ့က

အမျိုးသားတွေနဲ့ မွေးကာစ ကလေးငယ်

ရဲ့ အောက်စီတိုစင် ဟော်မုန်းပြောင်းလဲ

မှုအပေါ် လေ့လာထားတယ်။ (၂၀၁၃)

ခုနစ်က လေ့လာမှုတစ်ခုမှာ ဖခင်သစ်

တွေမှာ အောက်စီတိုစင်ဟော်မုန်း

မြင့်တက်ခြင်းက ကလေးနဲ့ ဖခင်ရဲ့

နွေးထွေးမှု မြင့်မားစေတယ် ဆိုတယ်။

ယင်းလေ့လာမှု အတွက်

သုတေသီတွေဟာ ဖခင်တွေမှာ

အောက်စီတိုစင် သက်ရောက်မှုများလေ

လေကို အားဆေးပံ့ပေးကြည့်ရာ နှစ်ဖွဲ့

လုံးကို ရေမွှေးပြန်ထားစေပါတယ်။

ဖခင်အားလုံးမှာ ကလေးငယ်

တွေရဲ့ ခြားနားတဲ့ပုံရိပ်တွေ တွေ့ရပြီး

ဖခင်ရဲ့နွေးထွေးမှု ရစေပါတယ်။ မွေးကာ

စမှာ ဖခင်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် မရှိခဲ့ရင်

ကြီးလာတဲ့တိုင် စိမ်းနေတယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီက ဖခင်တွေအနေနဲ့

သူကလေးမှာ ပုံရိပ်စွဲတင်စေခြင်းက

အောက်စီတိုစင် မြင့်တက်စေပြီး အာရုံ

ကြောစွမ်းရည် မြင့်တက်ကာ ဦးနှောက်

ရဲ့ အမြင်အာရုံ၊ ရှေ့ဘက်မြင်လွှာပေါ်မှာ

“ဘာမှမရှိတဲ့” အာရုံကနေ” မှတ်မိနိုင်

စွမ်း ရစေတယ်ဆိုတယ်။

Ref : Health update Today News. 20-

2-17

Dr. လွင်သန့်

ယုံကြည်စွာရွတ်ဆိုပွားများပါ

တလံတောင်ဆရာတော်ဘုရားပြီးငါ
အန္တရာယ်ကင်းဂါယာတော်
အောင်သုခ

ယခုဖော်ပြမည့် ဂီတတွင်
အနန္တအနန္တငါးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး
သည် အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသည့်
အနက်များ ပါရှိသည်။ ပွင့်တော်မူပြီးသည့်
ဝိပဿီ၊ သိဒ္ဓိ၊ ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊
ကောသရုံ၊ ဉာဏ်တော်၊ တန်ခိုးအရောင်
အဝါတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းအဓိပ္ပာယ်များ
လည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဆက်လက်ပြီး
တန်ခိုးမဟိန္ဒြီးမားသည့် ဘုရားအမှူး
ပြသော ပုဂ္ဂိုလ် (၁၃) ဦး၏ အစောင့်
အရှောက်ကို ရယူခြင်းဖြစ်သည်။ ထို
မဟိန္ဒြီးပုဂ္ဂိုလ်များမှာ

- ၁။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်များ
- ၂။ ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါများ
- ၃။ အာသဝေါကင်းသော ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်များ
- ၄။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ
- ၅။ နတ်ဒေဝါများ
- ၆။ သိကြားမင်း
- ၇။ ဗြဟ္မာမင်းများ
- ၈။ နဂါးများ
- ၉။ ဂဠုန်များ
- ၁၀။ ယက္ခများ
- ၁၁။ ရက္ခိုဋ်များ

- ၁၂။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များ
 - ၁၃။ ကုန္တလင်္ကာနတ်များတို့ ဖြစ်သည်။
- ဂီတတော်မှာ
- ၁။ ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညနိတ္ထိ
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညနိတ္ထိ
သံဃောမေ သရဏံ အညနိတ္ထိ
 - ၂။ ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊
ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊
သံယဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတဂုဏော အနန္တော၊
အာစရိယဂုဏော အနန္တော။
 - ၃။ ဝိပဿီဘဂဝါအရဟံ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တဉာဏော၊
အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေလော၊ အနန္တ
ဣဒ္ဓိ အနန္တ ဇုတိ။
 - ၄။ သိဒ္ဓိ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တဉာဏော၊
အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေလော၊ အနန္တ
ဣဒ္ဓိ၊ အနန္တ ဇုတိ။
 - ၅။ ဝေဿဘူ ဘဂဝါအရဟံ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တဉာဏော၊
အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေလော၊ အနန္တ
ဣဒ္ဓိ၊ အနန္တ ဇုတိ။

- ၆။ ကကုသန္ဓော၊ ဘဂဝါအရဟံ
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေလော၊
အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တ ဇုတိ။
- ၇။ ကောဏာဂမနော၊ ဘဂဝါ
အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တ
တေလော၊ အနန္တ ဣဒ္ဓိ၊ အနန္တ ဇုတိ။
- ၈။ ကဿပေါ၊ ဘဂဝါအရဟံ
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေလော၊
အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။
- ၉။ ဂေါတမောဘဂဝါ အရဟံ
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ဉာဏော၊ အနန္တ ဂုဏော၊ အနန္တ
တေလော၊ အနန္တ ဣဒ္ဓိမန္တာ၊ အနန္တ ဇုတိ။
- ၁၀။ သတ္ထိမေ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝန္တော၊
အရဟန္တော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တ
တေလော၊ အနန္တဣဒ္ဓိမန္တာ၊ အနန္တ ဇုတိ
မန္တာ၊ မယံ နာဏာ၊ မယံဒီပိ၊ မယံ
တာဏာ၊ မယံ လောဏာ၊ မယံပဋိ
ဿရဏာ။
- ၁၁။ အနန္တပညာဗုဒ္ဓိ၊ ဘဂဝန္တော၊
အနန္တဟိ၊ ပညာစက္ကဟိမံ ရက္ခန္တိ

၁၂။ အနန္တဉာဏာ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော၊
 အနန္တဟိဉာဏာ စက္ကေဟိမံရက္ခန္တိ။
 ၁၃။ အနန္တဂုဏာ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော၊
 အနန္တဟိဂုဏာ စက္ကေဟိမံရက္ခန္တိ။
 ၁၄။ အနန္တတေဇာ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော၊
 အနန္တဟိတေဇာ စက္ကေဟိမံရက္ခန္တိ။
 ၁၅။ အနန္တ ဣန္ဒြိယန္တ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝ-
 န္တော အနန္တဟိ ဣန္ဒြိယန္တ စက္ကေဟိမံရက္ခ-
 န္တိ။
 ၁၆။ အနန္တ ဂုတိမန္တ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝ-
 န္တော၊ အနန္တဟိ ဂုတိ မန္တစက္ကေဟိမံ
 ရက္ခန္တိ။
 ၁၇။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ဗုဒ္ဓါ သဗ္ဗဟိ
 ဗုဒ္ဓ စက္ကေဟိမံရက္ခန္တိ။
 ၁၈။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါ သဗ္ဗဟိ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓ စက္ကေဟိမံ
 ရက္ခန္တိ။
 ၁၉။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါ သဗ္ဗဟိ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓ စက္ကေဟိမံ
 ရက္ခန္တိ။
 ၂၀။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ အရိယာ
 သဗ္ဗဟိ အရိယာစက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၁။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာဒေဝါ သဗ္ဗ
 ဟိ ဒေဝစက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၂။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ဣန္ဒြာ၊

သဗ္ဗဟိ ဣန္ဒြ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၃။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ဗြဟ္မာ၊
 သဗ္ဗဟိ ဗြဟ္မာ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၄။ သဗ္ဗမဟိဒ္ဓိကာ နာဂါ သဗ္ဗ
 ဟိနာဂ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၅။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ဂရုဋ္ဌာ၊
 သဗ္ဗဟိ ဂရုဋ္ဌ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၆။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ယက္ခာ၊
 သဗ္ဗဟိ ယက္ခ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၇။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာရက္ခဿာ၊
 သဗ္ဗရက္ခဿ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၈။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ဂန္ဓဝဗ္ဗာ၊
 သဗ္ဗဟိ ဂန္ဓဝဗ္ဗ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ၂၉။ သဗ္ဗ မဟိဒ္ဓိကာ ကုမ္ဘဏ္ဍာ၊
 သဗ္ဗဟိ ကုမ္ဘဏ္ဍ စက္ကေဟိမံ ရက္ခန္တိ။
 ဖော်ပြခဲ့သည့် ဂါထာပါ ပွင့်
 တော်မူပြီးသည့် ဘုရားခုနစ်ဆူတို့သည်
 သီဒီဘုရားရှင် - တနင်္ဂနွေနေ့သားဖွား
 ဝေဿဘူဘုရားရှင် - တနင်္လာနေ့သား
 ဖွား
 ကကုသန္ဓဘုရားရှင် - အင်္ဂါနေ့သားဖွား
 ကောဏဂမနဘုရားရှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သား
 ဖွား
 ကဿဘုရားရှင် - ကြာသပတေး
 သားဖွား

ဂေါတမဘုရားရှင်-သောကြာသားဖွား
 ဝိပဿီဘုရားရှင် - စနေနေ့သားဖွား
 တို့ ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။ ခုနစ်နေ့၊
 ခုနစ်နံ ဘုရားရှင်တို့အား ကန်တော့ရ
 သည့် အကျိုးအားကြောင့် ခုနစ်နေ့သား
 သမီးများ အန္တရာယ်ကင်းစေခြင်း လိုရာ
 ဆန္ဒ ပြည့်စေခြင်း စသည့် အကျိုးများ
 ရရှိရန် များစွာ အထောက်အကူ ရရှိ
 နိုင်သည်။ ထို့အတူ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများ၊
 ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၊ အရိယာများ၊
 နတ်ဒေဝါများ၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း
 များ၊ နဂါးမင်းများ၊ ဂဠုန်မင်းများ၊ ယက္ခ
 ကြီးများ၊ ရက္ခိုဋ်ကြီးများ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များ၊
 ကုမ္ဘဏ်ကြီးများသည်လည်း အကျွန်ုပ်
 အား စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ဘေး
 အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန် ရွတ်ဆိုသင့်သည့်
 ဂါထာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။
 လောကီ၊ လောကုတ္တရာတို့အတွက်
 အကျိုးရှိ အထောက်အကူပြုသည့်
 ဂါထာကောင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ကြောင်း
 ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

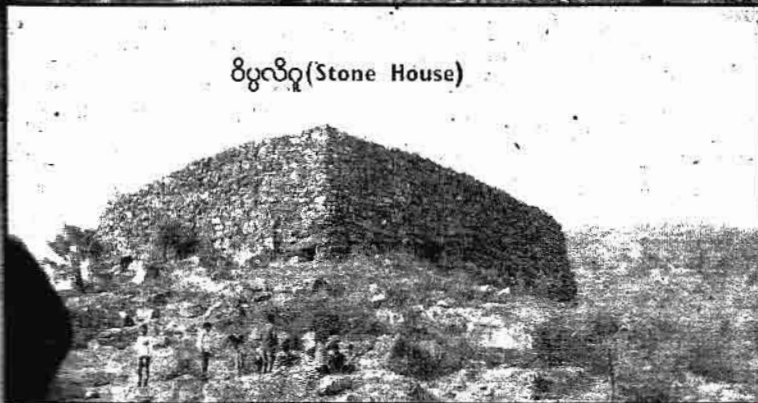
အန္တရာယ်ကင်း၊ လိုရာဆန္ဒ
 ပြည့်ကြပါစေ
 အောင်သုခ

အပယ်မကျလေးဌာန မြေမြတ်မဟာမဂ္ဂိမာဏည် (၉)

ချစ်ဆန်းသစ်

ဝိပုလိဂူ (Stone House)

ဆွန်သဏ္ဍာရ

ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် သာယာ
ဆိတ်ငြိမ်လှသော ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကြီး
၏ ဖမ်းစားခြင်းကို အချိန်ယူ ခံစားလိုကြ
သော်လည်း အခွင့်မသာ အမိန့်တော်ဖြင့်
ရှဉ့်နက်တို့ အစာကျွေးရာ ဘေးခွဲရေကန်
မှ မခွာမီ ခရီးစဉ် ဦးဆောင်ဆရာတော်
က ရှင်းပြသည်မှာ ဤရေကန်သည်
ဘုရားဖြစ်ပြီး ခုတိယဝါမှ စတုတ္ထဝါအထိ
ဝါကပ်ခဲ့သော နေရာဖြစ်ဟု သို့အတွက်
ဤဥယျာဉ်၊ ဤရေကန်တို့သည် ပရိ
ဘောဂ စေတီတိုက်ကြီးပေသည်ဟု
မိန့်သည်။ ရေကန်ကို အစိုးရက အကြီး
စား ဆည်ခဲစဉ် ရုပ်တုတော်များ စော့ခဲ
ကြောင်း၊ ဘူတန်နိုင်ငံမှ ရေကန်တစ်
ရိုက် ဝါးပင်စောင်ကျော် (ဘုရား
လက်ထက် ဝါးပင်တို့ အမှတ်ထားကာ
ကာလကတ္တားဝါးမျိုးများ) စိုက်ခဲ့ကြောင်း
ရှင်းပြသည်။

ကလန္တက ရေကန်နှင့် ခေမာ
မိဖုရားဇာတ်ကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ဖြစ်၍ စကားညှပ်ပါဦးမည်။ မိမိသာရ

မင်းကြီး၌ ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ မဇ္ဇတိုင်း၊ ကောသလ
တိုင်းတို့မှ ဆက်သသော မိဖုရား (လေး
ပါး) ရှိသည့်အနက် မဇ္ဇတိုင်း သာကရ
မင်း၏ သမီးတော် ခေမာမိဖုရားသည်
ရုပ်ရည်ချောမောလှသဖြင့် အလှမာန်
တက်နေ၏။ ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားအား
ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့စေလိုသည်။ (ရှပ်မခင်
နှင့် တရားကိုမြင်ရန်) ဝေဠုဝန်သို့ လာဖို့
ပြောခေါ်သည် မရ။ ဘုရင်ကြီး ဥပါယ်
တမူ၍ဖြင့် ဘုရင်ဥယျာဉ်နှင့် ရေကန်
သာယာပုံ ဖွမ်းပြီးခေါ်မှ ဘုရားထံတော်
ရောက်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်က “မိန်းမလှ
နောက်ဆုံးပုံလွှာအဖြစ်” မယ်ခေမာထက်
အလှသာသော မိန်းမလှလေးပုံရိပ်
အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲမှု ဓမ္မတာ
ဖန်ဆင်းပြ အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တလက္ခဏာ
ထင်စေ၊ မြင်စေ၏။ မိန်းမလှကြီး
မယ်ခေမာ၊ ပါရမီရှင်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
ချက်ချင်း တရားတွေ့ ဘိက္ခုနီမဝတ်
ရဟန္တာဖြစ်၊ “တရားသဘော ထိုးထွင်း
သိမြင်သည့်အရာ တေဒဂ်ရသူ” ဖြစ်ခဲ့
သည်။

* တပေါဒါမြစ် (သို့မဟုတ်) ရေပူစမ်း
(Topada or Hot springs)

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ရာမှ
ဘောရတောင် ရေပူစမ်းရှိရာ လာခဲ့
ကြသည်။ တောင်ခြေတွင် ချောင်းငယ်
တစ်ခုအား တံတားမှ ဖြတ်ရသည်။
တပေါဒါမြစ်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ရေပူမြစ်ဟု
သိကြပြီး လှေကားထစ်များအတိုင်း
တက်လျှင်ဇာတ်အလိုက် ရေချိုးနေကြ
သော ရေပူစမ်း(အိုင်)၊ ရေချိုးခန်း
(bathing cells)၊ ရေထွက်ပြွန်ခေါင်းများ
သုံးဆင့် တွေ့ရသည်။

အောက်ရေအိုင်ကြီးတွင်
(ဇာတ်နိမ့်များ)၊ အလယ်ရေထွက်ပြွန်
များမှ ရေခဲချိုးနေကြသော (ဇာတ်လတ်
များ)နှင့် ဂရင်နိုက်ကျောက်ဆက်အရံ
များနှင့် ရေချိုးခန်းများ၌ (ဇာတ်မြင့်များ)
အသီးသီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် တွေ့ရသည်။
တောင်အထက်ပိုင်း စိက်(ပ်)တာနီဂူများ
(Saptarni Canes) ရေထွက်မှ အစပြု
ထွက်လာပြီး စက်(ပ်)ခါရာ (Saptidhara)
ခေါ် သစ်ခင်းငယ်ခုနစ်ခုမှ အမြင့်ဆုံးအပူ

၁၅၅၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (45°C) ကို

ရေပူစမ်းမှ ရရှိသည်။ (

MAKUND)။ ဒေသခံဟိန္ဒူများ

ရေပူစမ်းတို့တွင် ရေစိမ်းချိုးခြင်းဖြင့်

အားအင်ချိန့်သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သူ

များ ၉၆ ပါးရောဂါ ကုစားနိုင်ခြင်းအဖြစ်

မိမိတို့၏ ဒုစရိုက်များ ပျောက်ကင်းစေ

ခြင်း တန်ခိုးသတ္တိပါဝါများ တိုးစေခြင်း

ဆောင်ဘဝ၌ ဇာတ်အေ့ မြင့်မားလာ

နိုင်သည်ဟု အစဉ်အလာ၌ ယုံကြည်

ထားသည်။

အတူပါ လမ်းညွှန်ဆရာတော်

ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနှင့် ယှဉ်၍ ဟောကြား

သည်မှာ လောကသာမန် အညစ်အကြေး

ဆို ရေနံဆေး၍ ရနိုင်သော်လည်း

အကုသိုလ် ညစ်ထေးမှုကို အကျင့်

သိက္ခာ ဆေးသမျှ စင်နိုင်မည်။ လောက

ဇာတ်နိုင်ခြင်း၊ ဘဝအနိုင်အမြတ်ကို ထိုသူ

၏ ကာယဝစီမံနောက် (အလုပ်)ဖြင့်

တိုင်းတာသတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း သမုတိ

သစ္စာကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။

• ဝိပုလိဂူ (သို့မဟုတ်) ဝိပုလိကျောက်

တုံးအိမ်

Pippala Stone house (Pipali Cave)

ဝေဘာရတောင် ရေပူစမ်းမှ

အထက်သို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း

တက်လျှင် အရှေ့ဆင်ခြေလျော၌ ရာသီ

ဥတု တိုက်စားမှုကြောင့် ဗဟုဂံပုံ

သဘာဝကျောက်ဂူကို တွေ့မည်။ ရှေးက

ဂူဝတွင် ဗောဓိပင် (sacred pipal tree)

ရှိခဲ့၍ ဗောဓိပင်ဂူ (ဝိပုလိဂူ) ခေါ်၏။

မျှော်စင်အဖြစ်လည်း သုံးခဲ့ဖူးသည်ဟု

သိရသည်။ ဘုရင်ဇေယဆန္ဒ အမည်ယူ၍

ဒေသခံတို့ (Jarasandh ki Baithak) ဟု

သိကြကြောင်း ၎င်းဘုရင်သည် မဟာ

ဘာရတ (ဇွေးချိုးပုဒ်ရေ ၁၀၀,၀၀၀

မျှပင် ရည်လျားသော အိန္ဒိယဇာတ်

အလင်္ကာကြီး Mahabharata, AD.300)

ဇာတ်ပါ ခရစ်ရှနား (Lord Krishna) နှင့်

ခေတ်ပြိုင်ဟု ဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့က ရှင်မဟာ

ကဿပမထေရ်ကြီး မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့၍

မထေရ်ကြီး လူအမည် “ဝိပုလိ” ကို

ယူသည်ဆို၏။

ရှင်မဟာကဿပကြီး

အကြောင်း အမြွက်မျှ ပြန်ကောက်လျှင်

မထေရ်ကြီးဖြစ်လာမည် ဝိပုလိပုဏ္ဏား

လုလင်နှင့် သူ့ကြင်ယာတော် ဘဒ္ဒကာ

ဝိလာနီပုဏ္ဏားမတို့မှာ ယခင်ဘဝ ဗြဟ္မာ

ပြည်မှ လာကြသည်ဖြစ်၍ မိဘတို့

သဘောဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြရသော်လည်း

ညအခါ အလယ်၌ ပန်းကုံးခြားကာ

မောင်ရင်းနှမသဖွယ် နေလာကြသည်။

ကြာတော့ လူတဝက်လေးသာကို ငြီးငွေ့

အတူတောထွက်လာကြ၊ ရှင်မဟာ

ကဿပလောင်းက ဘုရားနှင့်ဆုံ ရဟန်း

ပြု အကျင့်စရဏ၌ အခက်ဆုံး (ဓူတင်

(၁၃) ပါး)ကို ကျင့်ဆောင်ရာ ယင်း

အနက် ဝိဇ္ဇာပါတ်ဓူတင် (ခံဆွမ်းသာ

အမြဲသုံးဆောင်ခြင်း)၊ သပဓိနဓါရိက

ဓူတင် (အိမ်စဉ်ရွာစဉ် ခရီးစဉ်မပျက်

အစဉ်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆွမ်းခံဝင်

ခြင်း) အထူးကျင့်၏။ သို့အတွက် ဘုရား

ပရိနိဗ္ဗာန်ခံချိန်၌ ပါဝါတွင် ဆွမ်းခံကြွပြီး

လမ်းမှာ ရှိနေသည်။

ဆွမ်းခံအပြန်လမ်းတွင် တက္က
တွန်းတစ်ဦးလက်၌ ကိုင်ထားသော
မန္တရဝနတ်ပန်းကိုတွေ့ ရှင်တော်ဂေါတမ
ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။ ၎င်း
နတ်ပန်းသည် ဘုရားရှင်တို့ နောက်ဆုံး
ခဲရီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်မှ တွေ့ရတတ်သော
ပန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်ကြီး
ကုသိနာရုံကို အမြန်ကြွ ဘုရားရှင်
ဥတုဇရပ်ကလပ်တော် ခြေရင်း၌ရပ်၊
“ဘုရားရှင် ခြေတော်စုံသည် ရွှေတလား
နံ့သာပုံမှ ထိုးထွက်၍ အကျွန်ုပ်၏
ဦးထိပ်ထက် တည်ပါစေ” ဆုပန်။
အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ဖြစ်တော့၏။ ထို့နောက်
မှ စန္ဒကူး နံ့သာပုံကြီး အံ့ဖွယ် အလို
အလျောက် မီးစွဲ၊ တေဇောဓာတ်လောင်
သည်။ အနာဂါတ်သာသနာအတွက်
ဘုရားရှင် အားကိုးခဲ့သော ရှင်မဟာ
ကဿပကိုယ်တော်ကြီးသည် အားထား
လောက်ပါ၏။ ရှင်တော်ဘုရား မဟာပရိ
နိဗ္ဗာန် စံအပြီး သုံးလအကြာ ဆီမီး
၄၈၇ ၌ ဝေဘာရကောင် ပိပုလိဂူ၏
အထက်သတ္တပဏ္ဍိတိုက်ဂူ (မရမ်းပင်

ပေါက်ရာအရပ်)တွင် ရဟန္တာ အရှင်
၅၀၀ ကို ဦးဆောင်ကာ ပထမသင်္ဂါယနာ
တင်တော်မူသည်။ ဒကာတော်ကား ရာဇ
ဂြိုဟ်ပြည့် ရှင်ဘုရင် အဇာတသတ်
ဖြစ်၏။ ထိုမှဒွဝင်နေရာမြတ်တို့အား
အချိန်နှင့်ရသဖြင့် မရောက်ခဲ့ကြပါ။
ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်
ကြီးသည် မြန်မာပြည်သူ့ ပြည်သားတို့
နှင့် မစိမ့်။ အလွန် ကျွမ်းဝင်ကြောင်း
အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားဖူးအဖွဲ့
များ သက်သေထူလျက်ရှိသည်။ ဤတွင်
သတ္တမကျော်အောင်စံထား အရှင်ဝါယာ
မာဘိဝံသ ဆရာတော်ကြီး၏ အလောင်း
တော်ကဿပ ဘုရားဖူးမှတ်တမ်းကို
သက်ဝင်မိပြန်သည်။ (၂၁၁၆ ဩဂုတ်လ
ထုတ် မဂ္ဂဇင်းစာမူတွင် ဆဌမကျော်
အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီး အရှင်
ဝါယာမာဘိဝံသ၊ ရှင်စာယာယဘိဝံသ
စသည်ဖြင့် စာစီအလွဲများများ ပါရှိသွား
၍ အမှန်ပြင်ဆင် ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါရန်
ပန်ကြားအပ်ပါသည်။)

***ဆွန်ဘဏ္ဍာဂူ (Son Bhandar Gve)**
တိုးကားကြီးဆွန်ဘဏ္ဍာဂူ
ရောက် လူစစ်တော့ သုံးယောက်လိုနေ
သည်။ ဖုန်းဆက်သွယ်ရာ ဝေဘာရ
တောင်အပေါ် ရောက်နေကြသည်။ ဆွန်
ဘဏ္ဍာဆိုသည်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများထားရာ (ရွှေတိုက်)
ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အိန္ဒိယစာအုပ်
များ၌ မဏိယာမြတ်၏ အနောက်
မြောက်ဘက်၌ ကျောက်စိုင့်ကြီးတစ်ခု
အား ထွင်းထားသည့် ဂူနစ်ခုရှိကြောင်း
အခန်းတစ်ခုမှာ အစောင့်အခန်းဖြစ်နိုင်
ပြီး အတွင်းပိုင်းနံရံ၌ စာတမ်းများရှိရာ
စင်္ခလီပီ (သို့) အဲကြေးခွံစာလုံး
(sankhlipi (or) shell script) အက္ခရာ
ထွင်းလျက် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာထားသိုရာ
နေရာကို ရှာရန် လျှိုဝှက် (စကားဝှက်)
ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြကြောင်း၊ ရှေးလူ
ကြီးသူမများ စကားအရ အတွင်းရှိ
ရတနာများ ပိတ်လျက်ရှိနေသည်ဟု
ယုံကြည်ကြသည်။ စကားဝှက် ဖော်နိုင်
သူသည် ရတနာသိုက်တံခါး ဖွင့်နိုင်မည်

ဆို၏။ မြန်မာပြည်မှ သိုက်ဆရာများ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင်။ ရာပြေလည်ပြည်ကြီး
ဖျက်စဉ် ဂျိန်းဘုန်းကြီးများ ဝင်ရောက်
နေရာယူခဲ့ကြ၏။ ယခုလည်း ဝတ်ဖြူစင်
ကြယ်ဝတ် (သင်္ကန်းဟု ယူဆရသော
အဝတ်၊ ခြုံထည်တစ်ခုအား ခရီးဆောင်
အိတ်ပေါ်တင်လျက်) အိန္ဒိယအဘိုးအို
တစ်ဦး အိတ်ဟာနှင့်တကွ နေထိုင်အလှူ
ခံနေသည်။ ဂူသည် 'ဂျိလ်ကြီး၏
စောင့်ရှောက်မှုအောက်တွင် ရိုဟန်တူ၍
စေတနာဖြင့် အလှူထည့်ခဲ့ကြသည်။
ခရီးစဉ် ဦးဆောင်ဆရာတော်
မှတ်သားစရာ စကားကို မျှဝေလိုပါ

သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သူ
လက်ထက် ထင်ရှားသော ပါရမီရှင်
သူဌေးကြီးများအနက် ဇောတိကသူဌေး
ကို မျက်ဆိုင်တွေ့လျှင် အလိုလို
ကြောက်စိတ်ဝင်နေတတ်၏။ ဤအခြင်း
အရာကို ဘုရားအား လျှောက်တင်သည့်
အခါ ရှင်တော်ဘုရားက အသင်မင်းကြီး
သည် ရှေးဘဝက ထိုသူဌေးထံမှ
အကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်ခဲ့သဖြင့်
သဘာဝတရားကြီးက အတိတ်အကြွေး
အတွက် ခြောက်လှန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်
ဟု မိန့်ကြားရာ ယင်းအကြွေး မည်သို့
ဆပ်ရပါမည်လဲ ဘုရားဆိုတော့ ဘုရား

ရှင် ညွှန်သည်မှာ ဒီ သင့်ဘဏ္ဍာသိုက်
(စွန့်ဘဏ္ဍာဂူသိုက်)သို့ သူဌေးကို
ခေါ်လာ။ သူဌေးကြီး ကျေနပ်သလောက်
ယူပါစေဟု ခိုင်း၏။ ညွှန်သည်အတိုင်း
ပြုလျှင် သူဌေးကြီးဇောတိက (ဘုရင့်စိတ်
အလိုကျရင်ပြီးရော သဘောနဲ့) စတိ
(ဒဂါး ၂ပြား) ယူလိုက်သတဲ့။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်း ဘုရင်ကြီးဇောတိက တွေ့ရှင်
မကြောက်တော့ဟု ဆိုသည်။

* မဏိယာမတ် (Maniyar Malk)

ဆွန်ဘဏ္ဍာဂူနှင့် မနီးမဝေး
တွင် အနည်းငယ် မတ်စောက်သော
တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုပေါ်၌ အမိုးပိုင်း
နှင့် အဆောက်အအုံပျက်တစ်ခု တွေ့ရ
သည်။ မဏိယာမတ် (မဏိနဂါးအား
ပူဇော်ရာဌာန)ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဂျိန်း
ဘုရားကျောင်းအဖြစ်လည်း ပြုလုပ်ခဲ့
သည် ဆို၏။ ၁၈၆၁ ခုနှစ်က ကျောက်
စာဝန်ကာ နှင်ဟန်သည် ယင်းနေရာ
အနီး ၂၁ ပေခန့်အနက်အထိ တူးဖော်
သည်။ တစ်ဆင့်ပြု၍ ၁၉ ပေအောက်၌

ဆွန်ဘဏ္ဍာဂူအတွင်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်

မယ်တော်မာယာလည်း ကျောင်းဟန်နှင့်
 ဗုဒ္ဓရုပ်တုတစ်ခု နဂါးခေါင်း (ခုနစ်ခုပါ)
 ဂျိန်းဘုရား ပါသနာထပုံတို့ ရခဲ့သည်။
 ၁၉၀၅ ခုတွင်မူ ဂျိန်းဘုရားကျောင်းကို
 ဖြိုချ၍ တူးသည့်အခါ ပန်းကုံးစွပ်
 သျှိုလိပ်ပုံ လက်လေးခုပါ ဗိဿနိုးနှင့်
 နဂါးထီး၊ နဂါးမလက်ရာများ နဂါး
 ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ အိုးကွဲများ တွေ့သည်။
 ယင်းတွေ့ရှိချက်မှာ မထိနဂါးမင်းနတ်
 ကွန်း (မဏိယာမတ်)ဟု သုံးသပ်
 ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဆရာတော်
 ကြီးများက တူးဖော်ရာမှ ပေါ်လာသည့်
 အုတ်ခုံနှင့် ရုပ်ကြွများ၊ ဗုဒ္ဓဆိုင်ရာ
 ရုပ်တုများအရ အဇာတသတ်မင်းကြီး၏
 ဓာတ်တော်တိုက် ဖြစ်မည်ဟု မှတ်ဆို
 ကြသည်။ အဋ္ဌကထာတွင် ရာဇဂြိုဟ်
 အရှေ့တောင်အရပ်၌ အဇာတသတ်၏
 ဓာတ်တော်တိုက်သည် သီဟိုဠ်မဟာ
 ဓေတီထံမျှ ရှိ၍ အတောင်ရှစ်ဆယ်နက်
 ကြောင်း အနီးရှိ ဟာဝကကြီးများ၏
 ဓေတီများ ရံလျက်ရှိကြောင်း ပါရှိ၍

စဉ်းစားဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးများ
 အနေဖြင့် နေရာထူးတစ်ခု ဖြစ်သည့်
 အတွက် အုတ်ခုံအတွင်းဘက်ရှိ မြေပွေ
 များ အုတ်ပုံများကို အောင်မြေ အမှတ်
 တရ ယူခဲ့ကြသည်။ အရှေ့အိန္ဒိယတစ်
 ဝိုက် နတ်မြွေကိုးကွယ်မှု ယခုတိုင် ရှိနေ
 သည်။ နတ်နဂါး (Nagal Snake)
 တို့သည် သူတို့ကျေနပ်အောင် ပူဇော်
 ပသပါက ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းတတ်
 (တစ်နည်း) လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး
 အတွက် ကိုအာသော "မိုး"ကို
 ဝယ်ဆောင်နိုင်သည်ဟု အထူးယုံကြည်
 ကြသည်။

ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်များနှင့်
 စပ်လျဉ်းပြီး ခန့်စဉ် လမ်းညွှန်ဆရာတော်
 ၏ ဟောကြားချက်အား ဖြည့်စွက်သိရှိ
 စေလိုပါသည်။ ရှင်မဟာကဿပကိုယ်
 တော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓအား မလိုမုန်းထားသူ
 ဓမ္မအန္တရာယ်များကို စိုးရိမ်တော်မူသည့်
 အလျောက် တကာတော်မင်းကြီး (အဇာ
 တသတ်)အား အကြံပေးသည်မှာ
 အတိုင်းတိုင်း၌ ပျံ့နေသည့် ဓာတ်တော်

များအား ပြန်စုစည်းလျက် ဓာတ်တော်
 တိုက် ပြုလုပ်၊ ရွှေပန်းခိုင် ငွေပန်းခိုင်
 များ ပူဇော်၊ ----- တိုက်သော
 ပြည်တန် ပတ္တမြားပါ တွဲ၍ ထားရစ်။
 သာသနာညှိုးမိန့်၍ သာသနာပြုမင်းမြတ်
 ပေါ်လာပါက ဒီရတနာတွေ ရောင်းပြီး
 ဓာတ်တော်များနှင့် သာသနာကို ကောင်း
 စွာ ဆက်စေရမည်ဟု မှတ်တမ်း။
 မှာတမ်းများ ရေးထိုးထားရမည် ဆိုသည်။

အဇာတသတ်သားဖြစ်ခဲ့သူ
 နောင်မိမိအားလည်း သားရင်း ဥဒယဘဒ္ဒ
 ၏ အသတ်ခံရသူ ဘုရင်ကြီး အဇာ
 တသတ်က မထေရ်ကြီး ညွှန်သည့်
 အတိုင်း ဆောင်ရွက်၊ ဗုဒ္ဓကိုလည်း
 နစ်နစ်ကာကာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ
 ဖြစ်၍ ဓာတ်တော်တိုက်ကို စက်ယန္တရား
 များနှင့် စီရင် မပိတ်မီ သစ္စာပြုသည်
 မှာ "ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်များ
 အား မပျက်မယွင်းစေလိုသော စေတနာ
 ဆန္ဒ အမှန်ပင် ရှိခဲ့ပါ၏။ ဤမှန်သော
 သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်စီရင်အ
 သော စက်ယန္တရားတို့အား ရန်သူများ

မဖျက်နိုင်စေ၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်
 ငါးစသော။ သာသနာအမှန်ပြုမည့်သူ
 ဆိုပါက ဟု ဖြစ်သည်။ ထိုသစ္စာမှန်ကို
 တည်တံ့ရန် သိကြား၊ နတ်တို့ကလည်း
 ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် နောင်
 နှစ် ၂၀၀ ကျော်အကြား သာသနာနှစ်
 ၂၁၅ (မူကွဲ ၂၃၉) ၌ ပါဠိလိပုတ်ပြည့်
 ရှင် ဧဝါနိပိယ-ပိယဒဿိဘွဲ့ခံ သီရိ
 ဓမ္မာသောကမင်းကြီးပေါ်ကို ဓာတ်တော်
 တိုက်ကို အောင်မြင်စွာ တူး၊ အရှင်
 မဟာ မောဂ္ဂလိထိသ) ပုတ္တမထေရ်ကြီး
 ၏ အသိဉာဏ်ဖြင့် အသွေး၊ အသား၊
 အဆီးဓာတ်များ၌ မင်းကြီးအစီအမံဖြင့် ၉
 တိုင်း၊ ၉ ဌာနသို့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်
 ကြီးများကို ကြွစေကာ စေတီပုထိုးများ
 တည်ခဲ့၏။

မြန်မာနိုင်ငံ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
 (သထုံနှင့် အရှေ့ဘက်ကျွန်းစုဒေသ)သို့
 နှစ်သောင်းနှင့် ရှင်ဥတ္တရမထေရ်ကြီး
 နှစ်ဦး ကြွရောက်ခဲ့သည်။

ဤတွင် ပါရမီရှင် အသောက
 နောက်ကြောင်းလေး ဗုဒ္ဓနွယ်ဝင်

များ သိသင့်ပါသည်။ အသောကမင်း
 ကြီးသည် သာမန်တို့က ဆိုင်၍
 သာသနာပြုရသူ မဟုတ်ပါ။ ဂေါတမ
 ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်ခံဟု --
 ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်၌
 ဆွမ်းခံကြစဉ် ပိယဒဿိအမည်ရှိ (၇)
 နှစ်အရွယ် သူဌေးသားငယ်လေးသည်
 ကမ်း၌ ကစားနေစဉ် ဘုရားရှင်အား
 မြင်သည့်အခိုက် ရှေးရေစက်ကြောင့်
 ကြည်ညိုလှသည်ဖြစ်၍ လက်တွင်
 ကပ်နေသာ မြေမှုန့်များကို (ကလေး
 အတွေးဖြင့်) အမြတ်တနိုး လှူလိုသော
 စေတနာ (၃ တန်) ဖြင့် ရိုသေစွာ
 ကပ်လှူခဲ့၏။ ဘုရားရှင်က သူငယ်၏
 ဒါနကို လက်ခံ၊ ဤအမှုအပေါ် စိတ်
 ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်လှသည်ဖြစ်၍
 အပါးရှိ ရှင်အာနန္ဒာအား ချစ်သား
 အာနန္ဒာ ဤပိယဒဿိမည်သော သတိုး
 သားငယ်လေးသည် မြေမှုန့်လှူသော
 အကျိုးကြောင့် သက်တမ်းစေ့သော်
 နတ်ပြည်၌ ခံစားရအံ့။ ထိုမှတစ်ဖန်
 သာသနာ ၂၁၈ ခုနှစ်အရောက် ပါဠိ

ပုတ် (ယခု ပတ္တနား)၌ မိမိသာရမင်း၏
 တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းသားတို့တွင်
 အသောကဘွဲ့မည်ဖြင့် ဗလစာကြမင်း
 ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါ၏ သာသနာ၌
 သစ္စာအား ကြီးလှ၍ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်
 တိုင် အလှူကြီးပေး၍ (အားမရ) မိမိ
 ကိုယ်ကို နံ့သာဆီဆွတ်သော ဝါကွမ်းရစ်
 ပတ် မိညှိပူဇော်လတ္တံ့။ ၎င်း၏ ပူဇော်
 မှုကို မာရ်နတ်က ဖျက်မည်။ ဥပရတ္တ
 တိဿနာဂ မထေရ်က မာရ်နတ်အား
 တန်ခိုးဖြင့် တားမည်။ စသည် မဟာဝင်
 ဝတ္ထု၌ ပါဠိကျေးဇူးတရားကား ကြီးမား
 လှပါတော့၏။ * မိမိသာရအကျဉ်းထောင်
 အဇာတသတ်သား မျိုးဆက်
 နာမည်ဆိုး ကျော်ကြားသော ရာဇဂြိုဟ်
 ပြည်ရှင် မိမိသာရမင်းကြီး အကျဉ်းကျ
 ရာ နေရာကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ၆၀
 စတုရန်းမီတာ မြေကွက်ကို ကျောက်အုပ်
 ၂ မီတာထုနှင့် နိမ့်နိမ့်လေး ဝင်းခတ်
 ထားသည်။ ထောင့်များတွင် ကင်းမျှော်
 စင်ရှိခဲ့ဟန် အုတ်ခုံပိုင်းများ တူးဖော်
 တွေ့ရှိ၏။ မင်းကြီးသည် ဤနေရာမှ

ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်ပေါ်သို့ ဘုရားရှင် စင်္ကြန်
ကြွရာ ဖလသမပတ်ဝင်းစားသော အဖြစ်
မှန်း၍ အာရုံပြု ဦးချနိုင်ခဲ့သည်။ တူးဖော်
မှုမှ လက်ထိတ်၊ ခြေထိတ် ခတ်သည့်
သံကွင်းများ တွေ့ရှိရာ ဘုရင်ကြီးအား
သားက အကျဉ်းချထားရာ နေရာအဖြစ်
(Excavation Site) ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်
ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ခဲ့သည်။ (ပုဒ္ဒ
ဝင်သည် ခဏ္ဍာရီမဟုတ် အထင်ကရ
ပြယုဂ်ပါ)။

ဒေဝဒတ် အကြံပေးမှုအတိုင်း
အဇာတသတ်ကာ ဖခင်ထံမှ အာဏာ
သိမ်း၊ ချုပ်နှောင်၊ မိခင်တစ်ဦးသာ
အစားအစာပို့ရန် ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ရာမှ အစာ
ပို့ခြင်းကို ရပ်သည့်အခါ မင်းကြီး အစာ
ပြတ်သော်လည်း ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်ပေါ်
ဘုရားရှင်ကို မှန်း ခေါက်တုန့်ပြန်
လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေလှမ်းတိုင်း
ရှင်တော်မြတ်ကို အာရုံပြု ကြည်ညို၊
သံခွါ ပွားနေကြ၏။ သားဖြစ်သူက
မသေနိုင်ဘဲ လမ်းလျှောက်နေသော
ဖခင်အား လမ်းမလျှောက်နိုင်ရန်

ခြေဖဝါးကိုခွဲ၊ ဆာဟက်သည်။ မိမိသွားရ
မင်းကြီး ဗုဒ္ဓနုဿတိဖြင့် ကံကုန်ရာ
နတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်၏။ သူတော်
ကောင်းဘုရင်ကြီး ဘာကြောင့် ခြေဖဝါး
ခွဲခဲ့ရသနည်း။ စစ်သော် အတိတ်ဘဝ
တစ်ခုက (မြင့်မြတ်သော ဘုရားရင်ပြင်
ပေါ် ဖိနပ်စီးတက်ခဲ့သည့် ကာယကံမှ၊
သံဃာချင်း အခင်းပွားစေခဲ့သော ကံကြီး
တစ်ရပ်)တို့ကြောင့် ယခုဘဝ ဒုက္ခတွေ့
ရကြောင်း ကျမ်းဂန်၌ ပါရှိပုံ၊ ခရီးစဉ်
လမ်းညွှန်ဆရာတော်၏ ဟောကြားမှုမှ
သိရသည်။

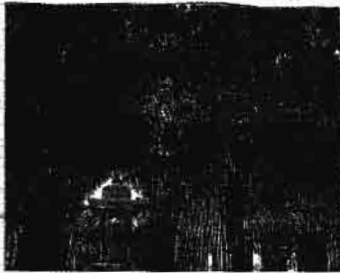
အလကသတ်အပိုင်းတွင်

၎င်း၌ သားဦးလေးရသည့်အခါ ဖခင်၏
မေတ္တာကို ကိုယ်ချင်းစာမိ၊ ဖခင်ကြီးအား
ရက်စက်စွာ ပြုခဲ့သည်ကို နောင်တရလာ
၏။ မည်သို့ပင် ပထမသံယယနာတင်
သာသနာဒါယကာ ဖြစ်လာငြားလည်း
ပဉ္စာအနန္တရိယ ကံကြီးထိုက်မှုကို
မရှောင်လွှားနိုင်၊ ဇာတ်လမ်းစပါပြီ။
သားဦးလေးအား သူကဲ့သို့ အမိုက်သား
မဖြစ်စေလို၊ လိမ္မာရေးခြားရှိ၍ ဗုဒ္ဓတပည့်
သား စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူ ဖြစ်လာစေ
ကြောင်းဖြင့် ဥဒယဘဒ္ဒ (စိတ်သဘော
ထားမြင့်မြတ်သူ) ဟု အမည်နာမ ပေးခဲ့
၏။ သို့သော် ဥဒယဘဒ္ဒတွင် အာဘ

အမျိုး တတိမပျောက်နိုင် အတတသတ် ဖြစ်လာမည့်သူ မဟုတ်မှန်းသိ၍ ရာဇ
ဘိုး (သားဥဒယဘဒ္ဒလက်ချက်ဖြင့်) ပြိုလ်မှ သာဝတ္ထိသို့ ပြောင်းရွှေ့စံပယ်
အသက်သေခဲ့ရသည်။ သည်။ အတတသတ်မှ စ၍ အဖသတ်

ဘုရားရှင်သည် အတတသတ် နန်းလုခဲ့ကြသည်မှာ မင်းငါးဆက်တိုင်
နန်းတက်လာသည်နှင့် ဤမင်းသားသည် အစဉ်အလာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ငါးဆက်မြောက်
အာဏာပြင်းသည့် မင်းပျို၊ တရားမင်း နာဂဒါသမင်းလက်ထက် ရောက်သည်

ပရိဝတဝမဟာဘိတိတ်

ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်နှင့်မရတန်

ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအတည်တကျနေရာနှင့် ဝိဇ္ဇာတိတောင်မင်းလှမ်းမြင်ရရှိ
(လူတောင်ပေါ်၌ ခြံရံရွှမ်းစေ့စေတော်မူ)

တမင်းခံချုပ်မင်း၏အတိတ်အလိုက်အဆင့်ဆင့်ခရီးရှုကြည့်

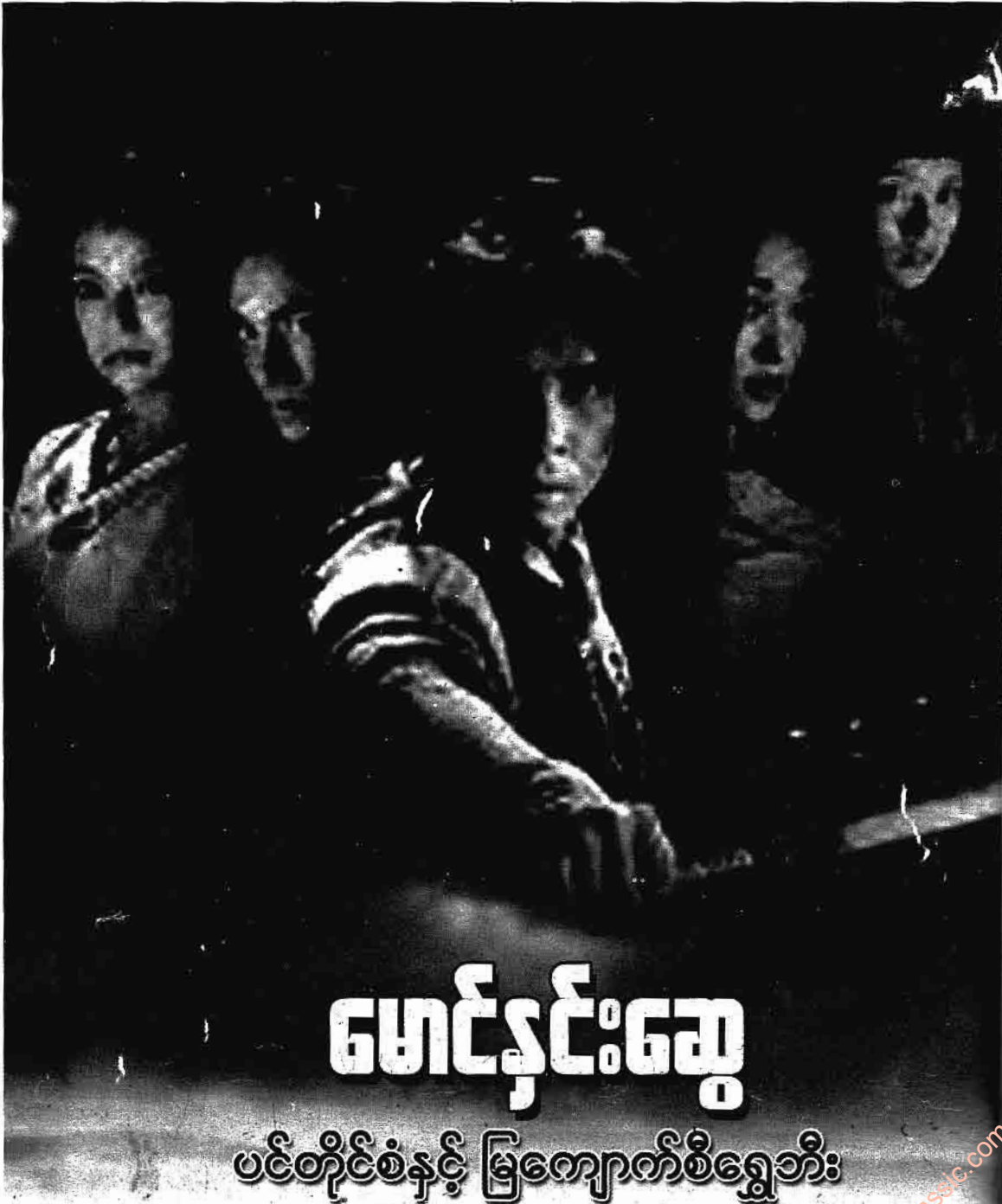
တွင် မင်းဆိုးများ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်၊
တရားမဲ့မင်းလုပ်နေသည်ကို မလိုလား
သော အမတ်ကြီး “သိသနာဂ” က နာဂ
သေနက် အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် အဖသတ်
သား မင်းဆက်ဖြစ်သည်။

အတတသတ်သည် ပဉ္စာနန္ဒ
ရိယ ကံကြီးထိုက်သူဖြစ်၍ ပထမသံဃာ
ယနာတင် သာသနာဒါယကာဟူသော
ကောင်းမှု၏အကျိုးပေးကို လက်ငင်း
မခံစားနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ငရဲ၌ စာနစ်
တစ်ဘိန်း ခံရမည်ကို နှစ်လေးထောင်
လျော့၍ အနှစ် ၆၀၀၀၀ သာ ခံရမည်။
ငရဲမှ လွတ်လျှင် ၎င်း၏ ကောင်းမှုအကျိုး
ပေးသည် အချိန်မြင့်လာပြီး ဘုရားငယ်၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓဂါဖြစ်မည် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု
ကျမ်းဂန်များ၌ ပါရှိကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါ
သည်။

ဤလအတွက် ဤမျှနှင့်
ရပ်ပါဦးမည်။

ချစ်ဆန်းသစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း (၂၀)

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် အရှင်
မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သည် ရွှေကုလားထိုင်
ကြီးများပေါ်တွင် ထိုင်နေတော်မူကြ၏။

ယုန်လေးသည် မင်းသမီးလေး
ယူဂျင်းဂျင်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကိုင်
ထားရင်းမှ မင်း၊ မိဖုရားနှစ်ပါးကို
ဦးညွှတ်၍ ရိုသေစွာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် ပြည်သူလူစွာ
သော ရာဇဏှမြေဖြင့် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း
ခြောက်လှမ်းတိတိ လှမ်း၏။ ရောက်
သောနေရာတွင် ရပ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်
ကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ထပ်မံ၍
ဂါရဝပြုလိုက်ပြန်၏။ ဦးညွှတ်ထားပြီး
ညာဘက်လက်ဝါးကို ရင်အုံတွင် ကပ်
ထားသည်။

ထို့နောက် ပတ္တမြားဂူမှ ထွက်
လာသော ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့
သော အမှုအရာဖြင့် ရှေ့သို့ ခြောက်
ထပ်တိတိ တိုးတက်သွားပြန်၏။ ရောက်
သောနေရာတွင် ရပ်၍ တတိယအကြိမ်
ခြောက်အဖြစ် နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုလိုက်
ခြင်း။

ယုန်နန်းဖူးနန်းတွင် မင်းခမ်း

တော် အစဉ်အလာနှင့်အညီ ဘုရင်မင်း

မြတ်ကြီးနှင့် မိဖုရားတို့အား ဂါရဝပြုခြင်း
အမှုကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက
တူတော်မောင်ကို ပြုံးပြသည်။

ယုန်လေးက ...

“ရွှေနန်းရှင် ဦးကြီးတော်
ကျန်းခန့်သာလို့ မာတော်မူပါစေ”

“အိမ်း ... တူတော်မောင်
ပို့သတဲ့။ မေတ္တာကြောင့် အခြေအနေ
သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ အခုတလော ပွဲတော်တည်ရ
တာ တယ်အရသာ မတွေ့လှဘူးကွယ့်”

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးမှာ

သက်တော် ၆၀ ခန့်၊ မုတ်ဆိတ်
ကျင်စွယ်ကြီးများ ထားရှိတော်မူသည်။
ချိုပြီးသော မျက်နှာတော်ရှိသည်။ ရှိရင်း
အသက်အရွယ်ထက် များစွာ ပို၍ အိုဇာ
ရင့်ရင့်တော်မူသည်။

မင်းခမ်းတော်ဝတ်စုံ ကို
ဆင်မြန်းထားတော်မူပြီး မြောက်မြားလှ
စွာသော ဘွဲ့တံဆိပ်အဆောင်အယောင်
များကို ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လှ

နီးပါးမျှ တပ်ဆင်ထားတော်မူသည်။

ယုန်လေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်

ကြီး၏ ရှေ့မှ ခင်းကျင်းထားသည့် ယုန်
ချေးရောင် ကမ္မလာဖုံပေါ်၌ မုဆိုးဒူး

ထောက်ထိုင်၍ လက်ထဲမှ ကျောက်စီ
ရွှေစားကို ညာခွေနှင့် တည့်တန်းစွာ
မတ်မတ်ထောင်၍ ကျစ်လျစ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး

ကွမ်တောက်ဝမ်းသည် ပျိုမျစ်သော
တူတော်မောင်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ရှုစား
သည်။ ထို့နောက် အားရကျေနပ်စွာ
ပြုံးတော်မူရင်းမှ အမေးရှိတော်မူလိုက်
၏။

“အဗ္ဗာရသ အတတ်ပညာရပ်
များ ပြည့်စုံကုံလုံခဲ့ပြီလားကွယ့်”

“မှန်လှပါ ဂူရှု၊ ရှောင်လင်း၊
ကွမ်ဖူး၊ ဆင်ဇီ၊ ပတ်ကွာ၊ တိုက်ချီချမ်
အစရှိသော လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်း
မျိုးစုံ၊ စောလူမျိုးတို့၏ ဆာမူရိုင်၊
စားသိုင်းအတတ်၊ နတ်သမီးရှစ်ဖော်၏
သိုင်းကစားဟန် အတတ်များကို သူမတူ
အောင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ခဲ့ပါ
ပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရွှေနန်းရှင်

ဘုရား”

“အိမ်... ခုလိုကြားရတာ ဦးရီးတော် ကျေနပ်အားရတော်မူသကွယ့်။ ဒါမှ မဟာဥပရာဇတစ်ပါးမှာ ရှိအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံပြီလို့ ဆိုရချိန် မယ်ပ”

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် အလွန်အမင်း တက်ကြွရွှင်လန်းနေတော် မူ၏။

ယုန်လေးက ထပ်မံ သံတော် ဦးတင်လိုက်ပြန်သည်။

“စစ်ပါရဂူကြီး ဇွန်ဇူ။ အမည် ကျော် စစ်သူကြီး ဂျန်လူး စသည်တို့ရဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်ရေးကျွမ်းတွေကို လည်း ကြောင်ပုစွန်စား ကျွတ်ကျွတ်ဝါး သကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ကြောင်းပါ”

“မင်းကြီးများ”

“ဖျား”

“တူတော်မောင် လျှောက်တင် ချက်တွေကို ကြားကြရဲ့လားဗျ။ ငါ့ကိုယ် တော်မြတ် အားရနှစ်ထောင်း ဖြစ်တော် မူတယ် မင်းကြီးများ”

“အားရနှစ်ထောင်း ဖြစ်ထိုက် ကြောင်းပါ။ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဟာ

အသက်အရွယ်တော်နှင့်မမျှ စွမ်းရည် သတ္တိ၊ ဇွဲလုံ့လအဖုံဖုံနှင့် ပြည့်သူဖြစ်ပါ တယ် အရှင်မင်းမြတ်”

မှူးမတ်ကြီး ချူကဲလျှံက သံတော်ဦးတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အို ... မင်းကြီးနယ်။ ဒီမျှ တင် ဘယ်ကလိမ့်ဦးမတုံး။ မင်းသား တတ်လာတာ ဒီထက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အတတ်ပညာရပ်တွေ တစ်ပုံကြီး တစ်ပုံ ကြီး”

မှူးမတ်ကြီး ချူကဲလျှံသည် ဘိုးဘိုးဇူဝင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းသားက ဘာပညာရပ်တွေ တတ်လာသေးလို့လဲဗျ”

“မြင်းစီးအတတ်ပေါ့။ မြင်းတစ် စင်းကို လှစ်လှစ်၊ လှစ်လှစ်နဲ့ အဟုန် ပြင်းစွာ ခုန်းစိုင်းနေတဲ့ မြင်းရိုင်းရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှာ ဇက်ကြိုးတွေမကိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ် စီးနင်းခြင်းအတတ်”

“သယ် ... ဒီလူကြီး ကြား ထဲ ဖင်ခေါင်းဝင်ကျယ်နေပြန်ပြီ။ မြင်းရိုင်းကျောကုန်းပေါ်မှာ ဇက်ကြိုး မကိုင်ဘဲ တက်စီးရင် ခင်ဗျားမင်းသား မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခါးကျိုးမသေရင်

ကံကောင်းတယ် မှတ်လိုက်”

“ဪ ... မင်းကြီးက မယ့် ဘဲကို။ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်မယ့်ဘူး။ ခင်ဗျားမင်းသားကို အသာထားလိုက်ဦး။

မန်ချူးမြင်းစီးသူရဲတွေတောင် ဒီအစွမ်း ပျိုး မပြနိုင်ဘူးဗျ”

ဘိုးဘိုးဇူဝင်သည် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပြီး ...

“ကောင်းပြီ။ မင်းကြီးမယ့်ရင် အခွင့်ကြုံတဲ့အခါ မင်းသားကို စီးပြခိုင်း မယ်”

“ကောင်းပြီ စိန်လိုက်။ အဲဒီ နေ့ကျမှ ခင်ဗျားမင်းသား ဖင်နာသလေး။

ရင်နာသလေး မဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဘိုးဘိုးဇူဝင်သည် ရပ်တန်းက မရပ်သေး။

“ဒီမှာ မင်းကြီး။ ခုနက ကျုပ် ပြောပြသလိုတင်မကသေးဘူး။ မင်းသား ဟာ အဲဒီလို မြင်းကျောကုန်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်က မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ အရပ်ရှစ် မျက်နှာကို ပြားအစင်း ၃၀၀ တိတိ ဆက်ကာ ပစ်လွှတ်နိုင်သေးတယ်ဗျ”

မယုရင် တစ်နေ့ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ
မင်းသားကို ခိုင်းကြည့် ... ခိုင်းကြည့်”

မှူးမတ်ကြီး ချူကလျံသည်
ထွက်လုံးကြီးများ ပြူးသွား၏။ ယုံသင့်၊
ယုံသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်ဖြင့် ခေတ္တ
နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဘိုးဘိုး ဝှေ ဝှေ ဝှေ ကလည်း
အကြောင်းမဲ့ ပြောခြင်းမဟုတ်။
ယုန်လေး၏ စွမ်းရည်ကို သိပြီးသား။
သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်တွင် လေးသည်
အတော်ဆုံး မြင်းစီးသူရဲဖြစ်သည်။

ကော့ဆက် မြင်းစီးသူရဲများ။
ခွန်ဂို မြင်းစီးသူရဲများ။ မန်ချူမြင်းစီးသူရဲ
များထက် ယုန်လေးက ပို၍ အံ့ဖွယ်
သိလိ စွမ်းရည်မြင့်မားသည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

သည်အချိန်တွင် ဘုရင်မင်း
မိတ်ကြီး၏ ဘေးမှ ရွှေကုလားထိုင်ကြီး
ထိုင်ထိုင်လျက်ရှိသည့် မိဖုရားကြီး
အောင်မြင်ခန့်ညားလွန်းလှ
အသံကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ

“ဟေ့ ... အားလုံး အားလုံး
ငြိမ်လိုက် ဤစမ်း”

မိဖုရားကြီး၏ အချိန်အခါမှာ
ကြီးမားလွန်းလှ၏။ ခန်းဆောင်ကြီး
အတွင်း၌ မီးကို ရေနင့် သတ်လိုက်
ဘိသကဲ့သို့ ချက်ချင်းပင် ငြိမ်ဝပ်တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

“မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့
ဒီမင်းခမ်းတော် ပွဲသဘင်မှာ ငါကြေညာ
ချက်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်တော်မူလိုက်တယ်
ဟေ့”

မှူးမတ်အချို့ မသိမသာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။
ဘာကြေညာချက်ပါလိမ့်။

မင်ဇီကိစ္စလား။
ဒီမင်းသားကို မနေ့က မိဖုရား
ကြီးအမိန့်ဖြင့် ဖမ်းသည်။ ယခု ကွပ်မျက်
စီရင်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်တော့မည်လား။
ဤသို့လျှင် သို့လော သို့လော
တွေးတောနေမိကြသည်။

မှူးကြီးမတ်ကြီးအချို့၏ ထို
အတွေးမှာ မှားယွင်းသွားလေသည်။
“ကွမ်ဆူးနဲ့ ပင်တိုင်စံသမီး
တော် စုလျားရစ်ပတ်ဖို့ အရေးကိစ္စပဲ။
လာမယ့် လပြည့်နေ့မှာ သူတို့မင်းနှစ်ပါး
ကို ကွန်မင်း နန်းဆောင်ကြီးမှာ စုလျား

ရစ်ပတ်ပေးမယ့်အကြောင်း ငါ အမိန့်
ထုတ်ပြန် ကြေညာတော်မူလိုက်တယ်”

မိဖုရားကြီးသည် အမိန့်ထုတ်
ပြန် ကြေညာတော်မူလိုက်ပြီးနောက်
ရွှေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ပြန်၍
တည်ကြည်စွာ ထိုင်နေတော်မူလိုက်၏။

မှူးတော်၊ မတ်တော်ကြီးများ
အားလုံးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထက်
မိဖုရားကြီးကို ပို၍ လေးစားကြောက်ရွံ့
ကြကြောင်း ယုန်လေး အကဲခတ်မိသွား
သည်။

ဤအချိန်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်
ကြီးက ယုန်လေးကို အမေးတော်ရှိလိုက်
သည်။

“တူတော်မောင် မင်းနောင်
တော် မင်ဇီနဲ့ လူချင်းတွေပြီးပြီလား”

“မနေ့က ကွန်မင်းနန်းဆောင်
မှာ ခေတ္တ တွေ့ကြပါတယ် ဦးရီးတော်”
ယုန်လေးနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်
ကြီးတို့၏ မင်ဇီမင်းသားအကြောင်း ပြော
နေသံများကို မိဖုရားကြီးက မသိကျိုးကျွံ
ပြုနေလေသည်။

“ဒီပွဲသဘင်ကို မင်ဇီတက်
ရောက်တာ မတွေ့ပါလား”

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ စိမ်းဝင်း တယ်”

သော မျက်လုံးကြီးများက မိဖုရားကြီးထံ
ဝေဝဲရောက်ရှိသွားသည်။ မိဖုရားကြီးက
ထူးခြားလှသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
ဘုရင်ကြီးကို စူးစိုက်စွာ ပြန်၍ ကြည့်နေ
၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ...

“မိဖုရားကြီး ကျုပ်ပြောနေ
တာ ကြားလား”

“မင်ဇီဟာ ခြေထောက်မှာ
ဗွေပါတဲ့ မင်းသား။ မြို့တော်တွင်းမှာ
ဘယ်နှခါ တစ်လကိုးသီတင်းပြည့်အောင်
နေဖူးလို့လဲ။ ဒါကို ဘုန်းတော်ကြီးသော
ဘုရား အသိဆုံး”

မိဖုရားကြီး၏ အသံတော်
မသိမသာ တင်းမာနေသည်။ ဘုရင်မင်း
မြတ်ကြီးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်
ဖြင့် ...

“မင်ဇီ မနေတုန်းက မနက်
ခင်းမှာ ကျုပ်ဆီကို အခစားဝင်ခဲ့သေး
တယ်။ အခုတလော ဘယ်ကိုသွားဦး
မလို့လဲ။ ကျုပ် မေးကြည့်တော့ သူ့မှာ
ခုလောလောဆယ် ခရီးယာယီ ထွက်
စရာ မရှိသေးဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြန်ဖြေ

မိဖုရားကြီး ဒိုဝါဂျာသည် မင်ဇီ
မင်းသားကို ဖမ်းထား၏။ ဤအကြောင်း
ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး သိပုံမရချေ။

အခမ်းအနား အစီအစဉ်အရ
ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့က
မှူးတော်၊ မတ်တော်များကို ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသော နေလယ်စာ စားပွဲကြီးဖြင့်
တည်ခင်းဆွဲခံတော် မူကြ၏။

အခန်း (၂၁)

“နေပါဦး ဘိုးဘိုးဇုဝင်။
ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် ခြင်္သေ့
ကြီးကွပ်ရဲ့ စံအိမ်တော်ကို သွားရမှာလဲ”

“အရှင် မင်းသမီးတော်နဲ့
လက်ထပ်ပြီးမှ သွားရမှာပဲ။ မင်းသမီး
လေးကိုပါ ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကို ခေါ်သွား
ရမယ်”

“ခြင်္သေ့ကြီးကွပ်က ကျွန်တော်
တို့ မင်္ဂလာပွဲကို လာဦးမှာလား”

“လာမှာမဟုတ်ဘူး မင်းသား
ကြီးက ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေနေသတဲ့ကွ။
မင်ဇူးမြို့က သမားတော်တစ်ယောက်နဲ့
ကုသနေတယ်”

“အဲဒီ ခြင်္သေ့ ကြီးကွပ်

အကြောင်း ဘိုးဘိုးသိသလောက်
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“မင်းသားကြီးဟာ ဘုရင်မင်း

မြတ်ကြီး ကွပ်တောက်ဝပ်ရဲ့ ညီတော်
အရင်း။ သက်တော် ၅၆ နှစ်လောက်
ရှိပြီ။ ယူနန်းဖူးရဲ့ စစ်သူကြီးအဖြစ် ၁၅
နှစ်တိတိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။
မင်းသားကြီးမှာ သားတော်၊ သမီးတော်
သုံးပါးရှိတယ်။ အကြီးဆုံးက မြကျောက်
စီရွှေဘီး မင်းသမီးကလေး။ အလတ်
ကွပ်ဆူး အငယ်ဆုံးကတော့ ကွပ်ကျူ
ဆိုတဲ့ မင်းသမီးကလေးပဲ”

ယုန်လေးသည် အလွန်ပြင်း
ထန် စူးရှသော ကွပ်ချောင်ပြည်နယ်
အရက်ကို တစ်မိမိသောက်ရင်းမှ
ဘိုးဘိုးဇုဝင်၏ စကားများကို နားစိုက်
အာရုံပြုထားသည်။

“ကျန်းမာရေးကို အကြောင်း
ပြပြီး မင်းသားကြီးက နောက်လေးနှစ်
လောက်က စစ်သူကြီးရာထူးက နှုတ်
ထွက်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလို ရာထူးလည်း

ထွက်သွားပြီးရော ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကို ပြောင်းသွားတာပဲ။ မင်းသားကြီးနဲ့အတူ အငယ်ဆုံးသမီးတော် ကွမ်းကုဏ္ဍမင်းသမီး လေးလည်း ပါသွားတယ်။ အဲဒီတည်းက ယူနန်ဖူးမြို့တော်ကို တစ်ခါမှ ပြန်မလာ တာ အရာထမ်း။ အဲဒီလို ခြင်္သေ့စံအိမ် ကြီးဟာ လေငန်ဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်း သေသွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။

“ကိုယ်အောက်ပိုင်း သေသွား တာတောင် မင်းသားကြီးက ယူနန်ဖူးကို ပြန်မလာဘူးလား ဘိုဘိုးရဲ့”

“ပြန်မလာဘူး။ ရွှေနန်းရှင် ကိုယ်တိုင်က ယူနန်ဖူးကို ပြန်လာဖို့ ခေါ်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းက ပြန်မလာ ဘူး။ ဒီတော့ ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် က ညီတော်မင်းသားကြီး အခြေအနေ တို့ သွားပြီး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးဖို့ ငါ့ကို ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကို လွှတ်လိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“ငါလည်း ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ အမိန့် အရ ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကို သွားခဲ့တယ် တွေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသားကြီးက ငါ့ကို ပျူပျူ ချာချာ လက်မခံဘူး။ မချေမငံ ဆက်ဆံ တယ်။ ဒီတုန်းက မင်းသားကြီးရဲ့

အမူအရာတွေဟာ အင်မတန် ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်တယ်။ သူ့ကို အကူအညီ ပေးရအောင် ရောက်လာတဲ့ ငါ့ကို ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးက ထွက်သွားဖို့ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ နှင်ထုတ်တယ်။ မင်းသား ကြီးဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရူးသွပ်နေ ပြီးလားတောင် ငါ စွေးမိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါ ဘိုဘိုး”

“ယူနန်ဖူးကို ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ ဘိုဘိုး သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တယ်။ မင်းသားကြီးရဲ့ ပြောင်းလဲသွားပုံဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘိုဘိုးဟာ မင်းသား ကြီးရဲ့ ရောဂါကို တာဝန်ယူ ကုသပေးနေ တဲ့ မင်းဇူးမြို့က သမားတော်ကို စုံစမ်း ကြည့်တယ်ကွလို့”

ယုန်လေးသည် အလွန်စိတ် ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“အဲဒီ သမားတော်ကြီးနာမည် က နိဂျန်ဂျင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘိုဘိုးဟာ မသင်္ကာတာနဲ့

မင်းဇူးမြို့က သမားတော် နိဂျန်ဂျင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှာ စုံစမ်းကြည့်တယ်။ သိမ်းငှက်ဌာနချုပ် လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်း ဌာနခွဲရဲ့ ပြန်ကြား ချက်ဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတယ်ကွလို့”

“ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတာလဲ”

“နိဂျန်ဂျင်ဟာ အရင်တုန်းက နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ရားခဲ့တဲ့ ဓုစရိုက် နယ်မြေက အမည်းရောင်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပဲ။ ဟိုတုန်းက သူ့နာမည် ကို ကျင့်ဟုန်ထိုင်လို့ ခေါ်သတဲ့။ ကွီချောင်ပြည်နယ်မှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ တောပုန်းစားပြကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် တော် တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေတာပဲ။ ဟုတ်ကဲ့။ ဆက်လက်အမိန့်ရှိပါ ဘိုဘိုး”

“အဲဒီတော့ ဒီမင်းဇူးမြို့တော်က သမားတော် နိဂျန်ဂျင်နဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းကလည်း မရှိသေးဘူးလို့ ယူဆစရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား”

ယုန်လေးက ...

“ခြင်္သေ့ကြီးကွပ်ဟာ အကြံ
အစည်တစ်ခုခုကြောင့် ခြင်္သေ့ခံအိမ်ကြီး
မှာ သွားနေတယ်လို့ ဘိုးဘိုးပြောချင်
တာလားဟင်”

“အေးလေ ... ဒီအတိုင်းပဲ
ကောက်ချက်ချရတော့မလေ။ ခြင်္သေ့ကြီး
ကွပ်ဟာ လေငန်းဖြတ်ပြီး ကိုယ်တစ်ပိုင်း
သေနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဘိုးဘိုး
မယုံဘူး။ ဒါဟာ အကြံအစည်တစ်မျိုး
ရှိနေလို့ပဲ ပရိယာယ်ဆင်နေတာ ဖြစ်နိုင်
တယ်ကွယ့်”

အခြေအနေတွေက တော်
တော် ရှုပ်ထွေးနေပါလား။

စားထက်တော်မူလှသော
အရှင်မိဖုရားကြီး ခိုဝါကျာက မင်မိမင်း
သားလေးကို ဖမ်းထားသည်။

မင်းသားလေးအဖို့ နေ့သေ
မလား။ ညသေမလား မသိနိုင်ဘူး။

ကွပ်ဆူးမင်းသားလေးကို
လုပ်ကြံသူများ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်
ပေါက်ခဲ့သည်။ မင်းသားလေးအပေါ်
မလိုလားသူများ ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

သည်ကြားထဲတွင် ခြင်္သေ့ကြီး
နှင့် ပတ်သက်သော သင်္ကာမကင်းဖြစ်

စရာ အခြေအနေများက ပေါ်ပေါက်နေ
ပြန်၏။ ယုန်လေးသည် သက်ပြင်းလေး
တစ်ချက် ချလိုက်မိရသည်။

“အဲဒီတော့ ခြင်္သေ့ခံအိမ်ကြီး
ကို ရောက်တဲ့အခါကျရင် မင်းဟာ
တစ်ခုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ခြင်္သေ့ကြီးကွပ်ဟာ တကယ်
ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေနေတာလား။
အယောင်ဆောင်နေတာလားဆိုတာ
ရှေးဦးစွာသိအောင် လုပ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သိအောင်လုပ်တဲ့နည်း သွား
ခါနီးကျရင် ဘိုးဘိုးပြောလိုက်မှာပေါ့
ကွယ်။ မပူနဲ့”

ဤအချိန်တွင် ကွပ်ဆူးရဲတိုက်
ကြီးရှေ့သို့ မြင်းသည်ကျော်နှစ်ဦး ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ရောက်လာ၏။ တစ်ဦးမှာ
ဖြူလှသောဝတ်လွှာ ဆင်မြန်းထားသည့်
အမျိုးသမီးဖြစ်၍ အရှင်သမီးတော်၏
တပင်တိုင်စံ နန်းတော်မှလာခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျန်တစ်ဦးသာ မြင်းသည်
ကျော်ကို တံခါးမှူးမသိ။

“ရောဗျာ ... တံခါးမှူးကြီး။
ဒီစာချွန်တော်ကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ
ကွပ်ဆူးမင်းသားကို ဆက်လိုက်စမ်းပါ”

မြင်းသည်ကျော်သည် တံခါး
မှူးကို စာချွန်ဘူးငယ်တစ်ဘူး ထုတ်ပေး
လိုက်ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာပင် သူ၏မြင်း
ကို အပြင်းစိုင်းနှင့် သွားလေသည်။
မြန်လွန်းသောကြောင့် တံခါးမှူးသည်
မြင်းသည်ကျော်ကို အကျိုးအကြောင်း
မေးချိန်စမ်းချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။

တံခါးမှူးသည် အရှင်သမီး
တော်ထံမှ ရောက်လာသော အမျိုးသမီး
မြင်းသည်ကျော်ကို ကွပ်ဆူးမင်းသားရှိ
ရာ အဆောင်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ပင်တိုင်စံမိဖုရားက အိမ်ရှေ့
ဥပရာဇာကို စာချွန်တော်လွှာ ဆက်လိုက်
ပါတယ်”

ယုန်လေးသည် ပတ္တမြား
ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် လှပစွာ
စီခြယ်ထားသော စာချွန်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်၏။ အထဲမှ လှပစွာ ရေးစီထား
သော စာခွေတစ်ခွေ ထွက်လာသည်။

မောင်တော် မဟာဥပရာဇာ

ဒီကနေ့ညနေ ပွဲတော်စာ

တပင်တိုင်စံနန်းတော်မှာ ကြွချီသုံးဆောင်
တံတိုက်ဖျား၊ နမတော် မျှော်နေမည်
နော်။ ဆက်ဆက်ကြွချီတော်မူခဲ့ပါ။
ရွှေနန်းရှင်သမီးတော် ယုဂျင်းရှင်
စာမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။

“အိမ်း ... ငါကိုယ်တော်
မြတ် ဆက်ဆက်ကြွချီတော်မူမယ်လို့
မယ်မင်းတို့ မိဖုရားကို သံတော်ဦးပြန်
စင်လိုက်ဟေ့”

“ဖုရ ... ကျွန်မ ပြန်လိုက်
ပါဦးမယ် ဘုရား”

“အိမ်း ... ကောင်းပြီ...
ကောင်းပြီ”

ယုန်လေးသည် တကယ့်မင်း
ညီမင်းသားဟန် ပေါက်နေသည်။

“အမည်မသိ မြင်းသည်ကျော်
တစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဒီစာချွန်ဘူးကို
ပေးသွားကြောင်းပါ”

“အလို ... ဘယ်သူဆိုက
မှားလဲဟဲ့ မောင်မင်းရဲ့”

“မသိကြောင်းပါ။ စာချွန်ဘူး
အသောအမြန် ဇန်နဝါသွားပါ
အယ်။ မဟာဥပရာဇာ”

“သယ် ... တယ်ခက်သကဲ့”

ဒီလို မထီလေးစား လုပ်လာသူဆို ဟော
ဒီလို ပေါက်စားနဲ့ သင်းကျောကျောသွား
အောင် လှမ်းဆုံးမလိုက်ရတယ်
နားလည်လား မောင်မင်း။ နောက် မှတ်
ထား”

တံခါးမှ ကြီးအား ကြိမ်းမောင်း
သည့်နယ် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြော
ဆိုလိုက်ပြီးနောက် ယုန်လေးသည်
အပေါ်စားလောဟာ သတ္တုဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော စာချွန်ဘူးငယ်ကို ဖွင့်လိုက်
၏။

မညီမညာ မသေမသပ်ဖြင့်
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးထားသော စာလုံး
များကို တွေ့ရသည်။ ကမန်းကတန်း
အသောအမြန် ရေးလိုက်ရဟန်တူသည်။

ညီတော် ... ကွမ်ဆူး ... တဲ့။
သည်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်။
ကွန်မင်းရေကန်ကြီးဘေးမှ
မိစ္ဆာနတ်မင်းကြီး ဝုဇ္ဇ၏
နတ်ကွန်းကို လာခဲ့။ ကြိုက်

ရာလက်နက် ယူခဲ့။
တစ်ပါးတည်း ယောက်ျားသွေး
ဝိသစ္စာဖြင့် လာခဲ့ပါ။

နောင်တော် မင်ဒီ

ယုန်လေး တအံ့တဩ ဖြစ်
သွားရသည်။ စာချွန်လွှာကို ဘိုးဘိုးဝှေဝှေ
အား လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။
အဘိုးအိုသည် စာကို ဖတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... အရေးထဲမှာ
ဒီမင်းသားကလည်း တစ်ပြိုဟ်မွှေသကဲ့”

“သူ နရသိမ်ကြေးတိုက်က
လွတ်သွားပြီထင်တယ် ဘိုးဘိုး”

“လွတ်သွားလိုသာ ဒီစာချွန်
တော် ပိုလာတာပေါ့”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး သိတော်
မူသွားလို့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာလားမှ
မသိဘဲ”

မကြာမီ အဖြေပေါ်ပေါက်လာ
၏။ အရှင် နန်းမတော်မိဖုရားကြီးထံမှ
မြင်းသည်ကျော်တစ်ယောက် အရေး
တကြီး ရောက်လာသည်။ စာချွန်တော်
တစ်စောင် ပါလာလေသည်။
အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ကွမ်ဆူး

ညက အမည်မသိ လူတစ်စု
လာ၍ မင်ဒီကို နရသိမ်ကြေးတိုက်
အတွင်းမှ ကယ်ထုတ်သွားသည်။

နောင်တော် မင်ဒီ

စာမှာ လိုရင်းကိုသာ တိုတို
တုတ်တုတ် ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ဘိုးဘိုးဝူဝူသည် မိဖုရား
ခေါင်ကြီးထံမှ စာချွန်တော်ကို ဖတ်ကြည့်
မိပြီးနောက် ယုန်လေးကို မေးလိုက်၏။

“ဒီည ချိန်းပွဲကို မင်းသွား
မလား”

“မသွားရင် သွေးနည်းရာကျ
ပေမပေါ့”

“မင်္ဂလာသားကို အထင်သေး
လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီမင်္ဂလာသားဟာ အဆင့်
မြင့်သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲ။
အထူးသဖြင့် ဓားရေးကျွမ်းကျင်တယ်။
ယုန်နန်းမှာတော့ သူ့ကိုယှဉ်ရတဲ့ ဓား
သမားမရှိဘူး”

ဘိုးဘိုးဝူဝူမှာ စိတ်ပူပန်နေ
ရသည်မှာ ထင်ရှား၏။

အမှန်က မသွားလျှင်လည်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် မင်္ဂလာသားကို
အနီးကပ် လေ့လာချင်သဖြင့် ယုန်လေး
သည် သန်းခေါင်ယံချိန်းပွဲကို သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အခန်း (၂၂)

ယုန်လေးသည် မင်းသမီးလေး
ယုဂျင်းကျင်၏ တပင်တိုင်နန်းဆောင်သို့
အချိန်မီပင် ရောက်လာခဲ့၏။ မိမိစီးလာ
သော မြင်ညိုကြီးကို မြင်းထိန်းတစ်ဦး
၏ လက်သို့ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး၍ နန်းပြာသာဒ်
ဆောင် မှန်ဦးထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ
သည်။

“ပင်တိုင်စံမိဖုရားက ကြေးမုံ
ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ အရှင်သားတော်
ကို စောင့်စားနေပါတယ်”

မင်းသမီးကိုယ်လုပ်တော်
မလေးတစ်ဦးက ဆီကြိုနေ၏။ မင်းသမီး
ရှိရာအဆောင်သို့ ခေါ်သွား၏။

“ထိုအခန်းထဲကို ကြွတော်မူ
ပါရော”

လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသော
ကိုယ်လုပ်တော်မလေး ထွက်ခွာသွား
လျှင် ယုန်လေးသည် ကြေးမုံခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့၏။

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ မောင်တော်
ကြွလာပြီ။ ညည်းတို့ သွားကြတော့ ငါ
အလိုရှိမှ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင်

မိမိအား ပြီးလိမ်းခြယ်မှုန်းပေးနေသော
ကိုယ်လုပ်တော်နစ်ဦးကို အပြင်ဘက်သို့
ထွက်သွားစေသည်။ ထို့နောက်မှ အခန်း
ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသော
မောင်တော်ကွမ်းဆူးကို အပြုံးကလေးဖြင့်
ဆီကြိုလိုက်သည်။

ရေခိုးချိုးပြီးကာစ အလွန်ပါး
လွှာသော ငွေလွှာရံလေးမှ တစ်ပါး
အခြားအဖုံးအကွပ် မရှိ။ မြင်မြင်သူကို
အသက်ရှူရပ်သွားလေနိုင်လောက်သည့်
ရွှေရောင်အလှ။

“အို ... ရွှန်းရွှန်းစားစား
ရုစားနေတော်မူလိုက်တာ တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ယုန်လေး ခေတ္တတွေဝေနေ
သည်။

မင်းသမီးလေးကို အကဲခတ်
ကြည့်သည်။

ကွမ်းဆူးမင်းသားနှင့် မင်းသမီး
၏ ရင်းနှီးမှုမှာ အပရိကရင်းနှီးမှုမျိုး
မဟုတ်နိုင်တော့။ ကွမ်းဆူးမင်းသားသည်
မင်းသမီးလေး၏ မေတ္တာရွှေသော
ခလောက်ကလေးကို အားရပါးရ ဇီဝ
တိုင်းကျ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။ ဒါ

အလွန်သေချာသည်။

ယခု ကြေးမုံခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သည်အချိန်အခါမျိုးတွင် ကွမ်းဆူးမင်း သားလေးအနေနှင့် လက်နှေးနေလိမ့် မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိသည်လည်း ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေလျှင် သဘာဝကျလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဤအတွေး ပေါ်လာသည်နှင့် ယုန်လေးသည် စတင် လှုပ်ရှားသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှ မင်းသမီးလေး အား နောက်ကျောပြင်မှ ဝင်၍ သိမ်းဖက် သည်။ အိမ်ထောင်ရေးလိုသော လည်ကုပ် သား ဝင်းဝင်းလေးများကို နှမ်းလိုက်မိ သည်။

“မောင်တော်”

မင်းသမီးလေး မရုန်း။

မရုန်းသည်အပြင် ကြောလည် ဆိုင်လေးကို အလိုက်သင့် ကြည့်ဖြုတ် ဆန့်တော့ပေးသည်။ နနယ်မွတ်သွယ် ဆော့ဆင်စွယ်လက်မောင်းလေးများက ဆက်တိုက်သားကို ပြန်၍ ရစ်နွယ်လိုက် သည်။

အလွန်သမာဒိုင်းခံသော နွယ်

ကြီးကြီးများဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သကဲ့သို့ ရူပါရုံ၏ ကျောကွင်းထောင်ချောက်ကဲ့သို့ ကျအုံးဆဲဆဲ။

“ကျွန်တော် မင်းသမီးဆီကို မသွားချင်ဘူး ဘိုးဘိုးရယ်”

“ဟေ့ . . . ဘာပြုလို့လဲ။ ဟိုက မြင်းသည်ကျော်စေပြီး လာခေါ် တားတာ မသွားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မသွားချင်တာက ဒီလိုပါ”

“ပြောပါဦး ဒီလိုပါဆိုတာက ဘာလဲကွယ်”

“မင်းသမီးလေးက သိပ်လှ တယ်။ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်ထိန်းဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟေ့”

ဘိုးဘိုးဝိုင်း မျက်လုံးကြီးများ ပြူးသွားသည်။

“ပြီးတော့လည်း ချစ်သူတွေ ဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေကြ တယ်ဆိုရင် ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေလို ငြိမ်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကျောက်ရုပ်ကြီးလို

ငြိမ်နေရမယ့် အဖြစ်”

“ဟာ . . . ဘယ်နယ်

ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်နေရမလဲ။ သဘာဝကျအောင်တော့ အနည်းအကျဉ်း သရုပ်ဆောင်ရမှာပေါ့။ ဥပမာ မင်းသမီး ရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်၊ ပါးပြင်လေး တွေကို နှမ်းသင့်ရင် နှမ်းရမယ်။ ဒီလို လုပ်မှလည်း မင်းသမီးလေးက မင်းကို ကွမ်းဆူးမင်းသားလေးအဖြစ် ယူဆလိမ့် မယ်”

“ကြိုက်သွားပြီ။ ဒါဆိုရင်ပြီး ရော။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဟေ့ . . . နေဦး၊ မပြီးသေး ဘူး။ တစ်ခု ဆက်နားထောင်ဦး။ ဒီတစ် ခုကတော့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အလွန် တင်းကျပ်တဲ့ ပညတ်ချက်ပဲဟေ့ နားလည်လား”

“ဘာများလဲ ဘိုးဘိုး”

“မင်းသမီးလေးရဲ့ မေတ္တာ သောခလောက်လေးကိုတော့ သွားမဖွင့် မိစေနဲ့။ အဲဒါလေးကို သွားဖွင့်မိတယ် ဆိုလိုရှိရင်တော့ မင်းကို ငါ ဘယ်နည်း နဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

သည်ပင်တိုင်စံနန်းတော်သို့

လာကာနီးဆဲဆဲတွင် ဘိုးဘိုးဝူဝင်
အလေးအနက် မှာလိုက်သော စကား
များကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိ
သည်။

ယခုအခြေအနေက ပေးအပ်
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အချစ်တံခါးလေးမှာ
ပွင့်လှပွင့်ခင်၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဘေး
မှ ညောင်စောင်းရှည်တစ်ခုက အဆင်
သင့်ရှိနေသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ ထို
ညောင်စောင်းပေါ်သို့ ရောက်နေကြ
သည်။

မဖြစ်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်
ဘူး။ သူက ရွှေနန်းရှင်၏ သမီးတော်။
မိမိက အညကြ။ ထို့ပြင် မိမိမှာလည်း
လက်ထပ်ပြီး ဇနီးရှိသည်။ သူကလည်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့
ဥပရာဇာ ကွမ်ဆူး၏ ကြင်ရာအော်
သခင်။

ဤအတွေး ဝင်လာသည်နှင့်
ယုန်လေးသည် မင်းသမီးကို သူ့ရင်ခွင်
ထဲမှ အလန့်တကြား တွန်းထုတ်ပစ်
လိုက်မိလေတော့သည်။

“အို ... ငါ့လိုက်တာရှင်။
မောင်တော် ဘာဖြစ်”

“ရိုး”

နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုး
ကလေး ထောင်၍ ပြလိုက်ပြီး ယုန်လေး
သည် ခါးမှ စားကို အိမ်တွင်းမှ လျှင်မြန်
စွာ ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကြေးမုံခန်းတံခါး
ပေါက်သို့ လေ၏ အဟုန်မျိုးနှင့် ပြေး
သွားသည်။ မင်းသမီးလေးမမျှာ ကြောင်
ကြောင်စီစီနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်းပြင်ဘက် ရောက်သည်
နှင့် ဘိုးဘိုးဝူဝင် ပေးလိုက်သော
ဆေးလုံးညိုညိုကလေးကို ပါးစပ်ထဲ
ပစ်ထည့်၍ ဝါးစားလိုက်၏။

ဆေးနုများက ညှို့ဖိုဖို ဗိုက်ထဲ
ဝင်သွားအောင် ကြိတ်မိတ်မျှိုချလိုက်ရ
သည်။

“မောင်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
မင်းသမီးလေးက လိုက်ကာ
ကြီးများကို ကိုယ်လုံးကလေးနှင့် တိုးဝှေ့
၍ ကပိုကရီနှင့် အခန်းအပြင်ဘက်
လိုက်လာသည်။

“လူတစ်ယောက် အခန်းထဲ
ကို ချောင်းကြည့်သွားတယ်”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ယောက်ျားမျက်နှာ ထင်တာ”

ပဲ။ မသဲကွဲလိုက်ဘူး”

“ယောက်ျားမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒီအဆောင်ပေါ်ကို မောင်တော်ကလွဲရင်
ယင်ဖိုတောင် ပျံလာပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။

မောင်တော် စိတ်ထင်လိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”
မင်းသမီးလေးမှာ တကယ့်
အဖြစ်သနစ်ကို ဘာမျှမသိရှာ။

“ဪ ... ဟိုမှာ

မောင်တော်ရဲ့ ဟို ကိုယ်လုပ်တော်
ဝဲရန်တာမှာ မီးတွေ လိုက်ထွန်းနေတာ
တွေ့လား။ စောစောက သူ့ဖြတ်သွားတာ
လားမှ မသိတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်

ပြီ။ စောစောက ဖြတ်လျှောက်သွားတာ
သူပဲဖြစ်ရမယ်။ ကဲ ... လာ မြန်မြန်
မုန်းခြယ်။ မောင်တော် ဆာလှပြီ”
အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြ
၏။

မင်းသမီးလေးသည် မြန်နိုင်
သလောက် မြန်မြန်မုန်းခြယ်သည်။

ပတ္တမြားစိန်ပွင့်များ စီခြယ်ထားသော
ကျောက်မျက်စိရွှေဝတ်လွှာကို ဆင်မြန်း
လိုက်သည်။

“အို ... မောင်တော် ဒီကို
ခဏ”

“ဘာလဲ စုစုရဲ့”

“အင့် ... ဒီရွှေအပ်ကလေး
တွေကို ယူလိုက်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူများ ကျောပြင်ကအကွဲကို
တင်းတင်းစေပြီး အဲဒီအပ်ကလေးတွေနဲ့
တွယ်ပေး။ စိတ်ရှည်ရှည်လုပ်နော်”

မင်းသမီးသည် ခနဲ ကျော
လေးခိုင်းပေးသည်။ ဣတ္ထိယ မိန်းမလှ
လေးတစ်ပါး၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှ
ထိုအလှကို နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေခြင်း
မင်း

ပြည်ပြည်ဝန်းဝန်းရှိသော
ဆည်ကုပ်သား အစွန်းကလေးများမှာ
သွတ်ပြောင်းပျံ့နေကြသည်။ ဆံ့ ဆံ့မြိတ်
သွတ်တူကလည်း လျော့ရိလျော့ရဲ့ ကပို

ထွာဆိုင်ခန့်သာသာ သေးကျွင်
ခါးသိပ်သိပ်လေး၏ နောက်မှ
ထိုသို့အနာအစိတ်အပိုင်းများကလည်း
ထွက်လာကာနင်း။ အို ... မက်မော
အတိပြီးသော ပုပုရွှေစင်ရုပ်တု။

ဤသို့ဤနည်းသော အလှအပ
များကို အနီးကပ် တွေ့မြင်နေရသော်
လည်း သည်တစ်ကြိမ်၌မူ စိတ်လှုပ်ရှား
ခြင်း လုံးဝမဖြစ်မိတော့။ ဘိုးဘိုးထူဝင်၏
ဆေးလုံးကလေးသည် အလွန် အစွမ်း
ထက်လှပါ၏။

ပန်းပေါင်းအဆီနှင့် ကတိုး
နံ့သာရည်များ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို
သွတ်ဖျန်းမွှေးထုံစေပြီးသောအခါတွင်
မင်းသမီးသည် သူမအပါး၌ ကျောက်ရုပ်
ကလေးပမာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော
ယုန်လေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်လိုက်သည်။

“လာ ... မောင်တော်။
ပွဲတော်စာ အသင့်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။
သွားကြစို့”

အခန်း (၂၃)
မင်းသမီး၏ မျက်နှာလေးမှာ
မသိမသာ တည်ကြည်နေသည်။ စိမ်းဝင်း
ထွန်းပသော မျက်ဝန်းကလေးများ
ကလည်း မိမိကို မျက်တောင်မခတ်
စူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြန်သည်ဖြစ်ရာ မလုံ
မလဲ ရှိလာမိသည်။

ယုန်လေးသည် ရွှေငွန်းလေး

ဖြင့် ခပ်ယူထားပြီဖြစ်သော မျောက်
ဦးနောက်ကို မစားဖြစ်သေးဘဲ မင်းသမီး
ကို မေးလိုက်မိလေတော့သည်။

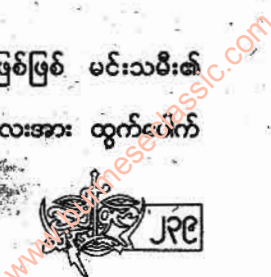
“အို ... စုစုရယ်။
မောင်တော်ကို မျက်တောင်မခတ် ရှုစား
တော်မူလှချည့်လား။ ဘာတွေများ အကဲ
ခတ်နေတာပါလိမ့်”

“မောင်တော် ကွမ်းဆူးအစစ်မှ
ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ အကဲခတ်နေတာပေါ့
မောင်တော်”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
မိရ၏။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိဘဲ ရှိသဖြင့် ယုန်လေးသည် ပြုံးရဲ
သာ ပြုံးလိုက်၏။ မင်းသမီးက
ဆက်လက်၍ ပြောသည်။

“မောင်တော်ကို ကြည့်ရတာ
ငူငူငိုငိုကြီး။ အမြဲတမ်း အကြောင်း
အရာတစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်
တွေးနေသလိုမျိုးကြီးပဲ။ ကံ စုမေးတာကို
မှန်မှန်ဖြေရမယ်နော်။ ခု ဈာန်မောင်
ကြီးကြွတ်ပြီး ဘာကို စဉ်းစားခန်းဝင်နေ
တာလဲ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသမီး၏
အမေးမှာ ယုန်လေးအား ထွက်ပေါက်

ရသွားလေသည်။

“ပွဲတော်တည်နေရင်းက နောင်တော် မင်္ဂလာကြောင်း ရုတ်တရက် သွားပြီး စဉ်းစားမိလို့ပါ”

မင်္ဂလာမီးလေး ယူဂျင်ကုန်၏ မျက်နှာက မသိမသာ တင်းမာသွား သည်။

“မောင်တော်က ဒီမန့်ချွေး ကျစ်ဆံပြီးအကြောင်းကို ဘာတွေ့ဖူး စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ”

မင်္ဂလာမီးမှာလည်း မယ်တော် ဖုရာကြီး နိဝါဂ္ဂအတိုင်းပင် တစ်လေလံ တည်း ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာမင်းသားကို လိုလားနှစ်သက်ပုံ မရ။

ယုန်လေးက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြင့် ...

“မောင်တော် ယုန်နုဖူးမှာမရှိ တုန်း သူ သိပ်ဆိုးတယ် ကြားရတယ်”

“အံ့မယ်လေး ... ဆိုးလိုက် သောင်းကျန်းလိုက်၊ ရမ်းကားလိုက်တာ တွေကတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကမ်းကုန် နေတာပဲ။ အရက်ကို နေ့မလင်း၊ ည မလင်း သောက်။ အားအာရီရင် အခြွေ အရံ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း

လုပ်၊ မေဖျားကိုလည်း လှမထင်ဘူး။

ဟိုက သူ့ကို အလိုက်ထားလေလေ သူက ကမ်းကုန်လာလေလေပဲ။

စုတော့ သူ့ကို ကြည့်လိုတစ်စက်ကလေး

မှာ မျက်နှာကြောမတည့်ဘူး။ ဒီကြားထဲ စုဆီကို ခဏခဏ လာတတ်သောအခါဟင်း”

“စုဆီကို သူ ဘာတာပြီးလုပ် တာလဲ”

“ဘာသာလုပ်ရမှာလဲ။ ယွမ်း ရွှေဒဂါး လာချေးတာပေါ့။ ပေးလိုက်ပြန် ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်ဘူး။ စုရဲ့အကြွေးတွေ သူ့ဆီမှာ ယွမ်းဒဂါး တစ်သိန်းကျော်တောင် ရှိတယ်”

မင်္ဂလာမီးအကြောင်း သိနိုင်သမျှ သိထားအောင် လုပ်ဖို့လို သည်။ ထို့ကြောင့် ယုန်လေးက ထပ်မံမေးလိုက် ၏။

“အခုတလော သူ စုဆီကို လာသေးလား”

“မလာရဲတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် ပိုက်ဆံလာချေးတုန်းက စု သူ့ကို တော်တော်လေး ပြောပစ်လိုက် တယ်။ အဲဒီကတည်းက ပေါ်မလာတာ

ခုအထိပဲ။ ဟင်း ... ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့များ သူက မြကျောက်စီရွှေဘီးကို မြတ်နိုး တော်မူသတဲ့။ ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

မင်္ဂလာမီးလေးယူဂျင်ကုန်သည်

မင်္ဂလာမင်းသား၏ အကြောင်းကို ဒေါလေး မောလေးနှင့် ပြောနေသည်။ ပြောရင်း မြကျောက်စီရွှေဘီးအကြောင်း ပါလာ လေရာ ယုန်လေးမှာ ဖုရာစွာ စိတ်ဝင် စားလာ၏။

မင်္ဂလာမီး၏ စကားအရ မင်္ဂလာ မင်းသားက မြကျောက်စီရွှေဘီးကို မြတ်နိုးနေကြောင်း သိလာရသည်။ ဤ အချိန်မှာ ယုန်လေးအတွက် လွန်စွာ အဖိုးတန်သော သတင်းဖြစ်လေ၏။

“နေပါဦး စုရယ်၊ နောင်တော် မင်္ဂလာ အစ်မတော် မြကျောက်စီရွှေဘီး ကို တကယ်မြတ်နိုးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

စကားအစ်ထုတ်သည့်အနေ ဖြင့် မေးလိုက်၏။

မင်္ဂလာမီးလေးက ...

“သူ ... မြကျောက်စီ ရွှေဘီးကို တကယ်စုံမက်တာ အမှန်ပဲ။ မြကျောက်စီရွှေဘီးကလည်း သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ အခု သူ သိပ်သောင်း

နေတာဟာ မြကျောက်စီရွှေဘီး
ပျောက်သွားလို့တဲ့။ သူ့အသည်းဟာ
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွာ ကွဲကြွေနေပြီတဲ့။
ညီမတော်စုရယ် ကိုဖျား တစ်ခါတလေ
ဆိုမိရင် ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။ အဲဒီလို တစ်ခါ
တုန်းက စုကိုပြောပြီး ယောက်ျားကြီးတန်
မယ် ဟီးတိုက် ငိုနေလိုက်တာလေ။
အဲဒီတုန်းကတော့လည်း သူ့ကို စု
သနားမိသလိုလိုပဲ။

ယုန်လေးသည် ညစာကို ဟန်
မပျက် စားသောက်နေရင်းမှ မင်းသမီး
၏ စကားများကို အထူးအာရုံစိုက်၍
နားထောင်နေသည်။

မင်းသမီးက ဆက်ပြောနေ
သည်။

“မြကျောက်စီရွှေဘီး ပျောက်
သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သူက
စုကို ခဏခဏမေးတတ်တယ်”

“ဘယ်လို မေးတတ်သလဲ”

“မြကျောက်စီရွှေဘီးဟာ
သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
သေဆုံးတော် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းက သူနဲ့
မြကျောက်စီရွှေဘီးကို သဘောမတူလို့
သေပြည်တစ်နိုင်ငံကို ပို့ထားလိုက်တာ

သာ ဖြစ်ရမယ်တဲ့”

“ဪ... သင်းက ဒီလို
ယူဆသတဲ့လား”

“အဲသလို ယူဆရုံတင်
မကဘူး။ စုဟာ ယူနန်ဖူး နန်းတွင်းမှာ
အရေးပါသူ ဖြစ်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း
ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုပါ သိနိုင်သူဖြစ်
တဲ့အတွက် မြကျောက်စီရွှေဘီးကို
ဘယ်ပြည်၊ ဘယ်နိုင်ငံကို ပို့ထားလိုက်
တယ်ဆိုတာ ညီမတော်စု သိမှာပါ။
သိရင် ပြောပြစမ်းပါ ညီမတော်စုရယ်။
ကိုဖျား မြကျောက်စီရွှေဘီး ရောက်နေ
တဲ့ နိုင်ငံကို ခုချက်ချင်း လိုက်သွားမယ်
တဲ့။ တကယ်ပါပဲ မောင်တော်ရယ်။ သူနဲ့
တွေ့လိုက်ရင် ယွမ်းဒဂါးချေးရင်ချေး။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် မြကျောက်စီရွှေဘီး
အကြောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ။ ကြာတော့
စုလည်း သူ့ကို သိပ်စိတ်ပျက်လာပြီး
သူလာရင် အတွေ့မခံတော့ဘူး”

မိမိအစ်မတော်နှင့် မင်ဇီ
မင်းသား၏ အချစ်ရေးများကို ကြားသိရ
သည့်အခါ လွန်စွာ စိတ်ရှုပ်သွားသည့်
ဟန်ဖြင့် ယုန်လေးသည် သက်ပြင်းတစ်
ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

မင်းသမီးလေး ယူဂျင်းရှင်က

မျောက်သားတစ်ဖက်ကို ယုန်လေး၏
စားပွဲထဲသို့ ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး
မေးလာ၏။

“အစ်မတော် မြကျောက်စီ
ရွှေဘီး ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး မောင်တော်အနေနဲ့ရော အဖြစ်
အပျက်အမှန်ကို သိသလားဟင်”

“ခက်ပါတယ် စုရယ်။ ဒီကိစ္စ
ဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပါ
တယ်။ နောင်တော် မင်ဇီယူဆသလို
မေဖျားက မြကျောက်စီရွှေဘီးကို
တစ်ပြည်၊ တစ်နိုင်ငံကို ပို့ထားတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူဆိုးအဖွဲ့
အစည်းကြီးတစ်ခုက ရည်ရွယ်ချက်တစ်
ခုကြောင့် နှစ်ရှည်လများ ဖမ်းထားတာ
လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ...
တစ်နေရာမှာ သေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့
ယူဆချက်ဟာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။
ကဲပါ စုရယ် စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးပါ
နဲ့တော့”

မင်းသမီး၏ မေးခွန်းများက
မိမိဘက်သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှည့်လာ
နိုင်သဖြင့် ယုန်လေးသည် စကားကို

မြန်မန်ဖြစ်လိုက်သည်။

ပွဲတော်စာကို ဆက်လက် စားသောက်နေကြ၏။ ဟင်းလျာအမည် များ လွန်စွာ ထွေပြားစုံလင်လှသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ချက်ချင်း ပြန်လာခွင့်မရသေး။ မင်းသမီး လေးနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ တစ်နာရီခန့် ထိုင်၍ ပြောနေရသေး သည်။

ပင် တို င် စံ ထိ ပ် ထား၏ အဆောင်မှ ပြန်လာသောအခါ အတော် ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်၏။ မြို့တော်တွင်းရှိ လမ်းမများပေါ်၌ လူသူ၊ ယာဉ်ရထားများ ၏ အသွားအလာ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

အ နံး (၂၄)

ယု သည် ကွန်မင်းရေ ကန်ကြီးရှိ ဘက်သို့ မြင်းညိုကြီးကို အပြင်းဒုန်းစိုင်းလာခဲ့၏။ မူးတော်၊ မတ်တော်ကြီးများ၏ ကျယ်ဝန်းလှသော ဝင်းခြံကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်

ကျော်လာခဲ့သည်။

ယူနန်ဖူးမြို့တော်မှာ ရှေး လွန်လေပြီးသောအခါက ကွန်မင်းမြို့ တော်ကြီးဟု ခေါ်သည်။ မင်းအဆက် ဆက် ထီးနန်းစိုက်ခဲ့ရာ မြို့တော်ကြီးဖြစ် သဖြင့် တွေ့သမျှ လူနေအိမ်အဆောက် အအုံကြီးများမှာ ရှေးဆန်၍ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည်။

နန်းမြို့ရိုးလမ်းနှင့် အနောက် ဘက် မြို့ဟဲခါးလမ်းကြီး ဆုံရာကို ကျော် လွန်လာခဲ့၏။

ဤနေရာတွင် လမ်းဘေး ဝဲယာ၌ ရောမကုက္ကိုပင်တန်းကြီးများ တန်းစီလျက်ရှိသည်။

လူသွားလူလာ၊ ယာဉ်သွား ယာဉ်လာ လုံးဝမတွေ့ရ။

ကုက္ကိုပင်ကြီးများအောက်တွင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက်။

မြို့စွန့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်ရာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ နည်းပါး သွားသည်။ ဘုရားကျောင်းကန်နှင့် ဘာသာရေးအဆောက်အအုံကြီးများသာ

ပို၍ ပေါများလာ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လမ်းဘေးနှစ်တက်၌ ဘုရားကျောင်းဝင်း ကြီးများ တွေ့ရသည်။ အုတ်တံတိုင်းမြင့် ကြီးများ ကာရံထားသည့်အပြင် ကုက္ကို ပင်ရိပ်များကြောင့် သိသိသာသာ အမှောင်ကျလာသည်။

ဤနေရာတွင် အမည်မသိ ရန်သူများက မှောင်ရိပ်ခို၍ ဆီးကြိုတိုက် ခိုက်လာကြတော့သည်။

“ပထမဦးစွာ ...

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် မှောင်ရိပ်တွင်းမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လုံလျည်များက အဟုန်ပြင်းစွာ လေကို ခွင်း၍ ဝင်လာသည်။

“ဝီး ... ဝီး ... ဝီး”

“ဝီး ... ဝီး ... ဝီး”

ဘယ်ဘက်မှ လှံသုံးစင်း။ ညာဘက်မှ လှံသုံးစင်း။ မြင်းကို အပြင်း ဒုန်းစိုင်းလာသူအဖို့ လွှတ်အောင် ရှောင် နိုင်စရာ လမ်းမရှိ။ အနီးကပ်၍ ပစ်ထိုး ထိုးလိုက်သော လှံချက်များဖြစ်ရာ

ခန္ဓာကိုယ်၏ သေကွင်းနေရာများသို့
တည်တန်းစွာ ဝင်လာသည်ချည်း။

သို့သော် ယုန်လေး သတိ
မလစ်။ လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်နိုင်
သည်။ မြင်းပေါ်မှ ထခုန်၏။

လုံလျဉ်းများ မြင်းကျောပေါ်မှ
တစီးစီး ဖြတ်ကျော်ပြီးချိန်တွင် မြင်းကုန်း
နီးပေါ်သို့ အလိုက်သင့် ပြန်ကျသည်။

အလွန် အသက်ဘေးနှင့်
နီးကပ်လှသော တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ရာ
ယုန်လေးသည် မြင်းစွာ ဒေါသထွက်
သွားမိသည်။ သို့ရာတွင် အမှောင်တိုက်
ထဲတွင် ရန်သူကို ရှာဖွေရန် မလွယ်ကူ
မှန်း သိလိုက်သည်။

ဤနေရာမှ မြန်မြန် လွတ်
ထွက်သွားရန်သာ ဦးစားပေးရမည်။
ရန်သူများအား ပြန်လည်ရှာဖွေ၍
တိုက်ခိုက်နေလျှင် မိမိမှာ မိုက်မဲလွန်းရာ
ကျလိမ့်မည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...
ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း
ဖြောင်း”

“ခွမ်း ... ခွမ်း ... ခွမ်း
ခွမ်း ... ခွမ်း ... ခွမ်း”

ကျာပွတ်ဆံနှင့် မြင်းခွာသံ
များ အမှောင်ထဲမှ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်
သွားသည်။ မြင်းခွာသံများ ပေါ်လာရာ
နောက်သို့ လုံများ၊ မြားများ အဝေးပစ်
လက်နက်ပုန်းများ ထပ်ကြပ်ကပ်ပါလာ
သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ လျှို့ဝှက်
ရန်သူများ၏ လှုပ်ရှားမှုအသံဗလံ၊
ယုတ်စွအဆုံး ပိနပ်သံများကိုပင် မကြား
ရ။ အလွန်ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းစွာ
နေရာယူ၍ အဝေးပစ်လက်နက်များဖြင့်
ပစ်ခတ်လုပ်ကြံကြခြင်းပင်။

ရန်သူအရေအတွက်မှာလည်း
နည်းမည်မဟုတ်။ အနည်းဆုံး လူပေါင်း
နှစ်ကျိပ်ခန့်မျှ ရှိနိုင်သည်။ မိမိ ဤလမ်း
မှ လာလိမ့်မည်ကို ကြိုတင် သတင်းရ
ထားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စနစ်တကျစောင့်
၍ တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရန်သူများ၏ လုံများ၊ မြားများ
လက်နက်ပုန်းများက ယုန်လေးအား လုံးဝ

ဒုက္ခမပေးနိုင်။ ယုန်လေးသည် မြင်း၏
ကျောပြင်ပေါ်မှ စီး၍ လိုက်ပါသွားခြင်း
မဟုတ်။ မြင်းစိုက်မှ ကပ်၍ ကျင်လည်
စွာ လိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အမှောင်ကြီးထဲတွင် မြင်း၏
ကျောပြင်ထက် ဆီသို့သာ မှန်း၍
ပစ်လွှတ်ကြသော ရန်သူတို့၏ လက်နက်
များမှာ အချည်းနှီး ဖြစ်သွားရလေသည်။

သို့သော် ရန်သူများကလည်း
အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူ၊ ပါးနပ်သူများ
ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် လမ်းမ
ကြီးအား ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ကြိုးတန်း
သုံးဆင့် စာန်းထားကြသည်။

ရန်သူများအနေနှင့် ဤသို့
ကောက်ကျစ်စွာ စီမံထားနိုင်ကြောင်း
အလျဉ်းပင် မတွေးမိ။ ယုန်လေး သတိ
တစ်ချက် လစ်သွားသည်။

ဤသတိလစ်ဟင်းမှုဒဏ်
ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ တစ်နေရာ
မှောင်မိုက်ထဲတွင် မြင်းညှိကြီးမှာ
တလိမ့်ကောက်ကွေး လဲကျသွားသည်။
လူတခြား မြင်းတခြား ဖြစ်သွားရလေ

တော့သည်။

ယုန်လေး များစွာ အချိန်ဖြုန်း

မနေ။ တွေဝေစဉ်းစားနေချိန် မရ။ ခါးနှစ်

ဖက်ရှိ ဘယ်ညာစားအိမ်များမှ စားနှစ်

စင်းကို အသင့်ခွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ကောက်

ကျစ်စဉ်းလဲလှချည်လား။ မိန်းမဉာဏ်

သုံးတဲ့ သူရဲသောတွေ။ အခု ထွက်လာ

ကြစမ်း”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ

လာပါပြီ အရှင်ကွမ်းဆူးမင်းသား။ ကျုပ်

တို့ ထွက်လာပြီ ခင်ဗျာ”

ယခုမှပင် လေးဘက်လေးတန်

မှ ဖိနှပ်သံများ ပေါ်လာတော့၏။ အနည်း

ဆုံး သုံးဆယ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်။ မိမိကို

စကပိုင်းပုံစံမျိုး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြောင်း

ယုန်လေး ခန့်မှန်းမိသည်။

“အခုလို ကြံစည်ရတာ

ဝမ်းနည်းပါတယ် အရှင်မင်းသား။ ဒါပေမဲ့

အထက်အမိန့်အရ လုပ်ရတာပါ။ ဟဲ

ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

အသံရှင်မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်

ဟန် တူ၏။ မိမိ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ

လာသောအသံ။

ဤအချိန်တွင် စကားများများ

ပြောနေခြင်းသည် မိုက်မဲရာကျသည်။

ထို့ကြောင့် စတင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်တော့၏။

ဘယ်ညာစားနှစ်စင်းကို ဘီး

စကြာရဟတ်ကဲ့သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်

ကြဟေ့”

အမက်လာသံကြီးမျိုးစုံ၊ စီခနဲ၊

ညံခနဲ ထွက်ပေါ်သွားသည်။ အမှောင်

မိုက်ထဲတွင် လဲသံ၊ ပြိုသံများ တခြွမ်း

ခြွမ်း စားသံများ ဆူညံသွားသည်။

စားစကြာဖွင့်၍ ရှေ့သို့ တဟုန်

ထိုး တိုးဝင်သည်။ စားတစ်စင်းက

နောက်ကျောပိုင်းကို လုံခြုံစွာ ကာ၍

စကြာပမာ တစ်ဘီး လည်နေ၏။ စားတစ်

စင်းက ရှေ့မှ ရန်သူများအား တစ်ဦးပြီး

တစ်ဦး ချေမှုန်းပစ်သည်။

“မှတ်ထားကြဟေ့။ ဒါ ရှိတို

ကန် ဓားသိုင်းပညာတဲ့ ဟေ့”

ယုန်လေး၏ ဒေါသကြီးစွာ

အော်သံတစ်ချက်ချက် ပေါ်လာတတ်

သည်။ ရန်သူများမှာ သူ၏ စားချက်များ

အောက်တွင် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး၊

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မရူမလှ။

“ဟေ့ . . . ဟို မှာ

တစ်ယောက်ပါလား။ ကွမ်းဆူးမင်းသား

လေးဘက်က ဝင်ကျပြီး တိုက်ပေးနေ

တာ။ ဘယ်သူလဲ။ ဒီကောင့်ကို သေ

အောင် မြန်မြန်သတ်စမ်း”

ရန်သူခေါင်းဆောင်၏ အော်

သံကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ယခုမှပင် ယုန်လေး သတိပြုလိုက်မိ၏။

မိမိတစ်ယောက်တည်း ရန်သူများကို

ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်း မဟုတ်။ မိမိဘက်မှ

ဝင်၍ ကူတိုက်ပေးနေသူတစ်ယောက်

ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ရန်သူမှာ အုပ်စုနှစ်စု ကွဲသွား

သည်။ အုပ်စုတစ်ခုက ယုန်လေးအား

ဝိုင်း၍ တိုက်နေကြသည်။ ကျန်အုပ်စုက

“အမည်မသိ”လူကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေ

ကြ၏။ အခြေအနေမှာ များစွာ လှုပ်ထွေး

သွားသည်။

“အား ... အား ... ခို အရှင်မင်းသား။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို လူငါး အံ့မယ်လေး”

ငယ်ရွယ်နုပျိုသူတစ်ဦး၏

ဆယ်လောက်နဲ့ ပိုင်းသတ်ချင်ကြတဲ့

“ရော ... ဟေ့ ဒါက ဆင် အသံပင်။

သူရဲဘောတွေ။ မင်းတို့ကို ဆုံးမရအောင်

လိပ်ပြာငါးကောင် လွှတ်လိုက်တာကွ”

ယုန်လေးက အထင်ကြီး

ငါ မိုးပေါ်က ကျလာတာပဲဟေ့။ ဟား

“အား ... ငါး ... အား”

လေးစားလှစွာဖြင့်။

ဟား ... ဟား ... “ဟား”

အမည်မသိသူ၏ အော်ဟစ်သံ

ချီနယ်သားမှန်း သိရသောအခါ

အမည်မသိသူ၏ ပြောလိုက်

များအပြီး တိုက်ပွဲမှာ လုပ်စွာ ပြီးဆုံး

ယုန်လေးသည် သူ့အပေါ်တွင် ပို၍

သံများကို ယုန်လေးသည် အတိုင်းသား

သွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ရန်သူများ

လေးစားသွားမိသည်။ ချီနယ်သားများ

ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုသူနှင့် မိမိမှာ

အတုံးအရုံး လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သည် အလွန် သတ္တိပြောင်မြောက်သူ

အနည်းဆုံး ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့်

လူအနည်းငယ်မျှသာ အသက်ကိုလု၍

များ ဖြစ်ပေသည်။

ဝေးလိမ့်မည်။

ခွေးပြေးဆက်ပြေး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်

တရုတ်စစ်ပညာရှင်ကြီး ဇွန်ဌေး

အလွန်အန္တရာယ်များလှသော

သွေ့သည်။

က ချီနယ်သားများကို တစ်ဦးချင်း

ထိုက်ပွဲထဲသို့ မိမိအား ကူညီရန် ဝင်လာ

ယုန်လေးနှင့် အမည်မသိသူ။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ အလွန်

ဝံ့သော ထိုသူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ယုန်လေး

အမှောင်ထဲမှာ မျက်နှာချင်း

ကျွမ်းကျင်မှုရှိသူများဖြစ်ကြောင်း သူ၏

ထိုက်၍ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ဆိုင် ဆုံမိကြပြီ။

ကျွမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ဖော်ထုတ်

ထိုသူအား ပိုင်းရဲတိုက်ခိုက်နေ

ယုန်လေးက ကျေးဇူးတင်စွာ

ချီးကျူးထားသည်။

သာ ရန်သူများမှာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး

ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီးလျှင် ထို

သမိုင်းပြုဆရာကြီး ဆုမားချိန်

မူ ကျဆုံးနေမှန်း အသံဗလံများ

ပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်ကို မေးလိုက်သည်။

ကလည်း “ချီနယ်သားများသည် တစ်ဦး

ထို နားထောင်ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်

“မိတ်ဆွေရဲနှာမည်က ဘယ်

ချင်း တိုက်ခိုက်ရာ၌ ရဲစွမ်းသတ္တိ အလွန်

သိသာထင်ရှားလှသည်။

သူလဲ”

ရှိ၏”ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုခဲ့ဖူး၏။

“ရော ... ဟေ့ ဒါက ချီနယ်

“ချီနယ်က တစ်ကိုယ်တော်

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိပ်

အားတွေရဲ့ ဂုဏ်။ ဓား ပိစ်ပျံ”

ငှက်မည်းလေး “တိုင်းဌေး” လို့ ခေါ်ပါတယ်

ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ နက်ဖြန်လျှင်

ကွမ်းဆူးရဲတိုက်ကြီးကို လာခဲ့ပါလား။

ကျုပ် စောင့်နေမယ် ကြားလား။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ခင်ဗျားကျေးဇူး ကျုပ်အပေါ်

အများကြီးရှိတယ်။ ဒီကျေးဇူး ပြန်ဆပ်
ချင်လို့ပါ”

“မလိုပါဘူး အရှင်မင်းသား။ ကဲ ကျုပ်သွားပြီ။ ကျုပ်နဲ့ လူတစ်ယောက်
စားချင်းခုတ်ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲ
ရှိနေသေးတယ်”

“နေပါဦး ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူး
တင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီပတ္တမြား
လက်ဝတ်တော်ကို ယူသွားပါ”

ယုန်လေးသည် လက်စွပ်ကို
ချွတ်၍ မှောင်ထဲတွင် သူ့ကို ပေးလိုက်
၏။ နဂါးလက်စွပ် ဖြစ်သည်။ နဂါးမျက်
လုံးများအဖြစ် နီမြန်းသော ပတ္တမြားများ
မြှုပ်စီထားလေသည်။

သူက ယုန်လေးလှမ်းပေး
သော နဂါးရုပ်ခံပတ္တမြားလက်စွပ်ကို
ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

“ကျုပ်သွားမယ်”

တိုင်ဇူးသည် လျင်မြန်လှ၏။

ယုန်လေးက သူ၏ လက်မောင်းကို
လှမ်းဆွဲထားလိုက်သေးသော်လည်း မဝီ
လိုက်။

တစ်ခဏအတွင်း အဝေးသို့
ရောက်သွားသော သူ၏ ခြေသံများ
ကြားရသည်။ လွန်စွာ အဆင့်မြင့်နေပြီ
ဖြစ်သော ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာရှင်
ဖြစ်လေသည်။

ချီပြည်နယ်က တစ်ကိုယ်
တော် ငှက်မည်းလေးတိုင်းကူး

ဤနာမည်ကို ယုန်လေး
သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

ယခု မိမိအား ရန်သူများ
ဝိုင်းရံလုပ်ကြံခဲ့သည် နေရာမှာ
ရှောင်လင့်ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတိုက်
ကြီးတစ်တိုက်၏ အပြင်ဘက် အုတ်နံရံ
ကြီးဘေးတွင် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ
သည်။

ရှောင်လင့်ကျောင်းတိုက်ကြီး
၏ အမည်မှာ “အိုမဲရှန်” ကျောင်းတိုက်

ကြီးဟု ခေါ်သည်။ ဤလမ်းကိုလည်း

“အိုမဲရှန် ကျောင်းတိုက်လမ်း”ဟု ခေါ်
မှန်း နောင်သောအခါတွင် ယုန်လေး
သိရှိရလေသည်။

ယုန်လေးစီးလာသော မြင်ညှို့
ကြီးမှာ အလွန် လိမ္မာပါးနပ်၏။ သူ့သခင်
ယုန်လေးရှိရာသို့ ချက်ချင်းရောက်လာ
သည်။ ထောင်ချောက်ကြိုးတန်းကို
ဝင်တိုက်မိပြီး လေးဘက်ပစ်၍ လဲကျ
သွားသော်လည်း မြင်ညှို့ကြီးမှာ ဘာမှ
မဖြစ်။

ယုန်လေး မြင်ညှို့ကြီးပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်၏။

“ကဲ ... ညှို့ကြီးရေ ကွန်မင်း
ရောက်နီကြီးဘေးက ဂူဇူးနတ်မိစ္ဆာကြီးရဲ့
နတ်ကွန်းကို အသော့အမြန် နှင်လိုက်
စမ်းပါဦးကွာ”

ပထမပိုင်းပြီး၏
ခုတ်ယူပိုင်းတွင် ဆက်လက်ဖတ်ရပါရန်

မောင်းနှင်းဆွေ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်အစအဆုံး

စိမ့်စိမ့်အေး
ပဏာချစ်စရာ

အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးကိတ်
မှ ကားစတင်ထွက်ခွာလိုက်သည်နှင့်
ကားပေါ်ရှိ သူငယ်ချင်းအားလုံးက...

“ဝေး...ဟေး...ဟေး” ဟု
ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြသည်။
အိပ်စပရက်မှန်ထုံ ကားကြီးပေါ်တွင်
ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံး
နှစ်မှ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား
အယောက်နှစ်ဆယ် ပါလာကြသည်။
တစုတဝေး ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့်
အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားထွက်
လာကြရာ မုံရွာသို့ ကားစီးလုံးတီးလာ
ကြသည်။

ကားရေတန်းမှ ဒုတိယခုံ
ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော
“မောရဏီ”သည် နံဘေးတွင် ထိုင်နေ
သော “ထားထားအေး”ကို ကြည့်ပြီး-

“ဒီနေရာမှာ သူထိုင်နေရမှာ”
ဟု စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေ
သည်။

“ဟေ့ .. သက်ပြင်းချနေ
ပါလား။ ဘာလဲ ဂွမ်းနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ထားရယ်။ သူ
လိုက်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။
အခု သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားရတော့
လည်း ပျော်စရာကောင်းတာပဲ”

ကားသည် တဖြည်းဖြည်း
အမှတ် (၃) လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လေ
ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကားနောက်ပိုင်းရှိ
“လှမြတ်အောင်”တို့ အုပ်စုမှ သီချင်းဆို
သံများ ထွက်လာ၏။

“အိုး . . . မောရဏီလို
ရွှေပန်းချီတောင် လက်မှိုင်ချရသလို မမ
မိုး မမမိုး” လှမြတ်အောင်၏ သီချင်းသံ
အတိုင်း တစ်ကားလုံး လက်ခုပ်တီးကြ
ကာ မမမိုးသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုကြလေ
သည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်း
ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် သီချင်းများ တစ်ပုဒ်ပြီး
တစ်ပုဒ် သီဆိုလာကြ၏။

မောရဏီသည် သီချင်းမဆို
ဘဲ လက်ခုပ်လိုက်တီးရင်း “မောင့်”ကို
သတိရနေလေသည်။

“ဒီအချိန်ဆို မောင် စင်္ကာပူ
မှာ ဘာလုပ်နေပါလိမ့် အလုပ်များနေ

လား။ ငါ့ကိုပဲ သတိရနေတာလား” ဟု
တွေးရင်း တပေါင်းလပြည့်ပွဲတော်အစီ
အလောင်းတော်ကဿပ သွားကြရန်
စီစဉ်ထားသော်လည်း သူ့ကုမ္ပဏီမှ
အရေးကြီးသော အစည်းအဝေးအတွက်
မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ စင်္ကာပူသို့ ထွက်
သွားရလေသည်။ မေဘရဏီက
“မောင်”ဟု ခေါ်သော မိုးကျော်သူသည်
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် အီကိုကျောင်းဆင်း
ဖြစ်ပြီး မေဘရဏီထက် နှစ်နှစ်စော
သော စိနီယာဖြစ်၏။ တစ်ကျောင်းတည်း
သားချင်းဖြစ်၍ မေဘရဏီတို့နှစ်ယောက်
သူငယ်ချင်းများကလည်း မိုးကျော်သူကို
ခင်မင်ရင်းနှီးကြ၏။

မိုးကျော်သူသည် ရန်ကုန်
အခြေစိုက်ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏
စီအီးအိုဖြစ်ပြီး ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိသူ ဖြစ်
၏။ မေဘရဏီနှင့် အီကိုမှာ တွေ့ဆုံခဲ့
ကြပြီး ချစ်သူဖြစ်သွားကြကာ နှစ်ဖက်
သော မိဘများက မေဘရဏီကျောင်း
ပြီးပါက လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ထားကြ
၏။

မိုးကျော်သူ စင်္ကာပူမသွားမီ ထားထား မေ့ကို တစ်ယောက်တည်း

(၂)

နေခင်းတွင် မေဘရဏီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကို ဟောပေါ်လိုက်ကျွေးရင်း ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွင် မေဘရဏီကို ကူညီကြပါရန် အပ်နှံလေသည်။

မထားနဲ့ မိုးကျော်သူသည် မျက်နှာထား ဟည်တည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး မေဘရဏီကို ကြည့်ကာ ...

နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် မုံရွာသို့ ရောက်လေသည်။ ကားဝင်းတွင် သူငယ်ချင်းမုံရွာသူ ခင်ခင်စောင့်နေရာ ကားပေါ်မှ...

“ကဲ ... ညီလေး၊ ညီမလေးတို့ရေ မေဘရဏီကို အပ်လိုက်မယ်နော်။ ကိုယ်မပါရင် သူ စိတ်ကြိုက်စားမယ်၊ သွားမယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရမှ မသွားစေနဲ့နော်။ အချဉ်အစပ်တွေ မစားစေနဲ့။ မတ်လဆိုပေမယ့် ဟိုမှာ အေးမယ်။ အနွေးထည်ဝတ်ခိုင်း။ သူက အနွေးထည်မကြိုက်ဘူး။ ရေအရမ်းမချိုးစေနဲ့။ ပြီးတော့ ...”

“မဆိုးရဘူးနော် ကောင်းကောင်းသွား”ဟု ပြောလိုက်ရာ သူငယ်ချင်းအားလုံးက ... “စိတ်ချပါ”ဟု ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ မေဘရဏီသည် မောင့်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ထားထားအေးစားနေသော အချဉ်ပေါင်းကို နှိုက်စားလိုက်ရာ ...

“ဒေါင်းခင်ခင် ပီတုန်းရေ နေကောင်းလား”ဟု ဝိုင်းအော်ကြ၏။ မုံရွာသူခင်ခင်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် “လာကြ လာကြ”ဟု အော်လေ၏။ ခင်ခင်၏ ဖခင်က ဦးဒေါင်း၊ မိခင်က ဒေါ်ပီတုန်းဖြစ်၍ ခင်ခင်နာမည်က ဒေါင်းခင်ခင်ပီတုန်းဟု တွင်လေသည်။ ဒေါင်းခင်ခင်ပီတုန်းတို့ တိုက်ကြီးတွင် နံနက်စာ စားကြ၊ နားကြပြီး အလောင်းတော်ကဿဖသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ်။ သူတို့လည်း တစ်ချိန်လုံးမှာပြီးပြီ။ တော်တော်နော်”ဟု မေဘရဏီက အော်လေသည်။

“ငါ့ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နှင့်ဘာသာ နှိုက်စားတာ။ ကိုမိုးကျော်က အချဉ်တွေမစားရဘူးလို့ မှာသွားတယ်”ဟု ပြော၍ နှစ်ယောက်သား တစ်ခပ်ရယ်ကြလေသည်။

“ကဲ ... ကားနှစ်စီး စီစဉ်ထားတယ် သွားကြ။ သပိတ်ဆေးစခန်းရောက်ရင် လမ်းလျှောက်ချင်လျှောက်၊ ဆင်စီးချင်စီးကြ။ သိမ်းကြီးတို့ဆိုင်မှာတည်း အားလုံးစီစဉ်ထားတယ်”ဟု ဦးဒေါင်းက ပြောလေသည်။

“မရာူး မရာူး။ နည်းနည်းမှ နှိပ်ချော့။ မေ့အကြောင်း ကိုယ်သိတယ်။ ကိုသန်းဌေး ကိုမောင်မောင်ဝင်းတို့ အပ်တယ် စိတ်ချမယ်နော်။

ကားအနောက်မှ လှမြတ်အောင်တို့အဖွဲ့ကလည်း “အိုး မေဘရဏီလို ရွှေပန်းချီတောင် လက်မိုင်ချရသကဲ့သို့ မမမီး မမမီး”ဟု သံပြိုင်အော်ကြပြန်၏။

“ဒေါင်းခင်ခင်ပီတုန်း”သည်

သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ လိုက်လာရာ
မောင်မောင်ဝင်းက မေး၏။

ဟူသော ဆောင်းပါးလေးကို သတိရမိ
လေသည်။

နှစ်ဖော်”ဟု ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ္ဏက
ဖွဲ့ဆို၏။

“ဟေ့ . . . နင့်ဦးလေးက
ဦးစာကလေးလား။”

တပေါင်းလအခါတွင် တောင်
ထပ်တောင်စောင်း တောင်လက်မောင်း

ဆရာကြီးဖွဲ့ဆိုထားသကဲ့သို့
လျှိုမြောင်တောင်ကြား ချောက်ကမ်းပါး

“ဟယ် . . . ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်
ဦးသိမ်းကြီးပါ”ဟု ရိုးသားသော အညာ
သူခင်ခင်က ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းလေ
သည်။ အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်မော
ကြပြီး “ငှက်မျိုး”ဟု အော်ကြ၏။

တို့သည် တောပန်းတောင်ပန်းတို့ဖြင့်
လှပတင့်တယ်နေကြသည်။ အင်တိုင်း
တောမြိုင် စုံဂနိုင်းတို့သည်လည်း
ရွက်ဟောင်းကြွေကာ ရွက်သစ်ဖြင့် လှပ
တင့်တယ်ကြလေသည်။ ဤသဘာဝ

များတွင် ‘သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများသည်
ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်ပြီး ရွက်နု၊
ရွက်ပျိုတို့ဖြင့် တစ်တောလုံး စိမ်းဖန်ဖန်
ဖြစ်ကာ မြူခိုးများ ပါးပါးဖုံးလွှမ်းထားပြီး
ကြည့်မှ ခုမဆုံးတော့ပေ။ တောစောင်

ကားနှစ်စီးသည် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် မှုရွာ၏ အနောက်မြောက်
ဘက် မိုင် (၆၀) ကွာဝေးသော
အလောင်းတော်ကဿဖသို့ ထွက်လာ
ကြ၏။ အလောင်းတော်ကဿဖတွင်
တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ ထမနံ စတုဒိတာပွဲ
ရှိပြီး တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ဆွမ်းဆန်
စိမ်းလောင်းလှ ပွဲ ရှိ၏။ မနက်ဖြန်
တပေါင်းလပြ ဖြစ်၍ မောရဏီတို့
ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းပွဲနှင့် ကြုံပေမည်။

လောကကြီး၏ အထက်တွင် မြူခိုးမင်း
လွင်တို့သည် ခြံရံလွှမ်းမတ်လျက် ရှိပြန်
သည်။ တောင်ဘက်ကြည့်လည်း မြူခိုး
ဝေဝေ၊ မြောက်ဘက်ကြည့်လည်း မြူခိုး
ဝေဝေ၊ အရှေ့ဘက် အနောက်ဘက်
ကြည့်လည်း မြူခိုးဝေဝေနှင့် အပူပိုင်းဝေ
သော ရာသီအခြေအနေသည် လူစိတ်
ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။
ကြင်ဖော်ကဲ့သို့အဖို့ကား ဆိုစရာမရှိ
တော့ပြီ။

သဘာဝ အလှတရားကြောင့် မောရဏီ
သည် ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာ
ပြီး မျက်ရည်များ ဝေ့သီလာပြီး ငိုချချင်
လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာ
လေသည်။

မောရဏီသည် ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ငေးမောရင်း ဆရာကြီးမင်းသု
ဝဏ္ဏ၏ “တပေါင်းသာခေါင်လများနောင်”

“အပူမျိုးသောကော့ မြူခိုးရယ်
တဝေဝေကြောင့် အထွေထွေ ရွှေရင်ထု
ပါလို့ ခင်ပုသွေမြေမှာ လဲချင်ပေါ့ ကွဲရ

“ဒီတော၊ ဒီတောင်၊ ဒီလမ်း
ဒီပန်းတွေကို ငါသိတယ်၊ ငါနဲ့ ရင်းနှီးလှ
ပါလား။ ဟိုရှေ့က စမ်းချောင်းရေအေး
အေးလေးကိုလည်း ငါထိဖူးတယ်။ အို
ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”ဟု ရင်ကို ဖိထားရ
လေသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ လွမ်းလိုက်တာ
တာ “မောင်” ကိုလည်း မယုတ်ဘူး။

ဘာကိုလွှမ်းမိုးမုန်းလည်း မသိဘူး”

(၃)

သပိတ်ဆေးစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး ရှင်မဟာကဿဇရဟန္တာ မထေရ်မြတ် ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ လိုဏ်ဂူတော်ကြီးသို့ ဆင်စီးပြီး ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ဆင်မစီးရဲသူတို့က လမ်းလျှောက်ကြမည်ဆို၍ ကိုသန်းဌေးနှင့် ကိုဇော်ဝင်းတို့ ဦးဆောင်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြ၏။ မောရဏီ၊ ထားထားအေးနှင့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ထီးဦး လမ်းလျှောက်ကြလေသည်။

မထေရ်မြတ်ကြီး သပိတ်ဆေးခဲ့ရာ ချောင်းငယ်လေးထဲမှ ဆန်စေ့သဏ္ဌာန် ကျောက်ဖြူလေးများ သင်္ကန်းတို့ လျှော်ပြီး လှန်းသော နေရာတွင် ချွန်အနားပတ် နေရာအစုံအလင် ပါရှိသော သင်္ကန်းသဏ္ဌာန် ရှိနေပုံများကို သူငယ်ချင်းများက အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားသည်။ မောရဏီအတွက် မဆန်း

သလို ဖြစ်နေ၏။

အလောင်းတော် ဂူသို့ မရောက်မီ ချောင်းမကြီးစခန်းရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျီးဖို၊ ကျီးမသည် ဘုရားဖူးများကို နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ “တအားအား” အော်ကာ ရှေ့မှ ပျံသန်းလမ်းပြကြလေသည်။ ရှေ့မှ ပျံသန်းနေရာမှ ကျီးဖိုနှင့် ကျီးမသည် နောက်ပြန်လှည့်လာပြီး မောရဏီတို့တစ်စုကို ဝိုင်းပတ်ပျံသန်းကာ တအားအားအော်လေသည်။

မရယ်နိုင်၊ မပြုံးနိုင် နှုတ်ဆိတ်ပြီး တွေဝေနေသော မောရဏီကို သူငယ်ချင်းများက “နေမကောင်းဘူးလား၊ မောသလား လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးလား” ဟု ဂရုတစိုက် ဖေးမကြလေသည်။ မောရဏီသည် မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

ချောင်းမကြီးစခန်းရှိ တည်းခိုခန်းများ စားသောက်ဆိုင်များသို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းခင်ခင်ပိတုန်း၏ ဦးလေး “ဦးသိမ်ကြီး” ဆိုင်၌ စတည်းချကြ၏။ စခန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး

သစ်ရပ်သောဆိုင်များ တည်းခိုခန်းများ ရှိလေသည်။ မနက်ဖြန်ကျရောက်မည့် တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲအတွက် မင်းကင်း၊ ကနီနှင့် ယောဒေသမှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့လိုက်ရောက်နေလေသည်။

အလောင်းတော် ကဿဇကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းတွင် မြောက်အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာ လက်ယာနံတောင်းစောင်းလျက် ညောင်စောင်းထက်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြတော်မူဟန် ထုလုပ်ပူဇော်ထားသော မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ကိုယ်စားရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမျှော်ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရုပ်ကလာပ်တော်အစစ် ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ ကျောက်လိုဏ်ဂူတော်ကြီးကို ဖူးကြရလေသည်။

တောင်ပေါ်တက်တွင် လေတဟူးဟူးတိုက်ပြီး မြူနှင်းမှုများကြောင့် လမင်းမှာ မလင်းတလင်း ရှိနေ၏။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကြောင့် အေးစက်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဘုရားဖူးအချို့သည် နောက်နေ့နံနက် လှူဒါန်းရန်

ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရင်း မီးလုံနေကြ၏။

တည်းခိုခန်းထဲတွင် တန်းစီပြီး အိပ်နေကြသော မောရဏီတို့အဖွဲ့သည် အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ တောင်တော်ကြီး၏ ထူးဆန်းဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ်များကို တွေးတောနေကြလေသည်။

ထူးဆန်းစွာ မောရဏီသည် ဒီတော၊ ဒီတောင်မှာ ဘာတွေရှိသည်ကို သိနေ၏။ လိုဏ်ဂူတော်ကြီးအတွင်းရှိ ရုပ်ကလာပ်တော်ကိုလည်း မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေ၏။ ဂူကြီးထဲရှိ ကျောက်ပန်းကျောက်ခက်များ တစ်စက်ကျနေသော ကျောက်စက်ရေကို သောက်ဖူးသလို ဖြစ်နေ၏။

(၄)

တပေါင်းလပြည့်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှပွဲကျင်းပလေသည်။ သံဃာတော်များသည် အောက်လိုဏ်ဂူမှ အထက်လိုဏ်ဂူထိ တန်းစီပြီး ကြွချီကြရာ ဘေးနှစ်ဖက်မှ ဘုရားဖူးများက တန်းစီပြီး ကြွချီကြရာ

ဘေးနှစ်ဖက်မှ ဘုရားဖူးများက တန်းစီပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ လောင်းလှူကြ

လေသည်။ မောရဏီတို့အဖွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် အစိမ်းနုရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး ရွှေလက်ဝတ်တန်ဆာအပြည့် အစုံဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတသိုက် ရှိနေ၏။ ထူးခြားသည်မှာ နက်မှောင်သန့်စွမ်းလှသော ခူးဆစ်ထိရည်လျားသော ဆံပင်များကို ကျောထက် ဖြန့်ချထားကြ၏။ အဝတ်အစား လက်ဝတ်တန်ဆာများနှင့် အသားအရေ၏ လှပခြင်းကြောင့် ဝင်းစက်အရောင်ထွက်နေလေသည်။

မောင်မောင်ဝင်းက ထိုအမျိုးသမီးများကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ အီကိုမိန်းမလှ ကျွန်းသူတွေ၊ အညာသူတွေကို မယှဉ်နိုင်တော့ပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကျက်သရေရှိ လိုက်တာ လူမဟုတ်သလိုပါပဲ။” လဲလဲ၏ စကားကြောင့် အားလုံးပျုံးကြရလေသည်။

သံဃာတော်များ ရေသိမ်ဝင်

အပြီး ဆွမ်းဆန်လောင်းလှပွဲ ကျင်းပခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဆွမ်းလောင်းပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ လူစုကွဲသွားကြ၏။ အစိမ်းနုရောင် အမျိုးသမီးအဖွဲ့သည် အောက်ဂူသို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

“ဟိုအဖွဲ့ကို မိတ်ဆက်လိုက်ရဘူး သိချင်နေတာ”ဟု တင်တင်နုက ဆို၏။

“ဘယ်ရွာကများလဲ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူတို့ပုံက တို့အညာကနဲ့ မတူသလိုပဲဟ” ဒေါင်းခင်ခင် ပီတုန်းက ဆိုပြန်၏။

ထိုအချိန်တွင် အောက်လိုဏ်ဂူအဝင်ဝ ဘယ်ဘက်ဘေးရှိ ဂူအတွင်းမှ အလင်းရောင်အလုံးရွယ်စုံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဟိုမှသည်လို့ ကူးလူးယှက်သန်းနေလေသည်။ မြူခိုး၊ မြူပွဲပါးပါးကြားတွင် ဝင်းလဲ့တောက်ပသော ကြက်ဥလုံးခန့် အလင်းရောင်လုံးများကို မြင်တွေ့ကြသော ဘုရားဖူးအပေါင်းသည်... “ရောင်ခြည်တော် ဂွေတိဇီ”

ဟု အော်ဟစ်ကြပြီး အုတ်အော်သောင်း
နင်းဖြင့် အောက်လိုက်တော်သို့
ပြေးကြလေသည်။ မောရဏီတို့အဖွဲ့
လည်း ရောယောင်ပြေးကြ၏။ ကိုသန်း
ဌေးတို့ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့မှာ ရောင်
ခြည်လုံးများကို ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်
ရင်း လူစုကွဲသွားကြ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့်
ကြာမှ ရောင်ခြည်လုံးများ ကွယ်ပျောက်
သွားပြီး အားလုံး အောက်လိုက်တော်မှ
ပြန်တက်လာကြကာ စုစုံကြလေသည်။

“အံ့ရောဟယ် တစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးသေးဘူး တကယ်ဆန်းစာယ်”

“ဓာတ်ပုံတွေရလိုက်လား
သေဦးနော်”

“ကဲ ... လူစုကြ ဘုရားဖူး
ခြေအောင်” တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြာရင်း လူစုကြရာ မောရဏီကို
၂ ချေ။

“မောရဏီရေ ရှာကြစမ်း။
တစ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်စုသည်
မောရဏီကို လိုက်ရှာကြ၏။ နာမည်ကို

ဝိုင်းအော်ကြ၏

ဦးပိန်ကြီးဆိုတာ ရောက်
နေလား သွားကြ ကြည့်ကြ တွေ့ရင်
ပြန်လာပြောနော်။ ငါတို့ ဒီနားတွေ
ရှာမယ်”ဟု ကိုသန်းဌေးက စီစဉ်၏။

သူငယ်ချင်းတစ်လိုက် ပြာယာ
ခတ်မှုကြောင့် ဘုရားဖူးများကလည်း
ကူညီရှာပေးကြ၏။ အားလုံးက “
မောရဏီရေ မောရဏီ”ဟု ဝိုင်းအော်
ကြရာ တောတောင်များမှ...

“မောရဏီရေ ရေ ရေ”နှင့်
ပဲ့တင်များ ပေါ်လာလေသည်။

(၅)

ဂေါပကအဖွဲ့နှင့် ဘုရားလိုမြဲ
ရေးအဖွဲ့များကလည်း ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေပေး
ကြ၏။

“ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်
မှ မောရဏီခင်ဗျာ ဂေါပကရုံးသို့
အမြန်ဆက်သွယ်ပေးပါ သူငယ်ချင်းများ
က စိုးရိမ်ပူပန်နေကြပါတယ် ရောက်တဲ့
နေရာက ပြန်လာပါခင်ဗျာ”

မောရဏီ အသံခွဲစိတ်ဖြင့်

အော်လေလေသည်။ မောရဏီ၏
နာမည်ကို ကြေညာသော နာမည်ကျန်၏
အညာသူ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်က-

“အလိုတော် ဘာနာမည်ပါ
လိမ့်။ မောရဏီလိုများ ကြားဖူးပေါင်း။
မလှဖြင့်မလှ၊ မကြည်ဖြင့် မကြည်ပေါ့
တော်”ဟု အသံကျယ်ကြီးဖြင့် ရေရွတ်
လေသည်။

ကိုတော်ဝင်းက ထားထားအေး
လဲ့လဲ့ကြည်နှင့် တင်တင်နုကို မေးမြန်း
စစ်ဆေး၏။

“ထားထားနဲ့ လဲ့လဲ့ နင်တို့
ကြားမှာ မောရဏီကရပ်နေတော့
တင်တင်နုက ထားထားဘေးမှာ ကဲ
ဘယ်အချိန် လူစုကွဲသွားတာလဲ”

“အောက် လိုက် ရှာ
ရောင်ခြည်လုံးတွေ ထွက်တယ်ဆိုပြီး
ပြေးကြည့်တယ်။ ထားထားနဲ့ ဘုရဏီ
အတူတူပြေးတော့ နောက် ထားထား
ဓာတ်ပုံရိုက်နေရင်း သူ ဘယ်ရောက်
သွားလဲ သတိမထားမိတော့ဘူး”

“အေးဟာ ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်။ မတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဆက်ရှာကြရမှာပေါ့။ မနက်ဖြန်မနက် ပြန်ကြရမှာ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဖျက်စီးပျက်စီး ဖျက်နှာပျက်ဖြင့် ငွေငိုင်နေကြသူများကို ဦးသိမ်းကြီးက ပြော၏။

“ကျုပ်တသက် အလောင်းတော်ကဿဗ ဘုရားဖူးရင်း ပျောက်သွားတယ်လို့ မကြားခဲ့ဖူးပါဘူး။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဆွဲတာ၊ ခိုးသားစားမြဲသားရန်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့၊ မကြားခဲ့ဖူး။ ခုတော့ ဆန်းဖို့ဗျာ”

နေဝင်တော့မည်။ ညနေစောင်းကတည်းက မြူနှင်းများ အလိပ်လိပ်တက်လာပြီး ရာသီဥတုလည်း ပိုအေးလာလေသည်။ ဦးသိမ်းကြီးက အားလုံးကို ညစာကျွေးရာ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ကြချေ။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် မီးငြိုး မီးပုံပတ်လည်တွင် ထိုင်ပြီး မီးလှုံကြ၏။

“ဒီည ထူးလိမ့်မယ်။ တပို့တွဲလပြည့်ညကလည်း ဂူတံခါးပွင့်တယ်။

ဒီညလည်း ပွင့်မယ်ထင်တယ် စောင့်ကြ”

ဘုရားဖူးလူကြီးတစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ဘုရားဖူးများသည် မေဘရဏီ ပျောက်ဆုံးသွားသည်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား ပြောဆိုကြ၏။

“ချောက်ထဲကျသွားတာများလား။ ချောက်တွေက နက်တော့ ဘယ်ပြန်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီလောက်အေးနေတာ မလွယ်ဘူး”

ဘုရားဖူးတစ်ဦး၏ ထင်ကြေးကြောင့် ထားထားအေးတို့တစ်သိုက် ထူပူသွားကြပြီး တင်တင်နက် တအိအိ ငိုလေတော့သည်။ ငိုချက်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ပြီး ငိုကြလေသည်။

ထိုည တပေါင်းလပြည့်ည သန်းခေါင်ယံတွင် ဂူပွင့်သော်လည်း

အီကိုအဖွဲ့မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြတော့ပါ။ နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့် ခေါင်းခင်ခင်ပိတုန်း၏အဖေ ဦးခေါင်းရောက်လာပြီး မိန်းကလေးအဖွဲ့ကို ပြန်ရန် စီစဉ်လိုက်၏။

“ကဲ . . . ညည်းတို့ပြန်ကြယောက်ျားသားတွေနေခဲ့။ တချို့ပြန်ပေါ့။ ငါတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ တောနင်းရှာမယ်။ ရန်ကုန်က ကလေးမအိမ်ကိုဖုန်းဆက်” ထားထားအေးပြန်ရန် ငြင်းဆိုနေ၍ ဖျောင်းဖျက်ရသည်။ မိန်းကလေးအဖွဲ့နှင့် ယောက်ျားလေးသုံးယောက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်သွားကြလေသည်။

(၆)

ဂေါပကအဖွဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့များ ပူးပေါင်းကာ တောနင်းရှာဖွေကြ၏။ ဒေသခံ မုဆိုးအဖွဲ့ကိုလည်း ဦးခေါင်းက အကူအညီတောင်းပြီး ရှာဖွေစေ၏။ ရန်ကုန်မှ မေဘရဏီ၏ မိဘများလည်း လိုက်လာကြလေ

www.burmeseclassic.com

သည်။ မောရဏီချစ်သူ မိုးကျော်သူ
ကား ပြန်မရောက်သေးပေ။

တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ
မောရဏီကို မတွေ့သောအခါ
လက်လျှော့လိုက်ကြလေသည်။

မောရဏီကား ပျောက်ဆုံး
သွားလေပြီ။

မောရဏီသည် အိမ်ကပ်ညက်
ညောလှသော အိပ်ရာထက်တွင် နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ နီးလာပေ
သည်။ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ရင်ပတ်ပေါ်ထိ လွှမ်းခြုံထား

သော ကြက်သွေးရောင် ယုန်မွှေးစောင်
ကို တွေ့လိုက်ရပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်
လိုက်ရာ လှပဆန်းကြယ်လှသော ဂူ

အမိုးနံရံမှ တွဲလျောင်းကျနေသည့်
ကျောက်ပန်းခက်၊ ပန်းဆိုင်များကို တွေ့

သိသည်။ တစ်ခန်းလုံး အရောင်တစ်
မျိုးကြောင့် ဝင်းလက်နေလေသည်။

မျက်စိအေးသော အရောင်ဖြစ်ပြီး
အချမ်းကြည်မြဲနေ၏။ တစ်ခန်းလုံးကို

ထဲကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောပေးရပ်

နေသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထွားထွားကြိုင်း
ကြိုင်း လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မောရဏီ၏ လှုပ်ရှားသံ
ကြောင့် ကျောပေးပြီး ရပ်နေသူသည်
တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လေသည်။

ခေါင်းတွင် ရွှေကျင်ခပ်ပုဝါအစိမ်းရောင်
ကို မင်းသားတစ်ပါးလို ပေါင်းထားပြီး

ထင်ရှားသောမျက်လုံး၊ ပေါ်လွင်သော
နာတံ၊ မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်းကဲ့သို့

နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ၊ မေးရိုး
ကားကားဖြင့် လှလင်ပျိုသည် စူးရှသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

အဖြူရောင် အနီးတပ်အင်္ကျီနှင့် တောင်
ရှည်ပုဆိုး အစိမ်းကွက်ကို ဝတ်ဆင်ထား
၏။

မောရဏီအမြင်တွင် တတ်
မင်းသားချောတစ်ဦးဟု ထင်နေမိသည်။

မောရဏီသည် အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်
ရင်း ...

“ဒါ ... ဘယ်နေရာလဲ၊
ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”ဟု မေးရင်း

ညောင်စောင်းထက်မှ ထရပ်လိုက်၏။

လှလင်ပျိုသည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး-
“နီးပြီလား နမတော်လေး။

လန်းဆန်းပါရဲ့လား။ ကျောက်စက်ရေ
လေး သောက်သုံးလိုက်ပါဦး”ဟု ပြော
ပြောဆိုဆို အုတ်ခုံလေးပေါ်ရှိ ကျောက်

စိမ်းရေတကောင်းထဲမှ ရွှေရောင်ခွက်ထဲ
သို့ ရေလောင်းထည့်ပြီး ကမ်းပေးလေ

သည်။

မောရဏီသည် ရေကလည်း

ဆာနေ၍ ရွှေခွက်ကလေးကို လှမ်းယူ
ပြီး တကုန်ကလေးသောက်လိုက်၏။

“အား ... အေးမြလိုက်တာ”

“အေးရမှာပေါ့ နမတော်။

အရှင်မထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ သစ္စာမေတ္တာ
ကြောင့် အစဉ်အမြဲ အေးစက်နေတဲ့
သိဒ္ဓိရေစင်လေ”

“ဟို ... မသိလိုက်လို့ပါ

နော် မင်းသားက ဘယ်သူပါလဲ”

လှလင်ပျိုသည် ချိုလွင်စွာ

ရယ်မောလိုက်ပြီး မောရဏီကို စေ့စေ့
ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နမတော်

ရယ်။ မောင်တော်ကိုများ မင်းသားတဲ့
လာ။ မောင်တော်သီခဝိယေကို နမ
တော် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အေးပေါ့
လေ နှစ်တွေက ကြာမြင့်မှကိုး”

“ဟို ... ဟို စိတ်မဆိုးပါနဲ့
ရှင်။ ကျွန်မ မောင်တော်သီခဝိယေကို
မသိပါဘူး။ ကျွန်မ ပြန်ချင်ပါတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ပူနေကြတော့မယ်
ပြန်ပါရစေ”

(၇)

မောရဏီ ပျောက်ဆုံးပြီး
တစ်ပတ်အကြာတွင် မိုးကျော်သူ
ပြန်ရောက်လာ၏။ မောရဏီ ပျောက်
သွားကြောင်း လုံးဝ လက်မခံချေ။
ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရန်လည်း ကန့်
ကွက်၏။ သူ မယုံကြည်၍ ဘာမှမလုပ်
ရန် တောင်းပန်၏။ မိုးကျော်သူက သူ
ကိုယ်တိုင် အလောင်းတော်ကဿဖသို့
သွားရောက်ရှာဖွေချင်သည်ဆို၍ မောင်
မောင်ဝင်း ကိုသန်းဌေး ကိုဖော်ဝင်းတို့
အတူလိုက်ပါကြလေသည်။

အလောင်းတော်ကဿဖသို့
သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပတ်ဝန်း
ကျင်၏ သာမောဗွယ် အလှအပတို့သည်
မိုးကျော်သူ၏ အဆွေးဓာတ်ကို ပင့်တင်
ပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။
မိုးကျော်သူ၏ ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး

“အပူဖိုဓာတ်ကော မြှိုရယ်
တဝေဝေကြောင့် အထွေထွေ ရွှေရင်ထု
ပါလို့ ခင်ပုသွေမြေမှာလဲချင်ပေါ့ ကွဲရနှစ်
ဖော်”ဟူသော ကဗျာလေးကို မောင်
မောင်ဝင်းက သတိရနေမိလေသည်။
သစ်ပင်ထက်မှ ဥဩငှက်ငယ်၏
လွမ်းဆွေးစွာ အော်မြည်သံသည်
မိုးကျော်သူ၏ နှလုံးသားကို ထုရိုက်နေ
သကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။

အလောင်းတော်ကဿဖ
တောင်ပေးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးသိမ်း
ကြီးဆိုင်တွင် စတည်းချပြီး “ချစ်သူ
ပျောက်ရှာပုံတော်” ဖွင့်လေသည်။
သားရေ ဂျာကင်အညို၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ
အပြာလေးဝတ်ထားသော မိုးကျော်သူ
သည် တောင်ဘက်ပြေးလိုက် “ဘရဏီ

ရေ”ဟု အော်လိုက်၊ မြောက်ဘက်ပြေး
လိုက် အော်လိုက်ဖြင့် အရပ်ဆယ်
မျက်နှာပြည်အောင် ပြေးလွှားပြီး
မိုးကျော်သူ၏ အော်ခေါ်သံသည် တော
ကြီးများကို ပဲ့တင်ထပ်ပြီး “မောရဏီ”
ဟု ပဲ့တင်သံ ပေါ်ထွက်လေသည်။

နေဝင်ချိန်ရောက်သောအခါ
ခြေကန်လက်ပန်းကျပြီး တည်းခိုရာသို့
ပြန်လာကြလေ၏။ မိုးကျော်သူသည်
အရူးတစ်ယောက်၏စို စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ တည်းခိုခန်းမှ တိုင်မကြီးကို
လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ သွေးဖျန်းဖျန်း
ကျလေသည်။ ကိုသန်းဌေးနှင့်
မောင်မောင်ဝင်းတို့ ဆွဲ၍ ဖက်ထားလိုက်
သောအခါ မိုးကျော်သူသည် ဇူးထောက်
ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ
သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေသည်။

မိုးကျော်သူ၏ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ
အလုံးစုံကို ကြည့်နေသော ဦးသိမ်းကြီး
သည် ကျလာသော မျက်ရည်ကို ပုဆိုး
ဖြင့် သုတ်ပြီး ...

“ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့

ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ လွမ်းခန်းထက်
ဘောင် ပိုပါရဲ့။ တော်ပါတော့ကွယ်။
ကြာရင် ငါလည်း ရင်ကွဲရတော့မယ်။
ဒီသူငယ်ကို ပြန်ခေါ်သွားကြပါတော့”ဟု
ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ပြောလေသည်။

မိုးကျော်သူကို ချောမော့
နှစ်သိမ်းပြီး ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

(၈)

မောရထီသည် တပို၊ တရီ
ရီဖြင့် ပြန်ပို့ပေးရန် အချိန်ပြည့် တောင်း
ဆိုလေသည်။

“ဘာကြောင့် ကျွန်မကို
ခေါ်ထားရတာလဲ။ ပြန်ပါရစေ။ ကျွန်မနဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲ”ဟု မေးမြန်း
သောအခါ သီခဝိယေမင်းသားသည်
မောရထီထိုင်နေသော ညောင်စောင်း
ထိတွင် ထိုင်ရင်း ဖြည်းညှင်းသာယာ
စွာ ပြောလေသည်။

“ကဿဖမထေရ်မြတ်ဟာ
အိတမအလောင်းတော် အရိမေတ္တယျ
အလောင်းတော်၊ နောင်တော်နှစ်ပါးနဲ့

သလ္လာဝတီချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်
ဝေဘူလ၊ ဝေဘာရဝနဲ့ သုနန္ဒရ တောင်
သုံးလုံးမှာ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့တယ်”
“ဘယ်လို အဓိဋ္ဌာန်ပါလဲ”
“ကဿဖမထေရ်က နောင်

တော်ကြီးဂေါတမ ဘုရားဖြစ်ပြီး သူက
ရဟန်းသာဖြစ်ပြီးရင် နောင်တော် ပရိ
နိဗ္ဗာန် ပြစ်တဲ့အခါ သူက သင်္ဂြိုဟ်မှသာ
တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းပါစေ။ သူ
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ရင် နောင်တော်ငယ် အရိ
မေတ္တယျက သင်္ဂြိုဟ်မှသာ တေဇော
ဓာတ် လောင်ကျွမ်းပါစေလို့ အဓိဋ္ဌာန်
ထားခဲ့ပါတယ် နမတော်”

“နောင်တော်ထားခဲ့တဲ့ ကတိ
သစ္စာမှာ ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ နောင်တော်ငယ်
ထားခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာကြောင့် ယခုထိ
အရှင်ကဿဖမထေရ်၏ အလောင်း
တော်ဟာ တေဇောဓာတ်မလောင်ကျွမ်း
နိုင်သေးဘူးကွဲ့။ အရိမေတ္တယျဘုရား
ပွင့်တော်မူပြီး ရွှေလက်ဝါးတော်တင်မှ
တန်ခိုးတော်ကြောင့် တေဇောဓာတ်
လောင်ကျွမ်းလိမ့်မယ်နမတော်”

မောရထီသည် နားမလည်
နိုင်သကဲ့သို့ ဆက်မေးပြန်၏။

“ကဿဖမအလောင်းတော်
တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းမှာနဲ့ ကျွန်မ
တယ်လို ဆက်နွယ်ပါသလဲ မင်းသား”

“ဆက်နွယ်ပါသကော နမ
တော်။ မောင်တော်နဲ့ နမတော်ဟာ
ကဿဖမထေရ်ကြီး ဟိမဝန္တာတောမှာ
ဒေသစာရီလှည့်လည်ပြီး ကျင့်တော်မူ
ကတည်းက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုခဲ့ကြ
ရတယ်။ ကဿဖမထေရ်ကြီး ရဟန်းနွှာ
ဖြစ်တော်မူပြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မဲ့နေ
ကို စောင့်ရင်း မထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ ခန္ဓာ
တော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေခဲ့
ကြတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်းသားနဲ့
ကျွန်မက ဘာလဲ”

“အရိမေတ္တယျဘုရားပွင့်ရင်
ကဿဖမအလောင်းတော် တေဇောဓာတ်
လောင်ကျွမ်းသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကဿဖ
မအလောင်းတော်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့
သိုက်နန်းရှင်မောင်နှံပေါ့။ အလောင်း

တော် တေဇာဓာတ်လောင်ကျွမ်းပြီးမှ
မောင်တော်တို့တာဝန် ပြီးဆုံးမယ်”

မောရဏီသည် အံ့ဩတကြီး
ထိတ်လန့်စွာ သလွန်ညောင်စောင်းမှ
ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ကျွန်ုပ်
က သိုက်နန်းရှင်မောင်တော်မင်းသာနဲ့
နမတော် မဖြစ်နိုင်ဘူး မယ့်ဘူး”

“နမတော်က ကုသိုလ်ကံနည်း
လို အားလုံးကို မေ့သွားတာပါ။ ယုံကြည်
အောင် မောင်တော်လိုက်ပြပါမယ် ကံ
လာ”

(၉)

သီခဝိဇယသည် မောရဏီ
အား အလောင်း... ဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်
တော်အစစ် ကံ ခပ်ပယ်ရာ ကျောက်
လိုက်တော် ၃ ပြသလေသည်။

ရှင်မဟာကဿဗမထေရ်
ကြီး၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူတာကို
ကြားသိတာနဲ့ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်
လှူပြည်ကို ဆင်းတော်မူခဲ့ပြီး ဝေဘူလ၊

ထောရ၊ သုနန္ဒရ တောင်သုံးလုံးအလယ်
မှာ ပတ္တမြားကျောက်ဂူကို ဖန်ဆင်းလိုက်
တယ်”

“ပတ္တမြားလိုက်ဂူဟာ အလျား
အတောင် ၅၀ ပြည့်တော်မူတဲ့နေ့မှာ
ဒီလို ဝစီဝါစာသစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုခဲ့တယ်”

“ငါ၏ အလောင်းတော်နှင့်
မြတ်စွာဘုရား၏ဓာတ်တော် ရုပ်ပွားတော်
တို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိခိုးမှုဖော်
လှူဒါန်း ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍
အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ပြီး သူတော်
ကောင်းတရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း
သတ္တဝါအပေါင်း၏ အသက်ကို မသတ်
မပုတ် မညှင်းမဆဲသော လူ၊ နတ်၊

ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် အပါယ်လေးပါး
ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး
တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဥဗ္ဗုဒ္ဓဓေါ၊
နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသောဘေး သုံးဆယ့်နှစ်ပါး
သောကံကြမ္မာ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာသော
အနာရောဂါတို့မှ ကင်းကွာပြီး အရိ
မေတ္တယျဘုရားသခင် ပွင့်တော်မူသော
အခါ ငါ၏ ခန္ဓာရုပ်ကလာပ်ကြီး

တေဇာဓာတ် လောင်ကျွမ်းသော
ပွဲတော်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ကြရ
သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ ဆုပန်ကြကုန်သော
ဆုမြတ်အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်ကြသည်
ဖြစ်၍ ဘုရားပေစွကဗုဒ္ဓိ ရဟန္တာဖြစ်
ကုန်လျက် နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်ကို ရောက်
ကြပါစေကုန်သတည်း”

“ငါ၏ ရွှေမျက်နှာတော်ပေါ်၌
ပန်းဆွဲကဲ့သို့ ဆွဲထားသော မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ဥဗ္ဗုဉ္ဇး သရီယဓာတ်တော်
တို့ကို သုနန္ဒရ ငွေတောင်ပေါ်၌ ကြွစွာ
သယဝိဇ္ဈော ဆုတောင်းပြည့်စေတီ
တော်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်တော်
မူနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း”

“အဲဒီလို ဝစီဝါစာ အဓိဋ္ဌာန်
ပြုတော်မူပြီး မဟာဗောဓိပင်နဲ့ ရတနာ
“၇” ပါးပြီးသော ရွှေပလ္လင်ကို ဦးခေါင်း
ပြုတော်မူပြီး ရာန်ဝင်စားတော်မူရင်း
သိကြားမင်းဖန်ဆင်းအပ်သော ခြင်္သေ့
ရွှေညောင်စောင်းပေါ်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူခဲ့တယ်”

သီခဝိဇယစကားအသုံးတွင်

မောရထီသည် အလောင်းတော်ရှေ့
တင် ခူးတပ်၍ ဦးခေါင်းမြေထိ ပြားပြား
ဝပ် ရှိခိုးကန်တော့လေသည်။

(၁၀)

မောရထီသည် ကဿဗ
မထေရ်၏ အလောင်းတော်ကို ဖူးမြော်
ပြီးသောအခါ အတိတ်ဖြစ်စဉ်များကို
တရေးရေး မြင်ယောင်လာလေသည်။
နှစ်ပေါင်းရာကျော်ကတည်းက မဟာ
သစ္စာရှင်ကြီးကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုခဲ့
ပုံ၊ လှူဒါန်းထားသော ပစ္စည်းများကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံများကို
အတွေးအမြင်ထဲ မှတ်မိလာ၏။

အနားတွင် ရပ်နေသော သီခ
ဇီယကို ဆွေးဆွေးမြေမြေ မော့ကြည့်
ဆိုက်ပြီး ...

“မောင်တော်” ဟု လေးလေး
ဆီနက် ခေါ်လိုက်လေသည်။ သီခ
ဇီယသည် ပြုံးပြီး ...

“မှတ်မိပြီလား နမတော်”
မောရထီသည် မျက်လွှာချ

ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ အလောင်း
တော် ကိန်းတပ်တော်မူသော ဂူဗိမ္ဗာန်မှ
သီခဇီယစံပြုန်းရာ ကျောက်ဂူတော်ကြီး
သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ မောရထီ
သည် သီခဇီယ၏ ခြေဖဝါးပေါ် မျက်နှာ
အပ်ပြီး ငိုကြွေးလေသည်။

“မောင်တော်ရယ် ဘာကြောင့်
များ နမတော်ကို လူ့ပြည်ကို လွှတ်
လိုက်ပါသလဲ။ နမတော် သစ္စာမဲ့သူ
ဖြစ်သွားပါပြီ။ မောင်တော်အပြင် တခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေတ္တာသက်
ဝင်ခဲ့မိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်တော်
ရယ်”

“သီခဇီယသည် တံသိမ့်သိမ့်
ငိုကြွေးနေသော မောရထီကို ပခုံးမှ
ဆွဲယူပြီး ထွေးမွေ့ထားလိုက်လေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် နမတော်
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ နမတော်ရဲ့ လူ့ပြည်
သွားချင်လွန်းတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် သွားခွင့်
ပြုခဲ့တာပါ။ အတိတ်ဘဝကို မမှတ်မိတဲ့
အတွက် ဖြစ်သွားတာပါ။ နမတော်
မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့သူကလည်း သံသရာ

စက်ဝန်းထဲမှာ ဘဝတစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံခဲ့
ရသူပါပဲ”

“မောင်တော် ခွင့်လွှတ်ပေ
မယ်။ နမတော်ကို က နမတော်
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။ မဟာသစ္စာရှင်ကြီး
ကို အလုပ်အကျွေးပြုရတဲ့သူက သစ္စာ
တရားကို မစောင့်ထိန်းနိုင်ရင် အဓိပ္ပာယ်
မဲ့ပါတယ်”

မျက် ရည် အသွယ် သွယ်
ကျဆင်းပြီး ရှိုက်သံနှောပြီး ပြောဆိုနေ
သူကို သီခဇီယသည် ဖွဖွလေး
ဖက်ထားလေသည်။

“နမတော် လူ့ပြည်ကို ခဏ
ပြန်သွားပါရစေ။ ထားခဲ့မိတဲ့ မေတ္တာ၊
သစ္စာနှောင်ကြီးကို သွားဖြည့်ပါရစေ”

“စဉ်းစားပါဦး နမတော်။
လူ့ပြည်ပြန်ရောက်မှ မေတ္တာကွန်ရက်ထဲ
က ရုန်းမထွက်နိုင်ရင် နမတော် ဒုက္ခ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ မောင်တော်။ နမ
တော်ကြောင့် စိတ်နှလုံးကြေကွဲတဲ့လူ
တွေ ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ

မဟုတ်ရင် နမတော် အမြဲတမ်း ငိုကြွေး သည်။
နေရတော့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်လှ
ပါတယ်။ မောင်တော်ကို သစ္စာပျက်တာ
မဟုတ်ရပါဘူး။ မောင်တော်ရှိမှန်း မသိ
ခဲ့တာပါ။

“သာဓု ... သာဓု ...
သာဓု”

(၁၁)

သီခဝီယေသည် တွေဝေ
စဉ်းစားလိုက်ပြီး မောရဏီကို သလွန်
စောင်းတွင် ထိုင်စေ၏။ မောရဏီရှေ့
တွင် ခပ်မတ်မတ် လိုက်ပိုက်ရပ်ရင်း
တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြောလေ
သည်။

“သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထား
ကြောင်း သိရတဲ့အတွက် နမတော်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ နမတော်ဆန္ဒရှိတဲ့
အတိုင်း လူ့ပြည်ကို ခဏပြန်ခွင့်ပြုမယ်။
လိုအပ်တာအားလုံး ဖန်တီးပေးလိုက်ပါ
မယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှ ပါတယ်
မောင်တော်။ အလောင်းတော် တေဇာ
ဓာတ်လောင်ကျွမ်းချိန်ထိ တာဝန်ကို
ထမ်းရွက်မယ်လို့ သစ္စာပြပါတယ်”

မောင်တော်က သာဓုခေါ်လေ

“ဟဲ့ ... ကလေးမ ထ...
ထ ရန်ကုန်ရောက်နေပြီ။ တကတဲတော်
မုံရွာကစထွက်ကတည်းက တစ်ညလုံး
အိပ်လိုက်တာများ မိုးလင်းတောင် မနိုး
သေးဘူး ကဲ... ထ... ထ လူများ
တွေ ဆင်းကုန်ပြီ”

မောရဏီသည် တဖျပ်ဖျပ်
ပုတ်ပြီး နှိုးနေမှုကြောင့် ဆတ်ခနဲ
နှိုးသွားလေသည်။ မိမိသည် ကားကြီး
တစ်စီးပေါ်မှ ထိုင်နေပြီး နံဘေးမှ ခရီး
သည် အဒေါ်ကြီးက တဖျပ်တောက်
တောက် ပြောနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

“ဪ... ရန်ကုန်ရောက်
နေပြီပဲ။ မောင်တော့လက်ချက် ဖြစ်မှာ
ပဲ”ဟု တွေးရင်း ပေါင်ပေါ်ရှိ မကြီးမသေး
သားရေအိတ်လေးကို ဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်၏။ ကျယ်ဝန်းလှသော

ကားဝင်းကြီးထဲတွင် ကားများ စနစ်
တကျ တန်းစီရပ်ထားပြီး ခရီးသည်များ
ဟိုမှဒီသို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေလေသည်။
“အို ... ဟိုတုန်းကနဲ့လည်း

မတူပါလား စည်ကားလှချည်လား”
အငှားယာဉ်တစ်စီးသည်
မောရဏီရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ...
“ဘယ်သွားမှာလဲ အစ်မ”
“စမ်းချောင်းကိုပါ”
“တက်ပါ ခင်ဗျာ”

ကားစထွက်ကတည်းက
ပြောင်းလဲနေသော ရန်ကုန်မြို့ပြ အခြေ
အနေကို ကြည့်ပြီး မောရဏီ အံ့သြ
နေလေသည်။ ကားတွေကားတွေ
တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဆက်ပြီး ဖြည်းဖြည်း
ချင်း လိုမ့်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ရန်ကုန်မြို့ထဲ ဝင်လာပြီး အင်းယားလေး
မီးပွိုင့်သို့ ရောက်ပြီး မီးနှိမ့်သွားလေ
သည်။

“ဒီနေရာတွေ ငါတို့ သွားလာ
ခဲ့တဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ရေနားမှာ စီးပွား
ရေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ ကုံကော၊ ရှင်းဆီ

သရဖီ၊ အင်ကြင်း မိန်းကလေးဆောင်
တွေ။ မေခ၊ ဟန်လင်း၊ ဇွဲကပင်၊ ခပေါင်း
ယောက်ျားလေးဆောင်တွေ ရှိတယ်”ဟု
တွေးနေလေသည်။

အင်းယားကန်ကြီးရေသို့
ရောက်သောအခါ မေဘရဏီရင်တွေ
တဖိတ်ဖိတ်ခုန်ပြီး ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေ
အေးလာ၏။ ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ “တို့စီးပွား
ရေးတက္ကသိုလ်ကြီးလား” မီးပွိုင့်ကျော်
ပြီး မာလာဆောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
သောအခါ မေဘရဏီ စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ ...

“ကားဆရာ ဒီနားမှာ ရပ်ပေး
ပါ။ စမ်းချောင်းထိ မသွားတော့ဘူး။
ကျသင့်ငွေကို ယူပါ”

“ရပါတယ်အစ်မ ဖြည်းဖြည်း
ဝင်းပါ”

မေဘရဏီသည် အိတ်ကို
ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပုဝါပါးပါးဖြင့် ပတ်
ထားသော ငွေတစ်ထပ်ကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ကားခရိုင်းပေးလိုက်၏။ ကားပေါ်

မဆင်းမီ ...

“ဟင် ... ကုန်းတံတားကြီး
ပါလား။ အစကမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ။ ၂၀၁၆
မနှစ်ကမှ ပြီးတာလေ”

ယာဉ်မောင်း၏ စကားကြောင့်
မေဘရဏီ ကြောင်သွားလေသည်။

“ဘာလဲ ၂၀၁၆”

“တို့အစ်မရေ မနှစ် ၂၀၁၆၊

အခု ၂၀၁၇ ဗျ သွားပြီ”

ငါတို့ကျောင်းတက်နေတာ

၁၉၇၅။ အခု ၂၀၁၇ တဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်

တာလဲ။ ၄၂ နှစ်ကွာတာ သွားပြီ။ ငါတို့

အလောင်းတော်ကဿသွားတာ ၁၉၇၅

မတ်လ ဘုရား ဘုရား”

မေဘရဏီသည် မာလာ

ဆောင်ဘက်သို့ လမ်းကူးခဲ့ပြီး စီးပွားရေး

တက္ကသိုလ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အမိစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြီး

သည် လူသူကင်းရှင်းနေပြီး မားမားမတ်

မတ်၊ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီး ရပ်တည်နေ

လေသည်။

ကျောင်းကြီး၏ ဝန်းကျင်မှာရှိ

သော ငှက်ပန်း၊ စိန်ပန်းပင်၊ ပျဉ်းမပင်များ
ကတော့ လှပစိမ်းလန်းစွာ ရှိနေဆဲ။
ကျောင်းဝင်းထဲဝင်ရန် ပေါ်တီကို
အရောက်တွင် ...

“အစ်မ ရှေ့ပေါက်ကဝင်ပါ”ဟု
အစောင့်က ဆို၏။

“ဟင် ... ဒါ အရှေ့ပေါက်
လေ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ။ မျက်နှာ
စာက အင်းယားလမ်းဖက်ကပါ”

“အစက ဒီဘက်က အရှေ့
ပေါက်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဟိုဘက်က အရှေ့
ပေါက်။ ဒီဘက်က အနောက်ပေါက်

ဖြစ်သွားတာကြာပါပြီ”

အစောင့်၏ စကားကြောင့်

မေဘရဏီ နားမလည်နိုင်အောင်

ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကဲ ... မဝင်သေးဘူး

တစ်ခုခုစားလိုက်ဦးမယ်”ဟု ပြောရင်း

လှည့်ထွက်လာရာ ...

“အစ်မ ကင်တင်းက ဒီဘက်

မှာပါ။

“ဟင် ... ငါနယ် ပြောင်းလဲ
လုပ်လား”ဟု ရေရွတ်ရင်း အစောင့်ပြ
သည့် ကင်တင်းကို ဝင်ကာ လက်ဖက်
ရည်မှာလိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်လာချပေးသော
အမျိုးသမီးအား ...

“ကျောင်းပိတ်ရက်မို့လား လူ
ရှင်းတယ်နော်”

“တက္ကသိုလ်က ရွာသာကြီး
ရောက်သွားတော့ လူရှင်းတာပေါ့ရှင်”

မောရဏီ နားမလည်နိုင်
တော့ပါ။ ခေါင်းတွေ့ရှုပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်
ကို ငုံ့သောက်လိုက်လေသည်။

(၁၂)

လူသုံးယောက်သည် စကား
တပြောပြောဖြင့် မောရဏီရှိရာ ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာပြီး မောရဏီစားပွဲနှင့် ကပ်ရက်
စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြ၏။ မောရဏီ
သည် တစောင်းထိုင်နေရာမှ မသိမသာ
ကြည့်လိုက်၏။

ဝဝ၊ အသားညိုညို ဘော်ငွေ
ရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့်
လှမြတ်အောင်၊ ဆံပင်ရှည်များကို
စုစည်းထားသော ကိုသန်းဌေး၊ ကတုံး
ကြီးနှင့် ဗိုက်ရှည်ဖြင့် ကိုဇော်ဝင်း။

“ဟင် ... သူတို့ ဒီအရွယ်
ရောက်ကုန်ပြီ”
ထိုအချိန် ဆံပင်ရှည်နှင့်
ကိုသန်းဌေးက ...

“ဒီအချိန်ရောက်ရင် တို့တွေ
အလောင်းတော်ကဿဖ ဘုရားဖူးသွား
ခဲ့တာကို ဆတ်ရမိတယ်”
“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ နှစ်တွေ
ကြာခဲ့ပေမယ့် မမေ့နိုင်ဘူး”

“ငါတော့ နောက်တစ်ခေါက်
မိုးကျော်သူနဲ့ သွားရတာကို ခုထိ
မြင်ယောင်မိတယ်” ကိုဇော်ဝင်းက
လွမ်းတံသသ ပြောလေသည်။
“ဟုတ်တယ် မင်းမပါလို့
ကိုအောင် ငါတို့ ငိုကြရတယ်” ကိုသန်း
ဌေးက ထောက်ခံ၏။

“မှတ်မိသေးတာ ဒေါင်းခင်ခင်

ပိတုန်းရဲ့ ဦးလေးဦးသိမ်းကြီး ပြောတာ
လေ။ မိုးကျော်သူရဲ့ လွမ်းပုံက ရွှေမန်း
တင်မောင်လွမ်းပုံထက် သာတယ်ဆိုတာ
လေ”

“မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ အဘိုး
ကြီး မျက်ရည်သုတ်ပြီးပြောတာ”
လှမြတ်အောင်က သံဝေဂ

ရစွာ ဝင်ပြောလေသည်။
“ဪ ... လောက၊

လောက ချစ်တိုင်းလည်း မညားပါလား။
သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေတဲ့ချစ်ခရီး
လမ်း ရှားပါတယ်။ ကွဲကွာပုံကလည်း
ဆန်းပါတယ်”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အခု
တော့ ခြောက်ဆယ်ကျော် လူကြီးသုံး
ယောက်၏ လွမ်းတံသသ အပြောများကို
နားစိုက်ရင်း မောရဏီ စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေကျလာ၍
မျက်နှာကို ငုံ့ထားရလေသည်။

ဆက်နားထောင်ပါက အခြေ
အနေ ပိုဆိုးလာတော့မည်ဖြစ်၍
လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး မသိမသာထော

ထွက်လာခဲ့၏။ အိကိုဘေးမှ ပတ်ပြီး အဓိပတိလမ်းမကြီးပေါ် လျှောက်ရင်း-

“ဒီလမ်းမှာ ငါနဲ့မောင် အတူ လျှောက်ခဲ့ပါလား” ဟု တွေးမိလေသည်။ လမ်းဘေးသစ်ပင်ပေါ်မှ ဥဩငှက်၏ အော်မြည်သံကလည်း မောရဏီ အဆွေးဓာတ်ကို မြင့်တင်ပေးနေ၏။ မောရဏီသည် လမ်းလျှောက်ရင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးကို အံ့သြနေလေသည်။ မပြောင်းလဲသော ဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အအုံကြီးကတော့ ခန့်ထည်စွာ ရှိနေ၏။ မောရဏီသည် နောက် ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို မဖြေလိုက်ရသလို ဘွဲ့နှင်းသဘင်လည်း မတက်ခဲ့ရပါ။

(၁၃)

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ် အရောက်တွင် တက္ကစီတစ်စီးကို ဆီးလိုက်ပြီး မိဘများရှိရာ စမ်းချောင်းသို့ လာခဲ့လေသည်။ စမ်းချောင်းရှိ “ဇင်း” လမ်းသို့ ပြန်သောအခါ

တစ်လမ်းလုံး အဆင့်မြင့်တိုက်ကြီးများ ဖြစ်နေလေပြီ။ မောရဏီက မိမိ၏ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးအစား မြင့်မားလှသော တိုက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ဝင်လိုက်ရာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်မှန်းတန်းနေသော မြင့်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမ တစ်လမ်းလုံး တိုက်ကြီး တွေဖြစ်ကုန်ပြီနော်”

“အေးကွဲ့၊ ကန်ထရိုက်ခတ် ကြီး”

“မမတို့အမေရော နေကောင်း လား”

“မကောင်းပါဘူးကွယ်။ အသက်ရလာတော့ တရှောင်ရှောင်ပေါ့။ ညီမက အမေ့ကိုသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမတို့ရှေ့အိမ်က မောရဏီဆီလာရင်း မမတို့ဆိုင်မှာ ဝင်ဝင်စားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သိတာ ပါ”

“ဪ . . . အေးကွယ်။ မောရဏီဆီဆိုလို့ သူ့အကြောင်း ကလည်း ဆန်းပါ။ အလောင်းတော် ထာသဗဘုရားဖူးသွားရင်း ပျောက်သွား ရှာတယ်”

“ရှာလို့မတွေ့တော့ဘူးလား ဟင်”

“ရှာတာမှကွယ်။ ရဲနဲ့ တော နင်းရှာတာ မတွေ့ပါဘူး။ အလောင်း တောင် မတွေ့ဘူး”

မောရဏီရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ် သွား၏။

“သူမိဘတွေ အတော်ခံစား ရမှာနော်”

“မပြောပါနဲ့တော့။ မောရဏီ က လိမ္မာတယ်၊ လှတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုချစ်ကြတာ။ သူမိဘတွေဆိုတာ ရူးမတတ်ပါပဲ။ ဒီမိတ်နဲ့ပဲ ဆုံသွားကြရာ တယ်”

မောရဏီသည် “ဟင်” တစ်လုံးပဲ ပြောနိုင်ပြီး မျက်ရည်များ မထိန်းနိုင်အောင် ကျလာလေသည်။

“အစ်မပြောလို့ ညီမလည်း
ငိုရပြီ။ အစ်မတို့လည်း ငိုခဲ့ကြရတယ်။
သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ရည်းစားလေးကို
လည်း သနားလိုက်ရတာ။ ကောင်လေး
ခမျာ စကားမပြောတော့ဘဲ တိုင်ငိုင်း၊
တထွေထွေနဲ့ ရူးများသွားသလားပဲ။
သူက ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေတာလေ။
နေ့တိုင်း မောရဏီတို့အိမ်ကို လာထိုင်
ကြည့်နေတာ အချစ်ရူးပေါ့ကွယ်”

“သူ ... ရှိသေးလားဟင်”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်။ အခု
တော့ ကြီးရှာပြီပေါ့။ အိမ်ထောင်လည်း
မပြုဘူး။ သူမိဘတွေလည်း မရှိတော့
ညီမမိသားစုနဲ့ နေရတယ်”

မောရဏီသည် စကား
မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်နေ
လေသည်။ ခဏကြာမှ မမမြင့်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး မိုးကျော်သူနေအိမ်ရှိရာသို့
လျှောက်လာလေသည်။ တစ်လမ်းလုံး
သူသိသူများနှင့် မတွေ့ဘဲ မျက်နှာစိမ်း
များ ဖြစ်နေ၏။

စကားဝါရောင်၊ ပိတ်ဖောက်စာ

လက်စကလေးနှင့် ရခိုင်ချိတ်စကားဝါ
ရောင်လေး ဝတ်ပြီး ကျောလယ်လောက်
ဆံနွယ်များကို ဖားလျားချထားသော
မောရဏီကို မည်သူကမှ နှုတ်ဆက်
ခြင်း၊ ကြည့်ခြင်း မရှိကြချေ။

“နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်

ကြာသွားပြီပဲ။ နတ်ပြည်က တစ်ရက်
ဟာ လူ့ပြည်က တစ်သက်ဆိုတဲ့ စကား
အတိုင်းပါလား။ ငါ အလောင်းတော်
ကဿဖတောင်က ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲ
မှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကြာခဲ့ပါလား။ ငါနဲ့
ရွယ်တူအားလုံး ခြောက်ဆယ်ကျော်
သွားကြပြီ”ဟု တွေးရင်း လျှောက်လာ
လေသည်။ မိုးကျော်သူတို့ နှစ်ထပ်တိုက်
ကြီးကတော့ ပြောင်းလဲမှုမရှိသော်လည်း
ခြံစည်းရိုးများမှာ အသစ်ဖြစ်၍ ခရေပင်၊
သရက်ပင်ကြီးများမှာ မြင့်မားအုပ်ဆိုင်း
နေ၏။

(၁၄)

ခြံဝင်းတံခါးမှ ဘဲလံလေးကို
နှိပ်လိုက်သောအခါ တိုက်ကြီးထဲမှ
အသက်လေးဆယ်ခန့် ထောင်ထောင်

မောင်းမောင်း လူရွယ်တစ်ဦး ထွက်လာ
ပြီး မေးမြန်းလေသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲ”

“ဦးမိုးကျော်သူ ရှိပါသလား။

သူတို့တပည့်ပါ”

“ဪ ... ရှိပါတယ်။ ဝင်

ပါ။ အန်ကယ်က နေသိပ်မကောင်းသို့
အခန်းထဲမှာပါ။

မောရဏီသည် ညွှန်ခန်းထဲ

ရောက်သောအခါ နံရံပေါ်၌ ချိတ်ထား
သော မိုးကျော်သူ၏ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ပုံကြီး
ကို ငေးပြီး ကြည့်နေမိ၏။

“လာပါ ... လာပါ။ အိပ်ခန်း”

ထဲမှာ အန်ကယ်ရှိပါတယ်”

ညွှန်ခန်းနှင့် တစ်ခန်းကျော်ရှိ

အခန်းတစ်ခန်း၏ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
မောရဏီ ဝင်လိုက်ရာ တစ်ယောက်
အိပ်ခုတင်နံဘေးတွင် ဂျီးချပ်ပေါ်၌ ထိုင်
ပြီး အပေါက်ဝကို ကြည့်နေသော
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
၏။ ဆံပင်များသည် ဖြူဖွေးနေပြီး အတို
ညှပ်ထား၏။ ပိန်ချုံးနေသော ဂျိမ်းပေါ်

တွင် ရုပ်လက်ရှည်အဖြူပေါ်၌ နက်ပြာ
ရောင် ချိုင်းပြတ်ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာကို
ဝတ်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှီးချဲ့လ်
လက်တန်းပေါ် တင်ထားလေသည်။
ထူထဲသော မျက်ခုံးများသည် အဖြူရောင်
ရောနေပြီး မေးစိနှင့် ပါးပြင်တစ်ဝိုက်
တွင် အဖြူရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးတိုများ
ရှိနေ၏။ မိုးကျော်သူ၏ အမှတ်တံဆိပ်
ဟု ပြောကြ၏။ မိုးရွှေငှက်အပြီးကဲ့သို့
မေးနှစ်ခွသည်လည်း ဝိန်းချိုးချိုင့်ဝင်နေ
လေသည်။

မောဘရဏီသည် တစ်လှမ်း
ချင်း ဝှီးချဲ့လ်ရှိရာသို့ သွားလေသည်။
ဝှီးချဲ့လ်ပေါ်မှ လူသည် မျက်ခုံးကို
တွန့်ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“အေးအေးဆေးဆေးနေနော်။
ထွန်တော်အပြင်မှာ ရှိပါတယ်”

အခန်းထဲ လိုက်ပို့သူက
ပြောပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်သွားလေသည်။
ချွတ်နားသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူ၏
မျက်နှာသည် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လက်
ဆံဖက် ဆန့်တန်းပြီး ...

“မောဘရဏီ မေ...မေ ရေ
ဟုတ်ပါတယ်နော်”ဟု အငမ်းမရ
ဆိုလေသည်။ မောဘရဏီသည် ရင်ထဲ
တွင် သိမ့်သိမ့်တုန်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသူ၏
ဖြစ်အင်ကို မြင်သောအခါ ဝှီးချဲ့လ်ရှေ့
တွင် ခူးတောက်လိုက်ပြီး ဆန့်တန်းထား
သော လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်
မောဘရဏီပါ။ မောင်ကိုတွေ့ဖို့ လာခဲ့
တာပါ”

“မေ ... မေရယ်။ ၄၂ နှစ်
ကြာသွားခဲ့ပြီ မေဘယ်ရောက်နေတာလဲ။
ကိုယ်လေ စက္ကန့်မလပ် သတိရနေမိ
တယ်။ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ မေ့ကို
ရှာနေမိတယ်” ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ပြောရင်း
မောဘရဏီ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို
သူ၏ ချိုင့်နေသော ပါးပြင်တွင်
ကပ်ထားလိုက်လေသည်။ မိုးကျော်သူ၏
ပူဇွေးသော မျက်ရည်စက်များသည်
မောဘရဏီလက်ဖဝါးများကို စိုစွတ်ကုန်
လေသည်။

မောဘရဏီသည် တသိမ့်သိမ့်
ငိုနှိုက်လေသည်။ ချစ်သူကို သနားရလွန်း
၍ ရင်ပွင့်မတတ် ဖြစ်နေ၏။ အတန်
ကြာမှ နှစ်ဦးသား စိတ်မထိန်းနိုင်ပြီး
စကားပြောနိုင်ကြ၏။

“အလောင်းတော်ကဿဖမှာ
မေ လမ်းမှားပြီး ချောက်ထဲကျသွားပြီး
ဘာမှ သတိမရတော့ပါဘူး။ အခုမှ
သတိပြန်ရတာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေရယ်။
အားလုံးက မေ့ကို သေပြီလို့ သတ်မှတ်
ကြပေမယ့် ကိုကတော့ လက်မခံခဲ့ဘူး။
မေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမှာလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့
အသက်ရှင်နေခဲ့တယ်။

မောဘရဏီသည် ချစ်သူပြော
သမျှကို ရင်တန့်နှင့်နှင့် နားထောင်နေ
လေသည်။ သူမ၏အဖြစ်ကို ဘယ်လို
ပြောရပါ့မလဲ။

“မေ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း
ဆုံးပြီး ဒေါ်လေးကလည်း ဒေါ်မိကိုရောင်း
ပြီး အမေရိကားကိုသွားပြီ။ မေ ကိုနဲ့ပဲ
နေတော့နော်။ ထပ်မခွဲပါရစေနဲ့ဗေ”

မောရထီသည် ချစ်သူအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“အန်ကယ်လ် ဆေးသောက် ရတော့မယ်” တံခါးဖွင့်ပေးသူ လူရွယ်က သတိလာပေး၍ စကားပြတ်သွားပြီး မိုးကျော်သူ ဆေးသောက်ရန် မောရထီ က ကူညီဖေးမပေးလေသည်။

“မေ ... သူငယ်ချင်းထား ထားကို သွားတွေ့ဦးမယ် ပြန်လာခဲ့မယ် နော်။ မောင် ဆေးသောက်ပြီး နားပါ”

“နေပါဦး မေ။ ကိုယ် ဒီဆေး သောက်ပြီး ခဏအိပ်ရမယ်။ နိုးတာနဲ့ မွေ့ကိုတွေ့ပါရစေ”

လူရွယ်သည် ကော်ဖီနှင့် မုန့် များ ယူလာပြီး မောရထီကို ညှော်ခံ၏။

“အန်ကယ် ဆေးသောက်ပြီး အနည်းဆုံး ၁၀ မိနစ်အိပ်ရပါတယ်။ နံရိုး သိပ်မ ချိုးဘူးလေ”

မောရထီကို ရှင်းပြရင် မိုးကျော်သူကို အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးလေ သည်။ မိုးကျော်သူသည် ခုတင်နံဘေး ခုံကလေးဘေးတွင် ထိုင်နေသော

မောရထီကို ကြည့်ရင်း ဆေးတန်ခိုး ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

(၁၅)

မောရထီသည် မိုးကျော်သူ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ လူရွယ်နှင့် ညှော်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ခဏထိုင်ပါဦး။ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ညီမရဲ့သား ကိုဇော်ပါ။ မေမေ နဲ့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ညီမလေးနဲ့ အန်ကောက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဦးမိုးကျော်သူရဲ့ ညီမကို မြင်ဖူးပါတယ်။ ဦးမိုးကျော်သူရဲ့ ရောဂါအခြေအနေလေး သိချင်ပါတယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ ဘန်ကောက် မှာ ဆေးကုပြီး ပြန်လာတာပါ။ အန်ကယ် က ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်တယ်လေ။ ဒီနေ့ ညီမကိုတွေ့တော့ သူ ပျော်သွား သလိုပါပဲ”

မောရထီသည် စကား မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက် လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ပြန်လာပါနော်။ အန်ကယ်က မျှော်နေမှာပါ”

မောရထီသည် အိတ်

ကလေးဆွဲပြီး ထွက်လာကာ ဘယ်သွား ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေဆို သွားပါကလည်း ယုံရခက်သော မိမိ ဖြစ်အင်ကို ပြောပြရခက်နေ၏။ တဖြည်း ဖြည်း လျှောက်လာရင်း မြေခိုကုန်းဘက် ရောက်လာကာ ပြောင်းလဲမှုများကို ငေးမောကြည့်မိလေသည်။

ရည်လျားမြင့် မားသော ဂုံးကျော်တံတားကြီးပေါ် လာပြီး မိမိတို့ မုန့်စားနေကြ မြေခိုကုန်းညချေးလေး ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကြည့်နေကျ ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံကတော့ ရှိနေသေး၏။ ဒဂုံစင်တာ ရောပင်းမော ကြီးကလည်း ဟီးထနေ၏။ ဂုံးကျော် တံတားအောက်တွင် အနားယူ အပန်း ဖြေနေကြသူများ ရှိနေ၍ မောရထီ သွားထိုင်နေလိုက်၏။

“ဪ ... ပြောင်းလဲသွား လိုက်တာများ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်

ပါပဲ။ ငါ့ဘဝအတိုင်းပဲ ဘာဆက်လုပ်ရင်
ကောင်းမလဲ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောရင်
ယုံကြည်ပါမလား။ ဟု တွေးဝေငေးမောရင်း
စဉ်းစားနေမိလေသည်။

မိသားစုလိုက် အနားယူနေ
ကြသူတွေ၊ စက်တံစီးနေကြသူတွေကို
ကြည့်နေမိရင်း အချိန်တွေ တဖြည်း
ဖြည်း ကုန်လာ၏။ နေညိုလာချိန်တွင်
စမ်းချောင်းထဲရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင်
တည်းခိုရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိုးကျော်သူ
အား တွေ့ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိုးကျော်သူတို့ အိမ်အရောက်
တွင် ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်ထားပြီး လူအချို့
ဝင်ထွက်သွားလာနေ၏။ ခြံထဲဝင်လာ
သော မောရဏီကို တွေ့လိုက်သော
“ကိုဇော်”သည် လူအချို့အား ညွှန်ကြား
နေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

“လာပါ ညီမ။ အန်ကယ်
အတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က
အွယ်လွန်သွားရှာပြီ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ညီမနဲ့တွေ့ပြီး

သုံးနာရီပဲ ကြာတယ်”

“ကျွန်မကြောင့် ပေါ့နော်။

ကျွန်မကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။

အန်ကယ်ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ။ ဆရာ
ဝန်က နှစ်လလောက်ပဲ ခံမယ်လို့
ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ အခု ငါးလလောက်
ခံနိုင်တာကိုက အံ့သြစရာပါ။ တစ်ခုခုကို
စောင့်မျှော်ရင်း အသက်ကို ဆွဲဆန့်ထား
သလိုပါပဲ”

“ကျွန်မကြည့်ပါရစေ”

“ကြည့်လေ ကြည့်ပါ။

အန်ကယ်ဆန္ဒအတိုင်း ဒီနေ့ အပြီး
သင်္ဂြိုဟ်ပါမယ်။ ခွင့်ပြုနော် စိစဉ်စရာ
လေးတွေ ရှိလို့ပါ”

မောရဏီသည် ခေါင်းညှိတ်
လိုက်ပြီး မိုးကျော်သူရှိရာ အခန်းထဲသို့
ဝင်လာလေသည်။

မိုးကျော်သူသည် သူ၏ ခုတင်
ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်
တင်ထားပြီး အိပ်ပျော်နေသည့်ပုံ ပေါက်
နေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြည်လင်ပြီး

ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်နေကာ ကျေနပ်
နှစ်သိပ်ပုံ ဖြစ်နေလေသည်။ မိုးရွေ့ငှက်
၏ အပြီးနှင့် တူသည်ဟု မောရဏီ
ပြောခဲ့သော မေးစီအလယ်မှ အချိန်
လေးသည် ပိုမိုပေါ်လွင်နေ၏။

မောရဏီသည် ခုတင်နံဘေး
တွင် ဒူးထောက်ပြီး တိုးဖွဲ့စွာ ဆိုလေ
သည်။

“မောင်ရေ သွားတော့နော်။
ဘာနှောင်ကြိုးမှ မထားပါနဲ့။ မေတို့
သံသရာဒီတစ်ကွေ့မှာ ဆုံဆည်းခဲ့ကြရ
ပြီ။ နောက် ဘယ်တော့မှ မဆုံတွေ့နိုင်
တော့ပါဘူး မေမှာ တာဝန်တွေရှိနေ
တယ်။ ထမ်းဆောင်ပါမယ်လို့လည်း
သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုထားပါတယ်။ သစ္စာ
ရင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း
ထိန်းသိမ်းပါမယ်။ ကဲ ... လမ်းခွဲကြ
ပါရဲ့”

(၁၆)

မောရဏီသည် မိုးကျော်သူ
တို့အိမ်မှ ထွက်လာပြီး တက္ကစီတစ်စီး
ဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လာခဲ့လေသည်။

မိုးကျော်သူ အမြဲတမ်းဝတ်ပြုနေကျ တန်စောင်းတွင် ထိုင်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၏။ မေတ္တာရဲ့ အမျှဝေ၏။ မေဘရဏီရင်ထဲ တွင် ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာလာဟင်း လင်းဖြစ်နေ၏။ မေဘရဏီသည် တန်စောင်းမှ တိုင်ကိုမိုပြီး မိန်းမောနေ ရင်း သတိလစ်မေ့မောသွားလေသည်။

မည်မျှကြာအောင် မေ့မော နေမှန်းမသိဘဲ သတိရလာပြီး မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေတိဂုံစေတီ ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ သီခဝိဇယ၏ လိုဏ်ဂူ ကြီးထဲမှ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ် ရောက်နေလေပြီ။

သီခဝိဇယသည် မေဘရဏီ ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေရင်း...

“အပန်းပြေပြီလား နမတော်။ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို စပြီး ထမ်းဆောင် ပါတော့”

မေဘရဏီသည် ဖျတ်လတ် စွာ သလွန်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး သိုက် နန်းရှင်တစ်ပါး၏ အဆင်အယင်ကို ဝတ်ဆင်လေသည်။ ကျောက်စိမ်းရောင်

ဝတ်စုံကို မင်းသမီးတစ်ပါးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီး မြခါးပတ်ကို ပတ်လေ သည်။ ခါးလယ်ထိရည်လျားသော ဆံနွယ်များကို ခေါင်းထက်တွင် ရွှေကတော့စွပ်၍ ချထားလိုက်သည်။ မြပုဝါကို လွှမ်းခြုံလိုက်သောအခါ မေဘရဏီ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်သည် ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော သိုက်နန်း ရှင်တစ်ပါးကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ သည်။

မောင်တော်သီခဝိဇယနှင့် အတူ အလောင်းတော်ရှိရာ ပတ္တမြား လိုဏ်ဂူတော်သို့ လာကြပြီး ဆွမ်း၊ သစ်သီး၊ ပန်းမာလာ၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတို့ ကို ပူဇော်လှူဒါန်းလေသည်။ ထို့နောက် မေဘရဏီသည် မောင်တော်ကို ဘေး၌ ထား၍ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ယနေ့မှစ၍ အရှင်ကဿပမထေရ်မြတ် ကြီး၏ ခန္ဓာတော်ကို တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းသော်အထိ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပါမည်။ အရှင်မထေရ်မြတ်

ကြီးအား ရည်စူးလှူဒါန်းထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတို့ကို မပျောက်မပျက် အောင် ထိန်းသိမ်းပါမည်။ အရှင်ခန္ဓာ တော် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းသည် ကို ကြည်ညိုပြီးမှသာ တပည့်တော်၏ တာဝန် ပြီးဆုံး၍ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကို ရောက်ရပါစေသား” ဟု လေးလေးနက် နက် သစ္စာပြုလေသည်။ မောင်တော်သီ ခဝိဇယသည် ...

“သာဓု” သုံးကြိမ်ခေါ်လေ သည်။ ထိုအချိန်၌ ရာသီကာလမဟုတ် ဘဲ မိုးကြီးများ ထစ်ချုန်း၍ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာလေတော့သည်။

(၁၇)

အလောင်းတော် ကဿပ တောင်တော်သို့ ရာသီမရွေး ဘုရားဖူး လာကြ၏။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အဆင်ပြေမှုကြောင့် မိုးတွင်းအခါမှတစ် ပါး နွေနှင့်ဆောင်းတွင် ဘုရားဖူးရာသီ ဖြစ်ပြီး စည်ကားလှ၏။ တပို့တွဲလပြည့် စတုဒီတာထမနဲပွဲသို့ ဘုရားဖူးများ

ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေ၏။ ကားကွင်းကြီးတွင် ကားများ ပြည့်ကြပ်နေပြီး Express ကားကြီးတစ်စီး၏ ဘေးတွင် ...

“၁၉၇၅ အီကိုကျောင်းဆင်းများ” ဟူသော ကြော်ငြာစွဲနိဒါန်းကြီး တပ်ဆင်ထားပြီး တတိယအရွယ်ရောက်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ ပါလာလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းကြပြီး တပျော်တပါး လမ်းလျှောက်ကြ၏။

လှမြတ်အောင်သည် ဘော်ငွေရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးဖြင့်- “မေဘရဏီလို ရွှေပန်းချီတောင် လက်ပိုင်ချရသကဲ့သို့ မမိုး မမိုး” ဟု အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ဆိုလေသည်။

ကိုကျော်လွင်၊ ကိုလှဦး၊ ဦးသန်းဌေး၊ ကိုဝင်းဇော်၊ ကိုမောင်မောင်၊ ဦးလွဲမင်းနှင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် လက်ခုပ်တီးရင်း လိုက်လာကြ၏။ ထားအေး၊ လဲ့လဲ့ကြည့်၊ တင်တင်နု၊ ထားကျော်၊ မူယာ၊ အေးအေး၊ ချိုချို၊ နီနီနှင့် အမျိုးသမီးဟပ်သိုက်ကလည်း

နေကာမျက်မှန်တွေ၊ လည်စီးပုဝါတွေဖြင့် ပဲများပြီး လျှောက်နေကြလေသည်။ အားလုံး၏ ရင်ထဲတွင် မေဘရဏီကို သတိရနေကြသော်လည်း ဖွင့်မပြောကြချေ။ “ဂျီးတော်အိမ်းခင်ခင် ဝိတုန်း” က သူမ၏မျိုးဆက် “ငွေဗိုင်းဖြူ” စားသောက်ဆိုင်သို့ သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်သွားလေသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ အိမ်ခင်ဝိတုန်း၏ တူမလေး ခင်ဗိုင်းဖြူက ...

“ဘကြီးတို့ ဂျီးအိမ်ကို ကြွကြွပါ ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ဆို၍ အန်ကယ်ကြီးတို့၊ အန်တီကြီးတို့ မအီမသာ ဖြစ်သွားကြ၏။ သီခပ်ယေအေတီတဖြစ်လဲ မေဘရဏီသည် သူငယ်ချင်းများ တောင်တော်ပေါ် ရောက်ကတည်းက သိနေပြီး ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားနေရလေသည်။

တပေါင်းလပြည့်ညတွင် မြူနန်းများ ဝေဆိုင်းနေသော်လည်း လမင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မှောင်မိန်းမနေဘဲ အေးမြမြ အလင်းရောင်ကို ခံစားကြရ၏။ တောင်ပေါ်ရှိ ရေပျံများရေ

တွင် ထမနဲထိုးပွဲကြီး ကျင်းပနေလေသည်။ ရာချီသော ထမနဲထိုးချား တန်ဖိုးနေပြီး ယောက်ျားသားများသည် အင်တိုက်အားတိုက် ထမနဲထိုးနေကြ၏။ နံနက်အာရုံတွင် မြတ်စွာဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်များနှင့် အလောင်းတော် ကဿဖမထေရ်မြတ်ကြီးကို မွန်မြတ်သော ထမနဲဆွမ်း ကပ်လှူကြပေမည်။

သန်းခေါင်ယံရောက်ပေပြီ။ လမင်းကြီးသည် အစွမ်းကုန် ဝိုင်းဝန်းပြီး ထွန်းလင်းတောက်ပနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အောက်ဂူရှိ ဘုရားဖူးများမှ-

“ဂူတံခါးပွင့်ပြီဟေ့ တံခါးပွင့်ပြီ” ဟူသော အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အားလုံး အောက်ဂူရှိရာသို့ ပြေးကြလေသည်။ ကျောက်ဂူတော်၏ တံခါးကား တကယ်ပွင့်လေပြီ။ ၆ လက်မခန့် ဂူတံခါးနှစ်ဖက် ဟသွားပြီး ဂူတွင်းမှ လင်းလက်တောက်ပသော အလင်းတန်းများ ပေါ်နေလေသည်။ ဘုရားဖူးများသည် ဂူတံခါးရှေ့သို့ ရောက်အောင် တိုးဝှေ့၍ မိမိတို့ဝတ်ဆင်ထားသော

အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများကို
ဂုတွင်းသို့ ပစ်သွင်း၍ ဆုတောင်းကြလေ
သည်။

အိကို ၇၅ များလည်း ဂုတ်ခါး
ပွင့်သည်ကို ဖူးကြရ၍ စွေ့စွေ့ချန်
ဝမ်းသာနေကြ၏။

“လာရကနွဲ့နပ်လေခြင်း၊ ငါတို့
က အကုသိုလ်နည်းလို့ ဖူးရတာကွဲ့”ဟု
ကိုမောင်မောင်ဝင်းက ဝမ်းသာအားရ
ဂုတ်ယူခဲ့ကြားစွာ ဆိုလေသည်။

(၁၈)

တပေါင်းလပြည့်ပြီး နောက်နေ့
နံနက်ခင်းတွင် ထမနဲစတုဒီတာပွဲကြီး
ကျင်းပ၏။ အာရုံတွင် ဘုရားနှင့်ကဿပ
ကိုယ်တော်ကြီးအား ထမနဲဆွမ်း
ကပ်လှူပြီး ကဿပကိုယ်တော်ကြီးအား
အထက်မြန်မာပြည်စလေအတိုင်း နံသာ
မီးပွဲများ လှူကြ၏။ ဇရပ်ကြီးတိုင်းတွင်
စားပွဲဝိုင်းများ ချပြီး ထမနဲစတုဒီတာ
ကျွေးလေသည်။ အိကို ၇၅ များ စားနေ
သော စားပွဲဝိုင်းကြီးသုံးဝိုင်းကို အရွယ်
ပျိုကညာသူ တစ်စုက ညှော်ခံကျွေးမွေး

၏။ လှပယဉ်ကျေးလှသော အညာသူ
လေးသည် ဘကြီးလှမြတ်အောင်တို့
စားနေသော ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထမနဲ
ကို အလျော့မခံတမ်း ထည့်ကျွေး၍
ဘကြီးအောင်တို့ ဘကြီးမောင်မောင်တို့
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိပစ်ကြ၏။ ထမနဲ
၏ စားကောင်းချက်ကလည်း စား၍
အားမရ မဝနိုင်အောင် ရှိ၏။

ကိုးခေါ်ထားထားအေးတို့ ဝိုင်း
လည်း အထူးညှော်ခံကျွေးမွေး၏။ အစိမ်း
ရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးသည် ထားထားနားကပ်ကာ-
“ထားထား အဝစားနော်၊
ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်”ဟု
လှုပ်ပြောသွားရာ ထားထားအေးသည်
ဋ္ဌန်းကိုင်ရက်တန်းလန်းဖြင့် ...

“အမလေး သူပါပဲ သူပါပဲ၊
ငါ့ကို ပြောသွားတာ”ဟု ထအော်လိုက်
ပြီး သူငယ်ချင်းများကို ပြောပြရာ...
“စိတ်ထင်တာပါဟာ။ နင်
မောရဏီကို သတိရနေလို့ပါ”ဟု
ဝိုင်းပြောကြ၏။

စားသောက်ကြပြီးသောအခါ

စံကျောင်းတော်ရှိ ကဿပမထေရ်
ကိုယ်စားတော်ရပ်တူကြီးကို ရှိခိုး
ကန်တော့လှူဒါန်းကြပြီး ကုသိုလ်အစုစု
ကို အမျှဝေကြ၏။ ဦးသန်းဌေးသည်
အမျှဝေအပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်-
“သူငယ်ချင်း မောရဏီရေ
တို့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကုသိုလ်အဝဝကို
အမျှပေးဝေပါတယ်ကွယ်။ အမျှ...
အမျှ...အမျှ”ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ
သူငယ်ချင်းအားလုံး ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲဖြင့် ...

“မောရဏီရေ အမျှ...
အမျှ...အမျှ”ဟု အမျှဝေကြလေသည်။
မောရဏီသည် သူငယ်ချင်းတို့၏
သံယောဇဉ်ကို ရင်နှင့်အောင် ခံစားရင်း-
“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ငါနားထဲမှာ သာဓု
ခေါ်သံ ကြားလိုက်တယ်” တင်တင်နုက
အလန့်တကြား ပြောလိုက်ရာ “ငါတို့
လည်း ကြားလိုက်ပါတယ်”ဟု ဝိုင်းပြော
ကြလေသည်။

(၁၉)

အားလုံးရယ်မောကြပြီး

မောရတီသည် တန်ဆောင်

ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ အဖွဲ့လိုက် တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကြလေပြီ။ အီကို ၇၅ အဖွဲ့လည်း ပြန်ဆင်းကြ၏။ တစ်ဖွဲ့လုံး လမ်းလျှောက်ကြရာ အစိမ်းရောင် ချစ်စဖွယ် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် သူတို့အဖွဲ့နောက်မှ ပျံသန်းလိုက်ပါလာ၏။ အဖွဲ့ကို ကျော်တက်လိုက် ပတ်ပြီး ပျံလိုက်ဖြင့် လိုက်လာ၏။

“ဟယ် ... ငှက်ကလေး ချစ်စရာလေး ကြက်တူရွေးလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ငှက်ခါးပါ”။ ငှက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုန်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးအောင်(လှမြတ်အောင်)က ...

“ကြက်တူရွေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငှက်ခါးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ငှက် Love Bird ဟဲ့”

ဘကြီးအောင် စကားအဆုံးတွင် ငှက်ကလေးသည် ဘကြီးအောင်၏ ခြေကို တောင်ပံဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ

“ဟ ... ဟ ထောက်ခံအယ်ဟ အချစ်ငှက်နဲ့”

တစ်ပိုင်လောက်ခရီးကို မမောမပန်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံး ကားပေါ်တက်ပြီးသောအခါ ငှက်ကလေးသည် ကားကိုပတ်ပြီး ပျံဝဲကာ တကန်ကန် အော်မြည်လေသည်။

“ငှက်ကလေးတော့ နှုတ်ဆက်နေပြီ သွားတော့ ငှက်လေးရေ ပြန်တော့မယ်။ နောက်နှစ်မှ ပြန်တွေ့ကြမယ်”

ကားစထွက်သောအခါ ငှက်ကလေးသည် ကားနောက်မှ ပျံလိုက်လာရာမှ ကားကြီး အရိန်ရသောအခါ ငှက်ကလေး ကျန်ခဲ့လေသည်။

တင်တင်နုက စိတ်မကောင်းသဖြင့် ...

“ငှက်ကလေး ကျန်ခဲ့ရှာပြီ။ မောရတီများလားဟယ်”ဟု ဆိုလေသည်။

ငှက်စိမ်းလေးသည် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး အောက်လိုက်ရသို့ ပျံသန်းသွားတော့၏။

(၂၀)

မုန်းလပြည့်နေ့ ဂုတ်ခါးပွင့်စဉ် လှူဒါန်းထားကြသော လက်ဝတ်ရတနာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းခြင်း စာရင်းပြခြင်းများ ဆောင်ရွက်လေသည်။

အရှင်မထေရ်မြတ်ကြီးကို ရည်မှန်းလှူဒါန်းကြသော ကျောက်မျက်ရတနာများကို ရွှေသေတ္တာကြီးများထည့်သိုပြီး မထေရ်ကြီး စံမြန်းနေသော လိုဏ်ဂူကြီး၏ မြေအောက်တွင် သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

မထေရ်မြတ်ကြီး စံမြန်းသော ပတ္တမြားလိုဏ်ဂူတော် မြသလွန်တော်နှင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သရီယဓာတ်တော်များကို အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို သိထားသော သိုက်ဆရာ၊ မော်ဆရာတို့သည် မထေရ်မြတ်၏ ခန္ဓာတော်ကို ဖျက်ဆီးရန် တန်ဖိုးတေလောကြီးမားသော သရီယဓာတ်တော်နှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ရယူရန် လောဘဇောတက်၍ အပျိုးပျိုး စီစဉ်နေကြလေသည်။ သီခဝိယေဦးဆောင်ပြီး မဟာကဿဗ

တောင်တော်ကြီးကို ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်လေသည်။

မေဘုရားသည် သိုက်နန်းရှင်
ဖြစ်ရခြင်းအတွက် နောင်တမရဘဲ မိမိ
တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေ
လေ၏။ ယနေ့ နံနက်ခင်းအာရှုတ်တွင်
မောင်တော်သီခပ်လယနှင့်အတူ မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် အလောင်းတော်မထေရ်မြတ်
ကြီးအား ဆွမ်း၊ ပန်း၊ သစ်သီး၊ ခွဲဘွယ်၊
ဘောဇဉ်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးသော
အခါ ရင်ထဲ၊ အသံနုလုံးထဲမှ ကဿဖ
တောင်တော်ကြီး၏ အံ့ဖွယ် ၉ ဖြာကို
အာရုံပြုလေသည်။

(၁) အရှင်မဟာကဿဖ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံမြန်းသော လိုဏ်ဂူတော်ကြီးသည်
ဝေဘူလ၊ ဝေဘာရ၊ သုနန္ဒရ တောင်သုံး
လုံးကို ဦးညွှတ်ပေါင်းကူးပြီး ဆက်သွယ်
ပေါင်းစပ်နေခြင်း။

(၂) လိုဏ်ဂူတွင်းရှိ ကျောက်ပန်း၊
ကျောက်ခက်များသည် ပန်းချီ၊ ပန်းပု
ဆရာတို့ ရေးထု၍ ထားဘိသကဲ့သို့
သယံဇာတမှ အလိုလုံ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း။

(၃) ဝေဘူလ တောင်ထိပ်တွင်

အရှင်မဟာကဿဖ မိတ္တန်ထားသော
မေတ္တာရေတွင်းမှ ရေသည် ရဟန်းရှင်လူ
များ ရောဂါဝေဒနာကင်းစင်ခြင်း။

(၄) မဟာကဿဖမထေရ်ကြီးကို
ရည်စူး၍ လင်ပန်း၊ ပန်းကန်ပြားတို့တွင်
လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့ကို တင်၍ အမှပျော
လိုက်ပါက လှူဖွယ်ပစ္စည်းများမပါဘဲ
လင်ပန်းနှင့် ပန်းကန်ပြားများ ပြန်ထွက်
လာခြင်း။

(၅) မဟာကဿဖ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု
သော လိုဏ်ဂူပေါ်မှ မည်သည့် တော
သတ္တဝါမှ ဖြတ်ကျော်မှုမရှိခြင်း။

(၆) မဟာကဿဖကို လာရောက်
ဖူးမျှော်ကြသော ဘုရားဖူးအပေါင်းသည်
တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်၊
ချောင်းအတန်တန်က သားရဲများ ကျော်
ဖြတ်ရသော်လည်း တောတိရစ္ဆာန်နှင့်
ခိုးသားစားပြုအန္တရာယ်နှင့် မတွေ့ကြုံရ
ခြင်း။

(၇) ဘုရားဖူးများသည် ကိုယ်နှုတ်
ကြမ်းတမ်းစွာ မကောင်းသောစိတ်အကြံ
အစည်ရှိပါက ကျားဟိန်းသံပေးခြင်း။

(၈) မဟာကဿဖကြီး သင်္ကန်း

တော် လှမ်းသော နေရာတွင် သင်္ကန်း
အနားပတ် ချုပ်ရိုးကွက်များ ထင်ထင်
ရှားရှားရှိခြင်း။

(၉) အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက်ရှိ ရွာများနှင့် ခရီးတစ်သောင်းစီ
ကွာဝေးသဖြင့် သောင်းလေးရပ်ကွာဝေး
သော အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခြင်း။

ထိုထိုသော အံ့ဩဖွယ်ရာ
တန်ခိုးအဖြစ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
မဟာကဿဖမထေရ်မြတ်ကြီးသည် မိမိ
၏အလောင်းတော်ကို အရိမေတ္တယျ
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်မှ
တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းပါစေ
ကြောင်း ကြီးမားစွာသော သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်
ပြုခဲ့သော မဟာသစ္စာရှင်ကြီးအား
မှန်ကန်သော သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု
ဖူးမြော်ကြပါက အောင်မြင်မည်မှာ မှ
မလွဲပေ။

မဟာကဿဖအလောင်းတော်

တေဇောဓာတ်လောင်ဓာတ် ပူဇော်ပွဲ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖူးတွေ့နိုင်ကြပါစေ။

